

แผนการสอนวิชาคำสอนและคริสตศาสตร์

ด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการไตร่ตรอง

 สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย

สิงหาคม 2017

สารสัน

จาก

ประธานคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกคริสตศาสนธรรม

ในกฎปฏิภาณสัมชชาใหญ่ของพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย คริสตศักราช 2015
สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทยเน้น “วิถีชีวิตชุมชนคริสตชนย่อย ที่มีบรรยากาศของ
อารยธรรมแห่งความรัก” (ข้อ 14.3 หน้า 22)

“การสร้างความเข้าใจให้บุคลากรทุกระดับเห็นความสำคัญของเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของ
สถานศึกษาคาทอลิกเป็นภารกิจเร่งด่วน... ต้องบริหารและจัดการเรียนการสอน โดยบุคลากรที่ยึดถืออย่าง
มั่นคงในคุณค่าแห่งพระวรสาร... เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้รู้จักพระเจ้า สัมผัสความรัก และความเมตตาของ
พระองค์” (ข้อ 25 หน้า 30)

ศูนย์อบรมคริสตศาสนธรรมระดับชาติ ได้จัดพิมพ์หนังสือชุดชีวิตคริสตัง 9 เล่ม ตั้งแต่ พ.ศ.
2547 สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีชื่อดังต่อไปนี้

- เล่ม 1 ค้นพบพระเจ้าในสิ่งสร้าง
- เล่ม 2 พบพระเจ้าในพระเยซูเจ้า
- เล่ม 3 พบกับพระเยซูเจ้าในศีลมหาสนิท
- เล่ม 4 ติดตามพระเยซูเจ้าในพระวรสาร
- เล่ม 5 พระเยซูเจ้าประทับในชุมชนคริสตชน
- เล่ม 6 การเป็นพยานถึงพระคริสตเจ้าในสังคม
- เล่ม 7 ก้าวไปกับประชากรพระเจ้า
- เล่ม 8 ก้าวไปกับพระเยซูเจ้า ชาวนาซาเร็ธ
- เล่ม 9 กลายเป็นชุมชนของศิษย์

มีกระบวนการเรียนการสอน 5 ขั้นตอน ได้แก่ ประสบการณ์ เนื้อหา เสริมประสบการณ์
การตอบรับ และค้นเรียนรู้ โดยเน้นพระวาจาของพระเจ้าในทุกบทเรียนและสอดคล้องกับนโยบายสร้าง
ชุมชนคริสตชน

นอกจากนี้ ศูนย์อบรมฯ ยังได้จัดทำหนังสือคำสอนสำหรับเยาวชน หรือ “YOUCAT” เพื่อใช้ในการสอนคำสอนระดับมัธยมปลาย

สภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย ได้จัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง การสอนวิชาคำสอนและคริสตศาสตร์ ด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการไตร่ตรอง ครูผู้เข้าสัมมนาได้ทำ**แผนการสอนวิชาคำสอน** ด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการไตร่ตรอง ตั้งแต่ชั้นอนุบาลศึกษา ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยแต่ละชั้นมี 1-4 หัวข้อ เป็นตัวอย่าง โดยมีการนำเสนอบทเรียน 3 ชั้น คือ

1. การสร้างประสบการณ์ (SEE)
2. การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (JUDGE)
3. การลงมือปฏิบัติ (ACT)

นอกนั้นยังมีการไตร่ตรองก่อนจบภาคเรียน เพื่อทบทวนประสบการณ์สัมผัสพระเจ้าในทุกแผนการสอน และเสนอสื่อการเรียนการสอนด้วย

ฟอซอชื่นชมกับความพยายามของสภาการศึกษาคาทอลิกฯ ที่ทำแผนการสอนวิชาคำสอนและคริสตศาสตร์ ช่วยครูให้สอนโดยใช้กระบวนการไตร่ตรองตามแบบของคณะเยสุอิตได้สะดวกชัดเจนยิ่งขึ้น รวมทั้งมีบูรณาการ พระวาจา การนมัสการ และประจักษ์พยานชีวิต ในทุกแผนการสอน และครอบคลุมทุกชั้น

พอดีใจที่ได้เห็นว่า แผนการสอนแบบไตร่ตรองระดับมัธยมทุกแผนได้ใช้ YOUCAT ในการสอนด้วย

ฟอซอขอขอบคุณครูทุกท่านและสภาการศึกษาคาทอลิกฯ ที่ร่วมมือกันทำแผนการสอนเล่มนี้ ฟอซอหวังว่าแผนการสอนวิชาคำสอนนี้จะประโยชน์กับคุณครูและนักเรียน ขอให้**พระวาจา**ในทุกบทเรียนเสมอ ดังเช่นที่ปรากฏอยู่ในทุกแผนการสอน และให้ฝ่ายวิชาการของทุกโรงเรียนของเราจัดเวลาการสอนคริสตศาสนธรรมให้เหมาะสมและสม่ำเสมอ

1 สิงหาคม พ.ศ. 2017

พระสังฆราชฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์
ประธานคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม
แผนกคริสตศาสนธรรม

ขอชื่นชมยินดี

การเรียนการสอนคำสอนในประเทศไทยที่มีต่อเนื่องมานาน ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและ “บูรณาการ” ให้เข้ากับยุคสมัยและสังคมอยู่เสมอ นับเป็นพระพรที่พวกเราได้อาศัยแนวทางที่พระศาสนจักรกำหนดให้ในการสอนคำสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกอบรมผู้สอนและการวางแผนการสอนอย่างมีระบบ โดยมีสื่ออุปกรณ์ช่วยให้ผู้เรียนสนใจและเข้าใจเนื้อหามากขึ้น

การที่ครูคำสอนจำนวน 35 ท่าน จาก 11 โรงเรียนได้เข้าร่วมสัมมนาเชิงปฏิบัติในหัวข้อ “การสอนคำสอนและคริสตศาสตร์ ด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการไตร่ตรอง” ระหว่างวันที่ 22-25 กุมภาพันธ์ 2017 และร่วมกันเขียนแผนการสอนวิชาคำสอนที่เน้นการไตร่ตรอง ซึ่งมีพื้นฐานมาจาก Reflective (Ignatius) Pedagogy Paradigm ของคณะเยซุอิต และยึดตาม “คู่มือแนะแนวการสอนคำสอนในประเทศไทยของคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตธรรม แผนกคริสตศาสนธรรม 2014” เป็นหลักและแนวทางในการสอน ถือเป็นความก้าวหน้าครั้งสำคัญของการสอนคำสอน โดยเฉพาะในโรงเรียนคาทอลิก ครูผู้สอนมีโอกาปฏิบัติหน้าที่ศาสนบริกรได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นในการส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ ความหมายของพิธีกรรมและศีลศักดิ์สิทธิ์และที่สำคัญคือปลูกฝังความเชื่อของเยาวชน ให้ดำเนินชีวิตเพื่อความรัก และก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายจิต ให้เห็นความสำคัญของการสวดภาวนา การไตร่ตรอง การฟื้นฟูจิตใจ และการรู้จักพระคริสตเจ้ามากยิ่งขึ้น

ขอแสดงความชื่นชมยินดีกับทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการเขียนแผนการสอนวิชาคำสอนอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อความรู้และการไตร่ตรองที่ลึกซึ้ง ซึ่งจะทำให้ผู้สอนและผู้เรียนคำสอนเกิดปัญญาญาณและความรู้กระจ่างเกี่ยวกับพระเจ้า รักพระองค์ ได้พบพระองค์ และดำเนินชีวิตเป็นประจักษ์พยานต่อไป

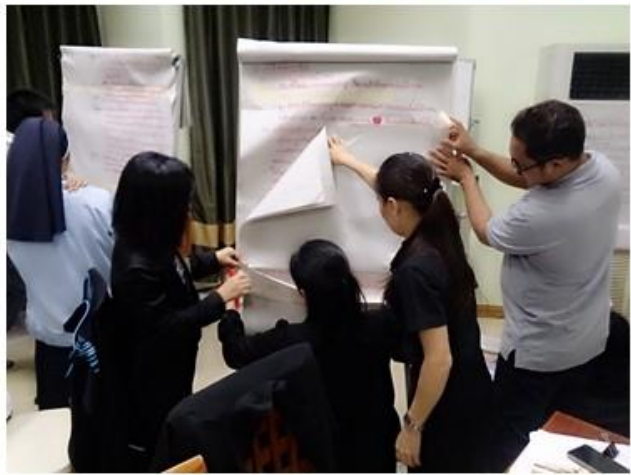
ขอโมทนาคุณพระเจ้าที่ประทานคุณพ่อเดชา อาภรณ์รัตน์ อาจารย์สุมิตรา พงศธร อาจารย์อนุพันธ์ กิจนิชชีวะ และอาจารย์พงษ์นรินทร์ รัตนรังสิกุล มาเป็นผู้ชี้แนะ ริเริ่ม และนำทางพวกเราไปสู่ที่สูงส่งกว่าเดิม เพื่อพระสิริมงคลของพระเจ้า ขอขอบคุณทุกท่านอย่างมาก

“...เวลานี้เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก แต่ในเวลานั้นจะเห็นแบบหน้าต่อหน้า เวลานี้ข้าพเจ้ารู้เพียงบางส่วน แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนพระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า..” (1 โครินธ์ 12)

ขอพระเจ้าอวยพรทุกท่าน

เซอร์วาเลนติน มุ่งหมาย
ผู้ช่วยเลขาธิการสภาพระสังฆราช
ฝ่ายธรรมทูตและการศึกษาคาทอลิก

7 สิงหาคม 2017

สัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “การสอนคำสอนและคริสตศาสตร์
ด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการไตร่ตรอง”
ณ ศูนย์อภิบาลคามิลเลียน ลาดกระบัง กรุงเทพฯ • 17-20 พฤศจิกายน 2016

ความเป็นมาของ
แผนการสอนวิชาคำสอนและคริสตศาสตร์
ด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการไตร่ตรอง

กฤษฎีกาสมัชชาใหญ่ของพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย ค.ศ. 2015 ได้ประเมินสถานะของคริสตชนไทยไว้ในข้อ 4 ว่า คริสตชนคาทอลิกไทย แม้ว่าได้มีความเชื่อแล้วโดยศีลล้างบาป แต่ความเข้าใจข้อความเชื่อยังไม่ลึกซึ้งเพียงพอ ขาดประสบการณ์ในการพบและการสัมผัสส่วนบุคคลแบบตัวต่อตัวกับพระเยซูคริสตเจ้า และประสบการณ์ความเชื่อในรูปแบบคริสตชนที่ชัดเจน จึงทำให้การเจริญชีวิตคริสตชนเป็นไปตามประเพณีปฏิบัติอย่างผิวเผิน ยังไม่มีความตระหนักและการอุทิศตนในบทบาทและหน้าที่ของการเป็นศิษย์พระคริสตเจ้าอย่างแท้จริง (ข้อ 4) พระศาสนจักรเห็นความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงให้คริสตชนแต่ละคนโดยทางศีลล้างบาป เป็น “ศิษย์ธรรมทูต” คือ เป็นทั้งศิษย์และธรรมทูตด้วยชีวิตความเป็นอยู่ของตนทั้งครบ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพใดในพระศาสนจักร (ข้อ 13) และตั้งเป้าหมายให้เยาวชนคาทอลิกเป็นเยาวชนผู้จาริกประกาศความเชื่อ (ข้อ 21) กล่าวคือ นับจากนี้ไป เยาวชนคือผู้เปิดขอบฟ้าใหม่เพื่อออกไปประกาศข่าวดี ดังนั้น จึงจำเป็น

1. ต้องเน้นการประกาศข่าวดีแก่เด็กและเยาวชน อบรมพวกเขาให้เป็นผู้นำและมีวิจาร์ณญาณรอบคอบมากยิ่งขึ้นท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วที่ส่งผลกระทบต่อศาสนา
2. ต้องให้เด็กและเยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมมากที่สุดในชีวิตของพระศาสนจักร เสริมชีวิตชีวาแก่กลุ่มงานรับใช้ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้พวกเขาได้สัมผัสและมีส่วนริเริ่มงานธรรมทูต
3. ต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนอย่างบูรณาการและต่อเนื่อง ด้วยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างบ้าน วัด โรงเรียน ฯลฯ โดยเน้นการรับฟัง เข้าใจ ให้โอกาสและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่พวกเขา (ข้อ 21)

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว กฤษฎีกาสมัชชาใหญ่ฯ ได้กำหนดเป้าหมายหน้าที่และภารกิจของการศึกษาคาทอลิกไว้ในข้อ 25 และ 38 คือ เป็นสนามและเป็นฐานแห่งการประกาศข่าวดี บ่มเพาะคุณค่าชีวิตตามแนวทางพระวรสาร เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนได้รู้จัก สัมผัสความรัก ความเมตตาของพระเจ้า โดย

- (1) ต้องทำให้เอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของการศึกษาคาทอลิกปรากฏอย่างชัดเจนเสมอ
- (2) ต้องบริหารและจัดการการเรียนการสอนโดยครูและบุคลากรที่ยึดถืออย่างมั่นคงในคุณค่าแห่งพระวรสารและวัฒนธรรมแบบคาทอลิกอย่างต่อเนื่องจนผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกคนทุกระดับเจริญชีวิตเป็นแบบอย่างแก่ทุกคน
- (3) ต้องสอนและอบรมในทุกสิ่งที่เป็นความจริง ความดีงามและความงดงามซึ่งเป็นส่วนสำคัญสำหรับมนุษย์

(4) ต้องช่วยเหลือครอบครัวของนักเรียนให้รู้จักวิธีการแนะนำความเชื่อแก่ลูก ๆ (ข้อ 25)

(5) มีครูจิตตภาลที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมกระแสเรียก สอน พุดคุย และสร้างความเข้าใจ แก่ผู้เรียนเรื่องกระแสเรียกอย่างสม่ำเสมอ มีการสวดภาวนาเพื่อกระแสเรียกเป็นประจำ (ข้อ 38)

โรงเรียนคาทอลิกในสังกัดสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทยได้เล็งเห็นความสำคัญของการทบทวน รื้อฟื้นอัตลักษณ์การศึกษาคาทอลิก ตามสมณสาส์นต่างๆ ของพระศาสนจักรเกี่ยวกับการศึกษาคาทอลิก มาตั้งแต่ปี 2010 จนในที่สุด ในปี 2014 สภาการศึกษาคาทอลิกได้ทำเอกสารชื่อ “ก้าวต่อไปด้วยอัตลักษณ์การศึกษาคาทอลิก – แนวทางเบื้องต้นของการจัดการศึกษาแบบคาทอลิก” เพื่อสรุปแนวทางในการจัดการศึกษาของโรงเรียนตามที่ได้ร่วมกันพัฒนาจนมาถึงทุกวันนี้ โรงเรียนคาทอลิกได้ทำให้อัตลักษณ์และอัตลักษณ์ของการศึกษาคาทอลิกปรากฏอย่างชัดเจน และเป็นที่ยอมรับ ทั้งภายในและภายนอกมากยิ่งขึ้น

เพื่อให้โรงเรียนคาทอลิกก้าวต่อไปอย่างมั่นคงและยั่งยืนในอัตลักษณ์การศึกษาคาทอลิก สภาการศึกษาคาทอลิกฯ ได้รับฟังข้อเรียกร้องโรงเรียนที่ขอให้พัฒนาการจัดการเรียนการสอนแบบคาทอลิกเพื่อให้อัตลักษณ์ชัดเจนยิ่งขึ้น สภาการศึกษาคาทอลิกฯ จึงได้ตอบสนองด้วยการนำการสอนแบบไตร่ตรอง (Reflective Pedagogy Paradigm) มาพัฒนาและเผยแพร่ให้กับโรงเรียนที่สนใจ โดยได้จัดอบรมทั้งสิ้น 45 ครั้ง ให้แก่ครูมากกว่า 1,500 คน การสอนแบบไตร่ตรองนี้ อยู่บนพื้นฐานของแนวคิดแบบ Constructivism ที่เชื่อว่า “นักเรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองได้ โดยมีครูเป็นผู้เอื้ออำนวยการเรียนรู้ด้วยการจัดสภาวะแวดล้อมให้เหมาะสม” แนวคิดนี้เป็นพื้นฐานในการปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทยที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง เช่น ประเทศฟินแลนด์และประเทศสิงคโปร์ เป็นต้น

ในทันทีที่พระศาสนจักรคาทอลิกได้กำหนดหน้าที่และพันธกิจของการศึกษาคาทอลิกตามกฤษฎีกา สมัชชชวา แม้ว่าขณะนั้นยังคงเป็น “ร่าง” อยู่ สภาการศึกษาคาทอลิกฯ ได้เริ่มทำโครงการนำร่อง ด้วยการจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง “การสอนคำสอนและคริสตศาสนา ด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการไตร่ตรอง” ในระหว่างวันที่ 22-25 กุมภาพันธ์ 2017 ด้วยความตระหนักในพันธกิจที่จะต้องทำให้แน่ใจว่า นักเรียนคาทอลิกจะ “ต้องไม่เป็นคริสตชนที่มีความเชื่อแล้วโดยศีลล้างบาป แต่ความเข้าใจข้อความเชื่อยังไม่ลึกซึ้งพอ” แต่ให้เป็น “เยาวชนเปิดขอบฟ้าใหม่เพื่อออกไปประกาศข่าวดี” และที่สุดให้พวกเขาเป็น “ศิษย์ธรรมทูต คือ เป็นทั้งศิษย์และธรรมทูตด้วยชีวิตความเป็นอยู่ของตนทั้งครบ”

ในการสัมมนานั้น ทีมวิทยากรได้ยึดมั่นเนื้อหาของหนังสือคำสอนและคริสตศาสนาที่มีอยู่เดิม และใช้ในโรงเรียนอยู่ก่อนแล้ว และได้ใช้ “คู่มือแนวการสอนคำสอนในประเทศไทยของคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อ คริสตศาสนธรรม แผนกคริสตศาสนธรรม 2014” เป็นหลักการสำคัญในการจัดการเรียนคำสอน ซึ่งมีดังนี้

1. ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของวิธีการสอนคำสอน

แต่เดิม การสอนคำสอนจะให้ความสำคัญกับ “ความรู้” คือ ต้องการสอนให้ผู้เรียนได้รู้ว่า พระเยซูคือใคร แต่รูปแบบใหม่ เน้นที่ “ใจ” หรือ “ประสบการณ์” คือ ให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับความรักความเมตตาของพระเจ้า โดยรับรู้ว่า พระเจ้าทรงรักเราและโลกอย่างไร การสอนที่เน้นการท่องจำ จึงเปลี่ยนเป็นการให้ผู้เรียนได้เกิดประสบการณ์โดยผ่านทางกิจกรรมหรือการปฏิบัติจริง วิธีการนี้เรียกว่า การสอนแบบ CCP (Christian Community Program) คือ เป็นวิธีการสอนแบบอุปมานรูปแบบหนึ่ง (Inductive Method) ซึ่งสภาพระสังฆราชคาทอลิกให้การสนับสนุน เพื่อใช้สำหรับการสอนในประเทศไทย ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1976 (ข้อ 70)

2. เป้าหมายการสอนคำสอน

พระศาสนจักรจะต้องฟื้นฟูการสอนคริสตศาสนธรรม (ข้อ 17)

- (1) ให้ตอบสนองต่อความต้องการของคริสตชนไทยตามสภาพความเป็นจริง
- (2) ให้เหมาะสมกับกาลเวลาและสภาพแวดล้อมของสังคมไทย
- (3) ให้ข่าวดีของพระคริสตเจ้าเป็นคำตอบสำหรับชีวิตของตนเองและสังคม และ
- (4) จัดให้งานด้านคริสตศาสนธรรมนี้เป็นงานเร่งด่วนอันดับต้นๆ ของพระศาสนจักรในประเทศไทย

3. วิธีการสอนคำสอน

วิธีการสอนคำสอนตั้งอยู่บนหลักการ 4 ประการ คือ

3.1 การสอนมุ่งนักเรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้การสอนคริสตศาสนธรรมบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูคำสอนไม่เพียงแต่มุ่งเน้นเนื้อหาคำสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้เท่านั้น แต่จำเป็นต้องสนใจผู้เรียนเป็นสำคัญ กล่าวคือ ต้องมีความรู้ด้านจิตวิทยา พัฒนาการ เข้าใจความต้องการของแต่ละวัย เพื่อจะได้พัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์ มีความเชื่อ และคุณธรรมตามค่านิยมพระวรสาร สามารถดำเนินชีวิตธรรมทูตอย่างมีสันติสุขในสังคมไทย (ข้อ 37)

3.2 หลักเกณฑ์ในการนำเสนอเนื้อหา ที่สำคัญ 2 ประการ คือ

(1) พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นศูนย์กลางในการสอนคริสตศาสนธรรม หมายถึง สาระแห่งพระวรสารมิได้มาจากมนุษย์ แต่เป็นพระวจนาตถ์ของพระเจ้า “คำสั่งสอนของเรามีใช้ของเราเอง แต่เป็นของผู้ทรงใช้เรา มา” (ยน 7:16) ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่การสอนคริสตศาสนธรรมถ่ายทอดให้ นั่นก็คือ “คำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์เจ้า”

(2) เป็นสารที่มีความหมายต่อการดำเนินชีวิต การสอนคริสตศาสนธรรมมิใช่การสอนเรื่องพระเจ้าเท่านั้นแต่ต้องประยุกต์ให้เข้ากับชีวิตมนุษย์ โดยคำนึงถึงสภาพของสังคม เศรษฐกิจ ความหลากหลายทางศาสนาและวัฒนธรรมร่วมสมัย (ข้อ 34)

3.3 แนวทางเบื้องต้นในการใช้วิธีการสอนคำสอนในยุคปัจจุบัน ก่อนที่จะนำเสนอวิธีการสอนคำสอน เราควรกำหนดแนวทางขั้นพื้นฐานสำหรับการใช้วิธีการต่างๆ ดังนี้

(1) ประสิทธิภาพของวิธีการขึ้นอยู่กับการใช้ที่ชาญฉลาด จะต้องไม่สลับซับซ้อน แต่ง่าย ชัดเจน และเหมาะสมกับเรื่องของความเชื่อ (ข้อ 72)

(2) วิธีการที่ดีไม่ได้มีเพียงวิธีการเดียวเท่านั้น โดยพิจารณาถึงสภาพทางจิตวิทยาและวุฒิภาวะของผู้สนใจ ดังนั้น ครูคำสอนนอกจากจะศึกษาศาสตร์เกี่ยวกับพระเจ้าแล้ว ยังต้องศึกษาศาสตร์ต่างๆ เกี่ยวกับมนุษย์ด้วย (ข้อ 73)

(3) วิธีการที่ถูกต้องของงานสอนคำสอนนั้นคือพระคัมภีร์ ธรรมประเพณี พิธีกรรม คำสอนของพระศาสนจักรและประสบการณ์มนุษย์ วิธีการที่เราใช้จะต้องตอบสนองแนวทางปฏิบัติสองประการด้วยกัน คือ ความสัตย์ซื่อต่อพระวาจาและคำสอนของพระศาสนจักร และความเป็นไปของมนุษย์ในโลกปัจจุบัน (ข้อ 75)

(4) บรรยากาศที่ดีทำให้การเรียนคำสอนมีประสิทธิภาพ ขึ้นอยู่กับความพร้อมของสภาพแวดล้อมทางจิตใจ อารมณ์ และลักษณะทางกายภาพของการสอนคำสอน (ข้อ 76) สภาพแวดล้อมของแต่ละสถานที่ (ข้อ 77)

(5) พระจิตเจ้า คือ ผู้ประทานพลังสู่ความสำเร็จ จุดมุ่งหมายของการสอนไม่ได้หยุดอยู่แค่ให้ผู้เรียนได้ประพฤติตนตามคำสอนของศาสนาเท่านั้น แต่ให้พวกเขาเกิด “ความเชื่อ” ไม่ใช่แค่ให้มีการดำเนินชีวิตแบบ คริสตชนในรูปแบบเท่านั้น แต่ให้เกิดการกลับใจอย่างแท้จริง (ข้อ 79)

ในการสอนคำสอนทุกครั้ง ผู้สอนจะต้องผสมผสานเรื่องสำคัญทั้งสามเรื่องนี้เข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน (1) ความรู้ถึงพระวาจาของพระเจ้า (2) การเฉลิมฉลองความเชื่อด้วยศีลศักดิ์สิทธิ์ และ (3) การประกาศความเชื่อด้วยการดำเนินชีวิตประจำวัน การบูรณาการทั้งสามนี้ คือ พระวาจา การนมัสการ

สรรเสริญโมทนาคุณ และประจักษ์พยานชีวิต จะต้องมีอยู่ในทุกรูปแผนของการสอนคำสอน และเป็นหลักในการประเมินถึงประสิทธิภาพและความสมบูรณ์ของโครงการหรือบทเรียนคำสอนในทุกรูปแบบ (ข้อ 81)

ทั้งนี้ การสอนคริสตธรรมของพระศาสนจักรจะต้องไม่เน้นเพียงความรู้ แต่ต้องมีประสบการณ์ฝ่ายจิต ไม่เน้นเพียงข้อปฏิบัติหรือบทบัญญัติภายนอก แต่ต้องเน้นความเชื่อหรือข้อคำสอนที่มาจากธรรมประเพณี ที่มาจากพระคัมภีร์ ไม่เน้นเพียงอธิษฐานด้วยบทภาวนาที่ได้จัดเตรียมไว้แล้ว แต่ต้องนำสู่การภาวนาจากใจ (ข้อ 14)

ในการสัมมนา ครูได้ทบทวนและรื้อฟื้นบทบาทและหน้าที่ของครูคำสอน ในฐานะผู้ที่เป็นของขวัญล้ำค่าที่พระศาสนจักรสามารถหยิบยื่นให้แก่โลก ครูคำสอนมีหน้าที่และบทบาท ดังนี้

- (1) ครูคำสอนต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบ้าน วัด โรงเรียน ชุมชนคริสตชนและต่อพี่น้องต่างความเชื่อ
- (2) ครูคำสอนต้องมีหัวใจรักของความเป็นพ่อเป็นแม่ มีฤทธิ์กุศลของความเพียรทนสม่ำเสมอ อุทิศตน ซื่อสัตย์ เสียสละ วางใจในพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์
- (3) ครูคำสอนมีพันธกิจอันละเอียดอ่อนในการให้ความรู้คำสอนเบื้องต้น เตรียมเด็กรับศีลอภิบาล รับศีลมหาสนิทครั้งแรกและศีลกำลัง
- (4) ครูคำสอนควรพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องทั้งในด้านความรู้ ทักษะ วิธีการและเทคนิคกระบวนการสอนใหม่ๆ ที่เหมาะกับวัยของเด็ก
- (5) ครูคำสอนควรส่งเสริมกระแสเรียกการเป็นพระสงฆ์ นักบวชและฆราวาสแพร่ธรรม (ข้อ 58)

ครูคำสอนต้องได้รับการฝึกให้มีประสบการณ์ในการสอนหลายๆ รูปแบบ โดยให้รู้ว่าทำไมต้องใช้วิธีการนี้ และจะประยุกต์หรือปรับเปลี่ยนอย่างไรให้เข้ากับผู้เรียนของเรา โดยครูคำสอนจะต้องฝึก

(1) ให้สามารถดึงเอาความหมายของชีวิตคริสตชนออกมาจากประสบการณ์ชีวิตประจำวันของตนเองและของผู้สนใจออกมา (See) และ

(2) นำความหมายของชีวิตนั้นมาเทียบกับคุณค่าที่ถูกต้องของสังคมไทย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณค่าแห่งพระวรสาร ซึ่งขั้นตอนนี้ครูคำสอนจะต้องเป็นผู้ชี้แนะในการกระทำเช่นนี้ครูคำสอนจะต้องเรียนรู้ที่จะปรับวิธีการให้เหมาะสมกับผู้สนใจอยู่ตลอดเวลา (Judge) (ข้อ 72)

บนพื้นฐานของหนังสือคำสอนและหนังสือคริสต์ศาสนาที่มีอยู่และวิธีการสอนคำสอนตามคู่มือคำสอนฯ ดังกล่าว ทีมวิทยากรได้ขอให้ครูผู้เข้าร่วมสัมมนาศึกษาและปรับใช้กระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการไตร่ตรองในการสอนของตนเอง รวมทั้งช่วยกันพัฒนาแผนการสอนที่เรียกว่า “แผนการสอนแบบไตร่ตรอง”

กระบวนการเรียนการสอนแบบไตร่ตรองมี 6 ขั้นตอน คือ

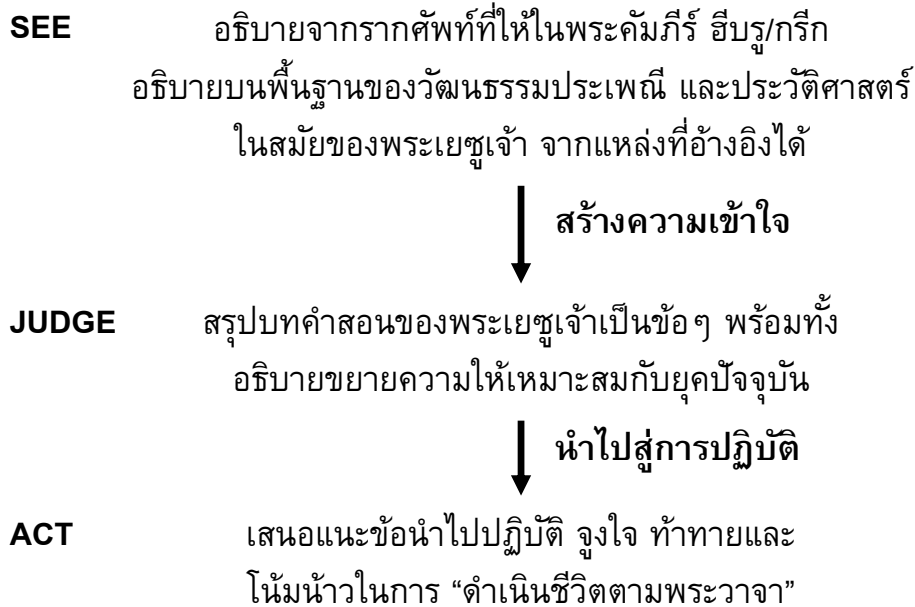
1. **การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้** ที่มีความตระหนักในการประทับอยู่ของพระเจ้าและอยู่บนพื้นฐานของความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนด้วยความเข้าใจ ให้เกียรติ และยอมรับซึ่งกันและกัน เห็นพระเจ้าในกันและกัน เพื่อการพัฒนาการเรียนในฐานะบุตรของพระเจ้าเป็นรายบุคคล
2. **การให้ภาพรวม** เป็นขั้นตอนที่ครูใช้ 3-5 นาที และเพื่อชี้ให้นักเรียนรู้ว่า เขากำลังจะเรียนอะไร เพื่ออะไร และอย่างไร เพื่อเปิดใจของนักเรียนให้เตรียมพร้อมที่จะเรียนรู้
3. **การนำเสนอบทเรียนด้วย See – Judge – Act** ขั้น See นักเรียนจะได้ทบทวนประสบการณ์ชีวิต หรือสภาวะทางสังคม เพื่อการเรียนรู้ ขั้น Judge ครูและนักเรียนร่วมกันศึกษาพระวาจา ข้อบัญญัติ คำสอนของพระศาสนจักร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจและการดำเนินชีวิตเพื่อสนองตอบต่อสถานการณ์ หรือสภาวะการณ์ทางสังคมนั้น ขั้น Act นักเรียนจะกำหนดแนวทางเพื่อนำไปปฏิบัติในชีวิตของตนเอง การนำเสนอบทเรียนนี้เป็นวิธีการสอนแบบ Inductive Method แบบหนึ่ง
4. **การไตร่ตรองก่อนสิ้นคาบ** ครูจะตั้งคำถามให้นักเรียนไตร่ตรองและเขียนบันทึกคำตอบของตนเอง เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนบนเรียนอย่างลึกซึ้งอีกครั้ง อันนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองในอนาคต
5. **การประยุกต์ใช้ในชีวิต** นักเรียนจะได้รับการสนับสนุนให้นำแนวทางปฏิบัติที่ได้เรียนรู้ในชีวิตประจำวัน และเฝ้าสังเกตตนเองและผลกระทบรอบข้าง แล้วนำประสบการณ์ที่ได้รับมาแบ่งปันในชั้นเรียนในคาบต่อไป เพื่อการพัฒนาการเรียนรู้และชีวิตจิตของตน
6. **การประเมินและวัดผล** ที่ไม่ใช่เป็นการวัดด้วยคะแนนและให้เกรด แต่ด้วยการสังเกตพฤติกรรมและการพัฒนาชีวิตจิตของนักเรียนเป็นรายบุคคล

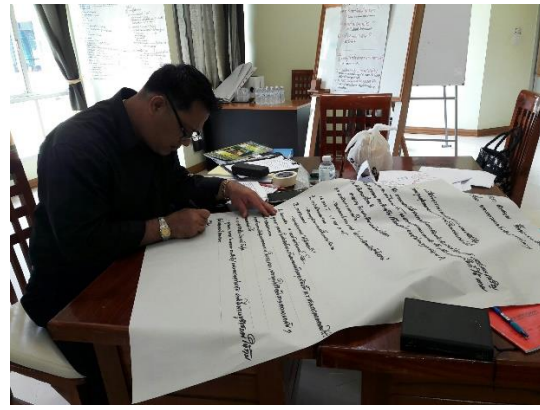

เพื่อเป็นเครื่องมือให้ครูเข้าถึงพระวาจาในพระคัมภีร์ให้ลึกซึ้งและถูกต้อง ทีมวิทยากรได้นำเสนอบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ ให้ครูศึกษาและใช้เป็นแนวทางในการเข้าถึงความเชื่อที่ลึกซึ้งขึ้น ครูผู้เข้าร่วมสัมมนาได้แสดงความชื่นชม ชื่นชอบ และได้รับประโยชน์ที่ได้รับจากบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะเป็นอย่างมาก วิธีนำเสนอบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะสามารถนำมาเป็นแบบอย่างกับการสอนแบบไตร่ตรองได้เป็นอย่างดี เพราะในการใช้กระบวนการ See-Judge-Act เช่นเดียวกับกัน ดังแสดงได้เป็นแผนภาพดังต่อไปนี้

**พระคัมภีร์เป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับเรื่องราวในสมัยนั้น
จึงต้องนำมาถอดความเนื้อหาบทคำสอนที่ให้
เพื่อให้เหมาะสมกับกาลสมัยนี้**

ในระหว่างสัมมนา ครูได้ทบทวนและแลกเปลี่ยนวิธีการและกิจกรรมเพื่อที่จะได้พบและสัมผัสพระเจ้าที่หลากหลาย และสามารถนำไปใช้ได้จริงกับนักเรียนในคาบเรียนคำสอนต่างๆ คาบ เช่น

- การภาวนาด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น ภาวนาก่อนและหลังทุกกิจกรรม การสวดบทข้าแต่พระบิดาและรำพึงที่ละท่อน การเดินภาวนา ภาวนาด้วยการสงบนิ่ง การสวดสายประคำประจำวัน
- กิจกรรมสัมผัสพระเจ้า เช่น การสัมผัสพระเจ้าในทุกลมหายใจ การสัมผัสพระเจ้าในทุกสิ่ง การสัมผัสพระเจ้าผ่าน Buddy
- เกมพระคัมภีร์ เช่น การหาคำ การทำเลข 7 และ 40 ในพระคัมภีร์
- การร้องเพลง การร้องเพลงประกอบท่าทาง การร้องเพลงอย่างมีความหมาย
- การร่วมมิสซาอย่างมีความหมายในทุกขั้นตอน

ก่อนจบสัมมนาครูได้เขียนบันทึกไตร่ตรองทบทวนถึงประสบการณ์และการเรียนรู้ส่วนตัว บันทึกไตร่ตรองนี้สะท้อนถึงคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ และยังสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงในชีวิตจิตของครูที่งดงามและน่าชื่นชมของครูที่บัดนี้เรียกตัวเองว่า “ครูไตร่ตรอง”

ครูหลายคนยอมรับในปัญหาที่ผ่านมาและหาแนวทางในการเปลี่ยนแปลง เช่น

บันทึกของครู – ยอมรับในปัญหา

การเริ่มเดินทางของฉันในเส้นทางการสอนคำสอนของฉันทันทีนี้ ฉันบอกเลยว่า หนักใจที่สุดที่ก้าวเข้ามาในเส้นทางนี้ ฉันรู้สึกว่าเป็นการเดินทางที่หนักใจ ไม่มั่นใจว่าฉันเริ่มเดินในเส้นทางที่ถูกหรือเปล่า ทั้งๆ ที่มีทั้งคนนำทางและเพื่อนร่วมทางในครั้งนี้หลายคน เพราะอะไรหรือ ก็เพราะเส้นทางนี้นอกจากจะต้องใช้กำลังและแรงใจของตัวเองร่วมกับผู้นำทางและเพื่อนร่วมทางในการเดินไปแล้ว ยังต้องใช้ใจและความเชื่อส่วนตัวในการเชื่อมั่นว่า เราจะได้รับพระพรพิเศษจากพระเจ้าที่ทรงคิดสรรเมธิต์พันธุที่ดีแล้วบนโลกใบนี้ นั่นก็คือ เราที่เป็นครูคำสอน มาเป็นของขวัญสำหรับเด็กๆ เยาวชนและผู้คนรอบข้างในสังคมให้ได้รับพระพรพิเศษผ่านจากพวกเราครูคำสอน เพื่อให้ภารกิจบนโลกนี้สำเร็จไปในพระพรของพระเจ้ายังเดินลึกและไกลมากเท่าใดที่ผู้นำเดินทางพาพวกเรา มา ฉันยังค้นพบความรักที่พระเจ้าทรงมอบให้ พระพรพิเศษนี้ต้องสัมผัสด้วยหัวใจของตนเองและไม่มีใครรู้ได้ว่า พระองค์ทรงวางทางอะไรไว้ให้ฉันบ้าง ฉันรู้เพียงแต่ฉันเริ่มมีความสุขกับการเดินทางในครั้งนี้และเริ่มทำทนายพระพรพิเศษที่ฉันได้รับในการนำไปแบ่งปันให้กับเด็กๆ เหมือนที่ฉันเป็นของขวัญที่ล้ำค่าที่พระองค์หยิบบ่มให้แก่โลก

ครูพลอย รร.เซนต์โยเซฟ บางนา

ฉันค้นพบว่า ฉันยังเป็นครูคำสอนแบบโบราณจริงๆ ฉันมุ่งหวังให้เด็กมีความรู้ในข้อคำสอนเยอะๆ รู้จักพระคัมภีร์มากๆ หลายๆ ตอน แต่ฉันไม่ได้ลงลึกไปในการปฏิบัติมากเท่าที่ควร ฉันแค่บอกเด็กให้เลียนแบบพระเยซูเจ้า ให้รักพระเจ้า ให้ศรัทธา แต่เด็กเขาจะทำไหม ฉันก็ไม่แน่ใจนัก หรือเขาอาจทำแต่ลึกซึ้งแค่นั้น เขาทำ เพราะรู้ว่า ครูต้องถาม เขาจะได้ตอบได้ว่า หนูทำค่ะ หรือเปล่า ประสบการณ์สัมผัสพระเจ้าแบบตัวต่อตัว การเปลี่ยนแปลงในตัวฉัน ฉันจะนำการสอนแบบใหม่ๆ นี้ไปใช้สอนเด็กๆ ในปีการศึกษาหน้า

ฉันคิดว่า เด็กๆ รุ่นใหม่ คงจะเป็นคริสตชนคลื่นลูกใหม่ที่พลิกชีวิตการเป็นคริสตชนคาทอลิกแบบเดิมๆ เลยทีเดียว พวกเรามีตั้งหลายคนนี่นา (เพื่อนร่วมทาง) พวกเราต้องทำได้นะ สู้

ครูบุษรา รร.เซนต์โยเซฟ บางนา

ฉันได้พบว่า สิ่งที่ฉันเคยคิดว่า มันเป็นจุดอ่อนในการเขียนแผนการสอนของฉันนั้นมันเป็นจุดอ่อนจริงๆ และฉันตั้งใจจะพยายามแก้ไขให้ดีที่สุด เพราะสิ่งนี้จะช่วยให้เด็กสามารถเชื่อมโยง(connect) กับพระและสัมผัสพระได้ดีที่สุด ฉันได้สัมผัสพระจากการภาวนาเข้า รู้สึก 'อิม' มากกับการภาวนาบทข้าแต่พระบิดาทั้งจากตัวเอง กลุ่มและโดยเฉพาะจากบทเทศน์วิเคราะห์ของคุณพ่อชัยยะ ทำให้รู้สึกสนใจและอยากติดตามอ่านบทเทศน์ของคุณพ่อมากขึ้น และคำพูดคำอธิบายของคุณอนุพันธ์ที่กระแทกจิตใจ(และมีimpact) สูงมากคือ "ไม่คิดว่าพระเยซูเจ้าเสียสละ" เพราะพระองค์ไม่มีอะไรครอบครองอยู่แล้ว จึงเกิดความรู้สึกว่าต่อไปนี่ฉันจะพยายามสัมผัสการเป็น อยู่ คือ ของพระเยซูเจ้าให้มากขึ้น ทั้งที่โดยปกติแล้วในพระตรีเอกภาพ ฉันรู้สึกสนิทใกล้ชิดกับพระบุตรมากกว่าอีก 2 องค์อยู่แล้ว ประสบการณ์นี้ช่วยให้ฉันเกิดความชัดเจนมากขึ้นว่า ฉันจะเจาะประเด็นใดเป็นพิเศษในการศึกษาและสัมผัสพระให้มากขึ้นและจะหาทางหาวิธีให้เด็กนักเรียนได้รับการสัมผัสแบบฉันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันคาดหวังว่าพระศาสนจักรจะมีหนังสือดีๆ ที่ได้รับการเผยแพร่ให้กว้างขวางมากขึ้น

ครูจิตติมา รร.มาแตร์เดอีวิทยาลัย

ครูหลายคนค้นพบวิธีใหม่ในการสอนคำสอน เช่น

บันทึกของครู – ค้นพบวิธีใหม่

ผมได้ค้นพบเทคนิคใหม่ในการประกาศข่าวดี ผมได้สัมผัสพระเจ้าแบบสนิทสัมพันธ์มากทั้งในมิสซา การภาวนา การดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับเพื่อน และในการเข้าห้องอบรม ผมดีใจอย่างมากที่พระองค์ทรงอยู่เคียงข้างผมไม่เฉพาะคราวนี้ แต่ทั้งชีวิต และจากการค้นพบและการสัมผัสพระเจ้าจะทำให้ผมเปลี่ยนแปลงจากอุทิศตน เป็นอุทิศตนอย่างสุดกำลัง ร้อนรนในการเป็นเครื่องมือที่ดีและจะทำทุกทางเท่าที่จะสามารถ ทั้งมีโอกาสและไม่มีโอกาส เพื่อให้ทุกคนมารู้จัก รักพระบิดา และพระบุตร และพระจิต ให้จงได้ โดยเฉพาะคนบาป ผมจะทุ่มเทอย่างเต็มที่ สุดท้ายผมคาดหวังว่า พระศาสนจักรจะต้องเอาใจใส่ ปกป้องครูคำสอน และพระสงฆ์ตามโรงเรียนจะต้องยิ่งมีใจร้อนรนมากกว่าครูคำสอน ผมหวังเช่นนั้น และอย่างน้อยถ้าไม่ร้อนรน ก็ควรจะเปิดทางสนับสนุนงานของพระเจ้าให้มากกว่าที่เป็นอยู่ มิฉะนั้น “ผู้ที่ได้รับมาก จะถูกเรียกคืนมาก” (พระเยซูเจ้า) มันจะอันตรายสำหรับพระสงฆ์เหล่านั้นที่เน้นวิชาการจนลืมจุดยืนของตน

ครูจักรพันธ์ รร.ยอแซฟอุปถัมภ์

ฉันได้ค้นพบการเขียนแผนการสอนโดยใช้หัวใจแห่งความรัก เขียนโดยมุ่งหวังผลที่จะเกิดขึ้นในจิตวิญญาณของคริสตชน ลูกพระ ที่พระมอบให้ฉันเป็นเครื่องมือดูแลพวกเขาให้เขามีดวงใจที่มีพระเป็น Idol ในการดำเนินชีวิต

ฉันได้พบประสบการณ์การสัมผัสพระเจ้าผ่านการภาวนาเข้า การร่วมมิสซา การไตร่ตรองด้วยความสงบนิ่งในแต่ละช่วงเวลาของแต่ละวัน ซึ่งทำให้ฉันสัมผัสได้ถึงความเป็น ความมีพระในทุกกลมหายใจ เข้า-ออก

พระทรงนำฉันให้มีประสบการณ์เพิ่มขึ้นในทุกด้านผ่านเพื่อนพี่น้อง กิจกรรม ปัญหา ทำให้ฉันเข้มแข็งและก้าวต่อไปได้มั่นคงขึ้น

ครูภาวดี รร.พระมารดานิจจานุเคราะห์

ฉันค้นพบว่า การสอนคำสอน คือ การสร้าง/นำ/ดึงประสบการณ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนเข้า โดยใช้พระวาจาของพระเจ้าเป็นแกนหลัก เพราะพระวาจาคือ มรดกของพระเยซูเจ้าและเป็นสิ่งเดียวที่คริสตชนสัมผัสกับพระเจ้าได้จริง หน้าที่ของครูคำสอนคือ การนำนักเรียนมีประสบการณ์ที่ลึกซึ้งกับพระเจ้า ด้วยการเข้าใจพระวาจาอย่างลึกซึ้งและส่งเสริมให้นักเรียนมีพระเจ้าเป็นที่พึ่งในการดำเนินชีวิตจนตลอดชีวิตของนักเรียนได้แม้จะไม่มีครู ในการร่วมมิสซาและการอธิษฐานภาวนาเป็นประสบการณ์ตรงในการพบพระของฉันที่ดีมากและหวังว่าจะไปแบ่งปันกับนักเรียนให้เกิดประสบการณ์นี้เช่นกัน ฉันมีเจตจำนงที่

เปลี่ยนไปในการสอนคำสอน เปลี่ยนเป็นการนำพระวาจาสู่ชีวิตนักเรียน ตั้งเป้าหมายให้นักเรียนใช้/อาศัย/พึ่งพาพระวาจา นี้ เมื่อเผชิญปัญหาในชีวิตของนักเรียนได้ ฉันไม่อาจคาดเดาใดๆ กับพระศาสนจักร แต่ฉันหวังว่าฉันซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งของพระศาสนจักร จะนำประสบการณ์พบพระไปสู่ักเรียนดังเช่นที่ฉันเชื่อ และให้ความเชื่อนี้ในการดำเนินชีวิต แม้จะเป็นแบบอย่างเพียงเสี้ยวเดียวก็ขอเป็นแบบอย่างแก่นักเรียน

ครูณชรี รร.มาแตร์เดอีวิทยาลัย

ฉันได้ค้นพบวิธีการนำเด็กๆ ไปหาพระเจ้า รู้ซึ่งถึงความรักและความเมตตาของพระองค์การสอนคำสอนไม่ได้สอนแค่รู้จักพระองค์เท่านั้น และเด็กๆ จะต้องนำความรักและความเมตตาของพระเจ้าไปสู่ผู้อื่นในโลกนี้ได้ด้วย (ประจักษ์พยานถึงพระเจ้าสู่ทุกคน) ฉันได้พบประสบการณ์ตัวต่อตัวจากการภาวนาเข้าร่วมกัน/มิสซา/การภาวนาจากใจ ทั้งที่ออกเสียงและไม่ออกเสียง ทำให้รู้จักพระเจ้า รักพระเจ้า สรรเสริญพระเจ้า โมทนาคุณพระเจ้า ขอบคุณพระเจ้า และขอพรจากพระองค์เสมอ มีพระเจ้าอยู่เคียงข้างเสมอทุกลมหายใจเข้าออก ฉันหวังว่าพระศาสนจักรจะนำทาง มีทิศทางการสอนคำสอนในรูปแบบใหม่ๆ สู่วิทยาลัยทั่วประเทศไปในทางเดียวกัน ขอขอบคุณอาจารย์โป่ง สำหรับแผนการสอนแบบไตร่ตรอง ขอพระเจ้าอวยพรครอบครัวและอาจารย์ค่ะ

ครูณชญา รร.ลาซาลโชติรวินนครสวรรค์

ฉันได้ค้นพบการเขียนแผนการสอนโดยใช้หัวใจแห่งความรัก เขียนโดยมุ่งหวังผลที่จะเกิดขึ้นในจิตวิญญาณของคริสตชน ลูกพระ ที่พระมอบให้ฉันเป็นเครื่องมือดูแลพวกเขาให้เขามีดวงใจที่มีพระเป็น Idol ในการดำเนินชีวิต

ฉันได้พบประสบการณ์การสัมผัสพระเจ้าผ่านการภาวนาเข้า การร่วมมิสซา การไตร่ตรองด้วยความสงบนิ่งในแต่ละช่วงเวลาของแต่ละวัน ซึ่งทำให้ฉันสัมผัสได้ถึงความเป็น ความมีพระในทุกลมหายใจเข้า-ออก

พระทรงนำฉันให้มีประสบการณ์เพิ่มขึ้นในทุกด้านผ่านเพื่อนพี่น้อง กิจกรรม ปัญหา ทำให้ฉันเข้มแข็งและก้าวต่อไปได้มั่นคงขึ้น ฉันคาดหวังว่า พระศาสนจักรจะยังคงดูแลและอภิบาลสมาชิกต่อไปอย่างอดทนในทุกวิถีทาง เพื่อเป็นกำลังผลักดันให้ครุค้ำสอนตัวเล็กๆ อย่างฉันได้ก้าวต่อไปด้วยความซื่อสัตย์ เสียสละ และอดทน

ครุน้ำผึ้ง รร.พระมารดานิจจานุเคราะห์

ครุหลายคนสัญญาที่จะเปลี่ยนแปลง เช่น

บันทึกคำสัญญาของครุ

ฉันได้ค้นพบว่า การสอนคำสอนแบบเน้นการไตร่ตรองนั้นไม่ได้ยากเกินไป จากการมาอบรมในครั้งนี้ทำให้ฉันได้สัมผัสกับความรักของพระเจ้าผ่านทางผู้นำในการเดินทางครั้งนี้ เป็นต้นในบทภาวนา “ข้าแต่พระบิดา” การสวดบทข้าแต่พระบิดาของฉันในวันนั้น ทำให้ฉันได้ใกล้ชิดกับพระและเด็กมากขึ้น และเป็น การสวดภาวนาแบบใหม่สำหรับฉัน

หลังจากการอบรมในครั้งนี้ ฉันสัญญาว่า ฉันจะนำวิธีการ เทคนิคที่ได้รับรู้ในครั้งนี้กลับไปประยุกต์ใช้ในวิชาคำสอนและวิชาคริสต์ศาสตร์ เพื่อให้เด็กนักเรียนได้ใกล้ชิดกับพระเจ้ามากขึ้น ได้สัมผัสกับพระเจ้าจริงๆ และสามารถนำไปปฏิบัติในชีวิตจริงได้ และจะไม่เหนื่อยหน่ายในการอยู่ร่วมกับเด็ก จะพยายามเดินร่วมทางกับเด็กเสมอ

เซอร์สุเนตร รร.เซนต์โยเซฟ แม่ระมาด

ฉันค้นพบว่า :

- ครูคำสอนเป็นของขวัญที่ล้ำค่าจากพระเจ้า ที่พระศาสนจักรสามารถหยิบยื่นให้แก่โลก
- ฉันมีเพื่อนร่วมเดินทางมากมายในการร่วมกันเป็น “ของขวัญล้ำค่าจากพระเจ้า” อย่างดีที่สุด เราจะภาวนาและเป็นกำลังใจแก่กันในการเป็นแสงสว่างให้นักเรียนพบพระเจ้า
- การเขียนแผนการสอนคำสอนด้วยกระบวนการไตร่ตรองไม่ได้ยากอย่างที่คิดกังวลแต่แรกและแผนการสอนเช่นนี้จะช่วยให้การเรียนการสอนคำสอนนำนักเรียนให้พบพระเจ้า แต่ทั้งนี้ต้องเริ่มจากตัวฉันเองก่อน ที่จะมีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า มีความรู้ในข้อความเชื่ออย่างลึกซึ้ง และเป็นพยานด้วยชีวิต ประสบการณ์สัมผัสพระเจ้าแบบตัวต่อตัว ง่ายนิดเดียวเพียงแค่การหายใจเป็นการภาวนา รวมทั้งผ่านวิธีการต่างๆ เช่น การเดินสมาธิ เพลง บทภาวนา การอธิษฐานส่วนตัว หรือออกเสียงพระวาจาผ่านทาง บัดดี้ คำพูด ความช่วยเหลือของเพื่อน และการแบ่งปันของวิทยากร

การเปลี่ยนแปลง:

- จะภาวนากับพระวาจามากขึ้นและหาตัวช่วยในการลงลึกในพระวาจาสู่ชีวิต
- จะเตรียมการสอนคำสอนอย่างดีและให้เวลาลงลึกในแต่ละหัวข้อ เน้นที่ใฝ่ใจมากกว่าแค่สมองหรือ

ความรู้

- รักที่จะสวดภาวนา บท “ข้าแต่พระบิดา” มากขึ้น และจะถ่ายทอดวิธีนี้ให้เด็ก ๆ

ความคาดหวังต่อพระศาสนจักร

ฉันหวังว่า:

- จะมีหนังสือ/สื่อ บทเทศน์ ข้อคิดจากพระคัมภีร์ หรือคำอธิบายที่ช่วยให้ครูคำสอนได้อ่านและลง

ลึกในพระวาจา

- จัดอบรมให้มีประสบการณ์การภาวนาที่หลากหลายเพื่อช่วยครูคำสอน
- จัดทำหนังสือคำสอนที่เน้นกระบวนการเรียนการสอนด้วยการไตร่ตรอง

ขอขอบคุณวิทยากรทุกท่านที่อุทิศทุ่มเท ชวนนำทางเราทุกคนมาตลอดหลายวันนี้ ขอพระเป็นเจ้า
ประทานพรมากมายนะคะ

ซิสเตอร์สุวรรณา รร.มาแตร์เดอีวิทยาลัย

ฉันได้มีประสบการณ์ได้สัมผัสกับพระเจ้ามากขึ้นจากกานั่งสมาธิ ภาวนา ไตร่ตรองส่วนตัว และจากเพื่อนร่วมเดินทางด้วยกัน ฉันมั่นใจและเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฟังฉันอยู่และเคียงข้างกับฉันเสมอ ฉันพยายามทำให้เพื่อนรู้จักพระเจ้าได้มากขึ้นด้วยการให้ความร่วมมือ ร่วมใจ ภาวนาและกระทำกิจกรรมด้วยความรักและอดทน เพราะฉันเชื่อว่าเป็นการเผยแผ่ความรักของพระเจ้าวิธีหนึ่ง ฉันจะตั้งใจเขียนแผนการสอนคำสอนแบบไตร่ตรอง ฉันพยายาม ทุ่มเท กำลังใจ กำลังใจให้เด็กได้สัมผัสกับพระเจ้า และมีความชื่นชมยินดีจากการได้รับความรัก ความเมตตาจากพระองค์ และกระตุ้นเขาให้ลึกซึ้งกับคุณค่าทางพระวาจาและแสดงออกในการดำเนินชีวิตประจำวัน พระศาสนจักรควรมีแนวทางวางแผนหรือหลักการการพัฒนาจริยธรรมตามทฤษฎีโคลเบิร์ตโดยการค้นหาค้นคว้าว่าพระวาจาของพระเจ้า เหมาะสมหรือมีวิธีการปรับเข้าสู่การพัฒนาคุณธรรมตามวัยได้อย่างไร

ครูศศิญา รร.วาสุเทวี

ฉันได้รู้แนวคิดวิเคราะห์ในการสอนแบบใหม่ให้เข้ากับสถานการณ์ตามวัยของเด็ก ฉันได้ค้นพบถึงความรักของพระเจ้าโดยการเผยแสดงของพระองค์ โดยผ่านทางผู้นำทาง บรรดาเพื่อนครูในการที่จะพัฒนาการสอนของตนให้เข้าถึงชีวิต และนำไปสู่การปรับใช้ในชีวิตประจำวันและศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลให้มีการเท่าทันต่อ

สังคมให้มากขึ้น

ซิสเตอร์นิตยา รร.สตรีมารดาพิทักษ์

เมื่อฉันได้ยินว่าจะมีการอบรมไตร่ตรองการสอนคำสอนและคริสต์ศาสนาและฉันเป็นหนึ่งในคนที่ต้องไป ฉันแอบถอนใจลึกๆ แต่ฉันก็บนอบที่จะมา ระหว่างการเดินทางมายังบ้านอบรมนี้ ภายฉันก็เหนื่อยใจฉันก็ล้า ฉันจะไหวไหม ภาระงานที่ฉันค้างไว้ ฉันจะตามเคลียร์ไหวไหม ในระหว่างการอบรมดูเหมือนว่าในบางเวลา ฉันบอกในใจตัวเองว่า สู้หน่อย ตื่นหน่อย ร่าเริงหน่อย ณ เวลานี้ ฉันมองย้อนกลับไป 3 วันที่ผ่านมา ฉันได้พระพรมากมายที่ฉันอาจมองข้ามไป พระพรแห่งการพบเพื่อนใหม่ พระพรแห่งการสร้างแรงบันดาลใจจากเพื่อนครู พระพรแห่งความสามัคคี และอีกมากมาย ฉันอยากบอกวิทยากรว่า ขอขอบคุณนะที่เตรียมสิ่งดีๆ เหล่านี้ไว้สำหรับผม ขอขอบคุณผู้ใหญ่วิเศษที่ให้ผมได้รับประสบการณ์มากมายจาก 3 วันที่ผ่านมา ฉันและเพื่อนๆ ที่ร่วมเดินกับฉันจะสวดภาวนาสำหรับท่านเสมอ สุดท้ายฉันอยากบอกกับทุกๆ คนว่า ท่านจงเป็นเกลือของแผ่นดิน เราจะร่วมกันสร้างอาณาจักรแห่งความรัก คือ อาณาจักรของพระเจ้าให้เกิดขึ้นในที่ที่เราทำงานตลอดไป อาแมน

ครูอภิวัฒน์ รร.ยอแซฟอุปถัมภ์

เมื่อฉันเดินทางมาเพื่อค้นหาวิธีการสอนคำสอนแบบไตร่ตรอง ฉันพบว่าวิธีการนี้ไม่ง่ายสำหรับฉัน เพราะฉันคิดว่าการไตร่ตรองเป็นเรื่องยาก แต่ฉันก็พยายามและตั้งใจทำโดยยึดแนวทางที่ผู้นำทางคอยแบ่งปัน และการไตร่ตรองนี้เองทำให้ฉันได้เห็นประสบการณ์สัมผัสพระเจ้าของฉันแบบตัวต่อตัวได้อย่างชัดเจนว่าพระองค์อยู่กับฉันตลอดเวลา จึงทำให้เข้าใจคำว่า “พระเจ้าเป็นชีวิต” ชีวิตที่อยู่ได้ด้วยลมหายใจ พระเจ้าเป็นอากาศที่ฉันสูดดมเข้าไป พระองค์ทำให้ฉันมีชีวิต จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันเกิดการเปลี่ยนแปลงในความคิด และจะนำความคิดนั้นไปปฏิบัติให้ได้จริงในชีวิตคือ เป็นคริสตชนที่ดี ทำหน้าที่ของตนเองในฐานะครูคำสอน สอนให้เขารู้จักพระองค์ และนำความรักของพระองค์ออกไปสู่เพื่อนพี่น้อง ฉันคาดหวังว่าพระศาสนจักรจะมีการเปลี่ยนแปลงในด้านงานคำสอนไปในแนวทางที่ดีขึ้น โดยฉันเองจะเป็นคนหนึ่งในการนำพระเจ้าสู่ชีวิตเด็ก เหมือนชีวิตของฉัน

ครูบาศรินทร์ รร.ลาซาลโชตรวินนครสวรรค์

งานส่วนตัวชิ้นสุดท้ายที่ครูผู้เข้าร่วมสัมมนาทุกคนทำ คือ การเปลี่ยนแผนการสอนของตนเอง 1 แผนให้เป็นแผนการสอนแบบไตร่ตรอง โดยใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง ครูทำงานด้วยความตั้งใจและมุ่งมั่นจนได้แผนการสอนแบบไตร่ตรองของตนเองให้วิทยากรตรวจและให้คำแนะนำ แล้วนำไปปรับปรุงหลังจบสัมมนา ครูได้ใช้เวลาอีก 1 สัปดาห์ แกะไขและปรับปรุงแผนการสอนเพื่อส่งให้วิทยากรตรวจและปรับปรุง แล้วส่งกลับให้ครูตรวจสอบอีกครั้ง และที่สุด แผนการสอนเหล่านี้ถูกรวบรวมไว้เป็น “แผนการสอนวิชาคำสอนและคริสตศาสตร์ ด้วยกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นไตร่ตรอง” ในหนังสือนี้ ผลงานนี้จึงไม่ใช่ของสภาการศึกษาคาทอลิกฯ แต่เป็นของครูเจ้าของแผนทุกคน

แผนการสอนทั้งหมด นอกจากใช้กระบวนการเรียนการสอนที่เน้นการไตร่ตรองแล้ว ยังบูรณาการความรู้ถึงพระวาจาของพระเจ้า การนมัสการสรรเสริญ และประจักษ์พยานชีวิต ตามแนวทางการสอนที่กำหนดไว้ในข้อ 81 ของ คู่มือแนวทางการสอนคำสอนฯ อีกด้วย

แผนการสอนเหล่านี้เป็นผลของความพยายามและทุ่มเทของครูเจ้าของแผน และเป็นเพียงก้าวแรกในการเดินทางของครูไตร่ตรอง ที่จะพัฒนาการสอนของตนเองต่อไป เพื่อให้ลูกศิษย์ของเขามีความเข้าใจในข้อความเชื่อที่ลึกซึ้ง มีประสบการณ์พบและสัมผัสส่วนบุคคลแบบตัวต่อตัวกับพระเยซูคริสตเจ้า และเจริญชีวิตคริสตชนด้วยความรักและอุทิศตนในบทบาทและหน้าที่ของการเป็นศิษย์พระคริสตเจ้าอย่างแท้จริง

ครูไต่ร่องได้รับเครื่องมืออีกเครื่องมือหนึ่ง เพื่อสามารถดึงเอาความหมายของชีวิตคริสตชน ออกมาจากชีวิตประจำวันบนคุณค่าของพระวรสาร เพื่อให้พวกเขาเหมาะสมกับการเป็นของขวัญล้ำค่าที่ พระศาสนจักรสามารถหยิบยื่นให้แก่โลก

ขอพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นพระอาจารย์และศูนย์กลางของการศึกษาคาทอลิกได้โปรดสถิตอยู่ ภายในเพื่อเป็นพลังกำลัง อยู่ข้างหน้าเพื่อนำทาง อยู่เคียงข้างเพื่อร่วมทาง และอยู่ข้างหลังเพื่อหนุนนำ ครูไต่ร่องทุกท่าน**จนตลอดกาลนิรันดร์**

แผนการสอนวิชาคำสอนและคริสตศาสน

ลำดับ ที่	ชั้น	เรื่อง	จำนวน คาบ	โดย (ชื่อ นามสกุล โรงเรียน)	หน้า
1.	อ. ปีที่ 1-3	สำคัญมหากางเขน	4	ครูธนัชญา แซ่ลี โรงเรียนลาซาลโชติรวินครสวรรค์	1
2.	ป. ปีที่ 1-2	พระเจ้าสร้างโลก	2	ครูอนงค์ รักยิ่งงาม โรงเรียนवासูเทวี	5
3.	ป. ปีที่ 2	บทภาวนาประจำวันแบบง่าย ๆ	3	ครูสันติ นงศ์สวัสดิ์ โรงเรียนเซนต์โยเซฟ บางนา	8
4.	ป. ปีที่ 3	ฉันคิดถึงกับพระเป็นเจ้าและกับ ชุมชน คริสตชน	5	ครูสายใจ มายอด โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย	12
5.	ป. ปีที่ 3	วันคริสต์มาส	4	ครูภูมิศรี พงศพัฒนสุข โรงเรียนลาซาลโชติรวินครสวรรค์	24
6.	ป. ปีที่ 4	การภาวนาบทวันทามารีย์	1	ครูวนิดา ทวีชัยไพศาล โรงเรียนเซนต์โยเซฟ แม่ระมาด	34
7.	ป. ปีที่ 4	บัญญัติ 10 ประการ	2	ครูณงลักษณ์ โอสถาณุเคราะห์ โรงเรียนลาซาลโชติรวินครสวรรค์	39
8.	ป. ปีที่ 4	พระคัมภีร์	1	ครูอภิรดี จำปาถิ่น โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย	46
9.	ป. ปีที่ 6	คนดีด้วยแบบอย่างของแม่พระ	1	ครูชนินทร์ เสมอพิทักษ์ โรงเรียนเซนต์นิโกลาส	49
10.	ป. ปีที่ 6	ทำดีตามพ่อสอน	3	ครูปรีชา เข้มกันชู โรงเรียนเซนต์นิโกลาส	55
11.	ป. ปีที่ 6	พระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระ ชนม์ชีพ	4	ซิสเตอร์สุวรรณา ชัยพรแก้ว โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย	62
12.	ม. ปีที่ 1	พระเจ้าสร้างโลก	3	ครูฉัตรแก้ว จิรัฐสุรางค์ โรงเรียนเซนต์โยเซฟ บางนา	71
13.	ม. ปีที่ 1	พระเยซูเจ้าในวัยเด็ก-แบบอย่าง จากครอบครัวศักดิ์สิทธิ์	2	ครูวงเดือน หัวใจ โรงเรียนสตรีมารดาพิทักษ์	75
14.	ม. ปีที่ 1	รักเมตตา-อุปมาเรื่องชาว สะมาเรียผู้ใจดี	2	ครูลัดดา กล้าชัย โรงเรียนลาซาลโชติรวินครสวรรค์	80
15.	ม. ปีที่ 1	โลกสวยด้วยมือเรา	5	ครูศศิญา มหัตกุล โรงเรียนवासูเทวี	86

ลำดับ ที่	ชั้น	เรื่อง	จำนวน คาบ	โดย (ชื่อ นามสกุล โรงเรียน)	หน้า
16.	ม. ปีที่ 2	การให้อภัยในบทข้าแต่พระ บิดาฯ	2	ครูจิรณา สุขกิจโกศลชัย โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย	93
17.	ม. ปีที่ 2	คุณธรรมพื้นฐานหลัก 4 ประการ	5	เซอร์แอสแตล เดอ เยซู สุนทร โด่งสนั่น โรงเรียนเซนต์โยเซฟ แม่ระมาด	106
18.	ม. ปีที่ 2	พระเยซูผู้ยุติธรรม	2	เซอร์แอสแตล เดอ เยซู สุนทร โด่งสนั่น โรงเรียนเซนต์โยเซฟ แม่ระมาด	109
19.	ม. ปีที่ 3	นักบุญเปาโลและงานแพร่ ธรรมของท่าน	3	ครูวราภรณ์ บุญทองมาก โรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์	111
20.	ม. ปีที่ 4	การดำเนินชีวิตคริสตชนใน สมัยปัจจุบัน	6	ครูจิตติมา บุญคำ โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย	118
21.	ม. ปีที่ 4	ความเชื่อเป็นพระพร	2	ครูการดี เทศขารี โรงเรียนพระมารดา นิจจานุเคราะห์	139
22.	ม. ปีที่ 4	จากอับราฮัมถึงโมเสส	8	ครูบุษรา ชลหาญ โรงเรียนเซนต์โยเซฟ บางนา	146
23.	ม. ปีที่ 4	พระแม่มารีย์	4	ซิสเตอร์ นิตยา ชงโคพนาเวศ โรงเรียนสตรีมารดาพิทักษ์	154
24.	ม. ปีที่ 4	ศีลเจมคนไข	2	ครูสุพัทธ์ กิจเจริญ โรงเรียนเซนต์โยเซฟ บางนา	169
25.	ม. ปีที่ 4	ศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการเยวยา (ศีลอภัยบาป)	4	ครูจกกรีน ปุภิรมย์ โรงเรียนลาซาล โซติรวินครสวรรค์	173
26.	ม. ปีที่ 5	พระบัญญัติเป็นชีวิต	8	ครูบุศรินทร์ วัฒนะภูติ โรงเรียนลาซาล โซติรวินครสวรรค์	180
27.	ม. ปีที่ 6	การดำเนินชีวิตคริสตชนตาม หลักความเชื่อเกี่ยวกับพระตรี เอกานุภาพ	9	ครูคุณุชรี ดันทโสภาส โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย	189

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	ระดับชั้น อนุบาลศึกษาปีที่ 1-3
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง สำคัญมหากงเขน	
ออกแบบโดย ครูรัชชญา แซ่ลี	โรงเรียน ลาซาลโชติรวินนครสวรรค์ จ. นครสวรรค์
วันที่ 3 มีนาคม 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อให้นักเรียนรู้และเข้าใจความหมายของสำคัญมหากงเขน และการทำสำคัญมหากงเขน
- เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายของการทำสำคัญมหากงเขน
- เพื่อให้นักเรียนทำสำคัญมหากงเขนเสมอๆ

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนสามารถรับรู้ถึงความรักและความเมตตาของพระเจ้าโดยผ่านทางการทำสำคัญมหากงเขน
- นักเรียนสามารถทำสำคัญมหากงเขนในชีวิตประจำวันได้

1.3 หัวเรื่องและเนื้อหา (Range) การทำสำคัญมหากงเขน - ความหมายและการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- นักเรียนและครูร่วมกันร้องเพลง “ สำคัญมหากงเขน” พร้อมทำท่าทางประกอบ

1.5 เวลา (Time)

- 4 คาบเรียน

2. การประเมินและการวัดผล

- สังเกตการร่วมกิจกรรมต่างๆ
- สังเกตจากการสนทนาโต้ตอบ
- สังเกตจากการตรวจใบงาน

3. การสร้างบรรยากาศ

- นักเรียนและครูร่วมกันร้องเพลง“สำคัญมหากงเขน” พร้อมทำท่าทางประกอบ

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูนำกางเขนของจริงมาให้ให้นักเรียนดูและสนทนาพร้อมกัน

1. ครูใช้คำถามดังนี้

- นักเรียนเคยทำสำคัญมหากางเขนไหม? ที่ไหน?
 - นักเรียนคิดถึงอะไรเวลาทำสำคัญมหากางเขนบ้าง?
2. นักเรียนและครูร่วมกันร้องเพลง“สำคัญมหากางเขน” พร้อมทำท่าทางประกอบ (ทั้ง 4 คาบ)

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

4.2.1 คาบที่ 1

- ครูอธิบายความหมายของการทำสำคัญมหากางเขนด้วยคำง่ายๆ เหมือนเล่นบทบาทในเนื้อหา

การทำเครื่องหมายกางเขน หรือที่ชาวคาทอลิกเรียกว่า **การทำสำคัญมหากางเขน** (อังกฤษ: Sign of the Cross; ละติน: SIGNUM CRUCIS) เป็นรูปแบบการปฏิบัติอย่างหนึ่งของผู้นับถือศาสนาคริสต์ โดยมักมีการกล่าว **"เดชะพระนาม พระบิดา และพระบุตร และพระจิต อาแมน"** ประกอบด้วยการทำเช่นนี้เป็นการระลึกถึงการตรึงกางเขนของพระเยซู แบบดั้งเดิมทำจากขวาไปซ้าย ซึ่งใช้โดยสมาชิกคริสตจักรอีสเทิร์นออร์ทอด็อกซ์ และคริสตจักรคาทอลิกตะวันออก ส่วนแบบใหม่ทำจากซ้ายไปขวาใช้โดยคริสตจักรคาทอลิก แองกลิคัน ลูเทอแรน และ โอเรียนทัลออร์ทอด็อกซ์ ธรรมเนียมปฏิบัตินี้สันนิษฐานว่าเริ่มมีมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 2 แล้ว เวลาทำเครื่องหมายกางเขนจะต้องกล่าวเดชะพระนามฯ ด้วย การทำเช่นนี้จึงเป็นการ แสดงความเชื่อถึงพระตรีเอกภาพว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีความหมายอื่น ๆ หลายประการด้วยกัน คือ เป็นการแสดงว่าตัวผู้ทำนั้นถวายตัวแก่พระเยซู เป็นการวิงวอนขอพระพรพรทาน จากพระเจ้า และใช้เป็นการอวยพรบุคคลก็ได้ นอกจากนี้เวลาชาวคริสต์รู้สึกว่าคุณกำลังเผชิญหน้ากับ "การผจญของมาร" การทำเครื่องหมายกางเขนเป็นการเตือนสติแก่ตนและยืนยันถึงพระอาณาจักรของพระเจ้าในการต่อสู้กับสิ่งชั่ว ชาวคริสต์ทำเครื่องหมายนี้เมื่อร่วมสวดมนต์ ส่วนบาทหลวงเวลาประกอบพิธีมิสซาหรือพิธีอื่น ๆ ก็ทำเครื่องหมายนี้เช่นเดียวกัน

- ครูนำบัตรภาพเด็กสำคัญมหากางเขนแต่ละวรรคมาให้ นักเรียนดู พร้อมกับอธิบายความหมายเกี่ยวกับภาพ

4.2.2 คาบที่ 2

- ครูอธิบายความหมายของการทำสำคัญมหากางเขนในแต่ละวรรค พร้อมทำท่าทางประกอบและให้นักเรียนทำท่าทางประกอบตามพร้อมกัน

4.2.3 คาบที่ 3

- ครูอธิบายความหมายการภาวนาด้วยคำง่ายๆ สมกับวัยของนักเรียน คือ การพูดคุยกับพระเป็นเจ้าเพื่อจุดประสงค์ 4 ประการหลัก

1. เพื่อนบอกรัก เราบอกรักพระเป็นเจ้าเพราะพระองค์ทรงสร้างเรามา และทรงสร้างสิ่งสารพัดเพื่อเรา การนมัสการ เป็นการแสดงคารวะถวายความเคารพขั้นสูงสุด คำว่านมัสการในศาสนาคาทอลิกเราจึงใช้กับพระเป็นเจ้าเท่านั้น

2. **เพื่อขอบพระคุณ** แน่แน่นอนว่าเราต้องขอบคุณพระเป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจของเราจริงๆ ถ้าหากว่าเราสำนึกถึงพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงประทานพระพรแก่ชีวิตของเรา เราไม่มีทางที่จะขอบพระคุณพระเป็นเจ้าได้สมกับความรักที่ทรงมีต่อเรา เราจึงต้องโมทนาคุณพระองค์อย่างเต็มที่ดังที่ได้กล่าวแล้ว

3. **เพื่อขอโทษ** เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องสำนึกในข้อบกพร่องและความผิดที่เรากระทำต้องพร้อมเสมอที่จะกราบขอขมาโทษพระองค์ด้วยความสุภาพถ่อมตน ด้วยจริงใจและตั้งใจที่จะไม่กระทำความผิดอีกต่อไป

4. **เพื่อวอนขอพระพรที่เราต้องการ** ข้อนี้เป็นข้อที่เราทุกคนกระทำกันบ่อยที่สุด เพราะเมื่อพูดถึงการภาวนา ส่วนใหญ่เกือบร้อยทั้งร้อยก็จะคิดว่าสวดภาวนาวอนขออะไรจากพระ จนทำให้คำว่า “สวดขอพระ” ติดปากจิตใจของเราทุกคนเมื่อเป็นเช่นนี้เวลาเราภาวนา เราควรจะคำนึงจุดประสงค์ทั้ง 4 ประการของการภาวนาด้วย มิใช่กระทำเพียงประการที่ 4 คือ ภาวนาเพื่อขอเพียงอย่างเดียวดังที่กระทำกันอยู่ในปัจจุบัน

- ครูใช้คำถามสนทนาร่วมกับนักเรียน ดังนี้

- 1) นักเรียนเคยสนทนาพูดคุยกับพระเจ้าไหม? อย่างไร?
- 2) ทำไมนักเรียนจะต้องสวดภาวนา? สวดภาวนาเพื่ออะไร?

4.2.4 คาบที่ 4

- ครูอธิบายความหมายของคำว่า “อาเมน” ที่สวดตอนท้ายของการทำสำคัญมหากางเขน

อาเมน หรือ อามีน (Amen) คือ เป็นคำที่ใช้กล่าวเมื่อจบคำอธิษฐานในศาสนาคริสต์และศาสนาอิสลาม มีความหมายว่า "ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด" ในภาษาอังกฤษ คำว่า อาเมน ออกเสียงได้ทั้ง อาเมน และ เอเมน ในภาษาไทยจึงมีการออกเสียงได้ทั้งสองแบบ ส่วนชาวมุสลิมทั่วโลก ออกเสียงว่า อามีน

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

4.3.1 คาบที่ 1

- ครูนำนักเรียนสวดภาวนาด้วยการทำสำคัญมหากางเขนพร้อมกัน
- ครูแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนเล่นเกมเรียงลำดับภาพเด็กทำสำคัญมหากางเขน
- ครูย้ำความหมายของสำคัญมหากางเขนทีละวรรคอีกครั้ง

4.3.2 คาบที่ 2

- ครูนำนักเรียนไปสวดภาวนาที่ลานคุณธรรมหน้าถ้ำแม่พระ
- ครูให้นักเรียนฝึกทำท่าทางสำคัญมหากางเขนพร้อมออกเสียงทีละวรรค
- ครูให้นักเรียนทำใบงานเติมหมายเลขการทำสำคัญมหากางเขนตามลำดับ 1-5 ในช่อง

4.3.3 คาบที่ 3

- ครูนำนักเรียนไปสวดภาวนาที่วัดน้อยของโรงเรียน
- ครูให้นักเรียนระบายสีภาพจุดประสงค์การภาวนาทั้ง 4 ข้อ และทำเป็นแผ่นพับตั้งโต๊ะ

4.3.4 คาบที่ 4

- ครุณานักเรียนสวดภาวนาบทเข้าแต่พระบิดา วันทามารีย์ สิริพึงมี อามน

5. ไตร่ตรองก่อนจบเรียน

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง (เลือกใช้ให้เหมาะสมในแต่ละคาบ)

1. นักเรียนควรทำสัจนิยมหากางเขนเมื่อไร?
2. การทำสัจนิยมหากางเขนและการสวดภาวนาให้ความหมายในชีวิตอย่างไร?
3. หลังจากที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับความหมายของการทำสัจนิยมหากางเขนและการภาวนา นักเรียนจะคุยให้กับผู้ปกครองให้เข้าใจอย่างไร?
4. เพื่อให้การทำสัจนิยมหากางเขนและการภาวนามีความหมายในชีวิต นักเรียนจะสวดภาวนาด้วยท่าที่อย่างไร?

6. สื่อการสอน

- กางเขนของจริง
- เพลง “สัจนิยมหากางเขน”
- บัตรภาพเด็กทำสัจนิยมหากางเขน
- เกมเรียงบัตรภาพเด็กทำสัจนิยมหากางเขน
- ใบงาน

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1-2
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง พระเจ้าสร้างโลก	
ออกแบบโดย ครูอนงค์ รักยิ่งงาม	โรงเรียน วาสูเทวี กรุงเทพมหานคร
วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objective)

- นักเรียนเรียนรู้สิ่งสร้างของพระเจ้า
- นักเรียนสัมผัสความรักของพระเจ้าที่มีให้ผ่านสิ่งสร้าง

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนรักธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง เห็นถึงความรักที่พระเจ้ามอบให้ เพื่อจะได้ดูแลรักษาสิ่งสร้างของพระเจ้า

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- พระเจ้าสร้างโลก

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- ร้องเพลง “ฉันเกิดเป็นคน” พร้อมท่าทางประกอบ

1.5 เวลา (Time)

- 2 คาบ

2. การประเมินและวัดผล

- การมีประสบการณ์สัมผัสพระเจ้า
- การประพฤติปฏิบัติตนในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม

3. การสร้างบรรยากาศ

- การสร้างความสนใจ

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ภาวนาร่วมกันในบทเพลง “รำพึงถึงองค์” พร้อมภาพธรรมชาติประกอบ
- นักเรียนนั่งเป็นวงกลมจับมือกัน
- ครูให้นักเรียนภาวนาร่วมกันว่า “พระเจ้ารักฉัน พระองค์ทรงมอบธรรมชาติให้ฉันดูแล” 4 รอบ
- ครูตั้งคำถาม “ระหว่างที่เดินทางมาโรงเรียนนักเรียนพบเจออะไรบ้าง? และนักเรียนคิดว่า ใครเป็นคนสร้าง?” ให้นักเรียนช่วยกันตอบและครูจดคำตอบบนกระดาน
- ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในกลุ่มย่อย แล้วขออาสาสมัครออกมาแบ่งปันให้เพื่อนในกลุ่มใหญ่

อธิษฐานภาวนา

รำพึงบทพระวรสารสั้นๆ เพื่อการจดจำ “พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก” *ปฐมก. 1: 1*

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนดู VCD พระเจ้าสร้างโลก (ปฐมก.1: 1-2: 25)
- ครูอธิบายเพิ่มเติมโดยมีภาพประกอบในแต่ละวันที่เจ้าทรงสร้างโลก

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนวาดภาพสิ่งสร้างของพระเจ้าที่ได้ฟัง แล้วเขียนบทภาวนาขอบคุณพระเจ้าด้วยคำง่ายๆ ของนักเรียนเอง

อธิษฐานภาวนา

สวดภาวนาโดยการอ่านบทภาวนาที่เขียนของแต่ละคน

4.2 คาบที่ 2

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- แต่ละกลุ่มออกไปสำรวจสิ่งสร้างของพระเจ้าในบริเวณโรงเรียน
- จดบันทึกสิ่งสร้างของพระเจ้าที่นักเรียนพบเห็นในบริเวณโรงเรียน
- ร่วมกันแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในสิ่งสร้างของพระเจ้าที่นอกเหนือจากที่พบเห็นในโรงเรียน
- แต่ละกลุ่มเขียนบทภาวนาร่วมกันขอบคุณพระเจ้าในสิ่งสร้างที่พระองค์มอบให้

อธิษฐาน

แต่ละกลุ่มอ่านบทภาวนาที่ช่วยกันเขียนขอบคุณพระเจ้าในสิ่งสร้าง และรำพึงของคุณพระเจ้าร่วมกัน “พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก” *ปฐมก. 1: 1*

- นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันคิดที่จะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมภายในบริเวณโรงเรียน
- มอบหมายหน้าที่ในแต่ละกลุ่มปฏิบัติ เช่น
 - กลุ่ม 1 ดูแลรักษาความสะอาดบริเวณใต้ต้นไม้
 - กลุ่ม 2 ช่วยดูแลการปิดน้ำ - ปิดไฟในบริเวณห้องน้ำ
 - กลุ่ม 3 ช่วยดูแลไม้ให้แห้งๆ หรือเพื่อน ๆ เต็ดคอกไม้เล่น

5. การไต่ตรองก่อนจบภาคเรียน

1. สิ่งสร้างของพระเจ้ามีอะไรบ้าง?
2. สิ่งสร้างของพระเจ้ากับสิ่งที่มนุษย์สร้างต่างกันอย่างไร?
3. นักเรียนจะดูแลรักษาสิ่งสร้างของพระเจ้าได้อย่างไรบ้าง?
4. นักเรียนจะมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ในบ้านอย่างไร?

6. สื่อการเรียนการสอน

- เพลง “ฉันเกิดเป็นคน”
- เพลง “รำพึงถึงองค์”
- VCD พระเจ้าสร้างโลก
- ธรรมชาติในโรงเรียน

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 (วิชาคริสต์ศาสนา)
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 การภาวนา เรื่อง บทภาวนาประจำวันแบบง่าย ๆ	
ออกแบบโดย ครูสันติ นงค์สวัสดิ์	โรงเรียน เซนต์โยเซฟ บางนา จ. สมุทรปราการ
วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

1. สามารถบอกได้ว่าควรภาวนาเมื่อใดบ้าง? และเพื่อใคร?
2. สามารถบอกจุดมุ่งหมายของการภาวนาได้
3. สามารถทำสำคัญมหากางเขน สวดภาวนา “รำพึง” จากใจและร้องเพลงได้

1.2 ความจำเป็น (Needs)

การภาวนา คือ การยกจิตใจขึ้นสนทนาหรือการติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้า เพื่อสรรเสริญ ขอพร ขอขอบคุณ และขอโทษพระเจ้า โดยเราจะภาวนาตามบทสำเร็จ หรือ “ภาวนาจากใจตามแต่ใจเราปรารถนาได้” และสามารถแต่งบทภาวนาสำหรับตนเองและผู้อื่นได้แบบง่ายๆ

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

1. การภาวนาด้วยบท “ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย”
2. การภาวนาจากใจ

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

ในแต่ละคาบ ดังนี้

1. ร้องเพลง สำคัญมหากางเขน
2. ร้องเพลง ทำด้วยความรัก

1.5 เวลา (Time)

- 3 คาบ (คาบละ 50 นาที)

บทพระวรสาร นักบุญมัทธิว บทที่ 6 ข้อที่ 14-15

ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานดังนี้ “เพราะถ้าท่านให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็จะประทานอภัยแก่ท่าน แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่าน เช่นเดียวกัน”

2. การประเมินผลและวัดผล

1. สังเกตพฤติกรรม/ ความสนใจ ตั้งใจเรียนและร่วมกิจกรรม
2. ถามถาม-ตอบ แสดงความคิดเห็น/ การอภิปราย
3. นักเรียนแต่งบทกวี/ นำเสนอ

3. สร้างบรรยากาศ

ในแต่ละคาบ ดังนี้

1. ร้องเพลง คำคมมหากาพย์
2. ร้องเพลง ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย
3. ร้องเพลง ทำด้วยความรัก

4. นำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

1. ครูชวนนักเรียนพูดคุยว่า “แต่ละวันนั้นตอนเช้า และตอนเย็นของทุกวันนี้ นักเรียนสวดภาวนาหรือสวดมนต์ทำอะไรบ้าง? เพราะอะไร โรงเรียนถึงต้องให้มีการสวดมนต์ทุกเช้าและเย็น?”

2. นักเรียน “เคยหรือไม่ที่ก่อน - หลังรับประทานอาหาร หรือก่อนเข้านอนหรือ ตอนตื่นนอนนักเรียนจะสวดภาวนา?”

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

1. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่า ทุกศาสนามีบทสวดภาวนาที่ไม่เหมือนกัน ศาสนาพุทธมีบทสวดที่เป็นภาษาบาลี ศาสนาคริสต์มีบทสวดที่เป็นทั้งภาษาไทยและภาษาละติน (ภาษาอังกฤษด้วย) ศาสนาอิสลามก็มีบทสวด และแต่ละบทสวดของแต่ละศาสนาก็มีจุดมุ่งหมายไม่เหมือนกัน

2. ครูอธิบายจุดประสงค์ของการสวดภาวนา ในแต่ละจังหวะเวลาให้นักเรียนฟังว่า เพราะเหตุใดจึงต้องทำการสวดบทนั้น ๆ มีความหมายว่าอย่างไร?

3. ครูอธิบายหรือให้นักเรียนอ่าน “ความหมาย ความสำคัญและรูปแบบการภาวนา” ตามสาระในหนังสือสาระการเรียนรู้หน้า 20 ให้นักเรียนเข้าใจ

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

1. ครูสอนนักเรียนสวดภาวนาบทคำคมมหากาพย์โดยใช้บทเพลง “คำคมมหากาพย์” แล้วให้นักเรียนทำท่าประกอบเพลงด้วย

2. สอนวิธีการทำเศษพระนามที่ถูกต้องให้นักเรียน โดยให้นักเรียนคาทอลิกที่อยู่ในห้องเรียนออกมาสาธิตและให้นักเรียนฝึกปฏิบัติจนคล่อง

3. ครูให้นักเรียนสวดก่อนนอนทุกคืนตลอดสัปดาห์ แล้วนำประสบการณ์ที่ได้รับมาคุยกันในคาบต่อไป

4.2 คาบที่ 2

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ร่วมกันร้องเพลงสำคัญมหากาเจน

- ครูทบทวนความสำคัญและรูปแบบของการภาวนานำเข้าสู่การภาวนาจากใจ

- ครูตั้งคำถามให้นักเรียนระดมความคิดและพูดคำตอบ ครูเขียนคำตอบ แยกตามคำตอบบนกระดาน

(1) ถ้านักเรียนจะบอกรัก คนที่นักเรียนรักมากที่สุด นักเรียนจะพูดว่าอะไร?

(2) ถ้านักเรียนจะขอบคุณ คนที่ปรารถนาดีและทำดีกับนักเรียนมากที่สุด นักเรียนจะพูดว่าอะไร?

(3) ถ้านักเรียนจะขอโทษ คนที่นักเรียนรักมากที่สุด แต่นักเรียนบางครั้งทำให้เขาเสียใจ ผิดหวัง

นักเรียนจะพูดว่าอะไร?

(4) ถ้านักเรียนจะขอพร จากคนที่นักเรียนรักที่สุด นักเรียนจะขอพรอะไร?

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอธิบายความหมายของการภาวนาจากใจว่า เป็นการพูดคุยกับพระเจ้าด้วยคำง่ายๆ ซึ่งๆ ของนักเรียนเอง เมื่อบอกว่าหนูรักพระเจ้า เพื่อขอบคุณต่อสิ่งดีๆ ที่พระเจ้าให้หนู เพื่อขอโทษหากหนูทำความผิด หรือ เพื่อขอพระพรหรือขอสิ่งต่างๆ ที่ดีๆ ที่หนูอยากได้ในชีวิต

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนเขียนบทภาวนาของตนเอง เพื่อบอกรัก ขอขอบคุณ ขอโทษและขอพรพระเจ้า โดยใช้คำพูดตัวอย่างที่อยู่บนกระดาน (อาจทำเป็นกลุ่มก็ได้)

- ให้แต่ละคน/ กลุ่ม อ่านบทที่เขียน โดยทำสำคัญมหากาเจนก่อนและหลัง หลังจากอ่านทุกคน/ กลุ่ม แล้วให้นักเรียนเขียนบทภาวนาใหม่อีกครั้งด้วยคำง่ายๆ ซึ่งๆ ของตนเอง

- ให้นักเรียนนำบทภาวนาที่เขียน กลับไปภาวนาก่อนนอนที่บ้านทุกคืน โดยอาจจะภาวนาร่วมกับคุณพ่อคุณแม่และสมาชิกในครอบครัว เน้นว่าหนูอาจพูดเพิ่มเติมจากที่เขียนไว้ตามความคิด ความรู้สึกที่มีขณะที่สวดนั่นก็ได้

4.3 คาบที่ 3

4.3.3 การลงมือทำ (Act)

- ครูถามนักเรียนว่า รู้สึกอย่างไรที่ได้สวดภาวนาทุกคืน?

- ครูทบทวนความหมายของการภาวนาจากใจและขยายความว่า เราสามารถภาวนาได้ทุกโอกาสและทุกเวลา เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับเราและรับฟังเราตลอดเวลา

- ครูให้นักเรียนฝึกพูดภาวนาจากใจ ด้วยการผลัดกันพูดคนละ 1 ประโยค ต่อคำถามและครูเขียนประโยคที่ดีๆ บนกระดาน เช่น

(1) พระเจ้าทรงสร้างสิ่งต่างๆ ให้นักเรียน เช่น ดวงอาทิตย์ โลก ต้นไม้ สัตว์ต่างๆ ฯลฯ (บอกทีละอย่าง) ด้วยความรักที่มีต่อหนู หนูจะบอกรักตอบอย่างไร?

(2) พระเจ้าประทานคุณพ่อ คุณแม่ คุณครู เพื่อนๆ ฯลฯ (บอกทีละอย่าง) หนูจะขอบคุณพระเจ้าอย่างไร?

(3) พระเจ้าพร้อมให้อภัยเมื่อหนูทำความผิด เช่น แอบกินขนม หนูไม่เพราะ คือกับพ่อแม่ ฯลฯ (บอกทีละอย่าง) นักเรียนจะพูดขอโทษพระเจ้าอย่างไร?

(4) พระเจ้าทรงมีอำนาจมาก สามารถให้สิ่งดีๆ กับหนูตามความเหมาะสม นักเรียนอยากขออะไรกับพระเจ้าบ้าง?

อธิษฐาน

ให้นักเรียนทำสำคัญบนไม้กางเขน และพูดคุยกับพระเจ้าอะไรก็ได้ที่เขาต้องการตามความคิด เชื่อกับความรู้สึกในขณะนี้ ทุกคนพูดพร้อมๆ กัน เสร็จแล้วเจีบสักรู้

- ครูให้นักเรียนเขียนบทภาวนาขอบคุณพระเจ้าที่ประทานคุณพ่อคุณแม่ให้หนู ขอโทษที่บางครั้งหนูทำตัวไม่ดีกับพ่อแม่ ขอพรให้พ่อแม่และครอบครัว และให้อ่านแบ่งปัน หากมีเวลาให้นักเรียนแก้ไขเพิ่มเติม
- ให้นักเรียนนำกลับไปสวดที่บ้านตลอดสัปดาห์ ร่วมกับสมาชิกในครอบครัว
- ให้นักเรียนรำพึงในใจทุกครั้งที่เจอคุณพ่อหรือคุณแม่หรือผู้ใหญ่ที่ดูแลหนูที่บ้าน เพื่อขอบคุณพระเจ้าหรืออวยพรให้แก่พวกเขา แล้วนำประสบการณ์ที่ได้รับมาเล่าในชั้นเรียนในคาบถัดไป

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

R: 1. นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับการภาวนา?

C: 2. หากนักเรียนหมั่นภาวนาทุกวัน นักเรียนอยากให้อะไรในชีวิตของนักเรียนเป็นอย่างไร?

A: 3. นักเรียนรู้สึกอย่างไร เมื่อรู้ว่าพระเจ้าทรงรักหนูและอยู่กับหนูพร้อมรับฟังหนูตลอดเวลา?

6. สื่อการสอน

1. วี.ซี.ดี เพลง “ทำด้วยความรัก”
2. คอมพิวเตอร์
3. บทบทภาวนา

สาระการเรียนรู้ คำสอนคริสตศาสตร์	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง ฉันคืนดีกับพระเจ้าและกับชุมชนคริสตชน	
ออกแบบโดย ครูสายใจ มายอด	โรงเรียน มาแตร์เดอีวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- (1) นักเรียนสามารถอธิบายถึงความหมาย และความสำคัญของศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการคืนดี (ศีลอภัยบาป) ได้
- (2) นักเรียนสามารถพิจารณาความผิดของตนแล้วยอมรับข้อผิดพลาด รู้สึกเสียใจสำนึก ในสิ่งที่ได้กระทำผิดต่อพระเจ้าและต่อผู้อื่น และสามารถขอโทษได้อย่างจริงใจ
- (3) นักเรียนสามารถสวดขอบพระคุณสำหรับความเมตตา การให้อภัยและความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- เมื่อเราได้กระทำความผิดพลาดต่อพระเจ้าหรือต่อผู้อื่นและสำนึกได้ เราารู้สึกเสียใจต่อความผิดบาปที่ได้กระทำ เราอยากคืนดีโดยอาศัยศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการคืนดีกับพระเจ้าและเพื่อนพี่น้องเพราะเราทราบว่า พระเจ้าทรงเป็นบิดาที่มีความรัก ความเมตตาสงสาร และให้อภัยเมื่อเรายอมรับข้อผิดพลาด บกพร่องและขอโทษพระองค์อย่างจริงใจ

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- ฉันพิจารณาความผิดบาปของตนเอง
- ฉันเสียใจ สำนึกผิด และต้องการการให้อภัยจากพระเจ้า
- ฉันให้อภัยผู้อื่น และขอการให้อภัย
- ฉันคืนดีกับผู้อื่น และกับพระเจ้า

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- ต้อนรับนักเรียนเข้าห้องด้วยบทเพลง “ขอมเพราะรัก”
- คู่มือภาพที่แสดงถึงการคืนดีกันของบุคคลในอริยบทต่างๆ และปิดท้ายภาพด้วยข้อความ “พระเจ้าทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์ ในพระคริสตเจ้าพระองค์ทรงมิได้อาผิดกับมนุษย์แต่ทรงมอบให้เราประกาศสารแห่งการคืนดีนี้” (2คร. 5:19)

1.5 เวลา (Time)

- 5 คาบ (คาบละ 50 นาที)

2. การประเมินและวัดผล

- สังเกตพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรม การแสดงความคิดเห็น การมีส่วนร่วมในการทำงาน และการตอบคำถาม
- ติดตามสังเกตพฤติกรรม ความเปลี่ยนแปลงของนักเรียน
- ตรวจสอบผลงานที่มอบหมายให้

3. การสร้างบรรยากาศ

- ให้นักเรียนดูคลิปภาพที่แสดงถึงการคืนดีกันของบุคคลในอิริยาบถต่างๆ และปิดท้ายภาพด้วยข้อความ “พระเจ้าทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์ ในพระคริสต์เจ้าพระองค์ทรงมิได้เอาผิดกับมนุษย์แต่ทรงมอบให้เราประกาศสารแห่งการคืนดีนี้” (2 คร. 5:19)

4. การนำเสนอบทเรียน คาบที่ 1 และ 2

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำในพระคัมภีร์ (2 คร. 5:19) ที่อยู่ได้ภาพพร้อมกันสองครั้ง
- ครูให้นักเรียนสังเกตและแสดงความคิดเห็นว่า ข้อความในพระคัมภีร์ที่ยกมา มีความสอดคล้องกับรูปภาพที่ให้มาอย่างไร?
- ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบกับตนเองว่า ในชีวิตของนักเรียนรักใคร่มากที่สุด? และนักเรียนเคยได้ทำผิดพลาด บกพร่องต่อคนที่นักเรียนรักหรือไม่ เช่นอะไรบ้าง?
- ครูให้นักเรียนจับกลุ่มๆ ละ 3 คนเล่าประสบการณ์ที่เคยทำผิดต่อคนที่นักเรียนรัก
- ครูให้คำถามต่อไปอีกว่า เมื่อนักเรียนทำผิดต่อคนที่นักเรียนรัก รู้สึกอย่างไร? และนักเรียนปฏิบัติ หรือแก้ไขอย่างไรกับความรู้สึกผิด หรือบกพร่องนั้น?
- จากนั้นครูถามคำถามกลับไปอีกว่า ถ้ามีคนอื่นมากระทำผิดต่อเรา นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไร? และนักเรียนจะอย่างไรกับคนที่มาทำผิดต่อเรา? โดยครูให้เวลานักเรียนพูดคุยกันในกลุ่ม ประมาณ 10 นาที

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูเรียกนักเรียนมานั่งรวมกลุ่มกันกับคุณครู ให้นักเรียนอ่าน (2คร.5:19) อีกครั้ง แล้วนั่งติดตามข้อความจากพระคัมภีร์เงียบๆ ส่วนตัว
- ครูถามนักเรียนว่า นักเรียนเชื่อว่าพระเจ้ารักเราไหม อะไรทำให้เราเชื่อเช่นนั้น?
- ครูยกป้ายคำถามขึ้นมาทีละข้อๆ ให้นักเรียนคิดพิจารณา ไตร่ตรองและร่วมกันแสดงความคิดเห็นกับคุณครูว่าจากคำถามในแต่ละข้อนักเรียนควรทำอย่างไรเพื่อจะได้เชื่อว่านักเรียนรักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์บุตรของพระเจ้า ที่พระเจ้าทรงรัก

ครูให้นักเรียนแยกย้ายกันไปเพื่อพิจารณาตนเองว่านักเรียนเคยทำผิด หรือยังไม่ให้อภัยใครบ้าง เขียนๆ ส่วนตัวประมาณ 3 นาที

อธิษฐานภาวนา

ครูเรียกมารวมกลุ่มหน้ารูปกางเขน ครูอ่าน (2 คร. 5:19) อีกครั้ง แล้วให้นักเรียนสวดบทข้าพระบิดา สองบท วันทามารีย์หนึ่งบท และให้รำพึงด้วยการพูดเสียงดังจากใจ

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนไปขอโทษ หรือยกโทษให้กับเพื่อนๆ ในชั้นเรียนคำสอนของนักเรียนอย่างสำนึกผิดอย่างจริงจัง และให้อภัยกับความผิดบกพร่องของเพื่อนๆ ของตน
- ครูและนักเรียนร่วมกันสวดบทข้าพเจ้าขอสารภาพบาป และบทแสดงความทุกข์พร้อมกัน
- ครูให้นักเรียนทำการ์ดพร้อมทั้งเขียนข้อความขอโทษให้กับบุคคลที่นักเรียนได้ทำผิดต่อเขา และนำไปมอบให้บุคคลผู้นั้น และให้กลับมาเล่าบรรยากาศที่เกิดขึ้นจากการไปขอโทษบุคคลนั้นในคาบถัดไป

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- (1) นักเรียนรู้สึกอย่างไร เมื่อนักเรียนได้ไปขอโทษ และยกโทษให้กับเพื่อนร่วมชั้นที่เรียนคำสอนด้วยกัน?
- (2) ทำไมทำให้นักเรียนกล้าที่จะไปขอโทษ หรือให้อภัยได้?
- (3) นักเรียนจะไปขอโทษบุคคลอื่นที่นักเรียนได้เคยทำผิดพลาด บกพร่องกับเขา นักเรียนต้องเตรียม ภาวจาใจ อย่างไร?

6. สื่อการเรียนการสอน

- คลิปรูปภาพ
- ซีดีเพลงยอมเพราะรัก
- ป้ายคำถาม
- อุปกรณ์ทำการ์ด

คาบที่ 3 และ 4

3. การสร้างบรรยากาศ

- ครูต้อนรับนักเรียนหน้าห้อง นักเรียนทักทายสวัสดิครูทีละคน เมื่อนักเรียนเข้าห้องครูนำนักเรียนภาวนาด้วยบท ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย และเกริ่นนำให้นักเรียนคิดทบทวนตนเองว่าเมื่อวาน และวันนี้ นักเรียนได้ทำผิดพลาด บกพร่องกับใครบ้าง ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ แล้วให้นักเรียนสวดบทข้าพเจ้าขอสารภาพบาปพร้อมกัน
- ครูทบทวนภาพรวมให้นักเรียนทราบอีกครั้ง

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูติดตามผลจากคำถามไตร่ตรองคาบที่แล้วว่านักเรียนแต่ละคนมีประสบการณ์จากการไปทำกิจกรรมเป็นอย่างไรบ้างให้นักเรียนเล่าให้ฟังทีละคนๆตามความสมัครใจ

- ครูเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังว่า นักเรียนกลุ่มหนึ่งกำลังเดินผ่านระเบียบซึกเพื่อไปเรียนวิชาพลศึกษาในคาบก่อนพักเช้า ที่ตรงระเบียบที่พวกเขาเดินผ่านเป็นที่ปลอดภัย และตรงม้านั่งที่ระเบียบนั้นมีทอฟฟี่หลากหลายรสวางอยู่ เด็กบางคนเดินผ่านไปเฉยๆ บางคนคนมองแล้วแอบกลืนน้ำลาย บางคนแอบหยิบใส่กระเป๋า บางคนห้ามปรามเพื่อนไม่ให้หยิบ บางคนเห็นคนอื่นหยิบก็หยิบตาม บางคนหยิบแล้วยังชวนเพื่อนย้อนกลับมาหยิบอีก

- ครูแบ่งนักเรียนกลุ่มละ 5 คน ให้แต่ละคนในกลุ่มแบ่งปันความคิดเห็นภายในกลุ่มว่านักเรียนคนไหนที่เป็นคนที่มีจิตสำนึกที่ดี มีมโนธรรมที่เที่ยงตรง พร้อมทั้งวิเคราะห์พฤติกรรมของนักเรียนในเรื่องเล่ารายบุคคล

- ให้นักเรียนแบ่งปันความคิดเห็นกันอีกว่าถ้าเป็นนักเรียนจะหยิบทอฟฟี่หรือไม่? เพราะเหตุใด?

- เมื่อนักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันเสร็จแล้ว ครูเรียกนักเรียนรวมกลุ่มใหญ่หนึ่งล้อมวงกลมครูให้อาสาสมัครอ่านพระคัมภีร์ปฐมกาล 3: 1-7

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอธิบายข้อความจากพระคัมภีร์ว่า หลายครั้งเมื่อเราทำผิดบาป ทั้งการลักขโมยเหมือนในเรื่องเล่า การโกหก พูดยาหยาบคาย ไม่เชื่อฟัง เอาเปรียบ รังแกผู้อื่น ฯลฯ เรามักโทษบุคคลอื่น หรือสถานการณ์ต่างๆหรือบางทีเราโทษเพราะปีศาจล่อลวง ปีศาจหรือห้อมโนธรรมด้านไม่ดีอาจชักชวนให้เราใจอ่อนได้ แต่มันไม่สามารถบังคับเราได้ ทุกอย่างขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเราเอง เช่นเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่เคยทรงบังคับเรา แต่ให้เราเลือกตัดสินใจด้วยตัวของเราเอง ถ้าเราเลือกทำบาปก็แสดงว่าเราเลือกตัดสัมพันธ์กับพระเจ้า เราเลือกสิ่งอื่นแทนพระองค์

- ครูอธิบายบททวนความหมาย ความสำคัญเรื่องศีลอกัยบาปที่นักเรียนได้เคยเรียนมาอีกครั้ง จากนั้นบททวนเรื่องการกระทำผิดที่เป็นการตัดความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า ที่เรียกว่า “บาป” บาปเป็นการกระทำผิดขัดต่อเหตุผล ความจริง และมโนธรรมที่ถูกต้อง

- ครูอธิบายบททวน บาปต้นหรือพศชั่วเจ็ดประการที่เป็นความโน้มเอียงทางจิตใจให้กระทำความชั่ว และการทำผิดต่อพระบัญญัติพระเป็นเจ้า

- ให้นักเรียนยกมือเลือกว่า ใครเลือกการมีสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้า หรือใครเลือกอยากตัดสัมพันธ์กับพระเจ้า และถ้าเลือกมีความสัมพันธ์กับพระเจ้านักเรียนต้องทำอะไร มีปัญหายุ่งยากมากหรือน้อยกว่าการตัดขาดความสัมพันธ์กับพระเจ้าให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น

อธิษฐานภาวนา

ครูให้นักเรียนตั้งจิตภาวนาขอความเข้มแข็งให้นักเรียนตัดสินใจเลือกกระทำตามมโนธรรมเพื่อที่จะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ในความรักของพระองค์ และขอความเมตตา สงสาร และขอการให้อภัยจากพระองค์สำหรับความผิดพลาด ผลอereo ในการเลือกตัดสินใจผิดของเรา ให้นักเรียนแต่ละคนหามุมส่วนตัวเพื่อคุยกับพระเจ้า ออกเสียงด้วยตนเอง

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูแจกใบงานให้นักเรียนแต่ละคนทำด้วยตนเองอย่างเงียบๆด้วยคำถาม ดังนี้
 1. ความผิดปกติต่างๆที่เราได้กระทำเป็นเพราะปีศาจบังคับให้เรากระทำจริงหรือไม่? เพราะเหตุใด?
 2. เราสามารถชนะการถูกทดลองใจให้กระทำบาปได้อย่างไรบ้าง?
- ให้นักเรียนใช้เวลาเงียบๆใคร่ครวญว่าเราสามารถกระทำอย่างไรเพื่อละทิ้งบาปด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ด้วยการละเลย
- ครูให้เวลานักเรียนแต่ละคนพิจารณาโมธรรมของตน แล้วไปรับศีลอภัยบาปในถัดไป (คาบที่ 4)

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- (1) ศีลอภัยบาปมีความสำคัญกับชีวิตคริสตชนของเราอย่างไร?
- (2) ตอนช่วงปิดเทอมที่ไม่ได้รับศีลอภัยบาปที่โรงเรียน ถ้านักเรียนสำนึกและรู้ตัวได้ว่าทำผิดนักเรียนจะแก้ปัญหาอย่างไร?

6. สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- ใบงาน

คาบที่ 5

3. การสร้างบรรยากาศ

- ครูออกไปต้อนรับนักเรียน ทักทายสวัสดีตอนเช้ากับคาบเรียนคำสอนวันใหม่ เมื่อนักเรียนเข้าห้องเรียนแล้ว ครูรวมกลุ่มภาวนาขอพรให้คุณพระเจ้าสำหรับชีวิตใหม่ในวันนี้ ฝากชีวิตของเรา ครอบครัวยุ่ไว้กับพระเจ้าให้ช่วยดูแล
- พูดคุยสนทนาเกี่ยวกับคำถามไตร่ตรองจากคาบที่แล้ว จากนั้นบอกภาพรวมการเรียนคำสอนของคาบนี้

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูเปิดการ์ตูนเรื่องบิดาผู้ใจดี (ลูกล้างผลาญ ลูกา 15:11-32) ให้นักเรียนดูเมื่อจบแล้ว ครูเล่าเรื่องโดยสรุปอย่างย่อๆจากสิ่งที่นักเรียนได้ดูอีกครั้งหนึ่ง
- ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆละ 6 คน ให้นักเรียนแบ่งปันความคิดเห็นสิ่งที่ได้จากเรื่อง ลูกล้างผลาญ ว่ารู้สึกอย่างไรกับตัวละครสำคัญ บิดา ลูกชายคนโต ลูกชายคนเล็ก?
- นักเรียนร่วมกันบอกลักษณะนิสัย ข้อดี ข้อเสียของลูกชายคนโตและลูกชายคนเล็ก แล้วเขียนลงไปบนกระดาษใบงานที่ครูให้
- นักเรียนระดมความคิดและเขียนตอบคำถามว่าถ้านักเรียนเป็นบุคคลในเรื่องนักเรียนจะทำอย่างไร ถ้าเป็นบิดา เป็นพี่คนโต และน้องคนเล็ก และมีเหตุใดถึงต้องทำเช่นนั้น?
- ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอคำตอบของกลุ่มตน

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอ่านพระวรสารของ มธ 18 :21-35 การให้อภัยกับความผิด ครูให้นักเรียนสังเกตว่า บทพระวรสารบทนี้กับการ์ตูนเรื่องบิดาผู้ใจดีมีอะไรที่คล้ายคลึงกันอย่างไร? นักเรียนแสดงความคิดเห็น

- ครูเรียกนักเรียนมานั่งรวมกลุ่มหน้ารูปกางเขน แล้วอธิบายบทความจากพระคัมภีร์และจากการ์ตูนที่นักเรียนได้ดู ว่ามีความสอดคล้องในเรื่องแก่นหลักใหญ่ๆ คือความรักของพระเป็นเจ้าจึงยอมอภัยให้ได้ทุกอย่าง โดยไม่มีที่สิ้นสุดดังบทพระวรสารที่พระเยซูทรงสอนอัครสาวกถึงการให้อภัยว่าให้อภัย เจ็ดคูณเจ็ดสิบ หมายถึง การให้อภัยเสมอ ดังนั้น เพราะความรักมนุษย์พระองค์จึงอภัยทุกอย่าง ไม่มีที่สิ้นสุด แม้เราทำผิดบาปซ้ำๆ แต่พระองค์ทรงยกโทษเราทางศีลอภัยบาปเสมอ เมื่อเรานึกอย่างจริงใจ รู้ตน เสียใจในความผิด และไปขอคืนดีกับพระองค์อย่างสม่ำเสมอในศีลอภัยบาป ถ้าเราอยากคืนดีกับพระเจ้ากับชุมชนที่มีพระองค์เป็นศูนย์กลางเรา ต้องให้อภัยผู้อื่น โดยเลียนแบบองค์พระคริสตเจ้าด้วย

อธิษฐานภาวนา

ครูให้นักเรียนอธิษฐานภาวนาส่วนตัวเงียบๆ สวดอ้อนขอพระบิดาเจ้าให้เรา มีพลังกำลังใจที่สามารถให้อภัยกับผู้อื่นที่แม้ทำผิดต่อเรามากมายเพียงใดก็ตาม และขอให้เราเป็นผู้ที่สามารถเลียนแบบชีวิตขององค์พระเจ้าของเรานี้ให้อภัยได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนเขียนบทภาวนาจากใจพร้อมวาดภาพประกอบอ้อนขอพระบิดาเจ้าผู้ใจดีอวยพรให้นักเรียนมีพลังกำลังใจ ภายที่เข้มแข็งที่จะให้อภัยผู้อื่น เพื่อที่เราจะได้คืนดีกับพระเจ้า และเข้ามีส่วนร่วมชุมชนคริสตชนที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง

- ครูแจกใบคำถามไต่ตรองนักเรียนแต่ละคนให้นำกลับไปทำโดยใช้เวลาสามวัน และมาพูดคุยกันในคาบต่อไป

5. การไต่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- (1) ถ้านักเรียนเป็นบิดาของบุตรทั้งสอง ท่านจะทำเหมือนบิดาหรือไม่ เพราะเหตุใด?
- (2) ในชีวิตของนักเรียนเคยทำตัวคล้ายคลึงกับบุตรคนโตและคนเล็กหรือไม่ เช่นอะไรบ้าง?
- (3) ถ้าในชีวิตจริงในวันข้างหน้านักเรียนอยู่ในสถานการณ์คล้ายบุตรชายคนโต นักเรียนจะโกรธบิดา มารดาของนักเรียนหรือไม่ ถ้าท่านทำตัวแบบบิดาผู้ใจดี เพราะเหตุใด?

6. สื่อการเรียนการสอน

- ซีดีการ์ตูนเรื่องบิดาผู้ใจดี
- ใบงาน
- พระคัมภีร์ป้ายคำถาม
- อุปกรณ์ทำการ์ด

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษาและรำพึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง
 - (1) ลูกล้างบาปและลูกที่คิดว่าตนทำดีแล้ว (ลก 15:1-3, 11-32)
 - (2) การให้อภัยความผิด (มธ 18: 21-35)

ลูกจ้างผลาญและลูกที่คิดว่าตนทำดีแล้ว

ข่าวดี ลก 15:1-3, 11-32

¹บรรดาคนเก็บภาษีและคนบาปเข้ามาใกล้เพื่อฟังพระเยซูเจ้า ²ชาวฟาริสีและธรรมาจารย์ต่างบ่นว่า ‘คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินอาหารร่วมกับเขา’ ³พระองค์จึงตรัสเรื่องอุปมานี้ให้เขาฟัง

¹¹‘ชายผู้หนึ่งมีบุตรสองคน ¹²บุตรคนเล็กพูดกับบิดาว่า “พ่อครับ โปรดให้ทรัพย์สินสมบัติส่วนที่เป็นมรดกแก่ลูกเถิด” บิดาก็แบ่งทรัพย์สินสมบัติให้แก่ลูกทั้งสองคน ¹³ต่อมาไม่นาน บุตรคนเล็กรวบรวมทุกสิ่งที่มีแล้วเดินทางไปยังประเทศห่างไกล ที่นั่นเขาประพฤติเสเพลผลาญเงินทองจนหมดสิ้น ¹⁴เมื่อเขาหมดตัว ก็เกิดกันดารอาหารอย่างหนักทั่วแถบนั้น และเขาเริ่มขัดสน ¹⁵จึงไปรับจ้างอยู่กับชาวเมืองคนหนึ่ง คนนั้นใช้เขาไปเลี้ยงหมูในทุ่งนา ¹⁶เขาอยากกินฝักถั่วที่หมูกินเพื่อระงับความหิว แต่ไม่มีใครให้ ¹⁷เขาจึงรู้สึกเสียใจและคิดว่า “คนรับใช้ของพ่อฉันมีอาหารกินอุดมสมบูรณ์ ส่วนฉันอยู่ที่นี้ หิวจะตายอยู่แล้ว” ¹⁸ฉันจะกลับไปหาพ่อ พูดกับพ่อว่า “พ่อครับ ลูกทำบาปผิดต่อสวรรค์และต่อพ่อ” ¹⁹ลูกไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก โปรดนับว่าลูกเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพ่อเถิด” ²⁰เขาก็กลับไปหาบิดา ‘ขณะที่เขายืนอยู่ไกล บิดามองเห็นเขา รู้สึกสงสาร จึงวิ่งไปสวมกอดและจูบเขา ²¹บุตรจึงพูดกับบิดาว่า “พ่อครับ ลูกทำบาปผิดต่อสวรรค์และต่อพ่อ ลูกไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก” ²²แต่บิดาพูดกับผู้รับใช้ว่า “เร็วเข้า จงไปนำเสื้อสวยที่สุดมาสวมให้ลูกเรา นำแหวนมาสวมนิ้ว นำรองเท้ามาใส่ให้” ²³จงนำลูกวัวที่ขุนอ้วนแล้วไปฆ่า แล้วกินเลี้ยงฉลองกันเถิด” ²⁴เพราะลูกของเราผู้นี้ตายไปแล้วกลับมีชีวิตอีก หายไปแล้ว ได้พบกันอีก” แล้วการฉลองก็เริ่มขึ้น ²⁵ส่วนบุตรคนโตอยู่ในทุ่งนา เมื่อกลับมาใกล้บ้าน ได้ยินเสียงดนตรีและการร้องรำ ²⁶จึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่าเกิดอะไรขึ้น ²⁷ผู้รับใช้บอกเขาว่า “น้องชายของท่านกลับมาแล้ว บิดาสั่งให้ฆ่าลูกวัวที่ขุนอ้วนแล้ว เพราะเขาได้ลูกกลับคืนมาอย่างปลอดภัย” ²⁸บุตรคนโตรู้สึกโกรธ ไม่ยอมเข้าไปในบ้าน บิดาจึงออกมาขอร้องให้เข้าไป ²⁹แต่เขาตอบบิดาว่า “ลูกรับใช้พ่อมานานหลายปีแล้วไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อเลย พ่อก็ไม่เคยให้ลูกเพาะแม่แต่ตัวเดียวแก่ลูกเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อน ๆ” ³⁰แต่พ่อลูกคนนี่ของพ่อกลับมา เขาคบหญิงเสเพล ผลาญทรัพย์สินสมบัติของพ่อจนหมด พ่อยังฆ่าลูกวัวที่ขุนอ้วนแล้วให้เขาด้วย” ³¹บิดาพูดว่า “ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อเสมอมา ทุกสิ่งที่พ่อก็เป็นของลูก” ³²แต่จำเป็นต้องเลี้ยงฉลองและชื่นชมยินดี เพราะน้องชายคนนี่ของลูกตายไปแล้ว กลับมีชีวิตอีก หายไปแล้ว ได้พบกันอีก”

บรรดาฟาริสีและธรรมาจารย์กล่าวหาพระเยซูเจ้าว่า “ต้อนรับคนบาปและกินอาหารร่วมกับเขา” (ลก 15:2)

“คนบาป” ตามความหมายของพวกฟาริสีและธรรมาจารย์คือ คนที่ไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์หุยมหิยมมากมายที่พวกเขาตราขึ้นมาเอง มักถูกขนานนามว่า “พลเมืองแห่งแผ่นดิน” และถูกตราหน้าว่าเป็นชนชั้นต่ำระดับเดียวกับสัตว์ป่าจนมีคำกล่าวที่ว่า “ผู้ใดยกบุตรสาวให้แต่งงานกับพลเมืองแห่งแผ่นดิน ก็เปรียบเสมือนจับบุตรสาวของตนมัดมือมัดเท้าแล้วโยนให้สิงโต” พวกฟาริสีและธรรมาจารย์กำหนดเส้นแบ่งเขตระหว่างพวกเขากับคนบาปไว้อย่างชัดเจน เช่น “ห้ามมอบเงินแก่พลเมืองแห่งแผ่นดิน ห้ามรับฟังคำยืนยันของพวกเขา ห้ามบอกความลับแก่พวกเขา ห้ามตั้งพวกเขาเป็นผู้ดูแลเด็กกำพร้าหรือดูแลกองทุนเกี่ยวกับเมตตากิจ ห้ามเดินทางร่วมกับพวกเขา ห้ามเป็นแขกของพวกเขาหรือรับพวกเขาเป็นแขก และถ้าเป็นไปได้ ห้ามติดต่อทำธุรกิจทุก

ประเภทกับพวกเขา... ฯลฯ” ด้วยเหตุนี้ เมื่อเห็นพระเยซูเจ้าต้อนรับและกินอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาป พวกเขาจึงตกตะลึงสุด ๆ

เพื่อจะเข้าใจพระวรสารวันนี้อย่างลึกซึ้งและได้อรรถรสมากขึ้น เราพึงระลึกอยู่เสมอว่า ชาวยิวที่เคร่งครัดไม่ได้พูดว่า “ชาวสวรรค์จะชื่นชมยินดีเมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจ” เหมือนอย่างที่เราเคยได้ฟังจนคุ้นหู แต่พวกเขาพูดกันว่า “ชาวสวรรค์จะชื่นชมยินดีเมื่อคนบาปคนหนึ่งถูกทำตายไปต่อหน้าพระเจ้า” นี่คือเหตุผลที่ทำให้พระเยซูเจ้าต้องยกอุปมาเรื่อง “ลูกเลี้ยงผลาญ” ขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นว่า “หัวใจหัวใจที่แท้จริงของพระเจ้าเป็นอย่างไร !”

สำหรับชาวยิว ผู้เป็นบิดาจะแบ่งทรัพย์สมบัติให้แก่บุตรคนใดตามใจชอบไม่ได้ เพราะโมเสสกำหนดไว้ตายตัวว่า “ถ้าชายผู้หนึ่งมีภรรยาสองคน รักคนหนึ่งมากกว่าอีกคนหนึ่ง และทั้งสองคนคลอดบุตรชายให้เขา แต่บุตรชายคนแรกเป็นบุตรของภรรยาที่เขารักน้อยกว่า เมื่อชายนั้นจะแบ่งทรัพย์สมบัติให้บุตร เขาต้องไม่คิดว่าบุตรของภรรยาที่เขารักมีสิทธิเป็นบุตรคนแรก แทนบุตรคนแรกแท้จริงที่เป็นบุตรของภรรยาที่เขารักน้อยกว่า แต่เขาต้องรับว่าบุตรของภรรยาที่เขารักน้อยกว่าเป็นบุตรคนแรก และต้องแบ่งทรัพย์สินให้บุตรคนแรกนี้เป็นสองเท่าของทรัพย์สินที่ให้แก่บุตรจากภรรยาที่เขารัก เพราะบุตรคนนี้เป็นผลแรกจากความหนุ่มของเขา และมีสิทธิของบุตรคนแรก” (ฉธบ 21:15-17) พุดง่าย ๆ ก็คือ บุตรหัวปีมีสิทธิรับมรดกเป็น 2 เท่าของบุตรคนอื่น เพราะฉะนั้น “ลูกเลี้ยงผลาญ” ซึ่งเป็นบุตรคนเล็กจึงควรได้รับส่วนแบ่ง 1 ใน 3 ขณะที่บุตรคนโตควรได้รับส่วนแบ่ง 2 ใน 3 ของทรัพย์สมบัติทั้งหมด

อันที่จริงบิดาจะแบ่งทรัพย์สมบัติให้บุตรก่อนตายก็ได้ หากเขาต้องการเกษียณตัวเองจากธุรกิจและการทำงานต่าง ๆ เพียงแต่ว่างานนี้บุตรคนเล็กใจดำจริง ๆ ที่พูดกับบิดาท่านองว่า “พ่อ มอบส่วนแบ่งของลูกมาเถอะ เพราะอย่างไรเสียลูกก็ต้องได้อยู่แล้วเมื่อพ่อตาย ลูกจะได้ไปจากที่นี่เสียที” โดยไม่ได้แย้งสักคำ “บิดาแบ่งทรัพย์สมบัติให้แก่ลูกทั้งสองคน” (ลก 15:12) และโดยไม่ชักช้าเหมือนกัน บุตรคนเล็กได้รวบรวมทรัพย์สมบัติส่วนของตนแล้วเดินทางจากบิดาไป ไม่นานเขาก็ผลาญเงินจนหมดเกลี้ยง และลงเอยด้วยการรับจ้างเลี้ยงหมู ซึ่งเป็นอาชีพต้องห้ามตามกฎหมายยิวซึ่งบัญญัติไว้ว่า “ขอให้ผู้เลี้ยงหมูจงถูกสาปแช่ง” เมื่อตกต่ำสุด ๆ ชนิดอยากกินฝักถั่วที่หมูกินเพื่อระงับความหิว แต่ไม่มีใครให้ (ลก 15:16)

พระเยซูเจ้าทรงกระตุกอารมณ์ของผู้ฟังด้วยการบอกว่า “**เขารู้สำนึก**” (ลก 15:17) คำ “**รู้สำนึก**” หากแปลตามตัวอักษรตามต้นฉบับภาษากรีกก็คือ “**กลับมาเป็นตัวของตัวเอง**” สำหรับพระเยซูเจ้าแล้ว ตรานิดที่มนุษย์หันเหจากพระเจ้า พระองค์ทรงถือว่า “**เขาไม่เป็นตัวของตัวเอง**”... มนุษย์จะเป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อกลับบ้านมาหาพระบิดา และเป็นฉายาของพระองค์ นี่ก็อีกหนึ่งข่าวดีที่พระองค์ทรงเห็นว่า มนุษย์ไม่ได้ชั่วช้าโดยสิ้นดาน เพียงแต่หลงทางไปเท่านั้น พระองค์จึงทรงหวังและเฝ้ารอเรา “**กลับบ้าน**”

เมื่อ “**ลูกเลี้ยงผลาญ**” กลับมาเป็นตัวของตัวเอง เขาตระหนักว่าต้องกลับบ้านไปหาบิดาเพื่อจะบอกว่า “พ่อครับ ลูกทำบาปผิดต่อสวรรค์และต่อพ่อ ลูกไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก โปรดนับว่าลูกเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพ่อเถิด” (ลก 15:15-19)

“**ผู้รับใช้**” ถือว่ามีสถานภาพต่ำสุดในสังคม แม้แต่ “**ทาส**” ยังมีสถานภาพดีกว่าผู้รับใช้เสียอีก เพราะทาสยังถือเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว กินอยู่กับครอบครัว มีความมั่นคงสูง ส่วนผู้รับใช้นั้นไร้สังกัด เจ้านายจะจ้างหรือเลิกจ้างวันใดและเมื่อใดก็ได้ จะมีกินหรือจะอดตายก็สุดแล้วแต่ว่ามีกินจ้างงานหรือไม่

แต่ความคิดที่จะกลับไปเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของบิดา คงเป็นไปได้เพียงความคิดเท่านั้น เพราะบิดาไม่เปิดโอกาสให้เขาได้สมัครงานเลย... ทั้ง ๆ ที่เขายังอยู่ไกล เมื่อบิดามองเห็นก็รู้สึกสงสารและวิ่งไปสวมกอดและจูบเขาเสียแล้ว (ลก 15:20) และหลังจากลูกล้างผลาญสารภาพผิดได้ไม่กี่คำ บิดาก็เร่งรัดผู้รับใช้ว่า “เร็วเข้า จงไปนำเสื้อสายที่สุดมาสวมให้ลูกเรา นำแหวนมาสวมนิ้ว นำรองเท้ามาสวมให้” (ลก 15:22) เสื้อแสดงถึงเกียรติยศ แหวนใช้เป็นตราประทับและบ่งบอกถึงอำนาจ ส่วนรองเท้านั้นหมายถึงการเป็นบุตร เพราะมีแต่บุตรเท่านั้นที่สวมรองเท้า พวกเขาสนั้นเท้าเปล่า ในยุคที่ยังมีการค้าทาส ความใฝ่ฝันประการหนึ่งของพวกเขาตีความคือ ขอให้เวลาที่บรรดาบุตรของพระเจ้าจะมีรองเท้าสวมใส่มาถึงโดยเร็ว เพราะรองเท้าเป็นเครื่องหมายบ่งบอกถึงเสรีภาพ ครั้นระดับกายให้บุตรคนเล็กเสร็จแล้ว งานเลี้ยงฉลองพร้อมเสียงเพลงและการเต้นรำที่ทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมในความชื่นชมยินดีกับการกลับมาของผู้หลงทางก็เริ่มต้นขึ้น

สิ่งที่เราได้จากอุปมาเรื่อง “ลูกล้างผลาญ” คือ

1. อุปมาเรื่องนี้ไม่ควรชื่อว่า “ลูกล้างผลาญ” เพราะบุตรคนเล็กไม่ได้เป็นตัวเอก แต่ควรชื่อว่า “บิดาผู้ใจดี” เพราะทั้งเรื่องเน้นที่ความรักของบิดามากกว่าบาปของบุตรคนเล็ก

2. การที่บิดาผู้ใจดีรีบวิ่งไปสวมกอดและจูบบุตรคนเล็กตั้งแต่เขายังอยู่ไกล แสดงว่าเขา “เฝ้ารอคอย” การกลับมาของบุตรด้วยใจจดใจจ่อ บิดาผู้ใจดีให้อภัยบุตรของตนโดยไม่มีการเอ่ยถึงความผิดพลาดในอดีต ไม่มีการดูค่างกล่าว และไม่มีคำว่า “สมน้ำหน้า” หลุดออกมาจากปาก

นี่คือ การให้อภัยที่ไม่จดจำความผิด

นี่คือ การให้อภัยที่ปราศจากผลประโยชน์แอบแฝง

นี่คือ การให้อภัยจากใจจริง ไม่ใช่จำยอมให้อภัยพร้อมคำทิ้งท้ายทำนองว่า “ไปแก้ตัวกับพระเจ้าในนรกก็แล้วกัน!”

เมื่อกบฏทางภาคใต้ของอเมริกาแพ้สงครามและยอมกลับมารวมตัวกับสหรัฐฯ มีผู้ถามลินคอล์นว่าจะแก้แค้นพวกกบฏอย่างไรดี ลินคอล์นตอบว่า “ข้าพเจ้าจะปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนกับว่าพวกเขาไม่เคยจากไปไหน” นามหัตถ์ธรรมที่ทั้งหมดที่กล่าวมานี้คือ “การให้อภัยของพระเจ้า” ความรักของพระเจ้าทำให้พระองค์ปฏิบัติต่อเรามนุษย์เช่นนี้

3. พฤติกรรมของบุตรคนโตที่รู้สึกโกรธเมื่อเห็นน้องชายกลับบ้าน (ลก 15:28) เปรียบได้กับพวกฟาริสี และธรรมจารย์ที่ปรารถนาให้คนบาปถูกทำลายมากกว่าได้รับความรอด

นอกจากนี้ พฤติกรรมของเขายังสื่อถึงสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจอีกด้วย

3.1 เขาพูดกับบิดาว่า “ลูกรับใช้พ่อมานานหลายปีแล้ว ไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อเลย พ่อก็ไม่เคยให้ลูกแพะแม้แต่ตัวเดียวแก่ลูกเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อน ๆ” (ลก 15:29) แสดงว่าหลายปีที่เขานับนอนเชื่อฟังและทำงานรับใช้บิดานั้น เป็นการทนปฏิบัติหน้าที่อย่างจำใจและขมขื่น หากใช่เป็น “การรับใช้ด้วยความรัก” แต่ประการใดไม่

3.2 เขายังขาดความเมตตาสงสารโดยสิ้นเชิง เขาไม่ยอมรับบุตรคนเล็กเป็นน้องชายของตน แต่เรียกว่า “ลูกคนนี่ของพ่อ” (ลก 15:30) ท่าทีของเขาเป็นเหมือนพวกที่ถือว่าตัวเองดีครบครันแล้ว คนพวกนี้จะรู้สึกขยะแขยงเมื่อเห็นคนผิดและมักทำให้คนผิดถดถอยลงไปอีก ไม่ว่าจะด้วยคำวิพากษ์วิจารณ์ คำติฉินนินทา หรือคำดูหมิ่นเหยียดหยามก็ตาม พวกเขาไม่เคยคิดที่จะช่วยคนผิดให้ “ลุกขึ้น” มีแต่จะซ้ำเติมอยู่เรื่อยไป

3.3 เขายังมีจิตใจคิดร้ายต่อผู้อื่นอย่างน่าตกใจ เขาบอกบิดาว่า “ลูกคนนี่ของพ่อคบหญิงเสเพล” (ลก 15:30) ทั้ง ๆ ที่ไม่มีตอนใดเลยที่บ่งบอกว่าบุตรคนเล็กเคยมีพฤติกรรมเช่นนี้ เป็นไปได้มากกว่าตัวเขาเองนั่น

เหตุผลของพวกريبบีได้มาจากคำกล่าวโทษของประกาศกอาโมสที่ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ‘เพราะกรุงดามัสกัสได้ล่วงละเมิดสามครั้ง และสี่ครั้งเราจะตัดสินลงโทษและจะไม่กลับคำ เพราะเขาทั้งหลายได้ใช้เลื่อนเหล็กนวดชาวกิเลอาด เราจะส่งไฟมาเผาบ้านของฮาซาเอล ไฟนั้นจะกินวังป้อมของเบนฮาดัด’” (อมส 1:3-4) นอกจากนี้เมืองกาซา เมืองไทระ เมืองเอโดม คนอัมโมน ชาวโมอับ ชาวยูดาห์ และชาวอิสราเอล (อมส 1:6,9,11,13; 2:1,4,6) ก็ล้วนแล้วแต่ถูกกล่าวโทษในทำนองเดียวกัน ในเมื่อพระเจ้ายังทรงยกโทษให้แก่การล่วงละเมิดเพียงสามครั้ง หากเกิดการล่วงละเมิดครั้งที่สี่ขึ้นมาพระองค์จะทรงลงโทษชนิดไม่กลับคำ มนุษย์จะใจดีกว่าพระเจ้าได้อย่างไรกัน การให้อภัยจึงถูกจำกัดอยู่เพียงสามครั้ง

ตัวเลขที่เปโตรเสนอนั้นเป็นสองเท่าของพวกريبบี แถมยังเผื่อเหลือเผื่อขาดไว้อีกหนึ่งครั้ง รวมเป็นเจ็ดครั้งด้วยกัน เปโตรคิดว่าข้อเสนอนี้เหนือชั้นกว่าคำสอนของريبบีมากและหวังว่าจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า แต่พระองค์กลับตอบว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าต้องยกโทษให้เจ็ดครั้ง แต่ต้องยกโทษให้เจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้ง” ซึ่งหมายความว่ากรยกโทษนั้นไม่อาจนับครั้งได้ และต้องไม่มีข้อจำกัดใด ๆ ทั้งสิ้น

พร้อมกันนี้ พระองค์ทรงเล่านิทานเปรียบเทียบเกี่ยวกับผู้รับใช้ที่ได้รับการยกหนี้จำนวนมหาศาล แต่กลับไร้เมตตาต่อเพื่อนผู้รับใช้ซึ่งติดหนี้เพียงเล็กน้อย นิทานเปรียบเทียบเรื่องนี้ต่อกัยคำสอนของพระองค์ที่ว่า

1. เราจำเป็นต้องให้อภัยเพื่อจะได้รับการอภัย ความคิดนี้มีอยู่ทั่วไปในพระธรรมใหม่ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้มีใจเมตตาย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระเมตตา” (มธ 5:7) และหลังจากสอนบทสวดข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายจบแล้ว พระองค์ทรงกำชับว่า “ถ้าท่านให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่าน เช่นเดียวกัน” (มธ 6:14-15) นักบุญยากอบสอนว่า “ผู้ใดที่ไม่แสดงความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ จะถูกพิพากษาโดยปราศจากความเมตตากรุณาเช่นเดียวกัน ผู้ที่แสดงความเมตตากรุณาจะไม่เกรงกลัวการพิพากษา” (ยก 2:13)

2. สิ่งที่เราให้อภัยแก่เพื่อนมนุษย์เทียบกันไม่ได้เลยกับสิ่งที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่เรา ในนิทานเปรียบเทียบ ผู้รับใช้เป็นหนี้กษัตริย์ 10,000 ตะลันต์ (talanton – ตาลานตอน) ในขณะที่งบประมาณรายรับของแคว้นกาลิลีทั้งแคว้นตกปีละ 300 ตะลันต์เท่านั้น เท่ากับว่าจำนวนหนี้ของผู้รับใช้คนนั้นมีมากกว่าที่กษัตริย์ของแคว้นหนึ่งจะจ่ายคืนได้เสียอีก ! ส่วนหนี้ของเพื่อนผู้รับใช้มีเพียง 100 เทรียญ (denarion – เดนาริออน) น้อยกว่าหนี้ที่กษัตริย์ยกให้เกือบห้าแสนเท่า ฟังดูเหมือนเวอร์ แต่หนี้ที่พระเจ้าทรงยกให้แก่เรานั้นมันมากกว่า 10,000 ตะลันต์มากนัก เพราะ**บาปของเราทำให้พระบุตรแต่เพียงพระองค์เดียวของพระเจ้าต้องสิ้นพระชนม์**

ชีวิตของพระบุตรจะมีมนุษย์หน้าไหนชดใช้ไหว ? ก็ในเมื่อพระองค์ยังให้อภัยเราได้ เราจะให้อภัยเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเองไม่ได้เสียหรือ ? **ถ้าไม่ได้ก็ไม่ต้องหวังความเมตตาจากพระเจ้า**

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง วันคริสต์มาส	
ออกแบบโดย ครูภูมิศรี พงศพัฒนสุข	โรงเรียน ลาซาลโชติรวินนครสวรรค์ จ. นครสวรรค์
วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- นักเรียนสามารถเล่าเรื่องราวย่อๆเกี่ยวกับการมาบังเกิดของพระเยซูเจ้าได้
- นักเรียนเข้าใจความหมายของการบังเกิดของพระเยซูเจ้าได้

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนซาบซึ้งถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- ประวัติและความหมายการมาบังเกิดของพระเยซูเจ้า

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- เปิดเพลง “พระทรงบังเกิด”

1.5 เวลา (Time)

- 4 คาบเรียน

2. การประเมินและวัดผล

- สังเกตจากการตอบคำถาม
- ตรวจสอบการทำการ์ดอวยพรถึงคนที่รัก
- สังเกตจากการแสดงบทบาทสมมติพระเยซูเจ้าทรงบังเกิด

3. การสร้างบรรยากาศ

คาบที่ 1

- ให้นักเรียนร้องเพลง “พระทรงบังเกิด” และ “We wish you a Merry Christmas”

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนได้ช่วยกันตอบโดยใช้คำถามว่า
 - 1) ถ้าพูดถึงวันคริสต์มาสนักเรียนคิดถึงอะไรเป็นอันดับแรกเพราะอะไร?

- ให้อาสาสมัครนักเรียนมาเล่าเรื่องการประสูติของพระเยซูเจ้าตามที่นักเรียนเคยได้ยินมา

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนดู Clip VDO เกี่ยวกับการมาบังเกิดของพระเยซูเจ้า

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูอธิบายเนื้อหาที่อยู่ในบทเพลง “พระทรงบังเกิด” และสอนให้นักเรียนร้องเพื่อสรรเสริญพระเยซู

5.1 การไตร่ตรองก่อนสิ้นคาบ

- นักเรียนทำอะไรบ้างในวันคริสต์มาส?

คาบที่ 2

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอ่านบทพระวรสารให้นักเรียนฟัง โดยอ่านเสมือนการเล่านิทาน

บทพระวรสาร นักบุญลูกา บทที่ 1: 26 - 38

บทพระวรสารสั้นๆ เพื่อการจดจำ: “มารีย์เอื่อยอย่างกลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว คุณเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยซู”

ทำนายเรื่องกำเนิดของพระเยซู

(26) เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้นให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ (27)มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อ โยเซฟ เป็นคนในเชื้อวงศ์ดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ (28)ทูตสวรรค์เข้าบ้านมาถึงหญิงพรหมจารีนั้น แล้วว่า “เธอ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดปรานมากจงจำไว้เถิด พระเป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ” (29)ฝ่ายมารีย์ก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่า คำที่ทักทายนั้นจะหมายความว่าอะไร (30)แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอื่อยอย่างกลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว (31)คุณเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยซู” (32) “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุดพระเจ้าจะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดพรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน (33)และท่านจะครอบครองพงศ์พันธุ์ของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และแผ่นดินของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” (34)ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไร เพราะข้าพเจ้า ยังหาได้ร่วมกับชายไม่” (35)ทูตสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอและฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมานั้นจะได้เรียกว่าวิสุทธิ และเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า (36)คูซิ ถึงนางเอลีซาเบธญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย (37)เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” (38)ส่วนมารีย์จึงทูลว่า “คุณเถิด ข้าพเจ้าเป็นทาสีของพระเป็นเจ้า ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นไปตามคำของท่าน” แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

- ครูตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น โดยมีคำถาม ดังนี้
 - 1) ถ้านักเรียนเป็นพระนางมารีอา นักเรียนมีความรู้สึกอย่างไรเมื่อเทวดามาแจ้งข่าวว่าพระนางมารีอาจะตั้งครรภ์?
 - 2) ถ้านักเรียนเป็นนักบุญยอแซฟ นักเรียนจะรู้สึกอย่างไรเมื่อรู้ว่าพระแม่มารีอาตั้งครรภ์?
- ครูอธิบายตามความหมายตามแนวทางบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์

อธิษฐานภาวนา

- ครูและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง “พระเจ้าทรงบังเกิด” อย่างตั้งใจ

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนวาดภาพ/ ระบายสี รูปแม่พระกับพระเยซู พร้อมอธิบายความหมายด้วยถ้อยคำของนักเรียนเอง

5.2 การไตร่ตรองก่อนสิ้นคาบ

- นักเรียนรู้สึกต่อแม่พระและพระเยซูอย่างไร?

คาบที่ 3-4

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูถามนักเรียน “นักเรียนคลอดที่ไหน? ทำไมคุณพ่อคุณแม่จึงพานักเรียนไปคลอดที่นั่น?”

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูเล่าบทพระวรสารให้นักเรียนฟัง ในลักษณะเป็นนิทาน

บทพระวรสาร นักบุญลูกา บทที่ 2: 1 - 14

บทพระวรสารสั้นๆ เพื่อการจดจำ: พระสิริรุ่งโรจน์นั้นมีแค่พระเจ้าในสวรรค์สูงสุด และบนแผ่นดิน สันติจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์โปรดปราน

พระกำเนิดของพระเยซู

(1) ครั้งนั้น พระจักรพรรดิออกัสตัสทรงออกพระราชกฤษฎีกาให้มีการสำมะโนประชากรทั่วจักรวรรดิโรมัน (2) การสำมะโนประชากรครั้งแรกนี้มีขึ้นเมื่อคีรีนีอัสเป็นผู้ว่าราชการแคว้นซีเรีย (3) ทุกคนต่างไปลงทะเบียนในเมืองของตน (4) โยเซฟออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปยังเมืองของกษัตริย์ดาวิดชื่อเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย เพราะ โยเซฟสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์กษัตริย์ดาวิด (5) ท่านไปลงทะเบียนพร้อมกับพระนางมารีย์ ซึ่งกำลังทรงพระครรภ์ (6) ขณะที่อยู่ที่นั่น ก็ถึงกำหนดเวลาที่พระนางมารีย์จะมีพระประสูติกาล (7) พระนางประสูติพระโอรสองค์แรกทรงใช้ผ้าพันพระวรกายพระกุมารนั้น แล้วทรงวางไว้ในรางหญ้า เนื่องจากไม่มีที่ในห้องพักแรมเลย (8) ในบริเวณนั้นมีคนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งอยู่กลางแจ้ง กำลังเฝ้าฝูงแกะในยามกลางคืน (9) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าปรากฏองค์ต่อหน้าเขา และพระสิริของพระเจ้าก็ส่อง

แสดงรอบตัวเขา คนเลี้ยงแกะมีความกลัวอย่างยิ่ง (10) แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมาบอกท่านทั้งหลาย เป็นข่าวดีที่จะทำให้ประชาชนทุกคนยินดีอย่างยิ่ง (11) วันนี้ ในเมืองของกษัตริย์ดาวิด พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว พระองค์คือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า (12) ท่านจะรู้จักพระองค์ได้จากเครื่องหมายนี้ ท่านจะพบกุมารคนหนึ่ง มีผ้าพันกายนอนอยู่ในรางหญ้า” (13) ทันใดนั้น ทูตสวรรค์อีกจำนวน มากปรากฏมาสมทบกับทูตสวรรค์องค์นั้น ร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า (14) พระสิริรุ่งโรจน์จงมีแต่พระเจ้าใน สวรรค์สูงสุด และบนแผ่นดิน สันติจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์โปรดปราน

- ครูตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น โดยมีคำถาม ดังนี้

1) ถ้านักเรียนเป็นเจ้าของโรงแรม นักเรียนจะให้ที่พักกับนักบุญยอแซฟและพระแม่มาเรียหรือไม่? เพราะเหตุใด?

2) ถ้านักเรียนอยู่ในเหตุการณ์ และเห็นพระเยซูเจ้านอนอยู่ในรางหญ้า นักเรียนจะอย่างไร? เพราะเหตุใด?

- ครูอธิบายความหมายเพิ่มเติมถึงความหมายของพระวรสาร โดยอาจพิจารณาจากบทเทศน์ของคุณพ่อ ชัยยะกิจสวัสดิ์

อธิษฐานภาวนา

- ครูนำนักเรียน ไปร้องเพลง “พระทรงบังเกิด”

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง “การกำเนิดของพระเยซู” โดยครูกำหนดตัวละครแล้วให้นักเรียนเลือกเองแล้วให้นักเรียนตอบว่า ทำไมถึงชอบตัวละครตัวนี้เพราะเหตุใด? เพื่อเตรียมตัวแสดงในครั้งต่อไป

- ให้นักเรียนแสดงละครและแบ่งปันความรู้สึก

- ให้นักเรียนทำการ์ดอวยพรเพื่อส่งต่อให้กับคนที่พระเยซูทรงรัก

5.3 การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- การบังเกิดของพระเยซูเจ้ามีความหมายต่อนักเรียนอย่างไร?

- นักเรียนมอบความรักให้กับผู้อื่นอย่างไร เพื่อให้ทุกวันเป็นวันคริสต์มาส?

6. สื่อการเรียนการสอน

- Clip VDO พระเยซูเจ้าทรงบังเกิด

- Clip VDO เพลง “พระทรงบังเกิด”

- Clip VDO เพลง “We wish you a Merry Christmas”

- หนังสือพระคัมภีร์

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษาและรำพึงบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง
 1. ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า (ลก 1:26-38)
 2. การประสูติของพระเยซูเจ้า (ลก 2:1-14)

ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า

ข่าวดี ลก 1:26-38

²⁶เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้วพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อเมืองนาซาเร็ธ ²⁷มาพบหญิงพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งหมั้นอยู่กับชายชื่อโยเซฟ ในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด หญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อมารีย์ ²⁸ทูตสวรรค์เข้าไปในบ้านกล่าวกับพระนางว่า จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน” ²⁹เมื่อทรงได้ยินถ้อยคำนี้ พระนางมารีย์ทรงวุ่นวายพระทัยมากทรงถามพระองค์เองว่า คำทักทายนี้หมายความว่าอะไร ³⁰แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่พระนางว่า “มารีย์ อย่ากลัวเลย ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน ³¹ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยซู ³²เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์ พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษให้แก่เขา ³³เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไปและพระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย” ³⁴พระนางมารีย์จึงทรงถามทูตสวรรค์ว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” ³⁵ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอานุภาพของพระเจ้าผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า ³⁶คูซิ เอลีซาเบธ ญาติของท่าน ทั้ง ๆ ที่ชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์บุตรชาย ใคร ๆ คิดว่านางเป็นหมั้น แต่นางก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้” ³⁸พระนางมารีย์จึงตรัสว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากพระนางไป

เมื่อเอลีซาเบธซึ่งเป็นมารดาของยอห์นผู้ทำพิธีล้างตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองนาซาเร็ธ ในแคว้นกาลิลี เพื่อแจ้งข่าวแก่หญิงพรหมจารีผู้เป็นคู่หมั้นของโยเซฟ ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดหญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อ **มารีย์** คำแรกที่ทูตสวรรค์กาเบรียลกล่าวทักทายพระแม่มารีย์คือ “**จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน**” (ลก 1:28) คำ “**โปรดปราน**” ตรงกับภาษากรีก charitō (การรัก) ซึ่งพบอีกเพียงครั้งเดียวในบทจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเอเฟซัส (อฟ 1:6) ความหมายคือ “**ให้เปล่า ๆ**” และต่อมาใช้เพื่อหมายถึง “**พระพรหมทาน**”

เมื่อพระแม่มารีย์เปี่ยมด้วยพระพรหมทานเช่นนี้ ทำไมพระนางจึงวุ่นวายพระทัยยิ่งนักเมื่อได้ยินคำทักทายของทูตสวรรค์? (ลก 1:29) เหตุผลแรกอาจเป็นเพราะความสุภาพถ่อมตนของพระนางเอง “**ทำไมต้องเป็นข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าแสนจะต่ำต้อย ทำไมพระองค์จึงโปรดปรานข้าพเจ้า!**” เหตุผลอีกประการหนึ่งคงเป็นเพราะพระนางตระหนักดีว่าชะตากรรมของผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรรนั้นเป็นอย่างไร? ชาวยิวคือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร แต่ตลอดสามพันปีที่ผ่านมา พวกเขาต้องทนทุกข์ยิ่งกว่าชนชาติอื่นใด และเกือบถูกพวกนาซีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง นี่คือสาเหตุที่ทำให้พระแม่กลัวและวุ่นวายพระทัย จนทูตสวรรค์ต้องปลอบใจว่า “**มารีย์ อย่ากลัวเลย**” พร้อมกับกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า “**ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน**” (ลก 1:30)

พร้อมกันนี้ ทูตสวรรค์กาเบรียลได้แจ้งข่าวสำคัญแก่พระแม่มารีย์ 2 ประเด็นด้วยกัน ประเด็นแรกเกี่ยวข้องกับพระแม่เอง กล่าวคือ

1. พระแม่จะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และเป็นเพราะข่าวนีเองที่ทำให้พระนางถามว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” จะเห็นว่าพระนางไม่ได้สงสัยในคำพูดของทูตสวรรค์ แต่สงสัยตัวเองว่าจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรได้อย่างไรในเมื่อยังเป็นพรหมจารีอยู่ ผิดกับเศคาริยาห์ที่ทูลถามทูตสวรรค์กาเบรียลว่า “ข้าพเจ้าจะแน่ใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพเจ้าชราแล้ว และภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้วด้วย” จนทูตสวรรค์ต้องตำหนิว่า “ข้าพเจ้าคือกาเบรียลซึ่งเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาพูดกับท่านและนำข่าวดีนี้มาแจ้งให้ท่านทราบ แต่ท่านไม่เชื่อคำของข้าพเจ้า ซึ่งจะเป็นจริงเมื่อถึงเวลากำหนด ดังนั้น ท่านจะเป็นไปจนถึงวันที่เหตุการณ์นี้จะเป็นจริง” (ลก 1:18-20)

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือลูกาเป็นแพทย์ และพยายาม “ค้นคว้าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่ต้นอย่างละเอียด” (ลก 1:3) ท่านควรจะบันทึกกระบวนการให้กำเนิดบุตรในเชิงวิทยาศาสตร์ดังที่แพทย์ทั่วไปพึงกระทำ แต่กลับกลายเป็นว่าท่านบันทึกคำสนทนาระหว่างทูตสวรรค์กาเบรียลและพระแม่มารีย์เกี่ยวกับการให้กำเนิดบุตรที่ไม่เหมือนใครในโลกนี้ไว้อย่างละเอียด นั่นคือ “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอานาภาของพระผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า” (ลก 1:35) นั่นคือ ท่านค้นคว้าและยืนยันในฐานะแพทย์ว่า พระกุมารทรงบังเกิดด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า

2. พระแม่จะตั้งชื่อบุตรที่เกิดมาว่า “เยซู” ซึ่งตรงกับภาษาฮีบรู Joshua (โยชูวา) อันหมายถึง “พระเยโฮวาห์คือผู้ช่วยให้รอด”

ประเด็นที่สอง เกี่ยวกับ “บุตร” ของพระแม่ คือ

1. เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ (ลก 1:32)

2. เขาจะได้ชื่อว่าบุตรของผู้สูงสุด ตามความคิดของชาวยิว “บุตร” คือ “สำเนา” (copy) ของบิดาและมีคุณสมบัติทุกประการที่บิดามี ในกรณีนี้บิดาคือ “ผู้สูงสุด” หรือ *hupsistos* (ฮุพซิสตอส) ในภาษากรีก ซึ่งหมายถึง “พระยาห์เวห์” เพราะฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมาจึงมีคุณสมบัติทุกประการที่พระยาห์เวห์ทรงมี

3. เขาจะได้รับพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของเขา ซึ่งเท่ากับว่าพระองค์คือผู้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด

4. เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไป นั่นคือพระองค์จะเป็นกษัตริย์ปกครองชาวอิสราเอลชั่วนิรันดร์

5. พระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย ซึ่งเป็นการทำให้คำพยากรณ์ของประกาศกนาธานที่กล่าวแก่กษัตริย์ดาวิดสำเร็จลุล่วงไป นั่นคือ “ราชวงศ์และอาณาจักรของท่านจะมั่นคงอยู่ต่อหน้าเราตลอดไป อำนาจอปกครองของท่านจะตั้งมั่นอยู่ตลอดไป” (2 ซมอ 7:16)

แม้ทูตสวรรค์กาเบรียลจะไม่ได้กล่าวออกมาตรง ๆ แต่จากเนื้อหาของข่าวที่แจ้งแก่พระแม่มารีย์ดังกล่าวมาแล้ว เราไม่มีทางเลือกเป็นอื่นได้เลยนอกจาก “พระกุมารที่กำลังจะประสูติมานี้คือพระเมสสิยาห์ และทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด !”

พระเจ้าทรงแจ้งแผนการและวัตถุประสงค์ของพระองค์ในการไถ่กู้มนุษยชาติให้พระแม่มารีย์ทราบแล้วขาดเพียงสิ่งเดียวคือ “ความยินยอม” จากพระแม่ ทั้ง ๆ ที่ทรงกลัวและวุ่นวายพระทัย แต่พระแม่ก็ทรงตัดสินใจพระทัยเด็ดขาด ตอบทูลของพระเจ้าว่า “ขอให้เป็นที่ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก 1:38)

พระกุมารกำลังจะประสูติแล้ว.... เราจะตอบรับความโปรดปรานและพระหรรษทานเช่นเดียวกับพระแม่
มารีย์ แล้วทูลเชิญพระองค์เข้ามาในหัวใจของเรา... หรือเราจะใจดำทิ้งพระองค์ให้หนาวเหน็บอยู่ในถ้ำเลี้ยงสัตว์
ก็เลือกเอา !

การประสูติของพระเยซูเจ้า

ข่าวดี ลก 2:1-14

ครั้งนั้น พระจักรพรรดิออกัสตัสทรงออกพระราชกฤษฎีกาให้มีการสำรวจสำมะโนประชากรทั่ว
จักรวรรดิโรมัน¹ การสำรวจสำมะโนประชากรครั้งแรกนี้มีขึ้นเมื่อคิรีนีอัสเป็นผู้ว่าราชการแคว้นซีเรีย² ทุกคนต่าง
ไปลงทะเบียนในเมืองของตน³ โยเซฟออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปยังเมืองของกษัตริย์ดาวิด
ชื่อเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย เพราะโยเซฟสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์กษัตริย์ดาวิด⁴ ท่านไปลงทะเบียนพร้อมกับ
พระนางมารีย์ ซึ่งกำลังทรงพระครรภ์⁵ ขณะที่อยู่ที่นั่น ก็ถึงกำหนดเวลาที่พระนางมารีย์จะมีพระประสูติกาล⁶
พระนางประสูติพระโอรสองค์แรกทรงใช้ผ้าพันพระวรกายพระกุมารนั้น แล้วทรงวางไว้ในรางหญ้า เนื่องจาก
ไม่มีที่ในห้องพักแรมเลย⁷ ในบริเวณนั้นมีคนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งอยู่กลางแจ้ง กำลังเฝ้าฝูงแกะในยามกลางคืน⁸
ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าปรากฏองค์ต่อหน้าเขา และพระสิริของพระเจ้าก็ส่องแสงรอบตัวเขา คนเลี้ยงแกะ
มีความกลัวอย่างยิ่ง⁹ แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมาบอกท่านทั้งหลาย เป็นข่าวดี
ที่จะทำให้ประชาชนทุกคนยินดีอย่างยิ่ง¹⁰ วันนี้ ในเมืองของกษัตริย์ดาวิด พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว พระองค์
คือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า¹¹ ท่านจะรู้จักพระองค์ได้จากเครื่องหมายนี้ ท่านจะพบกุมารคนหนึ่ง มีผ้าพันกาย
นอนอยู่ในรางหญ้า”¹² ทันใดนั้น ทูตสวรรค์อีกจำนวนมากปรากฏมาสมทบกับทูตสวรรค์องค์นั้น ร้องสรรเสริญ
พระเจ้าว่า¹³ “พระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระเจ้าในสวรรค์สูงสุด และบนแผ่นดิน สันติจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์โปรด
ปราน

“พระจักรพรรดิออกัสตัสทรงออกพระราชกฤษฎีกาให้มีการสำรวจสำมะโนประชากรทั่วจักรวรรดิ
โรมัน” (ลก 2:1) โดยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ เพื่อประเมินภาษีและเกณฑ์ทหาร แต่เนื่องจากชาวยิวได้รับ
ยกเว้นไม่ต้องเกณฑ์ทหาร การสำรวจสำมะโนประชากรในปาเลสไตน์จึงเป็นไปเพื่อจัดเก็บภาษีเท่านั้น มีการ
ค้นพบกระดาษโบราณ (papyrus) จำนวนมากตามหัวเมืองและหมู่บ้านในอียิปต์ซึ่งบันทึกการสำรวจสำมะโน
ประชากรในอียิปต์ตั้งแต่ ค.ศ. 20 จนถึง ค.ศ. 270 ใ่ว่างละเอียด จนสามารถอนุมานได้ว่าการสำรวจสำมะโน
ประชากรทุก 14 ปี สิ่งที่เกิดขึ้นในอียิปต์ย่อมเกิดขึ้นในซีเรียและปาเลสไตน์ด้วย เพราะทั้งอียิปต์และซีเรียต่างอยู่
ภายใต้จักรวรรดิโรมันเดียวกัน และปาเลสไตน์สมัยนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของแคว้นซีเรีย หากถือรอบ 14 ปีเป็น
เกณฑ์ แล้วนับย้อนหลังจากปี ค.ศ. 20 ที่พบบันทึกการสำรวจสำมะโนประชากรขึ้นไปจะตรงกับ ค.ศ. 6 หรือไม่
ก็ปีที่ 8 ก่อน คริสตศักราช ลูการะบุว่า “การสำรวจสำมะโนประชากรครั้งแรกมีขึ้นเมื่อคิรีนีอัสเป็นผู้ว่าราชการ

แคว้นซีเรีย” (ลก 2:2) ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า คิรินีอัสเป็นผู้ว่าราชการแคว้นซีเรียปี ค.ศ. 6 หากพระเยซูเจ้า ประสูติในปีนี้ก็เท่ากับว่า “ปีคริสต์ศักราช” เกิดก่อนพระองค์ประสูติถึง 6 ปี

อย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์บันทึกไว้อีกเช่นกันว่า ก่อนคิรินีอัสดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการ เขาเคยรับ ราชการในแคว้นซีเรียระหว่าง 10 ถึง 7 ปีก่อนคริสต์ศักราช การสำรวจสำมะโนประชากรครั้งแรกทั่วจักรวรรดิ โรมันจึงน่าจะเกิดขึ้นในปีที่ 8 ก.ศ. อันเป็นที่ทรงประสูติ สันนิษฐานว่าลูกาคงคลาดเคลื่อนที่ระบุว่าคิรินีอัส เป็นผู้ว่าราชการทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นเขาเป็นเพียงข้าราชการคนหนึ่ง

จาก papyrus ที่ค้นพบในอียิปต์ เรายังพบบันทึกดังนี้ “ไกอุส วิบีอุส แมกซิมุส ผู้ว่าราชการแห่งอียิปต์ มี คำสั่งว่า เนื่องจากถึงกำหนดสำรวจสำมะโนประชากรทุกหลังคาเรือน ทุกคนที่อาศัยอยู่นอกถิ่นกำเนิดไม่ว่าด้วย เหตุผลใดก็ตาม ต้องกลับบ้านเกิดของตนเพื่อลงทะเบียน และดูแลการเพาะปลูกในที่ดินของตนด้วยความ ขยันหมั่นเพียร” แน่แน่นอนว่าชาวอียิปต์ซึ่งนับถือบรรพบุรุษตามตระกูลทั้งสิบสองอย่างเคร่งครัดอยู่แล้ว ย่อมต้อง ปฏิบัติเช่นเดียวกัน นั่นคือ กลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนที่เป็นศูนย์กลางของบรรพบุรุษเพื่อลงทะเบียนสำมะโน ประชากร “โยเซฟจึงต้องออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธ ในแคว้นกาลิลีไปยังเมืองของกษัตริย์ดาวิดชื่อเบธเลเฮม ในแคว้นยูเดีย เพราะโยเซฟสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์กษัตริย์ดาวิด ท่านไปลงทะเบียนพร้อมกับพระนางมารีย์ ซึ่งกำลังทรงพระครรภ์” (ลก 2:4-5)

การ “เดิน” ทางจากนาซาเร็ธถึงเบธเลเฮมระยะทาง 130 กิโลเมตรนั้น ถือว่าไกลมากสำหรับหญิงที่กำลัง ตั้งครรภ์ ยิ่งไปกว่านั้น เมืองเบธเลเฮมยังพลุกพล่านไปด้วยผู้คน จนกระทั่งไม่มีห้องว่างแม้แต่ห้องเดียวสำหรับ โยเซฟและพระนางมารีย์ผู้กำลังจะคลอดบุตร เหลือเพียงทางเลือกเดียว นั่นคือ เช้าที่พักผ่อนเป็นที่เลี้ยงสัตว์ โดยผู้ พักแรมต้องนำอาหารติดตัวมาเอง สิ่งที่เจ้าของเตรียมไว้ให้มีเพียงหญ้าแห้งสำหรับสัตว์ และไฟสำหรับปรุง อาหาร

“ขณะที่อยู่ที่นั่น ก็ถึงกำหนดเวลาที่พระนางมารีย์จะมีพระประสูติกาล พระนางประสูติพระโอรสองค์ แรก ทรงใช้ผ้าพันพระวรกายพระกุมารนั้น แล้วทรงวางไว้ในรางหญ้า” (ลก 2:6-7) “ผ้าพันพระวรกาย” เป็นผ้า สีเหลืองจัตุรัส ที่มุมหนึ่งมีริ้วผ้ายาวคล้ายผ้าพันแผลเย็บติดอยู่ ทารกถูกห่อหุ้มด้วยผ้าจัตุรัสแล้วพันด้วยริ้วผ้า รอบกายอีกทีหนึ่ง คำว่า “รางหญ้า” (phatné – ฟัทเน) ตามรากศัพท์หมายถึงสถานที่สำหรับให้อาหารสัตว์ จึง อาจหมายถึง “คอกสัตว์” หรือ “รางหญ้า” เองก็ได้

ณ “รางหญ้า” นี้เองที่พระกุมารได้ถือกำเนิดขึ้นมา เพราะเบธเลเฮมพลุกพล่านเกินกว่าจะมีที่ว่างสำหรับ พระองค์ ที่น่าเศร้าใจยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ทุกวันนี้พระกุมารยังต้องเผชิญกับปัญหาเก่าซ้ำซาก นั่นคือ หัวใจทั้ง 4 ห้องของเราพลุกพล่านจนไม่มีที่ว่างสำหรับพระองค์ คำคั้นวันพระคริสตสมภพนี้เราจะหาห้องว่างสักห้องให้ พระกุมารพำนักบ้างไม่ได้เชียวหรือ ?

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าปรากฏองค์ต่อหน้าคนเลี้ยงแกะกล่าวว่า “เรานำข่าวดีมาบอกท่านทั้งหลาย เป็นข่าวดีที่จะทำให้ประชาชนทุกคนยินดีอย่างยิ่ง วันนี้ ในเมืองของกษัตริย์ดาวิด พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว พระองค์คือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลก 2:9-11) นำอัครธรรมที่ “คนเลี้ยงแกะ” คือบุคคลกลุ่มแรกที่ทราบ ข่าวดีเรื่องการประสูติของ “พระผู้ไถ่” เพราะว่าเป็นสายตาของคนเคร่งศาสนาอย่างพวกฟาริสี พวกเขาถือ “คน บาป” ผู้ต่ำต้อยและน่ารังเกียจที่ไม่ยอมล้างมือก่อนกินอาหารตามธรรมเนียม นอกจากนั้น เป็นไปได้ว่าคน เลี้ยงแกะเหล่านี้อาจเป็นคนของพระวิหารซึ่งมักนำฝูงแกะมาเลี้ยงตามทุ่งหญ้าใกล้เบธเลเฮม เพื่อใช้ถวายบูชาแด่ พระเจ้าทุก ๆ วันในพระวิหาร หากเป็นเช่นนั้นจริงย่อมเป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างยิ่งที่ “คนบาปผู้เลี้ยงแกะสำหรับ

ถวายบูชาแด่พระเจ้า” ได้ทราบข่าวดีเรื่องการประสูติของพระกุมารผู้ทรงบังเกิดมาเพื่อเป็น “ลูกแกะของพระเจ้า ผู้พลีพระชนม์เพื่อยกบาปของโลก”

เป็นธรรมเนียมของชาวตะวันออก ที่นิยมจัดหานักร้องมาชุมนุมกันที่บ้านเพื่อร้องเพลงต้อนรับเด็กเกิดใหม่ แต่ในเบธเลเฮม พระกุมาร ไม่มีบ้าน และอยู่ต่างเมืองอย่างนี้จะหานักร้องจากที่ไหน ? ทว่าสิ่งที่พระกุมารได้รับเป็นการชดเชยกลับยิ่งใหญ่กว่ามาก เหตุว่า “**ทูตสวรรค์จำนวนมากปรากฏมา ร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า พระสิริรุ่งโรจน์จงมีแด่พระเจ้าในสวรรค์สูงสุด และบนแผ่นดิน สันติจงมีแก่มนุษย์ที่พระองค์โปรดปราน”** (ลก 2:13-14) บทเพลงนี้ช่างไพเราะและฟังแล้วช่างสุขใจ ชนิดที่ไม่มีผู้ใดในโลกนี้สามารถขับร้องได้เสมอเหมือนเว้นแต่ผู้ผู้นั้นจะมี **“สันติสุข”** ในจิตใจดังเช่นบรรดาทูตสวรรค์ **สันติสุขซึ่งพระกุมารเท่านั้นสามารถให้ได้ สุขสันต์วันคริสต์มาส**

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง การทวาทนบววันทามารีย์	
ออกแบบโดย ครูวนิดา ทวีชัยไพศาล	โรงเรียน เซนต์โยเซฟแม่ระมาด จ. ตาก

1. สร้างบรรยากาศ

- เชิญชวนให้นักเรียนสวดบทวันทามารีย์อย่างตั้งใจซ้ำๆ ร่วมกัน

2. การให้ภาพรวม

- Interest : สร้างความสนใจโดยการถามนักเรียนว่า “บทวันทามารีย์มีต้นกำเนิดมาอย่างไร?” ถ้าหากว่า นักเรียนไม่รู้ครูเปิด CD ให้นักเรียนดู
- Need : นักเรียนทราบว่า บทวันทามารีย์ เป็นบทที่เทวทูตถือสารมาแจ้งข่าวแก่แม่พระ จะเป็นบทสวดที่มีความหมาย
- Time : 1 คาบ
- Range : บทวันทามารีย์
- Objectives
1. เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายของบทวันทามารีย์ และได้สวดบทวันทามารีย์ด้วยความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากขึ้น
 2. เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของบทวันทามารีย์
 3. เพื่อให้นักเรียนมีแม่พระเป็นแบบอย่างในความนอบน้อม

3. การนำเสนอบทเรียน

3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนดู VCD การ์ตูนประวัติแม่พระ
- ให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ เรื่อง ที่ได้ดูว่า มีตอนไหนที่เกี่ยวข้องกับบทวันทามารีย์ และแม่พระได้แสดงถึงความนอบน้อมต่อพระเจ้าอย่างไร?

3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอ่านพระวรสาร ตอนทูตสวรรค์ แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า (ลก. 1: 26-38)
- ครูอธิบายสรุปประเด็นสำคัญของบทวันทามารีย์ เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการที่แม่พระมีความนอบน้อมและน้อมรับน้ำพระทัยของพระเจ้า
- ครูให้นักเรียนอ่าน YOUCAT ข้อ 147-149

อธิษฐานภาวนา

สวดบทวันทามารีย์และรำพึง “ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก 1: 38)

3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนตอบคำถามว่า “นักเรียนสามารถนำคุณธรรมความนบนอบต่อพระเจ้าไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร?” และแบ่งปันความคิดเห็น

- ให้นักเรียนเขียนข้อตั้งใจว่า จะนำคุณธรรมความนบนอบไปใช้ได้อย่างไรบ้างในชีวิตประจำวัน และ นำข้อตั้งใจไปปฏิบัติเป็นเวลา 1 เดือน และนำมาแบ่งปันกับเพื่อนว่าในแต่ละสัปดาห์ทำอะไรบ้าง?

4. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- ครูตั้งคำถาม: ตั้งแต่นี้ไป การสวดบทวันทามารีย์จะมีความหมายอย่างไรต่อนักเรียน?

5. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษาและรำพึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง พุทธสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า (ลก 1: 26-38)

ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า

ข่าวดี ลก 1:26-38

²⁶เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้วพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อเมืองนาซาเร็ธ ²⁷มาพบหญิงพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งหมั้นอยู่กับชายชื่อโยเซฟ ในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด หญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อมารีย์ ²⁸ทูตสวรรค์เข้าไปในบ้านกล่าวกับพระนางว่า จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน” ²⁹เมื่อทรงได้ยินถ้อยคำนี้ พระนางมารีย์ทรงวุ่นวายพระทัยมากทรงถามพระองค์เองว่า คำทักทายนี้หมายความว่าอะไร ³⁰แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่พระนางว่า “มารีย์ อย่ากลัวเลย ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน ³¹ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยซู ³²เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์ พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษให้แก่เขา ³³เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไปและพระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย” ³⁴พระนางมารีย์จึงทรงถามทูตสวรรค์ว่า “เหตุการณ์นี้จะไปได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” ³⁵ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอนุภาพของพระเจ้าผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า ³⁶คูซิ เอลีซาเบธ ญาติของท่าน ทั้ง ๆ ที่ชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์บุตรชาย ใคร ๆ คิดว่านางเป็นหมั้น แต่นางก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้” ³⁸พระนางมารีย์จึงตรัสว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากพระนางไป

เมื่อเอลีซาเบธซึ่งเป็นมารดาของยอห์นผู้ทำพิธีล้างตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี เพื่อแจ้งข่าวแก่หญิงพรหมจารีผู้เป็นคู่หมั้นของโยเซฟ ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดหญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อ **มารีย์** คำแรกที่ทูตสวรรค์กาเบรียลกล่าวทักทายพระแม่มารีย์คือ “**จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน**” (ลก 1:28) คำ “**โปรดปราน**” ตรงกับภาษากรีก charitō (การดีต่อ) ซึ่งพบอีกเพียงครั้งเดียวในบทจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเอเฟซัส (อฟ 1:6) ความหมายคือ “**ให้เปล่า ๆ**” และต่อมาใช้เพื่อหมายถึง “**พระหรรษทาน**”

เมื่อพระแม่มารีย์เปี่ยมด้วยพระหรรษทานเช่นนี้ ทำไมพระนางจึงวุ่นวายพระทัยยิ่งนักเมื่อได้ยินคำทักทายของทูตสวรรค์? (ลก 1:29) เหตุผลแรกอาจเป็นเพราะความสุภาพถ่อมตนของพระนางเอง “**ทำไมต้องเป็นข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าแสนจะต่ำต้อย ทำไมพระองค์จึงโปรดปรานข้าพเจ้า!**” เหตุผลอีกประการหนึ่งคงเป็นเพราะพระนางตระหนักดีว่าชะตากรรมของผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรรนั้นเป็นอย่างไร? ชาวยิวคือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร แต่ตลอดสามพันปีที่ผ่านมา พวกเขาต้องทนทุกข์ยิ่งกว่าชนชาติอื่นใด และเกือบถูกพวกนาซีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง นี่คือสาเหตุที่ทำให้พระแม่แล้วและวุ่นวายพระทัย จนทูตสวรรค์ต้องปลอบใจว่า “**มารีย์ อย่ากลัวเลย**” พร้อมกับกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า “**ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน**” (ลก 1:30)

พร้อมกันนี้ ทูตสวรรค์กาเบรียลได้แจ้งข่าวสำคัญแก่พระแม่มารีย์ 2 ประเด็นด้วยกัน ประเด็นแรกเกี่ยวข้องกับพระแม่เอง กล่าวคือ

1. **พระแม่จะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง** และเป็นเพราะข่าวนีเองที่ทำให้พระนางถามว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นอย่างไรรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” จะเห็นว่าพระนางไม่ได้สงสัยในคำพูดของทูตสวรรค์ แต่สงสัยตัวเองว่าจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรได้อย่างไรในเมื่อยังเป็นพรหมจารีอยู่ ผิดกับเศคาริยาห์ที่ทูลถามทูตสวรรค์กาเบรียลว่า “ข้าพเจ้าจะแน่ใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพเจ้าชราแล้ว และภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้วด้วย” จนทูตสวรรค์ต้องดำหนิว่า “ข้าพเจ้าคือกาเบรียลซึ่งเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาพูดกับท่านและนำข่าวดีนี้มาแจ้งให้ท่านทราบ แต่ท่านไม่เชื่อคำของข้าพเจ้า ซึ่งจะเป็นจริงเมื่อถึงเวลากำหนด ดังนั้น ท่านจะเป็นไปจนถึงวันที่เหตุการณ์นี้จะจริง” (ลก 1:18-20)

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือลูกาเป็นแพทย์ และพยายาม “ค้นคว้าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่ต้นอย่างละเอียด” (ลก 1:3) ท่านควรจะบันทึกกระบวนการให้กำเนิดบุตรในเชิงวิทยาศาสตร์ดังที่แพทย์ทั่วไปพึงกระทำ แต่กลับกลายเป็นว่าท่านบันทึกคำสนทนาระหว่างทูตสวรรค์กาเบรียลและพระแม่มารีย์เกี่ยวกับการให้กำเนิดบุตรที่ไม่เหมือนใครในโลกนี้ไว้อย่างละเอียด นั่นคือ “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอานาภาพของพระผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า” (ลก 1:35) นั่นคือ ท่านค้นคว้าและยืนยันในฐานะแพทย์ว่า **พระกุมารทรงบังเกิดด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า**

2. **พระแม่จะตั้งชื่อบุตรที่เกิดมาว่า “เยชู”** ซึ่งตรงกับภาษาฮีบรู *Joshua* (โยชูวา) อันหมายถึง “พระเยโฮวาห์คือผู้ช่วยให้รอด”

ประเด็นที่สอง เกี่ยวกับ “บุตร” ของพระแม่ คือ

1. **เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่** (ลก 1:32)

2. **เขาจะได้ชื่อว่าบุตรของผู้สูงสุด** ตามความคิดของชาวยิว “บุตร” คือ “สำเนา” (copy) ของบิดาและมีความสัมพันธ์ทุกประการที่บิดามี ในกรณีนี้บิดาคือ “ผู้สูงสุด” หรือ *hupsistos* (ฮุพซิสตอส) ในภาษากรีก ซึ่งหมายถึง “พระยาห์เวห์” เพราะฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมาจึงมีคุณสมบัติทุกประการที่พระยาห์เวห์ทรงมี

3. **เขาจะได้รับพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของเขา** ซึ่งเท่ากับว่าพระองค์คือผู้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด

4. **เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไป** นั่นคือพระองค์จะเป็นกษัตริย์ปกครองชาวอิสราเอลชั่วนิรันดร

5. **พระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย** ซึ่งเป็นการทำให้คำพยากรณ์ของประกาศกนาธานที่กล่าวแก่กษัตริย์ดาวิดสำเร็จลุล่วงไป นั่นคือ “ราชวงศ์และอาณาจักรของท่านจะมั่นคงอยู่ต่อหน้าเราตลอดไป อำนาจปกครองของท่านจะตั้งมั่นอยู่ตลอดไป” (2 ซมอ 7:16)

แม้ทูตสวรรค์กาเบรียลจะไม่ได้กล่าวออกมาตรง ๆ แต่จากเนื้อหาของข่าวที่แจ้งแก่พระแม่มารีย์ดังกล่าวมาแล้ว เราไม่มีทางเลือกเป็นอื่นได้เลยนอกจาก **“พระกุมารที่กำลังจะประสูติมานี้คือพระเมสสิยาห์ และทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด !”**

พระเจ้าทรงแจ้งแผนการและวัตถุประสงค์ของพระองค์ในการไถ่กู้มนุษยชาติให้พระแม่มารีย์ทราบแล้ว ชาติเพียงสิ่งเดียวคือ “ความยินยอม” จากพระแม่ ทั้ง ๆ ที่ทรงกลัวและวุ่นวายพระทัย แต่พระแม่ก็ทรงตัดสินใจพระทัยเด็ดขาด ตอบทูตของพระเจ้าว่า **“ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด”** (ลก 1:38)

พระกุมารกำลังจะประสูติแล้ว.... เราจะตอบรับความโปรดปรานและพระหรรษทานเช่นเดียวกับพระแม่
มารีย์ แล้วทูลเชิญพระองค์เข้ามาในหัวใจของเรา... หรือเราจะใจดำทิ้งพระองค์ให้หนาวเหน็บอยู่ในถ้ำเลี้ยงสัตว์
ก็เลือกเอา !

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ วิชาคำนวณ	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ คำนวณ เรื่อง บัญญัติ 10 ประการ	
ออกแบบโดย ครูณงลักษณ์ โอสธานุเคราะห์	โรงเรียน ลาซาลโชติรวินครสวรรค์ จ. นครสวรรค์
วันที่ 2 มีนาคม 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- รู้ประวัติความเป็นมาของบัญญัติ 10 ประการ
- สามารถใช้บัญญัติ 10 ประการเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- บัญญัติ 10 ประการ เป็นสิ่งที่พระเป็นเจ้าประทานให้แก่มนุษย์ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตที่รักษาความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าและมนุษย์กับมนุษย์เพื่อนมนุษย์ การปฏิบัติตามจึงทำให้เกิดความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- ประวัติความเป็นมา ความหมายและความสำคัญของบัญญัติ 10 ประการและการนำไปใช้ในการดำเนินชีวิต

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- ให้นักเรียนดูคลิปวิดีโอสั้นๆที่แสดงให้เห็นถึงความวุ่นวายในสังคม การแย่งชิง การทำร้ายซึ่งกันและกัน
- สนทนากับนักเรียนว่าเกิดเหตุการณ์ใดจากสิ่งที่คุณเรียนดู และทำไมจึงเป็นเช่นนั้น?

1.5 เวลา (Time)

- 2 คาบเรียน

2. การประเมินและวัดผล

- สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นและบอกการนำบัญญัติ 10 ประการไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
- สังเกตจากการบอกประวัติ ความหมาย และความสำคัญของบัญญัติ 10 ประการได้

3. การสร้างบรรยากาศ

- ดูการสร้างบรรยากาศ

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ก่อนสอน ครูนัดแนะกับนักเรียนกลุ่มหนึ่งร่วมกันแสดงบทบาทสมมติโดยให้นักเรียนแก่งทะเลาะกันในห้องเรียนในขณะที่ครูทำที่ไปหยิบของ สถานการณ์ คือ มีเพื่อนหยิบของไปโดยไม่บอกและไม่คืนให้
- สอบถามนักเรียนถึงเหตุการณ์และความคิดเห็นของนักเรียนจากสิ่งที่เกิดขึ้น
- สอบถามนักเรียนว่าหากทุกคนต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างตามใจตนเองสังคมจะเป็นอย่างไร ดังนั้นเพื่อให้สังคมสงบสุขจึงต้องมีกฎหมาย?

อธิษฐานภาวนา บทพระวรสาร อพยพ บทที่: 20 1 - 21

บทพระวรสารภาวนาและการจดจำ “เราก็คือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน เป็นผู้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ ให้ออกจากการเป็นทาส”

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้นักเรียนดูการ์ตูน เรื่อง บัญญัติ 10 ประการ
- สอบถามนักเรียน หากเปรียบกับ โลกปัจจุบันจะเปรียบบัญญัติ 10 ประการได้กับสิ่งใด
- โยงเนื้อหาให้เข้ากับบัญญัติ 10 ประการ ทำไมพระเจ้าจึงประทานบัญญัติ 10 ประการ ให้กับมนุษย์
- แจกบทบัญญัติ 10 ประการ ให้นักเรียนอ่านส่วนตัว
- ครูให้นักเรียนอภิปราย “หากว่าพระเป็นเจ้าไม่ทรงประทานบัญญัติ 10 ประการให้ โลกมนุษย์น่าจะเป็นอย่างไร?” ให้นักเรียนร่วมกันบอกและครูสรุป
- ครูนำเสนอ “พระเป็นเจ้าทรงช่วยเราให้รอดจากการเป็นทาสของการเอาแต่ใจตนเองโดยให้เราปฏิบัติตามบทบัญญัติที่พระองค์ทรงประทานให้”
- ให้นักเรียนกำหนดความตั้งใจที่จะเข้ามิตสชาวันอาทิตย์ด้วยความตั้งใจเป็นพิเศษ เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์กับพระเจ้า

คาบที่ 2

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ร้องเพลง “เธอกับฉัน” พร้อมทำท่าทางประกอบ
เธอกับฉัน เธอกับฉัน เรารักกันและเป็นเพื่อนกัน ด้วยวงแขนอบอุ่นอยากโอบกอดตัวเธอเอาไว้ เพราะดวงใจของฉันรักเธอ
- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายความหมายของเพลง
บททวบความรู้ที่ได้จากการเรียนจากคาบที่ผ่านมา
- ให้นักเรียนจับกลุ่มแล้วอ่านบัญญัติ 10 ประการอีกครั้งแล้วช่วยกันพิจารณาว่าบทบัญญัติที่เหลือนี้น่าจะมีความเกี่ยวข้องกับใครบ้าง?

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้นักเรียนจับกลุ่มแล้วอ่านบัญญัติ 10 ประการอีกครั้งแล้วช่วยกันพิจารณาว่ามีข้อใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับพระเป็นเจ้า? เกี่ยวข้องอย่างไร?

- ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันระดมความคิดเห็นว่า นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรเพื่อให้บัญญัติที่เกี่ยวข้องกับพระเป็นเจ้ามีความหมายและแสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติด้วยความรักของนักเรียนที่มีต่อพระเจ้าตามข้อบัญญัติแต่ละข้อ?

ครูเล่าเรื่องสั้นจากพระคัมภีร์ (มก 10 :17-20) จากเรื่องเล่าสังเกตได้ว่า เศรษฐีหนุ่มได้ถือปฏิบัติมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก คือ “อย่า” ทั้งนั้น เช่น อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย ... มียกเว้นสิ่งเดียวที่ให้ “ทำ” คือ จงนับถือบิดามารดา ซึ่งเป็นการทำดีเฉพาะในวงศกนญาติเท่านั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจนแล้วท่านจะได้ขุมทรัพย์ในสวรรค์แล้วจงติดตามเรามาเถิด” (ในข้อสรุปของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เป็นแนวทางการอธิบาย)

- นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไร พระเยซูเจ้าทรงอยากบอกอะไรกับเรา? เขียนแล้วอ่านแบ่งปันกับเพื่อน

อธิษฐานภาวนา บทพระวรสาร นักบุญ มาร์โก บทที่ 10 : 21

บทพระวรสารเพื่อการภาวนาและการจดจำ “ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจนแล้วท่านจะได้ขุมทรัพย์ในสวรรค์ แล้วจงติดตามเรามาเถิด”

- การที่เราละทิ้งทรัพย์สมบัติของตัวเองเป็นเรื่องยาก แต่หากว่าผู้ใดสามารถทำได้แสดงให้เห็นว่าเขาเห็นแก่ความรักที่มีต่อพระเป็นเจ้าและเพื่อนพี่น้อง

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนอ่านร่วมกันอ่านซ้ำๆ ทีละข้อแล้วร่วมกันพิจารณาถึงข้อความที่พระเป็นเจ้าต้องการบอกกับเราให้ปฏิบัติตนอย่างไรต่อเพื่อน พี่น้อง?

- นักเรียนร่วมกันบอกว่า หากเราไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติที่พระเป็นเจ้าประทานให้ โลกมนุษย์จะเป็นอย่างไร และการเราปฏิบัติตามจะเป็นอย่างไร?

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

คำถาม

1. นักเรียนคิดว่า ถ้าเราแค่ปฏิบัติตามกฎ ไม่ทำผิด เท่านั้นเพียงพอไหม (คำตอบที่มุ่งหวังคือนักเรียนตอบว่าเราต้องทำความดีด้วย)?

2. นอกจากปฏิบัติตามบัญญัติ 10 ประการแล้ว นักเรียนจะทำสิ่งใดเพื่อเป็นตัวแทนการแสดงถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อเพื่อนมนุษย์?

3. ตามบัญญัติ 10 ประการ นักเรียนจะมีแนวทางในดำเนินชีวิตในครอบครัว โรงเรียน สังคม ประเทศชาติอย่างไร เพื่อเป็นการแสดงถึงการเป็นคริสตศาสนิกชนที่ดี?

6. สื่อการเรียนการสอน

- คลิปการทะเลาะวิวาท
- V.D.O. บัญญัติ 10 ประการ
- เอกสาร บัญญัติ 10 ประการ

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษาและรำพึงบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง เศรษฐีหนุ่ม อันตรายจากทรัพย์สมบัติ (มก 10: 17-30)

เศรษฐีหนุ่ม อันตรายจากทรัพย์สมบัติ

ข่าวดี มก 10:17-30

¹⁷ขณะที่พระองค์กำลังทรงพระดำเนินอยู่ระหว่างทาง ชายคนหนึ่งรีบเข้ามาคุกเข่าลง ทูลถามว่า “พระอาจารย์ผู้ทรงความดี ข้าพเจ้าต้องทำอะไรเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร” ¹⁸พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาว่า “ทำไมเรียกเราว่าผู้ทรงความดี ไม่มีใครทรงความดีนอกจากพระเจ้าเท่านั้น ¹⁹ท่านรู้จักบทบัญญัติแล้ว คือ อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าล้อโก่ง จงนับถือบิดามารดา” ²⁰ชายผู้นั้นทูลว่า “พระอาจารย์ ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติเหล่านี้ทุกข้อมาตั้งแต่เป็นเด็กแล้ว” ²¹พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเขาด้วยพระทัยเอ็นดู ตรัสกับเขาว่า “ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจน และท่านจะมีขุมทรัพย์ในสวรรค์ แล้วจงติดตามเรามาเถิด” ²²เมื่อได้ฟังพระวาจานี้ ชายผู้นั้นหน้าสลดลงเพราะเขามีทรัพย์สมบัติมากมาย จึงจากไปด้วยความทุกข์

²³พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรโดยรอบ แล้วตรัสกับบรรดาศิษย์ว่า “ยากจริงหนอที่คนมั่งมีจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า” ²⁴บรรดาศิษย์แปลกใจกับพระวาจานี้ พระเยซูเจ้าจึงตรัสอีกว่า “ลูกเอ๋ย ยากจริงหนอที่จะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า ²⁵อุฐจะลวดรูเข็มยังง่ายกว่าคนมั่งมีเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า” ²⁶บรรดาศิษย์ยิ่งประหลาดใจมากขึ้น ทูลกันว่า “คังนี้ ใครเล่าจะรอดพ้นได้” ²⁷พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรบรรดาศิษย์แล้วตรัสว่า “สำหรับมนุษย์เป็นไปได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้ เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่ง”

²⁸เปโตรทูลพระเยซูเจ้าว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายได้สละทุกสิ่งและติดตามพระองค์แล้ว” ²⁹พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ไม่มีใครที่ละทิ้งบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง บิดามารดา บุตรหรือไร่นาเพราะเห็นแก่เรา และเพราะเห็นแก่ข่าวดี ³⁰จะไม่ได้รับการตอบแทนร้อยเท่าใน โลกนี้ เขาจะไ้บ้านเรือน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตร ไร่นา พร้อมกับการเบียดเบียนและใน โลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร

ขณะที่พระเยซูเจ้ากำลังทรงพระดำเนินอยู่ระหว่างทาง มีชายคนหนึ่งรีบเข้ามาคุกเข่าลง ทูลถามว่า “พระอาจารย์ผู้ทรงความดี ข้าพเจ้าต้องทำอะไรเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร” (มก 10:17) อันที่จริงต้นฉบับภาษากรีกเล่าว่า ชายคนนั้น “วิ้ง” (prostréchō – พรอส-เทร-โค) เข้ามาหาพระองค์แล้ว “คุกเข่าลง” ก่อนจะทูลถามเรื่องชีวิตนิรันดร

การที่เศรษฐีคนหนึ่งลงทูลวิ้งเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าประกาศกจน ๆ จากนาซาเร็ธผู้ไม่มีเงินติดตัวแม้แต่บาทเดียว บ่งบอกถึงความรู้สึกภายในจิตใจที่ร้อนรนและกระตือรือร้นต้องการชีวิตนิรันดรมากจริง ๆ แต่ชีวิตนิรันดรไม่ใช่เรื่องของอารมณ์ความรู้สึก...เพราะฉะนั้นแทนที่จะตอบคำถามในทันที พระองค์กลับถ่วงเวลาด้วยการตรัสถามว่า “ทำไมเรียกเราว่าผู้ทรงความดี ?” วัตถุประสงค์ของพระองค์คือต้องการให้เขา “หยุดและคิดคำนวณ” ให้ดีก่อนตัดสินใจติดตามพระองค์ ไม่ใช่คิดการใหญ่ในขณะที่หัวใจเอ่อล้นไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก เช่นนี้ อีกประการหนึ่ง พระองค์ต้องการสอนเราว่า เราจะเป็นคริสตชนเพียงเพราะ “ความพึงพอใจ” ในตัวพระองค์เองไม่ได้ แต่เราจำต้องคิดให้ไกลและไปให้ถึง “พระเจ้าผู้ทรงความดี” ด้วย

จริงอยู่ บุคลิกภาพ นิสัยใจคอ และความสามารถของพระองค์ล้วนมีอิทธิพลในการดึงดูดผู้คนที่เช่นเศรษฐีหนุ่มคนนี้ให้เข้ามาหาและ “ยึดติด” อยู่กับพระองค์ได้ แต่พระองค์ไม่ทรงยินยอมให้ผู้ใดมายึดติดอยู่กับ

พระองค์แล้วไปไม่ถึงพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงตรัสว่า “ทำไมเรียกเราว่าผู้ทรงความดี ไม่มีใครทรงความดี นอกจากพระเจ้าเท่านั้น” นี่คือแบบอย่างที่ “ผู้ประกาศข่าวดี” และ “ผู้อภิบาล” ทุกคนพึงเอาแบบอย่าง

หลังจากทำให้เสฐฐีหนุ่มได้หยุดคิดแล้ว พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ได้ถือบัญญัติดังนี้คือ ‘อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าหนีโงง จงนับถือบิดามารดา’ แล้วหรือยัง เขาทูลตอบว่า ‘พระอาจารย์ ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติเหล่านี้ทุกข้อมาตั้งแต่เป็นเด็กแล้ว’” (มก 10:19-20) นำสังเกตว่าสิ่งที่เสฐฐีหนุ่มได้ถือปฏิบัติมาตั้งแต่เด็กคือ “อย่า” ทั้งนั้น เช่น อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าหนีโงง มียกเว้นข้อสุดท้ายเพียงข้อเดียวที่สั่งให้ “ทำ” คือจงนับถือบิดามารดา ซึ่งก็เป็นการทำดีเฉพาะภายในวงศาณญาณเท่านั้น

พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจน และท่านจะมีขุมทรัพย์ในสวรรค์ แล้วจงติดตามเรามาเถิด” (มก 10:21) ความหมายของพระองค์คือ “ใช่ ท่านไม่เคยทำร้ายผู้ใดตั้งแต่เกิดก็จริง แต่ท่านเคยทำสิ่งใดดีเพื่อผู้อื่นบ้าง” และนี่คือข้อสรุปสำหรับเราคริสตชนทุกคน “**ไม่ทำผิดอย่างเดียวไม่พอ ต้องทำดีด้วย**” และความดีสุดยอดที่พระองค์ทรงเชิญชวนและทำทนายให้เรากระทำคือ “**จงติดตามเรามาเถิด**” พระคำรัสนี้มิได้หมายความว่าเราต้องเข้าบ้านแฉก เข้าอาราม ไปเป็นพระสงฆ์หรือนักบวชกันหมด สิ่งที่พระองค์ต้องการคือให้เรา รู้จักสละตนเองและทรัพย์สมบัติที่มีอยู่เพื่อผู้อื่นบ้าง เพื่อเราจะมีความสุขแท้จริงทั้งในโลกนี้และชั่ววันรันดร เพราะการรักและช่วยเหลือผู้อื่น โดยเฉพาะผู้ที่ขัดสนและต่ำต้อยนั้นคือหนทางที่พระองค์ได้ทรงดำเนินนำหน้าไปแล้ว และกำลังเชิญชวนกึ่งทำทนายเราทุกคนให้เดินตามพระองค์

ที่บอกว่าทำทนายเพราะพระองค์กำลังถามเสฐฐีหนุ่มและเราทุกคนว่า “พวกท่านต้องการชีวิตนิรันดรมากแค่ไหน? พวกท่านต้องการเป็นคริสตชนที่แท้จริงมากเพียงใด? พวกท่านต้องการสิ่งเหล่านี้มากพอที่จะสละตนเองและทรัพย์สมบัติที่มีอยู่เพื่อผู้อื่นบ้างหรือไม่?” น่าเศร้าที่เสฐฐีหนุ่มคนนั้นอยากได้ชีวิตนิรันดรมากแต่ยังไม่มากพอที่จะสละทุกสิ่ง! ส่วนเราจะดำเนินตามรอยของเสฐฐีหนุ่ม หรือตามหนทางของพระเยซูเจ้า ก็เป็นเรื่องที่เราแต่ละคนต้องเลือกเอาเอง

เมื่อเสฐฐีหนุ่มจากไปด้วยความทุกข์เพราะมีทรัพย์สมบัติมากจนยากแก่การเสียสละแล้ว พระองค์จึงตรัสว่า “ยากจริงหนอที่คนมั่งมีจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า” (มก 10:23) บรรดาศิษย์แปลกใจกับพระวาจานี้เพราะมันขัดกับมาตรฐานของชาวยิวที่ถือว่า ความร่ำรวยเป็นเครื่องหมายของคนดี ความมั่งมีคือข้อพิสูจน์ถึงคุณธรรมและความโปรดปรานของพระเจ้า คนรวยคือผู้ที่พระเจ้าทรงพอพระทัยและอวยพระพร ดังที่เพลงสดุดีกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าเคยเป็นหนุ่ม บัดนี้ชราแล้ว ยังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมคนใดถูกทอดทิ้ง หรือถูกหลานของเขาต้องขอข่าวใครกิน” (สดด 37:25) จึงเป็นการง่ายจริง ๆ สำหรับคนร่ำรวยที่จะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า แต่พระองค์กลับเห็นตรงกันข้าม และทรงย้ำถึงสองครั้งสองคราว่า “ยากจริงหนอ... ยากจริงหนอ... ที่คนมั่งมีจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า” (มก 10:23 และ 24)

พระองค์ตรัสเช่นนี้เพราะทรงเล็งเห็นอันตรายใหญ่หลวงของความร่ำรวยมั่งมีทรัพย์สมบัติ กล่าวคือ

1. ทรัพย์สมบัติของโลกนี้มักทำให้เราหลงผิดคิดไปว่า นี่คือนำมาซึ่งความสุขและความมั่นคงในชีวิต จนทำให้เรายึดติดอยู่กับโลกใบนี้และยากที่จะคิดถึงสิ่งอื่นที่อยู่เหนือกว่าโลกใบนี้

2. หากจิตใจของเราหมกมุ่นอยู่กับทรัพย์สมบัติ เราจะตีราคาทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเงินเป็นทองไปหมด เช่น จ่ายเงินเท่านั้นจะได้อะไรกลับคืนมาบ้าง หรือเพื่อจะได้สิ่งนั้นมาต้องจ่ายเท่าใด คຸ້ມค่าไหม? แต่จริง ๆ แล้วในโลกของเรายังมีอีกมากมายหลายสิ่งที่มี “คุณค่า” อันไม่อาจตีราคาค่างวดเป็นเงินเป็นทองได้ ต่อให้มีเงินทองกอง

ทว่าแม้ว่าก็ไม่สามารถซื้อหาสิ่งเหล่านี้ได้ จึงเป็นการยากที่จะเรียกหา “คุณค่า” จำพวกความเอื้ออาทร ความมีน้ำใจ ความชอบธรรม ความเสียสละ ความรู้จักประมาณตน ฯลฯ จากบรรดาผู้มั่งมี

3. มีคนจำนวนมากที่ดิ้นรนทำงานหนัก แต่น้อยคนจะประสบความสำเร็จและมั่งมี ด้วยเหตุนี้ คนมั่งมีจึงมักภาคภูมิใจ เย่อหยิ่งโอหัง ไม้จ้อคน รวมทั้งไม้จ้อพระเจ้าด้วย เหล่านี้คืออันตรายอันเกิดจาก “ความมั่งมี” จนพระเจ้าถึงกับตรัสว่า “อูฐจะลอดรูเข็มยังง่ายกว่าคนมั่งมีเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้า” (มก 10:25) พระวาจานี้ทำให้บรรดาศิษย์ต้องประหลาดใจซ้ำสอง เพราะว่าคนมั่งมีนอกจากไม่จำเป็นต้องเป็นคนคืออย่างที่เคยเข้าใจแล้ว ยังเข้าสวรรค์ยากกว่าอูฐลอดรูเข็มเสียอีก

แบบนี้ “ใครเล่าจะรอดพ้นได้” (มก 10:26) ประตุสวรรค์มีต้องปิดตายดอกหรือ ?

คำตอบของพระองค์คือ “สำหรับมนุษย์เป็นไปได้ แต่สำหรับพระเจ้าเป็นเช่นนั้นได้” (มก 10:27) ความหมายคือถ้ามนุษย์วางใจตนเอง ใช้ความเพียรพยายามและทรัพย์สมบัติของตนเองเพื่อจะพิชิตพระราชัยสวรรค์ ประตุสวรรค์ย่อมปิดตายแน่ ! แต่เนื่องจาก “ความรอดพ้นเป็นของประทานจากพระเจ้า” ผู้ที่วางใจในความรักและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ท่านนั้นจึงจะรอดพ้น และรอดพ้นได้จริง ๆ เพราะพระองค์ทรงทำได้ทุกสิ่งนี่คือพื้นฐานความเชื่อของเราคริสตชนทุกคน !

เมื่อเปโตรเห็นเศรษฐีหนุ่มปฏิเสธที่จะติดตามพระเจ้า ท่านจึงเริ่มคิดเปรียบเทียบกับตัวท่านเองและเพื่อน ๆ ที่ติดตามพระองค์มาระยะหนึ่งแล้วจะได้อะไรตอบแทน คำตอบของพระองค์แบ่งเป็น 2 ประเด็น คือ

1. “ได้รับการตอบแทนร้อยเท่าในโลกนี้” (มก 10:30) นี่คือนี่สิ่งที่เกิดขึ้นจริงในพระศาสนจักรยุคเริ่มแรกทุกคนที่ละทิ้งบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง บิดามารดา บุตรหรือไร่นา เพื่อมาเป็นคริสตชน พวกเขาล้วนได้พบกับครอบครัวใหม่ซึ่งยิ่งใหญ่กว่า และผูกพันกันแน่นแฟ้นกว่าเดิมในความเชื่อและความรักต่อพระเจ้า ตัวอย่างที่เห็นได้เด่นชัดคือนักบุญเปาโล หลังจากกลับใจ บรรดาญาติมิตรพากันทอดทิ้ง ประตูบ้านถูกปิดใส่หน้า แต่ไม่ว่าท่านจะเดินทางไปหมู่บ้านใดหรือเมืองใดในยุโรป และเอเชียไมเนอร์ ทุกแห่งมีบ้านพร้อมให้ท่านเข้าพักอาศัย และมีครอบครัวคริสตชนที่พร้อมต้อนรับท่านด้วยความยินดียิ่ง ในจดหมายถึงชาวโรม ท่านได้ฝากความคิดถึงรูปัสและมารดาของเขา ซึ่งเป็นเสมือนมารดาของท่านด้วย (รม 16:13) และในจดหมายถึงฟีเลโมนข้อ 10 ท่านได้พูดถึง โอนิมัส บุตรชายที่ท่านได้ให้กำเนิด (ทำให้กลับใจ) ขณะถูกจองจำในคุก

2. “ได้รับการเบียดเบียน” (มก 10:30) คำตอบนี้แสดงถึงความซื่อสัตย์และจริงใจของพระเจ้าที่ไม่ต้องการหลอกลวงหรือคิดสินบนเราให้ติดตามพระองค์ แต่ทรงเชิญชวนและท้าทายเราให้เป็นศิษย์ติดตามพระองค์แม้จะต้องเผชิญหน้ากับการเบียดเบียนก็ตาม หลายครั้งการเบียดเบียนจบลงด้วยการพลีชีพ ซึ่งทำให้การตอบแทนร้อยเท่าในโลกนี้เป็นไปไม่ได้ แต่แม้การตอบแทนร้อยเท่าในโลกนี้จะไปไม่ได้ ทว่าการตอบแทนด้วยชีวิตนิรันดร์ในโลกหน้ายังเป็นไปไม่ได้เสมอ

พระองค์ไม่เคยสัญญาว่าบัญญัติชีวิตของเราจะต้องเคลียร์และปิดให้เสร็จเรียบร้อยภายในโลกนี้ เพราะพระอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทั้งในโลกนี้ และในโลกหน้า

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ คำสอน	ระดับชั้นชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง พระคัมภีร์	
ออกแบบโดย ครูอภิรดี จำปาถิ่น	โรงเรียน มาแตร์เดอีวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- นักเรียนรู้จักและรักพระคัมภีร์มากขึ้น
- นักเรียนทราบถึงชื่อนักบุญผู้เขียนพระคัมภีร์
- นักเรียนนำคำสั่งสอนในพระคัมภีร์เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

1.2 ความจำเป็น (Needs)

พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่พระเจ้าได้คลงใจให้มนุษย์ได้นำพระวาจาของพระเจ้า มาเขียนขึ้นเป็นหนังสือ เพื่อให้มนุษย์ทุกคนได้อ่าน เพื่อจะได้รู้จักพระเจ้า และความรักของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์รวมทั้งคำสั่งสอนของพระองค์เพื่อคริสตชน จะได้นำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เพื่อจะได้ชื่อว่าเป็นคริสตชนที่ดี เป็นบุตรที่ดีของพระบิดาเจ้า

อ้างอิง: http://www.watroman.com/ubon/index.php?option=com_content&view=article&id=50:2010-02-12-06-53-17&catid=37:2010-02-12-06-23-57

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- (1) พระคัมภีร์และองค์ประกอบของพระคัมภีร์
- (2) ตัวอย่างที่ใช้และวิธีการหา และ
- (3) นักบุญที่เขียนพันธสัญญาใหม่

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- ร้องเพลง ประกอบทำ รักที่อบอุ่น

1.5 เวลา (Time)

- 1 คาบ

2. การประเมิน และการวัดผล

- สังเกตพฤติกรรมการให้ความสนใจในการร่วมกิจกรรม
- ตอบคำถาม แสดงความคิดเห็น

3. การสร้างบรรยากาศ

- ร้องเพลง พร้อมประกอบท่าทาง รักที่อบอุ่น

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างเสริมประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนเปิดพระคัมภีร์ และบอกว่าเป็นของนักบุญใด ให้เพื่อนในห้องเปิดพระคัมภีร์ตามคนแรก และอ่านพร้อมกัน
- นักเรียนเคาะฟังพระวาจาของพระเจ้าเรื่องใดที่ประทับใจ
- นักเรียนจับคู่เล่าให้เพื่อนฟัง

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอธิบายพระคัมภีร์และส่วนประกอบของพระคัมภีร์ตามแนวทาง ดังต่อไปนี้
พระคัมภีร์ไม่ใช่หนังสือเล่มเดียวโดด ๆ แต่ประกอบด้วย 66 เล่ม แบ่งออกเป็น 2 ภาค
(1) ภาคแรก เรียกว่า **พันธสัญญาเดิม** มีทั้งหมด 39 เล่ม เป็นเรื่องราวความเป็นมาเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าที่กระทำกับชนชาติอิสราเอล ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมา
(2) ภาคที่สอง เรียกว่า **พันธสัญญาใหม่** มีทั้งหมด 27 เล่ม เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ความตาย และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูคริสต์

กว่าพระคัมภีร์จะเขียนเสร็จ ต้องใช้เวลาประมาณ 1,500 ปี และผู้เขียนประมาณ 40 คน ซึ่งมีทั้งกษัตริย์ นายกรัฐมนตรี แพทย์ คนเก็บภาษี ชาวประมง และชาวนา ผู้เขียนส่วนใหญ่มิได้เคยพบปะกัน แต่ตลอดทั้งเล่มกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างน่าประหลาด

ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ มีทั้งผู้ที่เคยใช้ชีวิตใกล้ชิดหรือติดตามพระเยซูคริสต์เจ้า บางคนเป็นอัครสาวก ซึ่งในบรรดาอัครสาวกจำนวน 12 คน ซึ่งได้แก่ เปโตร ยากอบ ยอห์น อันดรูว์ ฟิลิป บาร์โธโลมิว โธมัส มัทธีว ยากอบ ธัดเดอัส ซีโมน และ ยูดาอิสคาริโอท (ผู้ทรยศ) ที่พระเยซูทรงเลือกเพื่อให้ติดตามนั้น มีบางคนเท่านั้นที่เขียนบันทึกที่สามารถรวบรวมได้ แต่ผู้เขียนมากที่สุด คือ อาจารย์เปาโล ซึ่งเคยต่อต้านพระคริสต์มาก่อน นอกจากนี้ยังมีบุคคลอื่นๆ ที่ยังไม่แน่ใจว่าเป็นใครอีกด้วย

มัทธีว (Mathew) เดิมชื่อ เลวี เขียนพระกิตติคุณมัทธีวถึงชนชาติยิว มัทธีวเคยเป็นคนเก็บภาษีส่งกรุงโรม เขาทำงานเก็บภาษีเพื่อติดตามพระเยซู ปกตินคนเก็บภาษีมักไม่ค่อยมีใครคบหาสมาคมด้วย ถือว่าเป็นคนขายชาติ เพราะเป็นพวกประจบประแจงพวกโรมัน การจ่ายภาษีแสดงถึงภาระอันหนักหน่วงที่เกิดจากการยึดครองของมหาอำนาจหรือจักรวรรดิโรมันในสมัยนั้น ตำแหน่งของคนเก็บภาษีต้องซื้อหามาด้วยเงินทอง ซึ่งเมื่อเก็บภาษีจากประชาชนแล้ว คนเก็บภาษีจะไม่นำส่งกรุงโรมทั้งหมด แต่จะยกยกเอาไว้เพื่อเป็นของตัวเองบ้าง ดังนั้น เลวีจึงเป็นผู้ที่มีฐานะร่ำรวยคนหนึ่ง แต่พระเยซูทรงเรียกท่านให้เป็นผู้รับใช้พระเจ้าโดยยกย่องให้เป็นอัครสาวกด้วย โดยพระองค์ทรงตั้งชื่อให้ใหม่ว่า มัทธีว ซึ่งแปลว่า “ของประทาน (ของขวัญ) จากพระเจ้า” เมื่อมัทธีวพบพระเยซูแล้ว ท่านมีความถ่อมใจ กลับใจใหม่ ยอมรับความมหัศจรรย์ที่พระเยซูทรงกระทำต่อชีวิตของท่าน

มาระโก (Mark) เขียนพระกิตติคุณมาระโกถึงชาวโรมัน มาระโกเป็นคนใกล้ชิดและติดตามอัครสาวกเปโตร ท่านเขียนเรื่องโดยจัดเรียงจากข้อความที่เปโตรเทศนา

ลูคา (Luke) เขียนพระกิตติคุณลูคาและพระธรรมกิจการ ท่านเป็นนายแพทย์ชาวกรีกและเป็นผู้ร่วมงานกับอาจารย์ เปาโล เหตุการณ์ที่ท่านเขียนสามารถพิสูจน์ได้ หนังสือกิจการที่ท่านเขียนทำให้ท่านได้รับการยกย่องว่าเป็นนักประวัติศาสตร์คนหนึ่ง

ยอห์น (John) เขียนพระกิตติคุณยอห์นและพระธรรมวิวรณ์ ท่านเคยเป็นคนเลื่อมใส เป็นสาวกที่พระเยซูเจ้าทรงรักและไว้ใจ จะเห็นได้จากการที่พระองค์ทรงมอบให้ยอห์นดูแลมารดาของพระองค์ก่อนที่พระองค์จะถูกตรึงที่กางเขน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของท่านเมื่อพบพระเยซูเปลี่ยนแปลงชีวิตของท่านได้ พระธรรมยอห์นที่ท่านเขียนกล่าวถึงความรักของพระเจ้าซึ่งเป็นที่จับใจอย่างมาก ผู้ที่เพิ่งเริ่มรับเชื่อหรือเริ่มอ่านพระคัมภีร์จึงควรที่จะอ่านพระธรรมยอห์นนี้ก่อน

อ้างอิง:

<https://dang88.wordpress.com/2012/04/20/%e0%b8%8a%e0%b8%b5%e0%b8%a7%e0%b8%9b%e0%b8%a3%e0%b8%b0%e0%b8%a7%e0%b8%b1%e0%b8%95%e0%b8%b4%e0%b8%9c%e0%b8%b9%e0%b9%89%e0%b9%80%e0%b8%82%e0%b8%b5%e0%b8%a2%e0%b8%99%e0%b8%9e%e0%b8%a3%e0%b8%b0%e0%b8%84/>

- ครูสอนคำย่อที่ใช้ในพระคัมภีร์และอธิบายวิธีการหาข้อความในพระคัมภีร์อาศัยคำย่อที่ใช้

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่ม เล่นเกมแข่งกันหาและให้กลุ่มที่หาเจอก่อนอ่านพระคัมภีร์ในบทและข้อที่ระบุบอก เช่น ครบกว่า 2 คร 5: 19, ลก 2: 14, มก 10: 21, ยน 13: 34-35
- ให้นักเรียนเลือกเขียนพระวาจาตอนที่ได้ฟังและและชอบ และให้แบ่งปันว่าทำไมจึงชอบ?

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน (Reflection)

- นักเรียนสามารถนำข้อคิดที่ได้จากพระคัมภีร์ไปใช้กับตัวเองอย่างไร?
- นักเรียนสามารถเล่าเรื่องเกี่ยวกับพระคัมภีร์ให้คนที่ไม่รู้จกอย่างไร?

6. สื่อการเรียนการสอน

- เพลงรักที่อบอุ่น
- คลิปวิดีโอ
- พระคัมภีร์

สาระการเรียนรู้ จริยศึกษา	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง คนดีด้วยแบบอย่างของแม่พระ	
ออกแบบโดย ครูชนินทร์ เสมอพิทักษ์	โรงเรียน เซนต์นิโกลาส จ. พิษณุโลก

1. การสร้างบรรยากาศ

- ครูกล่าวคำทักทายเด็กๆ และครูนำรูปแม่พระแบบต่างๆ มาให้เด็กดู

2. การให้ภาพรวม

2.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- นักเรียนสามารถเรียนรู้และความเป็นแบบอย่างของแม่พระเป็นแนวทางดำเนินชีวิต

2.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนรู้จักทำความดีแบบง่าย ๆ ให้เหมาะสมตามวัย ด้วยแบบอย่างที่ดีของแม่พระที่เขาสามารถนำมาปฏิบัติได้ในชีวิต

2.3 หัวข้อและเนื้อหา (Rang)

- ความดีตามแบบอย่างของแม่พระ

2.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- ครูพาเด็กร้องเพลง “ใครรักเราเท่าแม่” พร้อมกัน

2.5 เวลา (Time)

- 1 คาบ / 50 นาที

3. การนำเสนอบทเรียน

3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนดู VDO เรื่อง “การทำอัศจรรย์ที่เมืองคานา”
- ให้นักเรียนบอกแบบอย่างความดีของแม่พระที่แสดงออกใน VDO ว่ามีอะไรบ้าง?
- นักเรียนคิดว่า “แม่พระ” มีลักษณะอย่างไร?
- นักเรียนได้ข้อคิดใดบ้างจากแบบอย่างของแม่พระและพระเยซู?

3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอ่านพระวรสารตอนงานสมรสที่หมู่บ้านคานา (ยน 2:1-11) เหมือนกับการอ่านนิทานให้นักเรียนฟัง แล้วอธิบายความสำคัญของเหล้าองุ่น สำหรับงานสมรสตามประเพณีให้นักเรียนฟัง
- ครูและนักเรียนสรุปร่วมกันโดยทำการเป็นแบบอย่างของแม่พระถึงการเป็นประจักษ์พยานในด้าน ความนบอบ การมีใจสุภาพ ความคร่ำครา และความเชื่อ

อธิษฐานภาวนา

ครูชวนนักเรียนสวดบทวันทามารีย์ซ้ำๆ เสียงดังๆ เป็นพิเศษพร้อมกัน

3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 ใบ แล้วให้เขียนข้อตั้งใจในการทำความคิดต่อผู้อื่นมา 2 ข้อ
- สุ่มตัวอย่างให้ออกมาเล่าให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียน

4. การไตร่ตรอง

1. นักเรียนจะอย่างไรเมื่อมีคนมาขอความช่วยเหลือจากเรา?
2. นักเรียนสามารถทำความคิดต่อผู้อื่นด้วยวิธีใดบ้าง?
3. จากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ นักเรียนไตร่ตรองตนเองถึงสิ่งที่นักเรียนสามารถกระทำได้โดยมีแบบอย่างของแม่พระเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างไร?

5. การประเมินผล

- สังเกตจากการร่วมกิจกรรม สังเกตจากการมาเล่าหน้าชั้นเรียน และ สังเกตจากใบงาน

6. สื่อการสอน

- VDO เรื่อง “ การทำอัศจรรย์ที่เมืองคานา ”
- รูปแม่พระ

7. การเตรียมของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์
- 1. งานสมรสที่หมู่บ้านคานา (ยน 2: 1-11)

4. งานสมรสที่หมู่บ้านคานา

ข่าวดี ยน 2:1-11

¹สามวันต่อมา มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี พระมารดาของพระเยซูเจ้าทรงอยู่ในงานนั้น ²พระเยซูเจ้าทรงได้รับเชิญพร้อมกับบรรดาศิษย์มาในงานนั้นด้วย ³เมื่อเหล้าองุ่นหมด พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงมาทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว” ⁴พระเยซูเจ้าตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ท่านต้องการสิ่งใด เวลาของเรายังมาไม่ถึง” ⁵พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงกล่าวแก่บรรดาคณรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” ⁶ที่นั่นมีโองกั้นตั้งอยู่หกใบ เพื่อใช้ชำระตามธรรมเนียมของชาวยิว แต่ละใบจุน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อยลิตร ⁷พระเยซูเจ้าตรัสกับบรรดาคณรับใช้ว่า “จงตักน้ำใส่โองกั้นให้เต็ม” เขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบ ⁸แล้วพระองค์ทรงสั่งเขาอีกว่า “จงตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด” เขาก็ตักไปให้ ⁹ผู้จัดงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว ไม่รู้ว่าเหล้านี้มาจากไหน แต่คณรับใช้ที่ตักน้ำรู้ดี ผู้จัดงานเลี้ยงจึงเรียกเจ้าบ่าวมา ¹⁰พูดว่า “ใคร ๆ เขานำเหล้าองุ่นอย่างดีมาไว้ก่อน เมื่อบรรดาแขกเต็มมากแล้ว จึงนำเหล้าองุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้” ¹¹พระเยซูเจ้าทรงกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ที่หมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี พระองค์ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ และบรรดาศิษย์เชื่อในพระองค์

หมู่บ้านคานาอยู่ไม่ไกลจากเมืองนาซาเร็ธ นักบุญเยโรมเล่าว่าจากเมืองนาซาเร็ธเราสามารถมองเห็นหมู่บ้านคานาได้ด้วยตาเปล่า มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาและพระนางมารีย์ทรงอยู่ในงานนั้นในฐานะผู้มีบทบาทสำคัญ เพราะเป็นพระนางเองที่ร้อนใจเมื่อเหล้าองุ่นหมด และเป็นพระนางอีกนั่นแหละที่มีอำนาจสั่งคณรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” (ยน 2:5) ในหนังสืออัครธรรมบางเล่ม ดังเช่นพระวรสารของชาวอียิปต์โบราณ มีรายละเอียดระบุว่าพระนางมารีย์เป็นพี่สาวของมารดาเจ้าบ่าว และในบางบทนำของหนังสือพระธรรมใหม่ยุคเริ่มแรกถึงกับระบุว่าเจ้าบ่าวคือยอห์นอัครสาวกเอง และมารดาของเจ้าบ่าวคือนางซาโลเมผู้เป็นน้องสาวของพระนางมารีย์ ไม่ว่าข้อเท็จจริงจะเป็นเช่นใดก็ตาม สิ่งที่เรารับรู้ได้อย่างแน่นอนคือ ผู้เขียนพระวรสารตอนนี้รู้รายละเอียดราวกับว่าอยู่ในเหตุการณ์จริง เพราะแม้แต่คำพูดของพระนางมารีย์และผู้จัดงานเลี้ยงก็ได้รับการบันทึกไว้

ไม่มีการเอ่ยถึงโยเซฟ เป็นไปได้ว่าท่านเสียชีวิตนานแล้ว อันเป็นสาเหตุทำให้พระเยซูเจ้าไม่อาจทอดทิ้งพระมารดาและญาติพี่น้องไว้ตามลำพังได้ พระองค์จำต้องทนรออีก 18 ปีหลังจากทรงค้นพบว่าพระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าที่ “ต้องอยู่ในบ้านของพระบิดา” (ลก 2:49) คราวที่เสด็จไปร่วมฉลองปีศาจครั้งแรกในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพระชนมายุได้ 12 พรรษา

กฎหมายยิวกำหนดให้ทำพิธีแต่งงานในวันพุธ อันอาจเป็นสาเหตุทำให้วันพุธ หรือ Wednesday ในภาษาอังกฤษ มีคำว่า “Wed” ซึ่งแปลว่า “แต่งงาน” รวมอยู่ด้วย การแต่งงานในปาเลสไตน์ถือเป็นงานยิ่งใหญ่สุดของหมู่บ้าน พิธีแต่งงานมักกระทำตอนหัวค่ำ หลังพิธีจะมีขบวนแห่คู่บ่าวสาวไปสู่เรือนหอ โดยมีผู้ถือประรำเหนือศีรษะ และผู้ร่วมขบวนแห่ทุกคนจะถือตะเกียงหรือคบไฟสว่างไสวไปตามเส้นทางที่ยาวที่สุดเท่าที่จะยาวได้ เพื่อให้ชาวบ้านจำนวนมากที่สุดได้มีโอกาสอวยพรคู่บ่าวสาว เมื่อถึงเรือนหอ คู่บ่าวสาวจะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงกษัตริย์และราชินี ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การเรียกขาน หรือแม้แต่คำพูดทุกคำของคู่บ่าวสาวก็ได้รับการ

ปฏิบัติตามราวกับเป็นพระบรมราชโองการ พวกเขาจะเปิดบ้านเลี้ยงฉลองเช่นนี้ประมาณ 7 วัน สำหรับชาวยิวที่ยากจนและต้องตรากตรำทำงานหนัก นี่คือสัปดาห์แห่งการเฉลิมฉลองที่น่ายินดีที่สุดในชีวิต และในโอกาสแห่งความยินดีเช่นนี้เองที่พระเยซูเจ้าเสด็จมาร่วมงานด้วย

ยอห์นเล่าว่าพระองค์ไปร่วมงาน “พร้อมกับบรรดาศิษย์” (ยน 2:2) ซึ่งขณะนั้นมี 5 คนคือ อัครศิษย์ของยอห์นผู้ทำพิธีล้างสองคน เปโตร ฟิลิป และนาธานาเอล (ยน 1:35-51) อาจเป็นเพราะแขกไม่ได้รับเชิญห้าท่านนี้กระมังที่ทำให้งานเลี้ยง “ล่ม” เพราะ เหล้าอ่องุ่นหมด

เหล้าอ่องุ่นถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะขาดเสียมิได้ในงานเลี้ยงของชาวยิว พวกเราไปถึงกับสอนว่า “ปราศจากเหล้าอ่องุ่น ก็ปราศจากความยินดี” คำพังการต้อนรับแขกทั่วไปก็เป็นหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ชนิดที่แขกมาเวลาผิดคืบเที่ยงคืน เข้าบ้านยังต้องแบกหน้าไปรบเร้าเพื่อนบ้าน “เพื่อนเอ๋ย ให้อันขอยืมขนมปังสักสามก้อนเถิด เพราะเพื่อนของฉันเพิ่งเดินทางมาถึงบ้านของฉัน ฉันไม่มีอะไรจะให้เขากิน” (ลก 11:5-6) ยิ่งเป็นงานเลี้ยงฉลองโอกาสแต่งงานอย่างนี้ด้วยแล้ว หากเจ้าภาพไม่สามารถจัดหา “เหล้าอ่องุ่น” ไว้ต้อนรับแขก คงไม่ต้องบรรยายว่า จะนำอภัยสอดสูตักเพียงใด ท่ามกลางสถานการณ์อันเลวร้ายสุด ๆ นี้เอง “พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงมาทูลพระองค์ว่า **เขาไม่มีเหล้าอ่องุ่นแล้ว**” (ยน 2:3)

คำตอบของพระเยซูเจ้าคงทำให้ผู้ฟังหลายคนสะอึก หากแปลต้นฉบับตามตัวอักษร เราจะได้คำตอบว่า “หญิงเอ๋ย อะไรแก่ฉันและแก่ท่าน” คำ “หญิงเอ๋ย” ตรงกับภาษากรีก gunai (กุนาย) เป็นคำเดียวกับที่พระเยซูเจ้าตรัสจากไม้กางเขนว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือนักของท่าน” (ยน 19:26) Homer กวีผู้ยิ่งใหญ่ใช้คำ gunai ในบทประพันธ์กับผู้เป็น “ภรรยาสุดที่รัก” และจักรพรรดิออกัสตัสแห่งอาณาจักรโรมันอันยิ่งใหญ่ทรงเรียกคลีโอพัตรา ราชาินีผู้เลอโฉมและเลื่องชื่อแห่งอียิปต์ โดยใช้คำ gunai เหมือนกัน เพราะฉะนั้น “หญิงเอ๋ย” จึงไม่ใช่คำพูดที่ดูหมิ่นเหยียดหยาม แต่เป็นคำที่ใช้พูดกับผู้ที่รักและเคารพสูงสุด

ส่วนคำตอบ “อะไรแก่ฉันและแก่ท่าน” ซึ่งมีพระคัมภีร์บางฉบับแปลท่านองว่า “ฉันจะทำอะไรกับท่านดี” หรือ “ธุระอะไรของเราเล่า” นั้น แม้ “คำพูด” จะเป็นเช่นนี้จริง แต่ “น้ำเสียง” เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หากพูดด้วย “น้ำเสียงโกรธ” ความหมายที่ได้คือการ “ตำหนิ” และ “ปฏิเสธ” แต่หากพูดด้วย “น้ำเสียงอ่อนโยน” ความหมายคือ “อย่ากังวลเลยแม่ ปลอ่ยให้เป็นธุระของลูกเถิด ลูกจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยตามวิธีของลูก”... และนี่คือสิ่งที่พระมารดารับรู้และวางพระทัยในพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม จนกล้ากล่าวแก่บรรดาคนรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” (ยน 2:5)

“ที่นั่นมีโอ่งหินตั้งอยู่หกใบ เพื่อใช้ชำระตามธรรมเนียมของชาวยิว แต่ละใบจุน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อยลิตร” (ยน 2:6) พิธีชำระตามธรรมเนียมของชาวยิวคือ การล้างเท้าของผู้เดินทางก่อนเข้าบ้าน และการล้างมือทั้งก่อนและระหว่างรับประทานอาหาร ยอห์นอธิบายว่าบรรดาคนรับใช้ “ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบ” (ยน 2:7) เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีที่ว่างเหลือสำหรับใส่สารหรือส่วนผสมอื่นเจือปนเพื่อแปลงน้ำให้เป็นเหล้าอ่องุ่น ต่อจากนั้นพระเยซูเจ้าตรัสสั่งว่า “จงตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด” (ยน 2:8) ผู้จัดงานเลี้ยงเทียบได้กับหัวหน้าคนรับใช้ในปัจจุบัน มีหน้าที่รับผิดชอบจัดที่นั่งให้แขก รวมถึง การบริการอาหารและเครื่องดื่มซึ่งได้แก่เหล้าอ่องุ่นตลอดงาน เมื่อ “ผู้จัดงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าอ่องุ่นแล้ว” (ยน 2:9) เขาพูดว่า “ใคร ๆ เขานำเหล้าอ่องุ่นอย่างดีมาให้ก่อน เมื่อบรรดาแขกดื่มมากแล้ว จึงนำเหล้าอ่องุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้” (ยน 2:10) แสดงว่าพระองค์ไม่เพียงเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าอ่องุ่นธรรมดา ๆ เท่านั้น แต่ทรงทำให้เป็นเหล้าอ่องุ่นชั้นเลิศอีกด้วย งานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาให้บทเรียนแก่เราหลายประการ ขอเริ่มต้นที่พระมารดา

1. พระมารดาหันไปหาพระเยซูเจ้าทันทีที่เกิดปัญหา สามสิบปีที่เมืองนาซาเรธยอมมานพที่จะทำให้พระมารดา รู้จักและคุ้นเคยกับบุตรของพระนางเป็นอย่างดี จนกลายเป็นสัญญาติญาณที่จะหันไปหาพระองค์ทันทีที่เกิดปัญหา เช่นเดียวกัน หากเรา รู้จักและคุ้นเคยกับพระเยซูเจ้าเป็นอย่างดี สัญญาติญาณยอมกระดุนให้เราหันไปพึ่งพาพระองค์ทุกครั้งที่เราประสบความยากลำบากในชีวิต

2. พระมารดาทรงวางพระทัยในพระเยซูเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม แม้พระนางจะไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังจะทำได้ และหากฟังเห็น ๆ ดูเหมือนพระองค์จะปฏิเสธคำขอของพระนางด้วยซ้ำไป กระนั้นก็ตามพระนางยังเชื่อมั่นว่าพระองค์จะทำสิ่งที่ดีที่สุด จึงกล้าตั้งบรรดาคนรับใช้ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ สูดยอดคือ **พระนางเชื่อและวางใจ แม้ไม่เข้าใจ** เราทุกคนล้วนต้องประสบกับช่วงเวลาที่มืดมนที่สุดในชีวิต ช่วงเวลาที่มองไม่เห็นทางออก อีกทั้ง ไม่เข้าใจด้วยซ้ำไปว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรและทำไม... **ผู้ที่ยังเชื่อและวางใจพระเยซูเจ้าในห้วงเวลาเช่นนี้ ย่อมเป็นสุข เหตุว่าเขากำลังเจริญรอยตามพระนางมารีย์พระมารดาของพระเจ้า**

นอกจากพระมารดาแล้ว เรายังได้บทเรียนจากพระเยซูเจ้าอีกด้วย ประเด็นแรกเกี่ยวกับเรื่อง “เวลา” อัจฉริยะครั้งแรกของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นระหว่าง “งานแต่งงาน” ซึ่งเป็นงานที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรื่นเริงยินดีและความสุข **พระองค์ทรงพอพระทัยร่วมแบ่งปันความยินดีและความสุข** ต่างจากพวกเคร่งศาสนาบางคนที่ชอบพกพาความเคร่งขรึมและโศกเศร้าติดตัวไปทุกแห่ง พวกเขาคิดว่าเสียงหัวเราะเป็นบาป ศาสนาสำหรับพวกเขาหมายถึงการแต่งชุดดำเสมือนไว้ทุกข์ให้แก่บาปของตน และต้องพูดเสียงเบาราวกับสำรวมตน อีกทั้ง ต้องแยกตัวจากสังคมให้ดูเหมือนสละโลก ฯลฯ ตามมาตรฐานของชาวโลก ดูเหมือนพวกเขาเป็นคนศรัทธา... แต่เราจับแมลงวันด้วยน้ำผึ้งได้มากกว่าด้วยน้ำส้มฉุนใด เรายอมพาคนไปสวรรค์ด้วยหน้าตาที่อึมเิบอึมแย้มมากกว่าด้วยหน้าตาที่เคร่งขรึมเศร้าหมองฉุนฉุน **ที่สำคัญ พระเยซูเจ้าไม่ทรงถือว่าความสุขเป็นอาชญากรรมแล้วเราซึ่งเป็นศิษย์ติดตามพระองค์ จะไม่ปฏิบัติเช่นเดียวกันหรือ ?**

ประเด็นที่สองเกี่ยวข้องกับ “สถานที่” อัจฉริยะครั้งแรกของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นใน “บ้าน” ท่ามกลางหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง หาได้เกิดขึ้นในสถานที่ใหญ่โตโอ้อ่าท่ามกลางฝูงชนมากมายแต่ประการใดไม่ “บ้าน” คือสถานที่ทรงคุณค่าและน่าอยู่ที่สุดในโลก แต่ทำไมเราถึงยอมปล่อยให้ ความหยาบคาย ความไม่สุภาพ การไม่ให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความเห็นแก่ตัว ความรุนแรง และอีกจิปาถะเกิดขึ้นใน “บ้านของเรา”... “บ้าน” ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของคนที่เรารักและใกล้ชิดมากที่สุด ส่วนคนแปลกหน้านอกบ้านกลับได้พบเห็นและได้รับแต่สิ่งที่ดีที่สุดจากเรา ในเมื่อพระเยซูเจ้ายังทรงมอบสิ่งที่ดีที่สุดคือ “ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์” ใน “บ้าน” เช่นนี้ แล้วเราไม่คิดจะทำสิ่งดี ๆ ใน “บ้านของเรา” บ้างดอกหรือ ? (เทียบ ยน 2:11)

ประเด็นที่สามเกี่ยวกับ “เหตุผล” เราทราบแล้วว่า การต้อนรับแขกของชาวตะวันออกถือเป็นหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ และการปล่อยให้งานสมรส “ล่ม” เพราะไม่มีเหล้าองุ่นต้อนรับแขกนั้นน่าอับอายสุดสัปดาห์เพียงใด **เพราะทรงเข้าถึงจิตใจ ทรงเห็นอกเห็นใจ และทรงเมตตาผู้เดือดร้อนขัดสน พระเยซูเจ้าทรงช่วยเหลือคู่บ่าวสาวชาวชนบทให้รอดพ้นจากความอับอายสุดสัปดาห์ที่สุด** แต่น่าเสียดายที่เรากลับเดินสวนทางกับพระองค์... เราแทบทุกคนมักยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นตกทุกข์ได้ยาก และมักสนุกปากกับการวิพากษ์วิจารณ์ความผิดพลาดของผู้อื่น อย่างนี้ต้องถามว่า **“เรายังเป็นศิษย์ของพระองค์อยู่อีกหรือ ?”**

ประเด็นสุดท้ายเกี่ยวข้องกับ “อารมณ์” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เวลาของเรายังมาไม่ถึง” (ยน 2:4) ทั้งชีวิตของพระองค์มีแต่เรื่องของ “เวลา” ไม่ว่าจะเป็น... “เวลา” แห่งการแสดงตนเป็นพระเมสสิยาห์ (ยน 7:6, 8) “เวลา” แห่งการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน (ยน 12:23; 17:1; มธ 26:18, 45; มก 14:41) จะเห็นว่าทุก “เวลา”

ของพระองค์ล้วนเป็นการตระหนักว่า ภารกิจของพระองค์คือการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา ไม่ใช่ การทำตาม “อำเภอใจ” ของพระองค์เอง **ทั้งชีวิตของพระองค์คือการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา** ใน เมื่อพระเยซูเจ้าซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้ายังปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา เราซึ่งเป็นสิ่งสร้างยิ่งสมควร และจำเป็นต้องปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้ามากกว่าเป็นร้อยเท่าพันทวี นั่นคือเราต้อง **“คิดเหมือนพระเจ้า ปรารถนาเหมือนพระเจ้า และทำเหมือนพระเจ้า”** ให้สมกับที่พระองค์ทรงสร้างเรามาตามพระฉายาของ พระองค์

นอกจากบทเรียนที่ได้จากพระเยซูเจ้าและพระมารดาแล้ว เรายังได้รับบทเรียนจากยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระวรสารอีกด้วย ยอห์นเขียนพระวรสารหลังจากพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์แล้ว 70 ปี ตลอดระยะเวลา 70 ปี ยอห์นมี โอกาสไตร่ตรองและพัฒนาความเชื่อของตนจนสามารถแฝงความหมายที่ลึกซึ้งซึ่งเกินกว่าคนทั่วไปจะเข้าใจได้ไว้ในตัวอักษรที่เล่าเรื่องธรรมดา ๆ ประเด็นของยอห์นคือ... ชาวยิวถือว่า จำนวน 7 หมายถึง ความสมบูรณ์ ความ ครบครัน ในเมื่อมี “โอ่ง” เพียง 6 ใบ จึงหมายถึง ความไม่สมบูรณ์ สำหรับยอห์น สิ่งที่ไม่ครบสมบูรณ์ก็คือ บรรดากฎระเบียบต่าง ๆ ที่ชาวยิวยึดถือว่าเป็นหนทางนำมนุษย์กลับไปหาพระเจ้าได้ หลังจากเปลี่ยนน้ำให้เป็น เหล้าองุ่นชั้นเลิศ พระเยซูเจ้าทรงแทนที่กฎระเบียบที่บกพร่องและไม่ครบสมบูรณ์ด้วย **“พระหรรษทาน”** ที่ดีเลิศ และสมบูรณ์ครบครัน นอกจากคุณภาพชั้นเลิศแล้ว ปริมาณเหล้าองุ่นยังมีเต็มโอ่งหินถึง 6 ใบ ๆ ละประมาณ 100 ลิตร หากบรรจุใส่ขวดเบียร์ขนาดใหญ่จะได้ประมาณ 800 ขวด ซึ่งมากเกินไปสำหรับงานมงคลสมรสไม่ว่าจะ ยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม หมายความว่ามิใช่พระหรรษทานมากเกินไป จนไม่มีทางที่จะมีผู้ใด **“ขาดแคลนพระหรรษ ทาน”** ของพระเยซูเจ้าได้

พระองค์สามารถเปลี่ยนความบกพร่องของเราให้เป็นความดีครบครันได้ อย่างไม่จำกัด เว้นแต่เราจะไม่ ยินยอมให้พระองค์เปลี่ยนแปลงเท่านั้น

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ ความศรัทธาและความหวังตามหลักศาสนา เรื่อง ทำดีตามพ่อสอน	
ออกแบบโดย ครูปรีชา เข้มกันชู	โรงเรียน เซนต์นิโกลาส จ. พิษณุโลก

1. การให้ภาพรวม

1.1 ความน่าสนใจ (I)

- ดูการสร้างบรรยากาศ

1.2 ความจำเป็น (N)

- การทำดีอย่างมีความหวัง ทำให้เราสามารถทำความดีได้เรื่อยๆ อย่างไม่รู้เบื่อหน่ายเพราะ สังคมปัจจุบันต้องการคนที่มีความเพียรในการทำมาดีเพื่อเป็นเกลือ เป็นแสงสว่าง และเป็นประจักษ์พยานถึงความรักของพระเป็นเจ้าในสังคมโลกปัจจุบัน

1.3 เวลา (T):

- 3 คาบ

1.4 หัวข้อและเนื้อหา (R)

- ทำดีอย่างมีความหวัง

1.5 วัตถุประสงค์ (O)

- เพื่อรับรู้ถึงความเป็นไปของโลกปัจจุบัน ในแง่ของศีลธรรมและศาสนา
- เพื่อให้มีความเพียรอดทนในการทำมาดีอย่างมีความหวัง
- เพื่อเสริมสร้างทัศนคติที่ดี การคิดในเชิงบวกต่อปัญหาอุปสรรคและสถานการณ์ที่เลวร้าย

2. การวัดและประเมินผล

- จากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนรู้
- จากการสนทนา การตอบคำถาม และการแสดงความคิดเห็น
- จากการร่วมกิจกรรมกลุ่ม

3. การสร้างบรรยากาศ

3.1 คาบที่ 1

- “เพลงหลักยึดเหนี่ยว” นักเรียนร่วมกันฟังเพลงหลักยึดเหนี่ยว

3.2 คาบที่ 2

- อ่าน ลก 7:36 - 8:3 “หญิงคนบาป” ครูชี้ให้เห็นถึงคนที่ทำผิดพลาดในอดีต เมื่อเขากลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี ช่างนำยกย่องสักปานใด ครูให้แต่ละคนได้แสดงความคิดเห็น

3.3 คาบที่ 3

- ครูให้นักเรียนสงบเงียบสัก 2 นาที เพื่อคิดถึงสิ่งที่เคยทำผิดต่อ พ่อแม่ ครู เพื่อนๆ พี่น้องและต่อตนเอง พร้อมทั้งเขียนข้อตั้งใจ ที่จะทำความดีไว้ในกระดาษสีที่ครูแจกให้

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูตั้งคำถาม “นักเรียนคิดว่า “การทำความดีมีความจำเป็นหรือไม่? เพราะเหตุใดสังคมปัจจุบันยิ่งที่ยิ่งเสื่อมถอยลงจริงหรือไม่? เพราะเหตุใด? และสังคมต้องการคนประเภทใดในการช่วยฟื้นฟูสภาพสังคมให้มีความสันติสุขน่าอยู่ ตามแบบที่ควรจะเป็น” พูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้น

- ครูเล่าประสบการณ์ชีวิตของเด็กชายแดง ที่พยายามทำความดี แต่ต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรคมากมายในชีวิต จนเขาแทบจะหาทางออกด้วยการฆ่าตัวตาย ในขณะที่เขากำลังจะทำร้ายตัวเอง เด็กหญิงแหวดาวได้เดินผ่านมาทางนั้นพอดี และเห็นท่าไม่ดี จึงได้อยู่เป็นเพื่อน และได้พูดคุยกันอยู่นานพอสมควร จนในที่สุด ได้เกิดจุดพลิกผันที่สำคัญในชีวิตของเด็กชายแดง เขาได้เริ่มต้นใหม่ มีชีวิตและความหวังใหม่

- นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์ เรื่อง เด็กชายแดง

ก. ใครคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กชายแดงมีพฤติกรรมเช่นนี้?

ข. นักเรียนคิดว่าเราแต่ละคนมีส่วนทำให้สังคมดีขึ้นหรือไม่? เพราะเหตุใด?

ค. หากนักเรียนเป็นเด็กชายแดงนักเรียนจะอย่างไร เมื่อพบกับปัญหาและอุปสรรค?

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอธิบายความหมายของเพลงหลักยึดเหนี่ยว และให้นักเรียนร้องเพลงนี้ร่วมกันอีกครั้งและให้นักเรียนสรุปหลักยึดเหนี่ยวเป็นข้อๆ

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้แต่ละคนบันทึกข้อตั้งใจในการทำงาน หรือการทำความดี ตามแนวทางความคิดของตน

4.2 คาบที่ 2

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ

เรื่องที่ 1: อาสาสมัครนักเรียนคนแรก ให้ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน เรื่อง “บ้านของฉัน” โดยทำการนัดแนะกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน โดยแสดงไม่สนใจ นอนพับบ้าง นั่งเล่นกับเพื่อนบ้าง คุยกันบ้าง

เรื่องที่ 2: อาสาสมัครนักเรียนคนที่สอง ให้ออกมาพูดเรื่อง “บ้านของฉัน” โดยทำการนัดแนะกับเพื่อนๆ ให้แสดงความสนใจในสิ่งที่เพื่อนพูด มีการยกมือถาม ประบมือให้กำลังใจกัน

- ครูถามความรู้สึกของนักเรียนทั้งสองว่ารู้สึกอย่างไร?
- ครูถามเพื่อนๆ ว่า เมื่อเห็นเพื่อนคนแรกที่ออกมาพูด รู้สึกอย่างไร? และเมื่อคนที่สองมาพูดรู้สึกอย่างไร?
- ครูชี้ให้เห็นว่า เราแต่ละคนมีบทบาท และมีส่วนร่วมในสังคม จะทำให้สังคมดีขึ้นหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับเราแต่ละคน

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูได้เล่าถึงองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ที่ พระองค์ทรงงานอย่างหนัก โดยมีได้ย้อท้อ เพื่อพสกนิกรชาวไทยของพระองค์ จะได้อยู่ดีมีสุข ตามสถานภาพของตนตั้งคำถาม “ทำไมพระองค์จึงทำเช่นนั้น”

- นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์ พระราชกรณียกิจแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในรัชกาลที่ 9 ว่า พระองค์ทรงมีพระทัยอดทน มุ่งมั่น ไม่ยอมแพ้ปัญหาอุปสรรคใดใดอย่างไร?

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนแบ่งกลุ่มร่วมกัน “สร้างบ้านในฝัน” จากไม้ไอติม สี กาว ที่ครูแจกให้ โดยมีกติกาว่า ห้ามพูดคุยปรึกษาหารือกัน แต่ทำภาษาใบ้ให้กันได้ ให้แต่ละกลุ่มบรรยายว่า “จะทำให้บ้านในฝันนี้มีชีวิตชีวาและเต็มไปด้วยความหวังได้อย่างไร?”

4.3 คาบที่ 3

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนนำเสนอผลงานและบรรยาย “บ้านในฝัน” ที่เต็มไปด้วยความหวังของตนเอง
- นักเรียนตอบคำถามว่า “นักเรียนจะนำบ้านในฝันสู่ชีวิตจริงของนักเรียนได้อย่างไร?”

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- สังคมในฝันของฉันเป็นอย่างไร?
- “ความดี เป็นสิ่งที่ทำได้ ฉันจะทำอย่างไร? เพื่อแสดงออกถึงความดี

6. สื่อการเรียนการสอน

- อุปกรณ์การเขียน การระบายสี กาว กระดาษสี
- เพลง
- อุปกรณ์ตกแต่งบอร์ด
- ใบงาน
- ใบความรู้

20. หญิงคนบาป

ข่าวดี ลก 7:36-8:3

³⁶ชาวฟาริสีคนหนึ่งทูลเชิญพระเยซูเจ้าไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของชาวฟาริสีนั้นและประทับที่โต๊ะ ³⁷ในเมืองนั้นมีหญิงคนหนึ่งเป็นคนบาป เมื่อนางรู้ว่า พระเยซูเจ้ากำลังประทับร่วมโต๊ะอยู่ในบ้านของชาวฟาริสีผู้นั้น จึงถือขวดดินขาวบรรจุน้ำมันหอมเข้ามาด้วย ³⁸นางมาอยู่ด้านหลังของพระองค์ใกล้ ๆ พระบาท ร้องไห้จนน้ำตาหยดลงเปียกพระบาท นางใช้ผมเช็ดพระบาท จูบพระบาท และใช้น้ำมันหอมชโลมพระบาทนั้น ³⁹ชาวฟาริสีที่ทูลเชิญพระองค์มาเห็นดังนี้ก็คิดในใจว่า “ถ้าผู้นี้เป็นประกาศก เขาคงจะรู้ว่าหญิงที่กำลังแตะต้องเขาอยู่นี้เป็นใครและเป็นคนประเภทไหน นางเป็นคนบาป” ⁴⁰พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “ซีโมน เรามีเรื่องจะพูดกับท่าน” เขาตอบว่า “เชิญพูดมาเถิด อาจารย์” ⁴¹พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าเห็นคนหนึ่งมีลูกหนูงูสองคน คนหนึ่งเป็นหนูงูหรือหมีหรือสุนัขป่า อีกคนหนึ่งเป็นหนูงูหรือหมีหรือสุนัขป่า ⁴²ทั้งสองคนไม่มีอะไรจะใช้หนูงู เจ้าเห็นจึงยกหนูงูให้ทั้งหมด ในสองคนนี้ คนไหนจะรักเจ้าหนูงูมากกว่ากัน” ⁴³ซีโมนตอบว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นคนที่ได้รับการยกหนูงูให้มากกว่า” พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านตัดสินใจถูกต้องแล้ว” ⁴⁴พระองค์ทรงหันพระพักตร์มาทางหญิงผู้นั้น ตรัสกับซีโมนว่า “ท่านเห็นหญิงผู้นี้ใช่ไหม เราเข้ามาในบ้านของท่าน ท่านไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าให้เรา แต่นางได้หลังน้ำตารดเท้าของเราและใช้ผมเช็ดให้ ⁴⁵ท่านไม่ได้จูบค่านับเรา แต่นางจูบเท้าของเราตลอดเวลาตั้งแต่เราเข้ามา ⁴⁶ท่านไม่ได้ใช้น้ำมันเจิมศีรษะให้เรา แต่นางใช้น้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา ⁴⁷เพราะเหตุนี้ เรายกท่านว่าบาปมากมายของนางได้รับการอภัยแล้วเพราะนางมีความรักมาก ผู้ที่ได้รับการอภัยน้อยก็ย่อมมีความรักน้อย” ⁴⁸แล้วพระองค์ตรัสกับนางว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” ⁴⁹บรรดาผู้ร่วมโต๊ะจึงเริ่มพูดกันว่า “คนนี้เป็นใคร จึงทำได้แม้แต่การอภัยบาป” ⁵⁰พระองค์ตรัสกับหญิงผู้นั้นว่า “ความเชื่อของเจ้าช่วยเจ้าให้รอดพ้นแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”

¹หลังจากนั้น พระเยซูเจ้าเสด็จไปตามเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ ทรงเทศน์สอนและประกาศข่าวดีถึงพระอาณาจักรของพระเจ้า อัครสาวกสิบสองคนอยู่กับพระองค์ รวมทั้งสตรีบางคนซึ่งพระองค์ทรงรักษาให้พ้นจากปีศาจร้าย และหายจากโรคภัย เช่น มารีย์ ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ซึ่งปีศาจเจ็ดตนได้ออกไปจากนาง ³โยอันนา ภรรยาของคูซาข้าราชการของกษัตริย์เฮโรด นางสุสัันนา และคนอื่นอีกหลายคน หญิงเหล่านี้สละทรัพย์ของตนมาช่วยเหลือพระองค์และบรรดาอัครสาวก

ซีโมน ผู้เป็นฟาริสี ได้ทูลเชิญพระเยซูเจ้าไปเสวยพระกระยาหารที่บ้านของเขา (ลก 7:36) บ้านของผู้มีอันจะกินมักมีลานจัตุรัสอยู่ตรงกลางบ้าน หลังคาเปิด และส่วนใหญ่จะมีสวนพร้อมกับน้ำพุอยู่บริเวณลานกลางบ้านนี้ด้วย หากอากาศอบอุ่นพวกเขาจะจัดงานเลี้ยงกันที่นี่ เมื่ออาจารย์ผู้มีชื่อเสียงมากินเลี้ยงที่บ้านระดับนี้ ถือเป็นธรรมเนียมที่เจ้าภาพจะอนุญาตให้ชาวบ้านเข้ามาในบริเวณจัดงาน เพื่อฟังปรีชาญาณที่หลังไหลพรั่งพรูออกมาจากปากของท่านอาจารย์ *หญิงคนบาปเข้ามาอยู่ในงานเลี้ยงได้ก็เพราะเหตุนี้เอง*

ปกติเมื่อแขกรับเชิญมาถึงบ้าน มี 3 สิ่งที่เจ้าภาพพึงกระทำเพื่อต้อนรับและให้เกิดริศมีมาเยือนคือ

1. แสดงความเคารพ ด้วยการวางมือบนไหล่ของแขกแล้วจูบค่านับ สิ่งนี้จะละเว้นมิได้เลยหากแขกเป็นอาจารย์ผู้มีชื่อเสียง

2. ล้างเท้า เนื่องจากถนนในปาเลสไตน์เต็มไปด้วยฝุ่นทราย ซึ่งจะกลายเป็นโคลนตมเมื่อฝนตก กอปรกับรองเท้าที่สวมใส่มีลักษณะเปิดคล้ายรองเท้าแตะ เจ้าภาพจึงต้องเตรียมน้ำเย็นไว้ล้างเท้าก่อนเชิญแขกเข้าบ้าน ซึ่งนอกจากจะทำให้สะอาดแล้วยังช่วยทำให้เท้าผ่อนคลายอีกด้วย

3. เฉาก่ายานหอม หรือไมก็นำน้ำมันกุหลาบมาเจิมศีรษะของแขก

นี่คือสิ่งที่มีมารยาทพึงกระทำ แต่ซีโมนไม่ได้ทำสักอย่าง

ปกติชาวยิวไม่ได้นั่งกินอาหาร แต่จะเอนนอนโดยใช้ศอกข้างซ้ายหนุนเบาะ ปล่อยให้มือขวาว่างไว้หยิบอาหาร ส่วนเท้านั้นจะปล่อยให้เหยียดขาไปข้างหลังโดยไม่สวมรองเท้า ด้วยท่าเอนนอนลักษณะนี้ หญิงนางนั้นจึงมาอยู่ด้านหลังของพระองค์ใกล้ ๆ พระบาทได้ (ลก 7:38)

ซีโมนเป็นหนึ่งในบรรดาฟาริสีซึ่งมีทัศนคติสวนทางกับคำสอนของพระเยซูเจ้าอย่างสิ้นเชิงจนถึงขั้นเป็นศัตรูกัน ในที่สุด จึงเป็นเรื่องแปลกที่เขาทูลเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารที่บ้านของเขา สาเหตุอาจเป็นเพราะ

1. เขาอยู่ในกลุ่มฟาริสีที่ชื่นชอบพระเยซูเจ้า เพราะไม่ใช่ฟาริสีทุกคนจะเป็นศัตรูกับพระองค์ ดังที่ลูกาเล่าว่า “ชาวฟาริสีบางคนเข้ามาทูลพระเยซูเจ้าว่า ‘ท่านจงเดินทางออกไปจากที่นี่เถิด เพราะกษัตริย์เฮโรดต้องการจะฆ่าท่าน’” (ลก 13:31) แต่เหตุผลนี้มีน้ำหนักน้อย เพราะเขาไม่ได้ต้อนรับพระองค์อย่างสมเกียรติเท่าที่ควร

2. เขาอาจเชิญพระองค์มาเสวยพระกระยาหารเพื่อหวังจับผิดพระองค์ จะได้มีมูลเหตุกล่าวฟ้องพระองค์ แต่เหตุผลนี้ก็มีความเป็นไปได้น้อยอีกเช่นกัน เพราะเขายังเคารพและเรียกพระองค์ว่า “อาจารย์” (ลก 7:40)

3. เป็นได้มากกว่าเขาอยากมีชื่อเสียง จึงทูลเชิญพระองค์ ซึ่งกำลังเป็นที่กล่าวขวัญทั่วแคว้นกาลิลี แบบกึ่งชื่นชมกึ่งดูหมิ่นมาเสวยพระกระยาหารกับเขา นี่คือเหตุผลว่าทำไมเขาจึงมีความเคารพพระองค์อยู่บ้าง แต่กลับละเว้นธรรมเนียมปฏิบัติที่พึงกระทำต่ออาจารย์ผู้มีชื่อเสียงอย่างพระองค์

หญิงนางนั้นเป็นคนบาป และเป็นคนบาปหนักเสียด้วยเพราะนางเป็นโสเภณี ไม่ต้องสงสัยเลยว่านางเป็นหนึ่งในฝูงชนที่ได้ฟังคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า และตระหนักดีว่าพระองค์สามารถช่วยเหลือนางให้รอดพ้นจากวิถีชีวิตอันขมขื่นนี้ได้ เฉากเช่นหญิงชาวยิวทุกคน นางมีขวดหินขาวเล็กๆ บรรจุน้ำมันหอมเข้มข้น ราคาแพง แขนวนไว้ที่คอ นางตั้งใจจะชโลมพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำมันหอมนี้เพราะมันเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ดีที่สุดและมีค่ามากที่สุดเท่าที่นางมี แต่เมื่อเห็นพระองค์ น้ำตาของนางกลับไหลพร่างพรูรดพระบาทของพระองค์ นางจึงใช้ผมที่สยายยาวของนางเช็ดพระบาทของพระองค์ สำหรับหญิงชาวยิว การสยายผมออกมามีถือว่าไม่สุภาพอย่างยิ่ง พวกนางจึงไม่ยอมปล่อยให้ผมสยายออกมาให้ผู้อื่นเห็นเลยหลังจากแต่งงาน การที่นางแก้ผมในที่สาธารณะเพื่อเช็ดพระบาทของพระองค์ แสดงให้เห็นว่า **นางเลื่อมใสถึงทุกสิ่งและทุกคน ในหัวใจของนางมีแต่พระเยซูเจ้า**

เหตุการณ์ครั้งนี้ แสดงให้เห็นท่าทีของจิตใฝ่มนุษย์ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ความรู้สึกนึกคิดของซีโมนคือเขาถือตัวว่าเป็นคนดีทั้งในสายตาของมนุษย์และของพระเจ้า เขาจึงไม่ต้องการฟังพระองค์ เมื่อไม่ต้องการฟังพระองค์ก็ไม่รักพระองค์ และเมื่อไม่รักพระองค์เขาจึงไม่ได้รับการอภัยบาป ส่วนหญิงนางนั้นสำนึกว่าตนเป็นคนบาปและต้องการพระเยซูเจ้าอย่างที่สุด หัวใจของนางจึงท่วมท้นไปด้วยความรักต่อพระองค์ซึ่งเป็นเพียงผู้เดียวที่สามารถช่วยนางได้ และเพราะรักนางจึงได้รับการอภัยบาป

สิ่งหนึ่งซึ่งปิดกั้นมนุษย์เราจากพระเจ้าอย่างเด็ดขาดคือการคิดว่าตัวเอง “ดีพอแล้ว” แต่ข้อเท็จจริงคือ “คนยิ่งดีจริง ยิ่งรู้สึกว่าเป็นคนบาป” อย่างเช่นนักบุญเปาโล ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในอัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด ก็ยังกล่าวว่า “พระคริสตเยซูเสด็จมาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้รอดพ้น ข้าพเจ้าเป็นคนแรกในบรรดาคนบาปเหล่านี้” (1 ทธ 1:15) แน่แน่นอนว่าท่านไม่ใช่คนแรกที่ทำบาปหรือคนแรกที่พระเยซูเจ้าทรงช่วยให้รอดพ้นจากบาป เพราะฉะนั้นคำว่า “คนแรก” ของท่านจึงหมายถึง “คนบาปที่สุด” ! อีกท่านหนึ่งคือนักบุญฟรังซิส อัสซีซี ซึ่งพูดเหมือนกันว่า “ในโลกนี้ ไม่มีทางจะหาคนบาปที่ชั่วร้ายและน่าสมเพชมากไปกว่าข้าพเจ้าอีกแล้ว” ความคิดของท่านนักบุญเหล่านี้คือ “บาปหนักที่สุดคือการคิดว่าตนไม่มีบาป”

วันนี้เราจะเลือกเป็นอย่าง “ซีโมน” หรืออย่าง “หญิงคนบาป” ?

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง พระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนม์ชีพ	
ออกแบบโดย ชิสเตอร์สุวรรณ ชัยพรแก้ว	โรงเรียน มาแตร์เดอีวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

1. เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ที่แท้จริงในข้อความเชื่อ เรื่อง การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่า ความรักแท้ของพระเจ้ามีชัยชนะเหนือบาปและความตาย ดังนั้นไม่ต้องกลัวจนยินดี
3. เพื่อให้นักเรียนมีประสบการณ์สัมผัสพระเยซูเจ้าว่า พระองค์ยังคงอยู่กับนักเรียนในทุก ๆ วัน
4. เพื่อให้นักเรียนสามารถแบ่งปันข่าวดีเรื่องการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าให้คนอื่นได้

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระคริสต์เป็นการยืนยันทุกสิ่งทุกอย่างที่พระคริสต์ทรงกระทำและได้ทรงสั่งสอน (คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก ข้อ 651) พระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือบาปและความตาย และทรงสถิตอยู่กับเราตลอดไป ความเชื่อนี้ทำให้เราคริสตชนมีความปีติยินดี และปรารถนาจะแบ่งปันข่าวดีนี้ให้กับคนอื่น

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

1. ลำดับเหตุการณ์การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า (ยอห์น 20:1-18)
2. การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอัส (ลูกา 24:13-33)
3. ความหมายของการกลับคืนชีพของพระเยซู ต่อชีวิตคริสตชน

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- คำถาม “ถ้าสัตว์เลี้ยงที่นักเรียนเลี้ยงไว้หายไป นักเรียนจะมีความรู้สึกอย่างไร?”

1.5 เวลา (Time)

- 4 คาบเรียน (2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 40 นาที)

บทพระวรสาร ยอห์น บทที่ 20: 1 - 18,

(18) มารีย์ ชาวมักดาลาจึงไปแจ้งข่าวกับบรรดาศิษย์ว่า “ดิฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” และเล่าเรื่องที่พระองค์ตรัสกับนาง

ลูกา บทที่ 24: 13 – 33 การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอัส

2. การประเมินและวัดผล

- การสังเกตความร่วมมือ
- การแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามของนักเรียน

3. การสร้างบรรยากาศ

3.1 คาบที่ 1

- ครูต้อนรับทักทายนักเรียน
- เล่นเกม “อะไรหาย” (ทุกคนยืนเป็นวงกลม มีหนึ่งคนอยู่กลางวง ถือกระดาษหนังสือพิมพ์ เป็นคนเดินไปถามใครก็ได้ในวงว่า “อะไรหาย” คนนั้นจะตอบว่าอะไรหายก็ได้ แล้วคนที่อยู่กลางวงจะถามว่า “อยู่กับใคร” พอคนนั้นตอบชื่อคนใดในวง คนที่อยู่กลางวงต้องรีบวิ่งไปหาคนที่ถูกเอ่ยชื่อ และเอากระดาษหนังสือพิมพ์ดี คนนั้นก็ต้องออกมาอยู่กลางวงแทน แต่ถ้าคนนั้นเอ่ยชื่อคนอื่นในวงได้ทัน คนกลางวงก็ต้องรีบไปหาคนที่ถูกเอ่ยชื่อต่อและตีให้ทัน เพื่อจะได้เข้าไปอยู่ในวง)
- คำถาม “ถ้าสัตว์เลี้ยงที่นักเรียนเลี้ยงไว้หายไป นักเรียนจะมีความรู้สึกอย่างไร?”

3.2 คาบที่ 2

- ฉายภาพคู่แต่งงาน Katie และ Nick ให้นักเรียนดู ตั้งคำถามว่า “นักเรียนเห็นอะไร? นักเรียนคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับบุคคลในภาพ?”

อธิษฐานภาวนา ขับร้องบทเพลง “พระเจ้าเป็นความรัก” ท่อนรับ 3 ครั้ง

“พระเจ้าเป็นความรัก และพระองค์ทรงรักเรา พระเจ้าเป็นความรัก และพระองค์ทรงรักเรา”

3.3 คาบที่ 3 และ 4

- อธิษฐานภาวนา

อธิษฐานภาวนา ด้วยการแผ่รังสีเมตตารักจากคลื่นไฟฟ้าหัวใจ

ใส่ใจที่หัวใจของนักเรียน สัมผัสถึงการเต้นของหัวใจ คิดถึงเหตุการณ์ที่ทำให้นักเรียนมีความสุข รู้สึกถึงความสุข ความรัก ให้เวลา 2 นาที จากนั้นให้ส่งต่อความสุข ความรัก เมตตาของพระเจ้าในหัวใจนักเรียนออกไปยังคนรอบข้าง เริ่มจากเพื่อนข้างๆ เพื่อนที่นั่งห้อง ทุกคนในโรงเรียน ทุกคนในชุมชนรอบๆ โรงเรียน ไปจนถึงทั่วประเทศ และทั่วทั้งโลก จักรวาล ให้เวลา 3 นาที

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนดูคลิปวิดีโอเรื่อง Soldier coming home 2016 Most emotional compilation # 11

<https://www.youtube.com/watch?v=ugTBihYRIK0>

- นักเรียนตอบคำถาม “ถ้านักเรียนเห็นพ่อที่ไปออกรบในสงคราม ได้กลับมาบ้านอย่างปลอดภัยโดยไม่คาดฝัน นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร? เพราะอะไร?”

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนดูการ์ตูนเรื่องการกลับคืนชีพของพระเยซู

- นักเรียนช่วยกันทบทวนเนื้อเรื่อง ตอบคำถามว่า “ใครพบพระเยซูเจ้าเป็นคนแรก? เขาารู้สึกอย่างไร และทำอะไร?”

- นักเรียนอ่านยอห์น 20: 1-18

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจกับพระวรสาร “นางหั่นกลับมา เห็นพระเยซูเจ้าทรงยืนอยู่ที่นั่น” (ยอห์น 20:14) 2 นาที

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนเขียนบันทึกส่วนตัว จินตนาการว่า ถ้าหากนักเรียนพบพระเยซูเจ้ากลับคืนพระชนม์ชีพเป็นคนแรก นักเรียนจะพูดอะไร และจะทำอย่างไรกับพระองค์ นักเรียนสามารถวาดภาพประกอบได้แล้วนำมาแบ่งปันกันในชั้นเรียน

5.1 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- Reflect - “นักเรียนคิดว่าพระเยซูเจ้ากำลังบอกอะไรกับนักเรียน?”
- Connect - “สิ่งที่พระเยซูเจ้าบอกนั้นมีความสำคัญ หรือมีความหมายต่อชีวิตนักเรียนอย่างไร?”

อธิษฐานภาวนา

ครูนำภาวนาจากใจกับพระวรสาร ยน 20: 18 “ฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว”

6.1 สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
- คลิปวิดีโอ เรื่อง Soldier coming home 2016 Most emotional compilation #11
- คลิปการ์ตูน เรื่อง การกลับบ้านพระชนม์ชีพ
- กระดาษเขียนบันทึกส่วนตัว
- กระดาษหนังสือพิมพ์ม้วนเป็นท่อน สำหรับเล่นเกมอะไรหาย

4.2 คาบที่ 2

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ต่อจากช่วงสร้างความสนใจ เมื่อนักเรียนตอบคำถามแล้ว ครูเล่าเรื่อง Katie Kirkpatrick อายุ 21 ปี ซึ่งป่วยเป็นมะเร็งปอดขั้นสุดท้าย และ Nick คู่หมั้นของเธอ อายุ 23 ปี ทั้งสองแต่งงานกันเมื่อวันที่ 11 ม.ค. 2012 ซึ่ง Katie ต้องรับการรักษาด้วยคีโม และมอร์ฟินเพื่อขจัดความเจ็บปวด เธอได้เสียชีวิตลง 5 วันหลังจากแต่งงาน

<http://www.wewillsurvivecancer.org/katie>

- นักเรียนเข้ากลุ่มย่อย 5-6 คน แบ่งปันกันว่า “ถ้านักเรียนเป็น Nick นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร เพราะอะไร?” และ “อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ Nick แต่งงานกับ Katie ซึ่งป่วยหนักกำลังจะตาย?”
- ตัวแทนนักเรียนกลุ่มย่อยแบ่งปันในกลุ่มใหญ่และร่วมกันแบ่งปันความรู้สึก

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนตอบคำถาม “นักเรียนคิดว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับ การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าอย่างไร?”

- นักเรียนอ่านหนังสือคำสอน หน้า 131 “พระเจ้าพระบิดาของเรา ทรงแสดงความรักของพระองค์ต่อพระบุตรด้วยการให้พระองค์มีชีวิตใหม่”

- นักเรียนฟังครูอธิบายเพิ่มเติมว่า ความรักแท้ของพระเยซูมีชัยชนะเหนือบาปและความตาย ดังนั้นไม่ต้องกลัว จงชื่นชมยินดี และอธิบายเรื่อง “รางวัลแห่งความรัก” ที่พระเยซูเจ้าให้มารีย์ชาวมัคคาเลา นางคือสตรีที่พระเยซูเจ้าทรงรักษาให้พ้นจากปีศาจร้ายเจ็ดตนและหายจากโรคภัยไข้เจ็บ (ลก. 8:2) นางได้รับมาก จึงรักพระองค์มาก นางอยู่เคียงข้างพระองค์ตั้งแต่ที่เชิงไม้กางเขน จนถึงฝังพระองค์ในพระคูหา หลังจากวันสัปดาห์โตซึ่งห้ามการเดินทาง นางต้องอดใจรออีกหนึ่งวันจนถึงเช้าตรู่ของวันอาทิตย์ ความรักทำให้นางอดใจรอจนสว่างไม่ได้ พระเยซูเจ้าจึงให้จึงให้ “รางวัลแห่งความรัก” แก่มารีย์ มัคคาเลา ให้ได้พบพระองค์ที่กลับคืนพระชนม์ชีพเป็นคนแรก (สรุปความจากบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์)

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจกับพระวรสาร “พระเยซูเจ้าตรัสเรียกนางว่า ‘มารีย์’ นางจึงหันไปทูลพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า ‘รับ โปนี่’ ซึ่งแปลว่า พระอาจารย์” (ยอห์น 20:16) 2 นาทีร้องเพลง “พระเจ้าเป็นความรัก และพระองค์ทรงรักเรา พระเจ้าเป็นความรัก และพระองค์ทรงรักเรา”

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มย่อยตามกลุ่มเดิม สืบค้นหาข่าวที่แสดงออกว่า “ความรักแท้มีชัยชนะเหนือบาปและความตาย” แล้วเตรียมรายงานสัปดาห์หน้า (คาบที่ 3)

5.2 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- Connect - “นักเรียนเคยมีประสบการณ์ หรือเคยได้ยินประสบการณ์ที่สะท้อนว่า “ความรักแท้ชนะทุกสิ่ง” หรือไม่?” เขียนบรรยายเหตุการณ์นั้น พร้อมเขียนความรู้สึกและบทเรียนจากประสบการณ์นั้น

- Apply - หากนักเรียนพบกับคนที่กำลังจะตาย นักเรียนจะพูดหรือทำอะไรเพื่อให้กำลังใจคนนั้น? หรือให้สัมผัสกับความรักของพระเจ้า?

อธิษฐานภาวนา

ครุณาภาวนาจากใจ “ฉันได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” (ยน 20: 18)

6.2 สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- หนังสือคำสอน
- คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
- ภาพ Katie และ Nick
- กระดาษเขียนบันทึกส่วนตัว

4.3 คาบที่ 3

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนแต่ละกลุ่มรายงานข่าวเกี่ยวกับ “ความรักแท้มีชัยชนะเหนือบาปและความตาย” ตามที่คุณครูมอบหมาย
- นักเรียนตอบคำถาม “นักเรียนฟังเพื่อนเล่าข่าวแล้วมีความรู้สึกอย่างไร? มีข่าวใดที่นักเรียนประทับใจ? เพราะอะไร?”

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- อ่านลูกา บทที่ 24:13-33 การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส (ก่อนอ่านครูบอกข้อสังเกตบางประการเพื่อป็นแนวทางให้นักเรียนจับประเด็นได้ง่าย)
- นักเรียนตอบคำถามว่าเข้าใจพระวรสารตอนนี้ว่าอย่างไร แล้วครูอธิบายเพิ่มเติมว่าพระเยซูเจ้ายังคงอยู่และเป็นเพื่อนร่วมเดินทางกับเราในทุกๆ วันแต่เราอาจจะจำพระองค์ไม่ได้เหมือนศิษย์สองคนนั้นที่ตอนแรกจำพระองค์ไม่ได้ เขามัวแต่อยู่กับความผิดหวังและเศร้าโศกเสียใจถึงการสิ้นพระชนม์ แต่พระเยซูเจ้าทรงทำให้ทุกสิ่งมีความหมายจนจิตใจของพวกเขาสัมผัสได้ ชีวิตที่หมองหม่นกลับกลายเป็นสดใส และพระองค์พร้อมเป็นแขกของทุกบ้าน เมื่อพระองค์รับคำชวนเชิญของศิษย์ทั้งสองคนและเข้าไปในบ้าน “ขณะประทับที่โต๊ะกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ทรงถวายพระพร ทรงบิขนมปังและยื่นให้เขา เขาก็ตาสว่างและจำพระองค์ได้ (ลก. 24:30-31) ศิษย์ทั้งสองคนอาจจะเคยอยู่ในเหตุการณ์ที่พระองค์ทรงทิวขนมปังเลี้ยงคนห้าพันคน พวกเขาจึงจำพระหัตถ์ที่เคยหยิบยื่นขนมปังให้พวกเขาได้ ดังนั้นพระเยซูเจ้าไม่เพียงแต่ประทับอยู่กับเราในศีลมหาสนิทเท่านั้น แต่ทรงพร้อมจะประทับอยู่กับเราในบ้านของเราเองด้วย หากเรา “เชิญ” พระองค์เข้ามาในบ้านของเรา เราสามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ได้ทุกแห่ง ทุกเวลา (สรุปความจากบทเทศน์ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์)

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจกับพระวรสาร “ใจของเราไม่ได้เร้าร้อนเป็นไฟอยู่ภายในดอกหรือ เมื่อพระองค์ตรัสกับเราขณะเดินทางและอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟัง” (ลูกา 24:32) 2 นาที

- ครูให้นักเรียนตอบคำถามว่า “ถ้านักเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงร่วมเดินทางในชีวิตของนักเรียนตลอดเวลา ชีวิตของนักเรียนจะเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่? อย่างไร?” อ่านคำตอบและพูดคุยด้วยความเคารพซึ่งกันและกัน
- ครูมอบหมายให้นักเรียนเขียนบันทึกการเดินทางกับพระเยซูเจ้า เป็นเวลา 1 สัปดาห์ โดยให้ใช้เวลาสัก 15 นาทีก่อนนอนเพื่อทบทวนชีวิตตลอดวันว่า ได้สัมผัสการเป็นเพื่อนร่วมทางของพระเยซูเจ้าตอนไหน อย่างไร และนักเรียนรู้สึกอย่างไร เป็นการเขียนบันทึกเหมือนอย่างที่ทำกับบุญดูคาเขียนเล่า

5.3 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- Reflect - “จากการอ่านพระวรสารเรื่องการเดินทางไปเอมมาอูส นักเรียนรู้สึกอย่างไร และได้รับบทเรียนอะไร?”
- Apply - “นักเรียนจะทำอย่างไรเพื่อช่วยให้ “ตาสว่างและจำพระองค์ได้” (ลก. 24:31) ในชีวิตประจำวันของนักเรียน?”

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจส่วนตัวเพื่อวอนขอพระพรให้สามารถจำพระองค์ได้ใช้ชีวิตประจำวัน 3 นาที “ตาสว่างและจำพระองค์ได้” (ลก 24: 31)

6.3 สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
- กระดาษเขียนบันทึกการเดินทางกับพระเยซูเจ้า
- กระดาษตอบคำถามไตร่ตรอง

4.4 คาบที่ 4

4.4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- คุณครูแบ่งปันตัวอย่างประสบการณ์ของคุณในการเดินทางกับพระเยซูเจ้า
- นักเรียนเข้ากลุ่มย่อย 3 คน อ่านบันทึกของตนเองให้เพื่อนฟัง โดยครูแนะนำให้นักเรียนฝึกการฟังด้วยหัวใจโดยไม่ตัดสิน แต่ฟังด้วยความเมตตาและเคารพในประสบการณ์ศักดิ์สิทธิ์ที่พระเยซูเจ้าเผยแสดงกับเพื่อนด้วยความรัก

4.4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนดูแผนที่อิสราเอลที่ตั้งของหมู่บ้านเอมมาอูส
- นักเรียนดูภาพยนตร์ “การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส” (ลูกา 24:13-33)
- นักเรียนฟังคำอธิบายเพิ่มเติมเรื่อง “ข่าวดีต้องแบ่งปัน” พระเยซูเจ้าต้องการให้เราแบ่งปันข่าวดีแห่งความชื่นชมยินดีนี้กับทุกคนที่พระองค์ทรงรัก เหมือนศิษย์ทั้งสองคนที่ไม่อาจทนรอเก็บข่าวดีเรื่องพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนม์ชีพไว้กับตัวจนถึงรุ่งเช้าได้ จึงรีบเดินทาง 11 กม. ในยามค่ำคืนกลับไปหาอัครสาวกที่กรุง

เยรูซาเลมทันที ซึ่งการเดินทาง 11 กม. ในยามค่ำคืนย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เขารีบเร่งออกเดินทางไป “แบ่งปัน” กับบรรดาอัครสาวกและศิษย์คนอื่นๆ เขาทั้งสองคนตระหนักว่าความยินดีของพวกเขาจะยังไม่เต็มเปี่ยมจนกว่าจะได้แบ่งปันข่าวดีแก่ผู้อื่น เช่นเดียวกัน เราคริสตชนจะถือว่าได้รับข่าวดีอย่างเต็มเปี่ยม ก็ต่อเมื่อเราได้แบ่งปันข่าวดีกับผู้อื่นแล้วเท่านั้น (สรุปความจากบทเทศน์ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์)

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจกับพระวรสาร โดยเปลี่ยนคำว่า ศิษย์ทั้งสองคน เป็น “ฉัน”
“ฉันจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตามทาง และเล่าว่าตนจำพระองค์ได้เมื่อทรง.....”
(ลูกา 24:35) 2 นาที

4.4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนเขียนข้อตั้งใจ 3 ข้อว่าจะแบ่งปันข่าวดีของการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า โดยทำให้คนรอบข้างมีความสุข ความยินดีได้อย่างไร
- นักเรียนแบ่งปันข้อตั้งใจตามความสมัครใจ
- นักเรียนเลือกข้อตั้งใจ 1 ข้อนำไปปฏิบัติตลอด 1 เดือน จากนั้นให้เขียนบันทึกการเดินทางกับพระเยซูเจ้าแล้วนำประสบการณ์การปฏิบัติตามข้อตั้งใจนั้นมาแบ่งปันทุกสัปดาห์

5.4 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- Apply - “หลังจากได้เรียนรู้เรื่องการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้าแล้ว ชีวิตนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่? อย่างไร?”

อธิษฐานภาวนา

นักเรียนสงบนิ่งแล้วตัวแทนนักเรียนนำภาวนาจากใจ ด้วยคำในพระวรสาร “ฉันได้สัมผัสสององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว (เทียบ ยน 20: 14)

6.4 สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
- ภาพยนตร์เรื่องการเดินทางไปเอมมาอูส
- การ์ดเขียนข้อตั้งใจส่วนตัว
- กระดาษตอบคำถามไตร่ตรอง

7. การเตรียมตัวของครู

- ศึกษาและภาวนากับพระวรสารและบทเทศน์ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์

(1) การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า: พระคูหาว่างเปล่า และ พระเยซูเจ้าทรงแสดงพระองค์แก่มารีย์ชาวมักดาลา (ยอห์น 20:1-18)

(2) การเดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูส (ลูกา 24:13-33)

- ศึกษา YOUCAT ข้อ 103-112

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ คริสตศาสน์ เรื่อง พระเจ้าสร้างโลก	
ออกแบบโดย ครูฉัตรแก้ว จิรัฐสุรงค์	โรงเรียน เซนต์โยเซฟ บางนา จ. สมุทรปราการ
วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- นักเรียนทราบประวัติความเป็นมาและความหมายของการสร้างโลก
- นักเรียน รู้ เข้าใจ สาเหตุของการสร้างโลกและสรรพสิ่งทั้งหลาย

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนสามารถรู้ถึงหน้าที่ของมนุษย์ในการดูแลรักษาชีวิตของตน เพื่อนมนุษย์และสิ่งสร้างทั้งหลาย

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- การกำเนิดโลก สาเหตุของการสร้างโลก และสรรพสิ่งทั้งหลาย
- พระสัญญา ความรักและพระเมตตาที่พระเจ้ามีต่อมนุษย์

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- พานักเรียนสำรวจนอกห้องเรียน ธรรมชาติ อาคาร สิ่งสร้าง รอบ ๆ โรงเรียน สนทนา พร้อมกับตั้งคำถาม

1.5 เวลา (Time)

- 3 คาบ (คาบละ 50 นาที)

2. การประเมินและวัดผล

- นักเรียนแสดงความคิดเห็น
- การตอบคำถาม
- สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม

3. การสร้างบรรยากาศ

- เปิด วิดีโอ คลิป การสร้างโลก วิดีโอ คลิป ภัยธรรมชาติต่าง ๆ
- อ่านพระวาจาพระเจ้า และให้นักเรียนอภิปราย

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- พานักเรียนสำรวจนอกห้องเรียน ธรรมชาติ อาคาร สิ่งสร้าง รอบ ๆ โรงเรียน และบันทึกสิ่งที่เห็นแยกเป็นประเภท สิ่งที่พระเจ้าสร้างกับสิ่งที่มนุษย์สร้าง
- ให้นักเรียนอภิปรายว่า สิ่งที่พระเจ้าสร้างกับสิ่งที่มนุษย์สร้างมีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร?

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนทุกคนอ่านพระคัมภีร์ (ปฐม 1: 28-30)
- ให้นักเรียนช่วยกันแสดงความคิดเห็น “ทำไมพระเจ้าจึงสร้างโลกนี้”
- ให้กลุ่มนำเสนอและสรุปร่วมกันในชั้นเรียน

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนศึกษา YOUCAT ข้อ 44 ถึงข้อ 48

44. ใครสร้างโลก?

พระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว ผู้ทรงอยู่เหนือกาลเวลาและสถานที่ ทรงสร้างโลกจากความว่างเปล่าและทรงเรียกให้ทุกสิ่งอุบัติขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่นั้นขึ้นอยู่กับพระเจ้า และคงเป็นอยู่ต่อไป เพราะพระองค์ทรงพระประสงค์ให้เป็นเช่นนั้น (290-292, 316)

อาจกล่าวได้ว่า การสร้างโลกเป็น “ผลงานร่วมกัน” ของพระเจ้า พระตรีเอกภาพ พระบิดาทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง ทรงสรรพานุภาพ พระบุตรทรงเป็นความสำคัญและหัวใจของโลก “ทุกสิ่งถูกเนรมิตขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์” (คส 1: 16) เมื่อเราได้เรียนรู้จักพระคริสตเจ้าแล้วเท่านั้น เราจึงค้นพบได้ว่า เพราะเหตุใดโลกจึงดี และเข้าใจว่าโลกมีจุดหมายปลายทางคือ ความจริง ความดีงาม และความงดงามของพระเจ้า พระจิตเจ้าทรงรวมทุกอย่างไว้ด้วยกัน พระองค์ทรงเป็นผู้หนึ่งซึ่ง “ให้ชีวิต” (ยน 6: 63)

48. ทำไมพระเจ้าจึงทรงสร้างโลก

“โลกถูกสร้างมา เพื่อพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า” (สังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 1) (293-294, 319)

ไม่มีเหตุผลใดในการสร้างโลกนอกจากความรักพระสิริรุ่งโรจน์และพระเกียรติมงคลของพระเจ้าปรากฏอยู่ในสิ่งสร้าง ดังนั้น การสรรเสริญพระเจ้า มิใช่หมายถึงการปรบมือยกย่องพระเจ้าผู้สร้าง ยิ่งกว่านั้น มนุษย์มิใช่ผู้เข้าชมการทำงานของสิ่งสร้าง “การสรรเสริญพระเจ้า” หมายถึง ความรู้สึกที่กตัญญูรู้คุณที่ตนเองเกิดมา พร้อมกับสิ่งสร้างทั้งปวง

- ให้นักเรียนสรุปอีกครั้งว่า “ทำไมพระเจ้าถึงสร้างโลกนี้” และสรุปความเห็นร่วมกัน

อธิษฐานภาวนาด้วยบทเพลง “แผ่นดินของเรา”

(รับ) แผ่นดินของเรา เต็มไปด้วยความรักของพระเจ้า

แผ่นดินของเรา เต็มไปด้วยความรักของพระเจ้า

1. เดือนคาราทั่วเวหน ดลบันดาลสร้างสรรค์มา ด้วยฤทธาภาพ
เดือนคาราใหญ่น้อย ที่ต้องลอยบนนภา ส่องแสงมาเพื่อเรา
2. มวลนกกาบนเวหา มวลแมกไม้ทั่วพนา ทรงสร้างมาพร้อมสิ้น
มวลมัจฉาทวาริ ล้วนมากมีเหลือคณา สรรสร้างมาเพื่อเรา
3. มวลมนุษย์ทั่วแดนไหน ล้วนสร้างไว้เหนือสิ่งใด มีจิตใจรู้ดีชั่ว
ทั้งสัตว์น้ำบกทั้งหลาย สรรสร้างไว้ช่วยบรรเทา เป็นประโยชน์ของเรา
4. ทั้งพระคุณอีกมากสิ้น ยังช่วยคลี่ให้รู้งาม จิตใจทรมเปลี่ยนสิ้น
พระเชษฐบุตรของพระ ประทานไว้เพื่อนำทาง คู่สวรรค์นิรันดร

5.1 การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- นักเรียนรู้สึกอย่างไรจากการเรียน เรื่อง “พระเจ้าสร้างโลก”?

4.2 คาบที่ 2

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูทบทวนภาพรวมของหน่วยการเรียนรู้อีกครั้ง
- เปิด วีดีโอ คลิป การสร้างโลก วีดีโอ คลิป ภัยธรรมชาติต่าง ๆ
- ให้นักเรียนช่วยกันแสดงความคิดเห็น เปรียบเทียบ คลิปการสร้างโลก กับคลิปภัยธรรมชาติต่าง ๆ

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้อ่าน YOUCAT ข้อ 49-51 พระเจ้าทรงนำทางโลกและชีวิตของฉันและครูร่วมกับนักเรียนอภิปราย “ทำไมพระเจ้าจึงปล่อยให้ภัยธรรมชาติต่างๆ” และหาข้อสรุป

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนเขียนบทอธิษฐานและอ่านทีละคน

อธิษฐาน

ให้นักเรียนอธิษฐานในใจ

สรรเสริญพระเจ้าสำหรับ.....

ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับ.....

ขอโทษพระเจ้าสำหรับ.....

วอนขอพระพรสำหรับ.....

5.2 การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- จากสิ่งที่นักเรียน ได้เรียนรู้ นักเรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนอย่างไรเพื่อโลกของเรา?

4.3 คาบที่ 3

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูแบ่งกลุ่มพานักเรียนออกไปปลูกต้นไม้ ดูแลรดน้ำ พรวนดิน บริเวณสวนหน้าห้องอภิบาล และกลับมาแบ่งปันความรู้สึกที่ห้อง

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนศึกษา YOUCAT ข้อ 1

1. เราอยู่ในโลกนี้เพื่อจุดประสงค์อะไร?

เราอยู่ในโลกนี้เพื่อรู้จักและรักพระเจ้าเพื่อกระทำให้สิ่งดีตามน้ำพระทัยของพระองค์ และเพื่อสักวันหนึ่งจะได้อยู่ในสวรรค์ (1-3 , 358)

การเป็นมนุษย์ หมายถึง การมาจากพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงดำรงไว้ซึ่งความสุขทั้งในสวรรค์และแผ่นดิน และพระองค์ทรงรอคอยเราในความสุขแท้ในดินแดนของพระองค์ในขณะที่เราอาศัยอยู่ในโลกใบนี้ บางครั้งเรารู้สึกว่าองค์พระผู้สร้างทรงอยู่ใกล้เรา แต่บ่อยครั้งเราไม่รู้สึกละเลย ดังนั้น เพื่อให้เราพบหนทางที่ถูกต้อง พระเจ้าจึงทรงส่งพระบุตรของพระองค์ ผู้ทรงช่วยให้พ้นจากบาป ทรงปลดปล่อยเราจากความชั่วร้ายทั้งปวง และทรงนำเราสู่ชีวิตแท้จริงโดยไม่ผิดพลาด พระองค์ทรงเป็น “หนทาง ความจริง และชีวิต” (ยน 14:6)

- ครูอธิบายเพิ่มเติม เรื่อง “หน้าที่ต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและสังคม”

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนศึกษาวิธีการดูแลโลกใบนี้จากการ ปลูกต้นไม้ ดูแลต้นไม้
- ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มรับผิดชอบการดูแลต้นไม้และการปลูกต้นไม้ (ต่อเนื่องตลอดภาคเรียนที่ 1)

5.3 การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- หลังจากที่ได้เรียนรู้ถึงสิ่งสร้างต่าง ๆ ในโลก “โดยเฉพาะการปลูกต้นไม้และดูแลต้นไม้” ทำให้นักเรียนรู้สึกแตกต่างจากเมื่อก่อนอย่างไร?

6. สื่อการสอน

- พระคัมภีร์
- วิดีโอ คลิป
- สภาพแวดล้อมในโรงเรียน

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง พระเยซูเจ้าในวัยเด็ก - แบบอย่างจากครอบครัวศักดิ์สิทธิ์	
ออกแบบโดย ครูวงเดือน หัวใจ	โรงเรียน สตรีมารดาพิทักษ์ จ. จันทบุรี
วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อให้นักเรียนทราบประวัติของพระเยซูเจ้าในวัยเด็ก
- เพื่อให้นักเรียนนำแบบอย่างของพระเยซูเจ้าในการดำเนินชีวิตในครอบครัวศักดิ์สิทธิ์มาปรับใช้ในชีวิตครอบครัว

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนมีแบบอย่างของพระเยซูในการดำเนินชีวิตในครอบครัวศักดิ์สิทธิ์จนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- แบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตในครอบครัวศักดิ์สิทธิ์

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- ให้นักเรียนดูคลิป หรืออ่านเรื่อง “พระเยซูเจ้าในวัยเด็ก”
- ร่วมกันสนทนา และซักถาม

1.5 เวลา (Time)

- 2 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมิน และการวัดผล

- สังเกตความสนใจ สนทนา และซักถาม

3. การสร้างบรรยากาศ

- ให้นักเรียนดูคลิป เรื่อง “พระเยซูเจ้าในวัยเด็ก ”

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูตั้งคำถามจากคลิปหรืออ่าน เรื่อง “ พระเยซูเจ้าในวัยเด็ก ” ที่นักเรียนได้ดูมีความเห็นอย่างไร? สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์เช่นไรในครอบครัวของศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งประกอบด้วยพระเยซูเจ้า แม่พระ และนักบุญโยเซฟ

- แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆละ 4-5 คน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวของพระเยซูและนำเสนอความเห็นของกลุ่ม

4.2 การวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้นักเรียนอ่านข้อความจากพระวรสาร นักบุญ ลูคา บทที่ 2: 41-52 และบันทึกบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง พระเยซูในหมู่ธรรมจารีย์ ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนจากครอบครัวศักดิ์สิทธิ์เน้นใน 3 ประการ คือ

1. ถือว่าพระเจ้าสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด
2. ส่งเสริมการค้นพบตัวเอง
3. ให้การยอมรับซึ่งกันและกัน

อธิษฐานภาวนา

ให้นักเรียนสงบเงียบ ครูอ่าน “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่า ลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” (ลก 2: 49) 3 ครั้ง และให้นักเรียนอธิษฐานในใจ 3 นาที

4.3 ลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนอภิปรายและสรุปภายในกลุ่มว่า นักเรียนควรมีบทบาทอย่างไร เพื่อให้ครอบครัวของนักเรียนเป็นไปตามบทเรียนที่ได้รับจากครอบครัวศักดิ์สิทธิ์?

- นักเรียนกำหนดข้อตั้งใจ เพื่อนำไปปฏิบัติในครอบครัวตลอดสัปดาห์ บันทึกประสบการณ์ที่ได้รับและนำมาแบ่งปันในคาบต่อไป

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้แบบอย่างของครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ นักเรียนอยากให้ชีวิตครอบครัวของนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร?

6. สื่อการเรียนการสอน

- คลิป เรื่อง “ พระเยซูในวัยเด็ก ”
- พระคัมภีร์

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงถึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง “พระเยซูในหมู่ธรรมจารีย์” (ลก 2: 41-52)

พระเยซูเจ้าในหมู่ธรรมจารย์

ข่าวดี ลก 2:41-52

⁴¹โยเซฟพร้อมกับพระมารดาของพระเยซูเจ้าเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปีสกาทุกปี ⁴²เมื่อพระองค์มีพระชนมายุสิบสองพรรษา โยเซฟพร้อมกับพระมารดาก็ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมของเทศกาลนั้น ⁴³เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ายังประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม โดยที่บิดามารดาไม่รู้ ⁴⁴เพราะคิดว่า พระองค์ทรงอยู่ในหมู่ผู้ร่วมเดินทาง เมื่อเดินทางไปได้หนึ่งวันแล้ว โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ตามหาพระองค์ในหมู่ญาติและคนรู้จัก ⁴⁵เมื่อไม่พบจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อตามหาพระองค์ที่นั่น ⁴⁶ในวันที่สาม โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์พบพระองค์ในพระวิหารประทับนั่งอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงโต้ถามพวกเขา ⁴⁷ทุกคนที่ได้ฟังพระองค์ต่างประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม ⁴⁸เมื่อโยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์เห็นพระองค์ก็รู้สึกแปลกใจ พระมารดาจึงตรัสถามพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเราเช่นนี้ คูชิ พ่อกับแม่ต้องกังวลใจตามหาลูก” ⁴⁹พระองค์ตรัสตอบว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่า ลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” ⁵⁰โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ไม่เข้าใจที่พระองค์ตรัส ⁵¹พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปเมืองนาซาเร็ธกับบิดามารดาและเชื่อฟังท่านทั้งสอง พระมารดาทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัย ⁵²พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ และพระหรรษทานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์

เป็นความใฝ่ฝันของชาวยิวทุกคนไม่ว่าจะอาศัยอยู่ ณ ส่วนใดของโลกที่จะไปร่วมเฉลิมฉลองปีสกาที่พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต ส่วนชาวยิวที่อาศัยอยู่ภายในรัศมี 24 กิโลเมตรจากกรุงเยรูซาเล็ม กฎหมายบังคับให้ไปร่วมฉลองปีสกาที่พระวิหารทุกปี ชาวยิวถือว่าเด็กเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวเมื่ออายุครบ 12 ปีบริบูรณ์ และเมื่อเป็นผู้ใหญ่เขาจะได้อธิษฐานว่า “บุตรของกฎหมาย” นั่นคือ ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับของกฎหมายทุกประการ เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยซูเจ้าทรงมีพระชนมายุสิบสองพรรษา พระองค์จึงเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มร่วมกับโยเซฟและพระมารดาเพื่อร่วมฉลองเทศกาลปีสกาประจำปี

นี่คือปีสกาครั้งแรกของพระองค์ที่พระวิหาร ในนครศักดิ์สิทธิ์ ! ซึ่งก็ทำให้หัวอกของผู้เป็นพ่อแม่แทบแตกสลายเพราะ “เมื่อวันฉลองสิ้นสุดลง ทุกคนก็เดินทางกลับ แต่พระเยซูเจ้ายังประทับอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม โดยที่บิดามารดาไม่รู้” (ลก 2:43) งานนี้จะกล่าวโทษโยเซฟและพระนางมารีย์ว่าไม่เอาใจใส่เลี้ยงดูบุตรก็ไม่ได้ เพราะปกติเวลาเดินทางเป็นกองคาราวาน ชาวยิวจะให้ผู้หญิงออกเดินทางล่วงหน้าไปก่อน แล้วให้ผู้ชายซึ่งเดินทางได้เร็วกว่าตามไปภายหลัง เมื่อถึงเวลาดังกระโจมที่พักในตอนเย็นนั้นแหละ ทั้งสองฝ่ายจึงจะมีโอกาสพบปะกัน ! ไม่ต้องสงสัยเลยว่า โยเซฟคิดว่าพระเยซูเจ้าอยู่กับพระนางมารีย์ และพระนางมารีย์ก็คิดว่าพระองค์อยู่กับโยเซฟ เมื่อความจริงปรากฏในตอนเย็นว่า “ลูกหาย” ทั้งสองจึง “ตามหาพระองค์ในหมู่ญาติและคนรู้จัก” (ลก 2:44) “เมื่อไม่พบจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อตามหาพระองค์ที่นั่น” (ลก 2:45) จนกระทั่ง “ในวันที่สาม โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์จึงพบพระองค์ในพระวิหารประทับนั่งอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงโต้ถามพวกเขา” (ลก 2:46)

สภาสูงของชาวยิวที่เรียกกันว่าซันเฮดริน (Sanhedrin) มีธรรมเนียมจัดให้บรรดา “อาจารย์” ได้พบปะกันที่วิหารระหว่างเทศกาลปีศาจของทุกปี เพื่อสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้านศาสนาและเทววิทยาซึ่งกันและกัน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้สนใจเข้ารับฟังด้วย พระเยซูเจ้าคือหนึ่งในบรรดาผู้สนใจฟังเรื่องศาสนาและเทววิทยา!

คำว่า “ทรงฟังและทรงไต่ถามพวกเขา” เป็นสำนวนพูดของชาวยิวหมายถึง “เรียน” ซึ่งแสดงว่าพระองค์ทรงสนพระทัยแสวงหาความรู้เยี่ยงนักเรียนผู้ขยันขันแข็งมากคนหนึ่ง โดยไม่ทรงอวดดี อวดเก่ง หรือถือตนว่าเป็นบุตรของพระเจ้าแต่ประการใด เราอาจสรุปบทเรียนจากครอบครัวศักดิ์สิทธิ์อันประกอบด้วย โยเซฟ พระนางมารีย์ และพระกุมารเจ้า ได้ดังนี้

1. **ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ถือว่าพระเจ้าสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด** จากเมืองนาซาเรธในแคว้นกาลิลีทางเหนือถึงกรุงเยรูซาเล็มในแคว้นยูเดียทางใต้มีระยะทางประมาณ 130 กิโลเมตร ซึ่งเกินกว่าระยะทาง 24 กิโลเมตรที่กฎหมายบังคับให้ต้องไปร่วมฉลองปีศาจที่วิหาร แม้ไม่ถูกบังคับโดยกฎหมาย แต่ทั้งโยเซฟและพระแม่มารีย์ก็ไปร่วมฉลองปีศาจที่กรุงเยรูซาเล็มทุกปี (ลก 2:41) และเมื่อพระเยซูเจ้าทรงมีพระชนมายุครบ 12 พรรษาสมาชิกครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ทุกคนต่างก็ไปร่วมพิธีด้วย

การเดินทางไปกลับกรุงเยรูซาเล็มต้องใช้เวลาหลายวัน อีกทั้งพิธีกรรมที่พระวิหารเองก็ต้องใช้เวลาอีก 2-7 วันขึ้นอยู่กับความสมัครใจ โดยกฎหมายบังคับเฉพาะ 2 วันแรก ไหนครอบครัวจะยากจน มีเพียงร้านช่างไม้เล็ก ๆ เป็นสมบัติ... ไหนจะขาดรายได้เพราะต้องปิดร้าน... ไหนจะต้องเสียค่าใช้จ่ายมากมายระหว่างเดินทางและประกอบพิธีกรรม... แต่ **ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ก็ยังยึดมั่นในเรื่องของศาสนาและจิตใจมากกว่าเรื่องธุรกิจทางโลก** สำหรับครอบครัวศักดิ์สิทธิ์แล้ว **ไม่มีสิ่งใดสำคัญไปกว่าพระเจ้า**

2. **ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ส่งเสริม “การค้นพบตนเอง”** หัวใจสำคัญของพระวรสารวันนี้อยู่ที่คำตอบของพระเยซูเจ้าที่ว่า “พ่อกับแม่ตามหาลูกทำไม พ่อแม่ไม่รู้หรือว่า ลูกต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของลูก” (ลก 2:49) คำตอบนี้อ่อนโยน แต่เฉียบขาดอย่างยิ่ง พระเยซูเจ้าทรงนำความเป็น “พ่อ” ไปจากโยเซฟ แล้วทรงมอบความเป็นพ่อนี้แก่ “พระบิดา” ตลอดเวลา 12 ปี ภายใต้การ “ส่งเสริม” ของโยเซฟและพระแม่มารีย์ พระกุมาร “ทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณ พระชนมายุ และพระหรรษทานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์” (ลก 2:52) จนกระทั่งสามารถ “ค้นพบตนเอง” ในโอกาสเฉลิมฉลองปีศาจครั้งแรกที่กรุงเยรูซาเล็มว่าทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” นอกจากพ่อแม่ “ส่งเสริม” แล้ว ลูกก็ “ร่วมมือ” อย่างดีด้วย

ไม่มีทางปฏิเสธเลยว่า พระกุมารทรงเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดของการ “ร่วมมือ” กับพ่อแม่ในการพัฒนาตนเองจน “ค้นพบตัวตนที่แท้จริง” ทรงเป็นแบบอย่างที่ยาวชนและวัยรุ่นทุกคนไม่อาจไม่เจริญรอยตามได้นั่นคือ เราต้องไม่แข่งขันกัน “นำสมัย” หรือ “ตามกระแส” ซึ่งไม่เคยนำความสุขใจมาสู่ผู้ใด มีแต่จะทำให้สิ้นเปลือง วุ่นวายใจ และก่อให้เกิดปัญหาติดตามมาอีกไม่รู้จบสิ้น แต่เราต้องแข่งขันกันพัฒนาสติปัญญาและจิตใจ คู่ใจเดียวกับพระกุมารที่ทรง “ประทับนั่งอยู่ในหมู่อาจารย์ ทรงฟังและทรงไต่ถามพวกเขา” (ลก 2:46) เรามาแข่งขันกันทำให้พ่อแม่และทุกคนที่พบเห็นพากัน “ประหลาดใจ” ในความสามารถเช่นเดียวกับพระกุมารไม่ดีกว่าหรือ? (เทียบ ลก 2:47)

3. **ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ให้การยอมรับซึ่งกันและกัน** หลังจากค้นพบว่าทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” และทรงทำให้ทุกคน “ประหลาดใจในพระปรีชาที่ทรงแสดงในการตอบคำถาม” (ลก 2:47) แล้ว แทนที่พระกุมารจะแสดงอาการเย่อหยิ่ง หรือดูหมิ่นคุณแคลนแม่มารีย์ผู้อ่อนโยน และพ่อโยเซฟผู้ตรากตรำงานหนัก พระองค์

กลับบนบอบและ “เชื่อฟังท่านทั้งสอง” (ลก 2:51) พุดง่าย ๆ คือพระองค์ทรง “ยอมรับ” บิดาและมารดาของพระองค์ ส่วนบิดาและมารดาของพระองค์แม้จะ “ไม่เข้าใจ” แต่ก็ “ทรงเก็บเรื่องทั้งหมดไว้ในพระทัย” (ลก 2:50-51) ทุกฝ่ายต่าง “ยอมรับซึ่งกันและกัน”

ทั้งการยึดมั่นในพระเจ้าเหนืออื่นใด....

ทั้งการรู้จักตนเอง....

ทั้งการยอมรับซึ่งกันและกัน....

นี่คือ “ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์”

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง รักเมตตา - อุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี	
ออกแบบโดย ครูลัดดา กล้าชัย	โรงเรียน ลาซาลโชติรวินครสวรรค์ จ. นครสวรรค์
วันที่ 2 มีนาคม 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจหลักธรรมคำสอนของพระเยซูเจ้า
- เพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์ เชื่อมโยง วิธีการของพระเยซูเจ้ามาปรับใช้ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม
- เพื่อให้นักเรียนรักการอ่านพระคัมภีร์

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- ความรักเมตตาเป็นพื้นฐานของชีวิตคริสตชน นักเรียนพึงปรับใช้ในการดำเนินชีวิตและไตร่ตรองชีวิตอยู่เสมอด้วยแบบอย่างความรักเมตตาของพระเยซูเจ้า พระเจ้าทรงรักเราก่อน ดังนั้น เราจึงถวายตัวเราแด่พระเจ้าเพื่อเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- รักเมตตา
- อุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- ให้นักเรียนแต่ละคนคิดเขียนลักษณะของเพื่อนแท้หรือเพื่อนที่ดีในกระดาศรูปหัวใจที่ครูแจกให้และนำไปติดที่หลังเพื่อนคนที่เราชอบ

1.5 เวลา (Time)

- 2 คาบเรียน

2. การประเมินและวัดผล

- สังเกตความสนใจของนักเรียน
- การร่วมกิจกรรม และการตอบคำถาม

3. การสร้างบรรยากาศ

- ดูแลการสร้างบรรยากาศ

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูให้นักเรียนอ่าน และอาสาสมัครนักเรียน 5 คน เพื่อแสดงละครอุปมาพระเยซูเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลก 10: 25-37) นักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้ชม ต่อจากนั้น ให้อธิบายร่วมกันถึงลักษณะ คุณค่าโดดเด่นของตัวละคร
- ให้นักเรียนศึกษาชีวิตที่ครูแจกให้เพิ่มเติม แล้วตอบคำถามเป็นข้อๆ
- ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์ตัวละครและสรุปร่วมกัน

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูแจกบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง บทบัญญัติเอกอุปมา เรื่อง ชาวสะมาเรียผู้ใจดี ให้นักเรียนอ่าน ศึกษาและอภิปรายเพื่อความเข้าใจให้ลึกซึ้งมากขึ้นร่วมกัน
- ครูอธิบายเพิ่มเติมและอธิบาย YOUCAT ข้อ 309

YOUCAT ข้อ 309

คำถาม ความรัก คืออะไร

ความรักคืออานุภาพ ที่พระเจ้าทรงรักเราก่อนและดังนั้น เราจึงถวายตัวเราแก่พระเจ้า เพื่อเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ และยอมรับเพื่อนมนุษย์เหมือนยอมรับตนเอง เพื่อเห็นแก่พระองค์ ด้วยความจริงใจและปราศจากข้อแม้ใดๆ (1822-1829, 1844)

คำตอบ พระเยซูเจ้าทรงวางความรักไว้เหนือกฎเกณฑ์ทุกอย่าง แต่พระองค์มิได้ทรงทำลายกฎเกณฑ์เหล่านั้น ความรักคืออานุภาพที่พระเจ้าทรงรักเราก่อน และดังนั้นเราจึงถวายตัวเราแก่พระเจ้า เพื่อเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ และยอมรับเพื่อนมนุษย์เหมือนยอมรับตนเอง เพื่อเห็นแก่พระองค์ด้วยความจริงใจ และปราศจากข้อแม้ใดๆ นักบุญออกัสติน กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า “จงรักและกระทำสิ่งที่ท่านปรารถนา” ซึ่งมีใช้เรื่องง่ายนัก ด้วยเหตุนี้ ความรักจึงเป็นคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นพลังซึ่งบันดาลให้เกิดคุณธรรมอื่นๆ และเติมเต็มชีวิตพระ ให้แก่คุณธรรมเหล่านั้น

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนร่วมกันร้องเพลง “รักที่อบอุ่น” พร้อมทำท่าทางประกอบ และเปรียบเทียบความรู้สึกที่ได้แสดงละคร อุปมาชาวสะมาเรียผู้ใจดี

อธิษฐานบทพระวรสาร นักบุญยอห์น บทที่ 13 : 34 - 35

บทพระวรสารภาวนาการจดจำ

“เราให้บัญญัติใหม่แก่ท่านทั้งหลาย ให้ท่านรักกัน เรายังรักท่านทั้งหลายอย่างไร ท่านก็จงรักกันอย่างนั้นเถิด ถ้าท่านมีความรักต่อกัน ทุกคนจะรู้ว่า ท่านเป็นศิษย์ของเรา” (ยน.13:34-35)

- ให้นักเรียนอ่านพระวรสารและไตร่ตรองข้อความให้สอดคล้องกับเรื่อง
- ครูซักถามความคิดเห็นของนักเรียนด้านสังคมไทยในปัจจุบันถึงเรื่องความรัก
- ครูซักถามนักเรียนต่อไปว่า ในชีวิตจริงเราพบประสบการณ์ความรักบ้างหรือไม่? เรามักจะอย่างไร?
- ครูให้นักเรียนอ่านและรำพึง

บทพระวรสาร นักบุญเปาโล ถึงชาวโคโลสี บทที่ 3: 12 – 15 บทพระวรสารสั้นๆ เพื่อการจดจำ

“ท่านเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และเป็นที่รักของพระองค์ จงเห็นอกเห็นใจกัน จงมีความใจดี ความถ่อมตน ความอ่อนโยนและความพากเพียรอดทนเป็นเสมือนเครื่องประดับตน จงพ้องพ้องกันและกัน หากมีเรื่องผิดใจกันก็จงยกโทษกัน”

- จากบทพระวรสารนี้ ให้นักเรียนเขียนข้อตั้งใจของตนเองในการแสดงความรักความเมตตาให้แก่บุตรรอบข้าง และเพื่อเป็นพระพรของพระเจ้าให้แก่ผู้อื่นและอ่านแบ่งปันกัน

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- คำถามเพื่อการไตร่ตรอง
 - (1) ความรักเมตตาจำเป็นอย่างไรในสังคมปัจจุบัน?
 - (2) เพื่อให้มีความรักเมตตามากขึ้นในสังคม นักเรียนควรเริ่มต้นอย่างไร?
 - (3) คำว่า “ท่านจงไปและทำเช่นเดียวกันเถิด” (ลก 10:37) มีความหมายอย่างไรต่อนักเรียน?

6. สื่อการเรียนการสอน

- ซีดีเพลงชุด “รักที่อบอุ่น”
- พระคัมภีร์
- ซีท

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง บทบัญญัติเอกอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลก 10: 25-37)

บัญญัติเอก อุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี

ข่าวดี ลก 10:25-37

²⁵ขณะนั้น นักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นทูลถามเพื่อจะจับผิดพระองค์ว่า “พระอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำสิ่งใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร” ²⁶พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ในธรรมบัญญัติมีเขียนไว้อย่างไร ท่านอ่านว่าอย่างไร” ²⁷เขาทูลตอบว่า “ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดกำลัง และสุดสติปัญญาของท่าน ท่านจะต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” ²⁸พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงทำเช่นนี้ แล้วจะได้ชีวิต”

²⁹ชายคนนั้นต้องการแสดงว่าตนถูกต้องจึงทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “แล้วใครเล่าเป็นเพื่อนมนุษย์ของข้าพเจ้า” ³⁰พระเยซูเจ้าจึงตรัสต่อไปว่า “ชายคนหนึ่งกำลังเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโค เขาถูกโจรปล้น พวกโจรปล้นทุกสิ่ง ทูบตีเขา แล้วก็จากไป ทิ้งเขาไว้อาการสาหัสเกือบสิ้นชีวิต ³¹สมณะผู้หนึ่งเดินทางมาทางนั้นโดยบังเอิญ เห็นเขาและเดินผ่านไปอีกฟากหนึ่ง ³²ชาวเลวีคนหนึ่งผ่านมาทางนั้น เห็นเขาและเดินผ่านไปอีกฟากหนึ่งเช่นเดียวกัน ³³แต่ชาวสะมาเรียผู้หนึ่งเดินทางผ่านมาใกล้ ๆ เห็นเขาก็รู้สึกสงสาร ³⁴จึงเดินเข้าไปหา เหน้มันและเหล้าองุ่นลงบนบาดแผลแล้วพันผ้าให้ นำเขาขึ้นหลังสัตว์ของตนพาไปถึงโรงแรมแห่งหนึ่งและช่วยดูแลเขา ³⁵วันรุ่งขึ้นชาวสะมาเรียผู้นั้นนำเงินสองเหรียญออกมามอบให้เจ้าของโรงแรมไว้กล่าวว่า “ช่วยดูแลเขาด้วย เงินที่ท่านจะจ่ายคืนไปนั้น ฉันจะคืนให้เมื่อกลับมา” ³⁶ท่านคิดว่าในสามคนนี้ใครเป็นเพื่อนมนุษย์ของคนที่ถูกโจรปล้น” ³⁷เขาทูลตอบว่า “คนที่แสดงความเมตตาต่อเขา” พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปและทำเช่นเดียวกันเถิด”

เส้นทางจากกรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เหนือระดับน้ำทะเล 700 เมตร สู่มืองเยรีโคซึ่งอยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเล 400 เมตร ได้ชื่อว่าเป็นเส้นทางอันตรายที่สุดเส้นทางหนึ่งในปาเลสไตน์ เหตุว่าระยะทางเพียง 32 กิโลเมตร แต่ถนนกลับลาดชันต่างระดับกันมากถึง 1,100 เมตร นอกจากถนนจะลาดชันแล้ว หนทางยังคับแคบ เต็มไปด้วยก้อนหินขรุขระ และมีทางเลี้ยวหักมุมมากมาย เหมาะแก่การชุมนุมโจรมของพวกโจรเป็นอย่างมาก

ในศตวรรษที่ 5 นักบุญเยโรมถึงกับเรียกเส้นทางสายนี้ว่า “ถนนแดง” หรือ “ถนนเลือด” แม้ล่วงเลยมาจนถึงศตวรรษที่ 19 ผู้เดินทางยังต้องจ่ายเงินให้ชาวอาหรับพื้นเมืองเพื่อแลกกับความปลอดภัยในการใช้เส้นทางสายนี้ อีกทั้งก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง ยังมีพวกโจร (Abu Jildah) คอยหยุดรถและปล้นคนเดินทางโดยไม่หวั่นเกรงตำรวจ เพราะกว่าตำรวจจะมาถึงพวกเขาก็หนีขึ้นภูเขาไปเรียบร้อยแล้ว นี่ก็คือความเหนือชั้นของพระเยซูเจ้าที่สามารถนำเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นเป็นประจำบนเส้นทางระหว่างกรุงเยรูซาเล็มกับเมืองเยรีโค มาประยุกต์เป็นคำสอนและหลักการอันลึกซึ้ง

ในอุปมาเรื่อง “ชาวสะมาเรียผู้ใจดี” มีตัวละครสำคัญ 4 คนด้วยกัน กล่าวคือ

1. ชายที่ถูกโจรปล้น เขามีนิสัยมูทะลุ บ้าระห่ำ และขาดความยังคิดอย่างไม่น่าให้อภัยที่อาจหาญเดินทางพร้อมสินค้าและของมีค่าผ่านเส้นทางนี้ตามลำพัง เพราะปกติชาวฮิวจะคอยจนกว่าจะมีพ่อค้าหรือคนรู้จักจำนวนมากพอ จึงออกเดินทางพร้อมกันเป็นกองคาราวาน งานนี้เขาจึงต้องรับผิดชอบเต็ม ๆ ต่อชะตากรรมของตนเองที่ถูกโจรปล้นและทำร้ายจนอาการปางตาย จะเที่ยวโยนความผิดให้โจรหรือโทษเคราะห์กรรมอื่นใดไม่ได้

2. *สมณะ* เขาริบบิ้นเดินหลบไปอีกฟากหนึ่งโดยไม่จะต้องชายที่ถูกโจรปล้นเลย อาจเป็นไปได้ว่าเขา กำลังคิดถึงธรรมเนียมปฏิบัติที่ว่า “ผู้ที่จะต้องศพของผู้ใดก็ตามต้องเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน” (กตว 19:11) หากชายผู้นั้นเสียชีวิตแล้ว หรือเสียชีวิตขณะให้ความช่วยเหลือ การสัมผัสตัวเขาย่อมทำให้ตนเองมีมลทิน และหมดสิทธิ์ประกอบพิธีกรรมหรือถวายเครื่องบูชาใดๆ ในพระวิหารไปอีกเจ็ดวัน เขาไม่ยอมเสี่ยงเสียสิทธิ์นี้ เพราะพระวิหารและพิธีกรรมมีความหมายและเอื้อประโยชน์ต่อเขามากกว่าความเจ็บปวดของเพื่อนมนุษย์ สำหรับเขา พิธีกรรมอยู่เหนือความรัก

3. *ชาวเลวี* ดูเหมือนจะเข้าไปใกล้ชายเคราะห์ร้ายมากกว่าสมณะ แต่ก็เดินผ่านไปด้วยเกรงว่าชายผู้นั้นอาจเป็น “นกต่อ” แกล้งบาดเจ็บล่อให้เหยื่อหลงหยุด เพื่อให้พรรคพวกที่แอบซ่อนอยู่เข้าจู่โจมทำร้ายและปล้นทรัพย์ ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมกันมากในหมู่โจรสมัยนั้น สำหรับชาวเลวีผู้นี้ คติพจน์ประจำตัวของเขาคือ “Safety First” หรือ “ปลอดภัยไว้ก่อน” เขาไม่พร้อมที่จะเสี่ยงหรือ “เบลีงตัว” เพื่อช่วยเหลือผู้ใดทั้งสิ้น

4. *ชาวสะมาเรีย* มักถูกชาวยิวตราหน้าว่าเป็น “คนเลว” เพราะเชื่อผิด สอนผิด และปฏิบัติผิดแตกต่างจากบัญญัติของโมเสส แม้พระเยซูเจ้าเองยังถูกพวกยิวกล่าวหาว่า “เป็นชาวสะมาเรียและถูกปีศาจสิง” (ยน 8:48) ชาวสะมาเรียผู้นี้จึงอาจเป็นเพียงชาวยิวคนหนึ่งที่ถูกตราหน้าว่าเป็น “คนเลว” ไม่ใช่ชาวสะมาเรียโดยกำเนิด หากไม่แล้วเขาคงไม่สามารถติดต่อค้าขายกับชาวยิวและแวะพักแรมที่โรงแรมแห่งนี้เป็นประจำ จนกระทั่งรู้จักกันดีกับเจ้าของ แม้จะถูกชาวยิวโดยเฉพาะพวกฟาริสีดูหมิ่นเหยียดหยามว่าเป็นคนเลวและไร้ค่าเพียงใดก็ตาม แต่เขายังมี “สิ่งดี” ที่อาจทำให้ผู้มีหน้ามีตาในสังคมหลายคนต้องอับอาย

4.1 *เขาซื้อสัตว์* เจ้าของโรงแรมจึงเชื่อใจและให้เครดิตเขาสูงมาก

4.2 *เขาพร้อมช่วยเหลือผู้อื่น* ความรักของพระเจ้าดำรงอยู่ในหัวใจของเขา แม้บางครั้งเขาอาจเชื่อหรือปฏิบัติผิดไปบ้างก็ตาม

ทุกวันนี้ ไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะพบเห็นผู้ที่สังคมยกย่องว่าเป็นคนดีมีवलวนอยู่กับตำรา หรือชอบอ้างข้อความเชื่อและบทบัญญัติมากกว่าการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ส่วนผู้ที่ถูกตราหน้าว่าเป็นคนเลวกลับรักและมีน้ำใจเพื่อแผ่ต่อเพื่อนมนุษย์มากกว่าเสียอีก ดังนั้น เพื่อไม่ให้หลงทางไปจากพระเยซูเจ้า เราจึงต้องตระหนักอยู่เสมอว่าในบั้นปลายชีวิต **พระเจ้าทรงตัดสิน มิใช่จากสิ่งที่เรารู้หรือเชื่อ แต่จากสิ่งที่เราได้กระทำตลอดชีวิตของเรา**

เมื่อนักกฎหมายผู้มีเจตนาร้ายทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “*พระอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำสิ่งใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร*” พระองค์ทรงถามกลับว่า “*ในธรรมเนียมปฏิบัติมีเขียนไว้อย่างไร ท่านอ่านว่าอย่างไร*” (ลก 10:26-27) สิ่งที่ชาวยิวผู้เคร่งครัดต้องอ่านทุกวันคือธรรมเนียมปฏิบัติที่คัดมาจากพระคัมภีร์สี่ตอนได้แก่

1. *อพยพ* บทที่ 13 ข้อ 1-10 ว่าด้วยการเฉลิมฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เพื่อระลึกถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงกระทำเพื่อนำชาวยิวออกจากอียิปต์

2. *อพยพ* บทที่ 13 ข้อ 11-16 ว่าด้วยการถวายบุตรคนแรกและสัตว์ตัวแรกแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ได้ประหารบุตรชายคนแรกของชาวอียิปต์ เพื่อทำให้ฟาโรห์ยอมปลดปล่อยชาวยิวจากการเป็นทาส

3. *เฉลยธรรมบัญญัติ* บทที่ 6 ข้อ 4-9 กล่าวถึงพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า จึงต้องรักพระองค์สุดจิตใจ สุดวิญญาณ และสุดกำลังของเรา

4. **เฉลยธรรมบัญญัติ** บทที่ 11 ข้อ 13-20 กล่าวถึงความอุดมสมบูรณ์ที่ชาวอียิปต์จะได้รับหากรักและรับใช้ พระยาห์เวห์โดยไม่หันไปนับถือพระเทอเจียม รวมถึงคำสั่งให้ชาวอียิปต์สอนเรื่องเหล่านี้แก่บรรดาบุตรหลาน ตลอดไป

ข้อความเหล่านี้ได้รับการจารึกลงบนม้วนกระดาษ ใส่ไว้ในกล่องหนังเล็กๆ สองใบ ใบหนึ่งห้อยไว้ที่ ข้อมือ อีกใบหนึ่งคาดไว้ที่หน้าผาก ตามที่โมเสสสั่ง (ฉธบ 11:18)

คำตอบของนักกฎหมายที่ว่า “ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดกำลัง และสุดสติปัญญาของท่าน” คือส่วนหนึ่งของข้อความในกล่องหนัง ซึ่งถือว่าสุดยอดแล้ว (ฉธบ 6:4 และ 11:13) แต่เพื่อความแน่นอนสูงสุด เขาจึงเสริมข้อความจากหนังสือเลวีนิติเข้าไปอีกตอนหนึ่งว่า “ท่าน จะต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” (ลนค 19:18) พร้อมกันนั้น เขาได้ทูลถามพระองค์เพื่อความถูกต้องว่า **“แล้วใครเล่าเป็นเพื่อนมนุษย์ของข้าพเจ้า”** (ลก 10:30)

อันที่จริง คำถามนี้เป็นปัญหาของชาวอียิปต์จริงๆ เพราะพวกเขาถือว่า “เพื่อนมนุษย์” ได้แก่ชาวอียิปต์ด้วยกันเองเท่านั้น รับบีบงคนถึงกับห้ามช่วยเหลือหญิงต่างชาติใกล้ตลอด เพราะนั่นเท่ากับช่วยเพิ่มคนต่างศาสนา ให้แก่โลกอีกคนหนึ่ง

แต่สำหรับพระเยซูเจ้า “เพื่อนมนุษย์” ของเราก็คือ

1. **ทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือ** แม้ตัวเขาเองจะเป็นผู้ก่อให้เกิดปัญหานั้นขึ้นมาดังเช่นชายที่ถูกโจร ปล้นก็ตาม

2. **ทุกคนที่ตกทุกข์ได้ยาก** ไม่ว่าจะเป็นชาวอียิว ชาวสะมาเรีย หรือชนชาติและศาสนาใดก็ตาม ความช่วยเหลือของเราต้องแผ่กว้างดุจดังความรักของพระเจ้า

อนึ่ง ความช่วยเหลือของเราต้อง **“เป็นรูปธรรม”** ไม่ใช่แค่แสดงความเห็นอกเห็นใจเท่านั้น เหมือนชาวสะมาเรียที่ไม่เพียงรู้สึกสงสาร แต่ยังเดินเข้าไปหาคนที่เป็นศัตรูโดยไม่หวั่นเกรงอันตรายใดๆ เพื่อเทน้ำมันและ เหล้าองุ่นลงบนบาดแผลแล้วพันผ้าให้ พร้อมกับนำเขาขึ้นหลังสัตว์ของตนพาไปถึงโรงแรมและช่วยดูแลเขา เท่านั้นยังไม่พอ วันรุ่งขึ้นเขายังมอบเงินสองเหรียญแก่เจ้าของโรงแรมกล่าวว่า **“ช่วยดูแลเขาด้วย เงินที่ท่านจะจ่ายคืนไปนั้น ฉันจะคืนให้เมื่อกลับมา”** (ลก 10:35)

เมื่อได้ฟังอุปมาของพระเยซูเจ้า นักกฎหมายผู้นั้นตระหนักได้ทันทีว่า **“เพื่อนมนุษย์”** ของคนที่ถูกโจร ปล้นคือ **“คนที่แสดงความเมตตา”** คู่เดียวกับชาวสะมาเรียผู้ใจดีคนนี้ ด้วยพระสุรเสียงที่หนักแน่นแต่แฝงด้วยความเมตตา พระองค์ตรัสว่า **“ท่านจงไปและทำเช่นเดียวกันเถิด”** (ลก 10:37)

“ท่านจงไปและทำเช่นเดียวกันเถิด” !

“ท่านจงไปและทำเช่นเดียวกันเถิด” !

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ คำสอน / คริสตศาสตร์	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง โลกสวยด้วยมือเรา	
ออกแบบโดย ครูศศิญา มหัทธกุล	โรงเรียน วาสูเทวี กรุงเทพมหานคร

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- (1) เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ เกิดความภาคภูมิใจ และซาบซึ้งถึงความรัก ความเมตตาของพระเจ้าผ่านทางสิ่งสร้างต่างๆ
- (2) เพื่อให้นักเรียนแสดงออกซึ่งหน้าที่ในการช่วยกันดูแล และรักษาสิ่งสร้างของพระองค์

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนมีความชื่นชม ความรัก ความยินดี ความภาคภูมิใจ ต่อสิ่งสร้างของพระเจ้า ซึ่งเป็นการเผยแสดงความรัก ความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ และสามารถปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นได้อย่างถูกต้องในชีวิตประจำวัน

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

1. พระเจ้าทรงสร้างโลก (ปฐมก.1-2)
2. ข่าวดิ “พระเจ้าทรงรักโลก” (ยน. 3: 14-21)
3. สมณสาส์น “ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า (Laudato Si)” พระสันตปาปาฟรังซิส บทที่...

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- ดูการสร้างบรรยากาศ

1.5 เวลา (Time)

- 5 คาบๆ ละ 45 นาที

2. การประเมินผลและการวัดผล

- นักเรียนแสดงความคิดเห็น อภิปราย
- สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม การตอบคำถาม
- ทำกิจกรรม “ชวนเพื่อนทำดี”
- การเขียนป้ายคำขวัญ คำคมเตือนใจ ดิคเพื่อธรรมรงค์

3. การสร้างบรรยากาศ

- นักเรียนดูภาพสถานที่ต่างๆทั่วโลก ทั้งภาพที่สวยงาม ภาพความเสื่อมโทรมของสถานที่ต่างๆ
- นักเรียนภาวนาไตร่ตรองตาม VDO เพลง “โลกสวยด้วยมือเรา”

4. การนำเสนอบทเรียน

คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- หลังจากดู VDO เพลง “โลกสวยด้วยมือเรา” นักเรียนแบ่งกลุ่ม ช่วยกันวิเคราะห์ อภิปรายและแสดงความคิดเห็น พร้อมรวบรวมสรุปข้อมูล และนำเสนอว่ามีวิธีใดบ้างที่จะทำให้โลกของเรายังคงสวยงามต่อไป
- นักเรียนดูภาพ สถานที่ที่สวยงามและภาพความเสื่อมโทรม ที่เกิดขึ้นในโลก เช่น ภาพขยะในแม่น้ำลำคลอง ช่วยกันพูดคุยแสดงความรู้สึกโดยใช้คำถามนำ นักเรียนเกิดความรู้สึกอย่างไร เมื่อดูภาพเหล่านี้ และภาพทั้งสองลักษณะทำให้เกิดความรู้สึกแตกต่างอย่างไร?
- นักเรียนชม VDO CLIP “การทิ้งขยะไม่ถูกที่” “ไม่รักษาคุณระเบียบวินัย” โดยใช้คำถามนำ “ถ้าเป็นตัวนักเรียนเอง นักเรียนจะแสดงออกอย่างไร? เพราะอะไร?” พูดคุย อภิปราย และแสดงความคิดเห็น

อธิษฐาน

ภาวนาส่วนตัวๆ ขอบคุณพระเจ้าจากใจ ในการที่พระองค์ทรงมอบสิ่งสร้างต่างๆ ในโลกให้มนุษย์เรา และขอโทษที่หลายครั้งพวกเราทำลายและไม่ช่วยกันสิ่งสร้างที่พระองค์ทรงมอบให้เรา

บทพระวรสาร: นักบุญยอห์น บทที่ 3: 16 – 21

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น...จะมีชีวิตนิรันดร์”

คาบที่ 2-3

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- เริ่มคาบเรียนโดยภาวนา ด้วยบทเพลง “พระเจ้าทรงรักโลก” และกล่าวภาวนาออกเสียงด้วยถ้อยคำสั้นที่ได้คัดลอกจากเพลง
- นักเรียนชม VDO พระคัมภีร์ “พระเจ้าสร้างโลก” (ปฐมก.1-2) พร้อมกับบอกความประทับใจ ว่าชอบช่วงใดของVDO มากที่สุด และถ้านักเรียนกำลังอยู่ต่อหน้าพระองค์ที่นักเรียนทราบว่า พระองค์เป็นพระผู้สร้างนักเรียนต้องการหรือพู่อะไรกับพระองค์บ้าง
- นักเรียนแบ่งกลุ่ม ศึกษาเอกสารพระสมณสาส์น “ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า” (Laudato Si) ของพระสันตะปาปาฟรังซิส (คัดบางส่วน) ของบทที่... เกี่ยวกับการช่วยกันดูแลรักษาบ้านส่วนรวมของพวกเรา นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นว่า ชอบ หรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในข้อความที่อ่านอย่างไร เพราะอะไร พร้อมช่วยกันนำเสนอว่า เราแต่ละคนมีหน้าที่อะไรบ้างในการช่วยกันดูแลรักษาบ้านส่วนรวมของพวกเราตามความสามารถของนักเรียน
- นักเรียนภาวนาด้วยเพลง “เชิญพระเจ้า” เพื่อประทานสติปัญญา ปรีชาญาณ เพื่อจะให้เกิดการเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ในการอ่านบทอ่าน ข่าวดี “พระเจ้าทรงรักโลก” (ยน.3:16-21) พร้อมบทวิเคราะห์ อธิบายพระคัมภีร์

(คุณพ่อซัยยะ) พร้อมเลือกคำหรือข้อความประทับใจ หรือเตือนใจ พร้อมกล่าว ข้อความหรือคำนั้นดังๆ 3 ครั้ง ให้เพื่อนๆ ในห้องได้ยิน

อธิษฐานภาวนา

พร้อมรำพึงในใจด้วยคำหรือข้อความประทับใจที่เลือก 3 นาที

คาบที่ 4-5

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนทำกิจกรรม “ชวนเพื่อนทำดี” โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 3-4 คน และช่วยกันกิจกรรม หรือโครงการเพื่อเป็นการช่วยเหลือ หรือเพื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นภายใน โรงเรียน บ้าน และชุมชนในอนาคตต่อไป พร้อมกันนั้น ต้องพยายามชักชวน พุดคุยโน้มน้าวให้บุคคลรอบข้าง เช่น พ่อแม่ เพื่อนๆ รุ่นน้อง ให้มีส่วนช่วยในกิจกรรมให้สำเร็จไป โดยมีหลักฐานว่า บุคคลเข้าร่วมจริงๆ เช่น สมุดลงชื่อ ตัวอย่างกิจกรรมเช่น ร่วมมือปิดน้ำ ปิดไฟทุกครั้งหลังใช้ แยะขยะทิ้งถูกต้อง ทานอาหารหมดจาน ใช้กระดาษทั้ง 2 หน้า ฯลฯ นักเรียนทำการบันทึกกิจกรรม บอกผลดี ผลเสีย และคุณค่าทางจิตใจที่เกิดขึ้น

- นักเรียนช่วยกันคิดและเขียนคำขวัญ คติเตือนใจ ติดตามบอร์ดหรือป้ายประกาศโรงเรียน เพื่อช่วยรณรงค์ภายในโรงเรียน บ้าน โดยเริ่มจากตัวเอง ตัวอย่างคำขวัญ ข้อความเตือนใจ เช่น “โลกจะสวยด้วยมือของฉัน” “ถ้ารักพระเจ้า เราต้องรักษ์โลก” ฯลฯ นำคำขวัญที่ร่วมกันแต่งเป็นคำรำพึงภาวนาในใจเสมอและร่วมรณรงค์เป็นเวลา 2 สัปดาห์

5.1 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Reflect - 1. นักเรียนจะมีส่วนทำให้โลกนี้สวยงามขึ้นได้อย่างไร?

2. นอกจากวิธีการที่นักเรียนได้เรียนรู้ หรือนำเสนอไปแล้ว นักเรียนจะแสดงออกหรือกระทำอะไรได้อีกบ้าง ที่เป็นการรักษาบ้านส่วนรวมของพวกเรา

3. ถ้านักเรียนเดินทางไปกับเพื่อนๆ และนักเรียนเห็นนักท่องเที่ยวกำลังทิ้งขยะลงพื้น นักเรียนจะอย่างไร? เพราะอะไร?

6. สื่อการเรียน การสอน

- วิดีโอ “พระเจ้าสร้างโลก”(ปฐมก.1-2)
- ข่าวดี “พระเจ้าทรงรักโลก” (ยน.3:16-21)
- สมณสาส์น “ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า” (Laudato Si) ของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
- VDO เพลง “โลกสวยด้วยมือเรา” และ เพลง “พระเจ้าทรงรักโลก”
- VDO ส่งเสริมการทำความดี (www.youtube.com)

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงบทเทศน์คุณพ่อซัยยะ กิจสวรรค์ เรื่อง พระเจ้าทรงรักโลก (ยน 3: 14-21)

พระเจ้าทรงรักโลก

ข่าวดี ยน 3:14-21

¹⁴โมเสสยกฐปฐขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใดบุตรแห่งมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น ¹⁵เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร ¹⁶พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงประทานบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในบุตรจะไม่พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดร ¹⁷เพราะพระเจ้าทรงส่งบุตรมาในโลกนี้มีใช้เพื่อตัดสินลงโทษโลก แต่เพื่อโลกจะได้รับความรอดพ้นเดชะบุตรนั้น ¹⁸ผู้ที่มีความเชื่อในบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษแต่ผู้ที่ไม่มี ความเชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้มีความเชื่อในพระนามของบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระเจ้า ¹⁹ประเด็นของการตัดสินลงโทษก็คือความสว่างเข้ามาในโลกนี้แล้ว แต่มนุษย์รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะการกระทำของเขานั้นชั่วร้าย ²⁰ทุกคนที่ทำความชั่วยอมเกลียดความสว่าง และไม่เข้าใกล้ความสว่างเกรงว่าการกระทำของตนจะปรากฏชัดแจ้ง ²¹แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามความจริงยอมเข้าใกล้ความสว่างเพื่อให้เห็นชัดว่าสิ่งที่เขาทำ ได้ทำโดยฟังพระเจ้า”

(1)

**โมเสสยกฐปฐขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด
บุตรแห่งมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น”** (ยน 3:14)

ชาวยิวบ่นว่าพระเจ้าและโมเสสที่พาพวกเขาออกจากประเทศอียิปต์ซึ่งเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ มา รับความทุกข์ทรมานในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าจึงลงโทษโดยให้ฝูงพิชัคประชาชนตายไปเป็นจำนวนมาก เมื่อ พวกเขาตำหนิผิดและร้องขอพระเมตตา พระองค์จึงทรงสั่งโมเสสให้ทำรูปงูคืบไว้ที่เสาสูงกลางค่าย ผู้ใดถูกงูกัด ถ้ามองรูปงูก็จะหาย (กฉว 21:4-9) ต่อมาชาวยิวหลงผิดหันไปกราบไหว้และถวายเครื่องบูชาแด่รูปงูแทนพระเจ้า กษัตริย์เฮเซคียาห์จึงสั่งให้ทำลายรูปงูที่โมเสสสร้างไว้จนไม่เหลือซาก (2 พกษ 18:4) พวกเขาพยายามอธิบาย ว่า ผู้ที่รักษาชาวยิวให้หายจากพิษงูร้ายคือพระเจ้า ซึ่งเป็นผู้สั่งโมเสสให้สร้างรูปงูขึ้นมา หาได้เป็นเพราะฤทธิ์ อำนาจของรูปงูเองแต่ประการใดไม่ ยอห์นนำเรื่องโมเสส **“ยกฐปฐขึ้น”** มากกล่าว ณ ที่นี้เพื่อเปรียบเทียบว่า เมื่อ ชาวยิวมองดูรูปงู จิตใจของพวกเขาจะคิดถึงพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่พวกเขาหวังใจจะช่วยพวกเขา ให้รอดชีวิตฉันใด **“พระเยซูเจ้าทรงถูกยกขึ้น”** เพื่อว่าผู้ใดมองกางเขน จะคิดถึงพระองค์ เชื่อพระองค์ และมีชีวิต นิรันดรฉันนั้น

ในพระธรรมใหม่ คำกรีก hupsō (ฮุฟซอ โอ) ซึ่งหมายถึง **“ยกขึ้น”** นั้น ถูกนำมาใช้กับพระเยซูเจ้าเพียง 2 กรณีเท่านั้น คือ

1. **เมื่อพระองค์ถูกยกขึ้นบนไม้กางเขน** ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า **“เมื่อใดที่ท่านยกบุตรแห่งมนุษย์ขึ้น (ฮุฟซอ โอ) เมื่อนั้นท่านจะรู้ว่า เราเป็น และรู้ว่าเราไม่ทำอะไรตามใจตนเอง แต่ทุกอย่างที่พระบิดาทรงสั่งสอน เราไว้”** (ยน 8:28) และอีกตอนหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า **“เมื่อเราจะถูกยกขึ้น (ฮุฟซอ โอ) จากแผ่นดิน เราจะดึงดูด ทุกคนเข้ามาหาเรา”** (ยน 12:32) และ

2. เมื่อพระองค์ได้รับการยกย่องขึ้นสู่พระสิริรุ่งโรจน์ในสวรรค์ ดังที่เปโตรปราศรัยต่อหน้าประชาชนในวันเพนเทกอสเตว่า “พระองค์ทรงได้รับการเทิดทูน (สุฟซอโอ) ให้ประทับเบื้องขวาของพระเจ้า” (กจ 2:33) และเปาโลย้ำอีกครั้งว่า “เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงเทิดทูน (สุฟซอโอ) พระองค์ขึ้นสูงส่ง และประทานพระนามให้แก่พระองค์ พระนามนี้ประเสริฐกว่านามอื่นใดทั้งสิ้น” (ฟป 2:9)

แสดงว่าในชีวิตของพระเยซูเจ้า การ “ยกขึ้น” ในทั้งสองกรณีมีความสัมพันธ์กันชนิดแยกออกจากกันไม่ได้ นั่นคือ ถ้าไม่มีกางเขนก็ไม่มีการเทิดทูน ไม่มีความรุ่งโรจน์ สำหรับพระเยซูเจ้า กางเขนคือหนทางสู่ความรุ่งโรจน์ สำหรับเราคริสตชนก็เช่นกัน หากปราศจากกางเขน ก็ปราศจากมงกุฎ – No Cross No Crown !

(2)

เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร” (ยน 3:15)

“เชื่อในพระองค์” มีความหมายอย่างน้อย 3 ประการ คือ

1. **เชื่อว่าพระเจ้ายกย่องพระเยซูเจ้าทรงบอกเรา** นั่นคือ พระองค์ทรงรักเรา ห่วงใยเรา และปรารถนาจะให้ภัยเรา ความเชื่อเช่นนี้ไม่ใช่ชาวฮิวจะยอมรับได้ง่ายๆ เพราะพวกเขา มองพระเจ้ายกย่องพระเยซูเจ้าเป็นผู้ตราบทบัญญัติที่พร้อมจะลงโทษทุกคนที่ล่วงละเมิด เป็นผู้ที่เรียกร้องของถวายและเครื่องบูชามาจากมนุษย์ เป็นผู้พิพากษาที่จ้องจับผิดมนุษย์ ฯลฯ และเพื่อจะบอกว่าพระเจ้ายกย่อง “บิดา” ที่เฝ้ารอบุตรผู้หลงผิดให้กลับบ้าน พระองค์ต้องยืนยันสิ่งนี้ด้วยชีวิตของพระองค์อยู่บนไม้กางเขน ดังนี้ เราจะเป็นคริสตชนไม่ได้เลยหากเราไม่เชื่อด้วยสิ้นสุดจิตใจว่า “พระเจ้ายกย่องเรา”

2. **เชื่อว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า** ด้วยความสัมพันธ์ใกล้ชิดชนิดนั้น “พ่อลูก” นี้เอง พระองค์จึงทรงล่วงรู้ความคิดและจิตใจของพระเจ้า และสามารถบอกความจริงทุกประการเกี่ยวกับพระเจ้าแก่เราได้

3. **เชื่อฟังและนบนาอบพระเยซูเจ้า** เพราะทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสล้วนเป็นความจริง เราจึงต้องเติมพันธชีวิตนิรันดรของเราด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งสอนทุกประการของพระองค์อย่างไม่มีเงื่อนไขทั้งหมดนี้คือ “ความเชื่อ” ซึ่งจะนำเราไปสู่ “ชีวิตนิรันดร” !

ในภาษากรีก คำ *aiōnios* (ไอโอนิออส) ซึ่งแปลว่า “นิรันดร” นั้น มีความหมายเชิงคุณภาพมากกว่าปริมาณ เพราะฉะนั้น “ชีวิตนิรันดร” จึงไม่ใช่เพียง “ชีวิตที่ไม่มีวันสิ้นสุด” หรือ “ชีวิตที่ไม่รู้จักตาย” อันเป็นความหมายเชิงปริมาณเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึง “ชีวิตที่มีคุณภาพเหมาะสมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือพูดง่าย ๆ คือ “ชีวิตแบบพระเจ้า” เราจึงกล่าวได้ว่า **คนที่เชื่อในพระเยซูเจ้าจะมีชีวิตแบบพระเจ้า !**

“ชีวิตแบบพระเจ้า” คือชีวิตแห่ง “สันติสุข” คือ

1. **เรามีสันติสุขกับพระเจ้า** เมื่อเราเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นบิดาผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตาและทรงรักเรา เราก็ไม่ต้องกลัวพระเจ้าที่เรียกร้องเครื่องบูชา และจ้องลงโทษมนุษย์อย่างเคร่งครัดอีกต่อไป

2. **เรามีสันติสุขกับโลก** หลังจากได้ประสบกับผลพวงจากสันามิ เฮอร์เคน ได้ฝุ่น แผ่นดินไหว การก่อการร้าย ความทุกข์ยาก อุบัติเหตุ ความตาย ฯลฯ เราอาจเริ่มสงสัยว่าโลกใบนี้น่าอยู่และเป็นมิตรกับเราหรือไม่ ? เมื่อพระเยซูเจ้าทรงบอกว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกใบนี้ “รักโลก” ความกังวลสงสัยในเรื่องดังกล่าวจึงหมดไป เพราะพระองค์ยอมไม่สร้างโลกที่เป็นศัตรูให้เราอยู่อาศัย เมื่อข้อเท็จจริงเป็นเช่นนี้ เราจึงเข้าใจความหมายของความทุกข์ยากต่าง ๆ ในชีวิตได้มากขึ้นว่า “ทุกสิ่ง” ล้วนอยู่ในแผนการของพระเจ้า เพื่อสอนและเตรียมเราให้

พร้อมสำหรับโลกใหม่ที่ดีกว่า เมื่อเข้าใจดังนี้ เรื่อยมอดทนและเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากต่าง ๆ ได้อย่างมีสันติสุข นอกจากนี้ บางปัญหายังเป็นผลดีกับตัวเราแม้ในโลกนี้เอง เช่น “การเจ็บป่วย” ซึ่งแม้จะไม่ใช่ว่าที่น่าปรารถนาแต่ก็เป็นเสมือน “สัญญาณเตือนภัย” ให้เราไปพบแพทย์ก่อนที่โรคร้ายหรือความตายจะมาเยือนเรา

3. **เรามีสันติสุขกับเพื่อนมนุษย์** ในเมื่อพระเจ้าทรงให้อภัยเราได้ เราก็ต้องให้อภัยเพื่อนมนุษย์เช่นเดียวกัน เราสามารถมองเพื่อนมนุษย์อย่างที่พระเจ้าทรงมอง เรารวมเป็นครอบครัวเดียวกันด้วยความรักและมีสันติสุข

4. **เรามีสันติสุขกับตัวเอง** ในโลกนี้ไม่มีใครรู้จักตัวเราดีไปกว่าตัวเราเอง เรารู้ว่าตัวเองเป็นคนบาปอ่อนแอ และเหลวไหลมากเพียงใด จนบางครั้งเรารู้สึกเกลียดตัวเอง ดูหมิ่นตัวเอง และสำนึกว่าตัวเองไร้ค่า แต่พระเจ้าทรงสอนให้เรามี “สันติสุข” กับตัวเอง เพราะแม้เราจะรู้สึกตัวเองคือค่ามากสักเพียงใดก็ตาม เรายังมีค่าเสมอในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงรักเรา และพระองค์ยังทรงกางพระหัตถ์ต้อนรับเราในฐานะ “บุตรและทายาทสวรรค์” อยู่เสมอ “สันติสุข” เหล่านี้เริ่มต้นแล้วตั้งแต่ในโลกนี้ และยังเป็นความหวัง เป็นแรงบันดาลใจ และเป็นเป้าหมายในการดำเนินชีวิตของเรา เพื่อให้บรรลุถึง “สันติสุข” ที่ครบสมบูรณ์ในโลกหน้า

(3)

“พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมาก จึงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดร์” (ยน 3:16)

นี่คือสาระสำคัญของพระวรสาร ที่ว่าเป็นสาระสำคัญ เพราะพระเจ้าเผยให้เราทราบความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า “พระบิดา” ชนิดที่ไม่เคยมีใครคาดคิดมาก่อน จวบจนพระเจ้าทรงบอกเราในวันนี้

1. **พระบิดาคือผู้ริเริ่มแผนการแห่งความรอดพ้น** ในอดีต ศาสนาของเราได้รับการนำเสนอราวกับว่า อับราฮัม โมเสส หรือบรรดาประกาศกต้องคอยทำให้อารมณ์ของพระบิดาสงบลง หรือต้องคอยเฝ้าอ่อนวอนขอให้พระองค์รู้จักภัยโทษ แม้ทุกวันนี้บางคนยังพูดถึงพระบิดาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่น่าเกรงขาม โกรธง่าย และชอบจดจำความผิด ส่วนความอ่อนโยน ความรัก และการให้อภัยนั้นเป็นลักษณะเฉพาะของพระเจ้า บางคนถึงกับพูดว่าเป็นพระเจ้าที่ทรงอ่อนวอนพระบิดาให้เปลี่ยนทัศนคติจากชอบลงโทษมาเป็นให้อภัยมนุษย์ แต่วันนี้ พระเจ้าเองทรงบอกเราว่า **พระเจ้าพระบิดาคือผู้ริเริ่มแผนการแห่งความรอดพ้น** โดยทรง **“ประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์”** เพื่อให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์มีชีวิตนิรันดร์

2. **พระบิดาคือองค์ความรัก** มนุษย์มักคิดและเชื่อว่า พระเจ้าคอยเฝ้าจับผิดมนุษย์ที่เดินเลอ ไม่เชื่อฟังหรือทรยศพระองค์ แล้วทรงลงโทษเจียนตีเพื่อให้มนุษย์หันกลับมาหาพระองค์ บางคนคิดว่า พระเจ้าต้องการให้มนุษย์จงรักภักดีต่อพระองค์ และให้โลกพิภพยอมจำนนต่อพระองค์ เพียงเพื่อจะได้รอดพ้นจากบาปของพระองค์เอง แต่พระเจ้าทรงบอกเราชัดเจนว่า พระบิดาทรงกระทำทุกสิ่ง **“เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศ แต่จะมีชีวิตนิรันดร์”** หมายความว่าพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งไม่ใช่เพื่อรอดพ้นหรือทำให้โลกสงบอยู่แทบบาทของพระองค์ แต่ทรงทำทุกสิ่ง **“เพื่อเรามนุษย์”** จะได้มีชีวิตนิรันดร์ พระองค์จะไม่มีวันมีความสุขเลยจนกว่าบรรดาถูก ๆ ที่เร่ร่อนของพระองค์จะกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัย ที่เป็นเช่นนี้เพราะธาตุแท้ของพระบิดาคือ **“ความรัก”**

3. **ทรงรักคือโลก** พระวาจาที่บ่งบอกถึงความกว้าง ความยาว และความลึกแห่งความรักของพระเจ้าว่า ยิ่งใหญ่เพียงใด พระเจ้าไม่ได้รักเฉพาะชาวยิว เฉพาะคนดี หรือเฉพาะคนที่รักพระองค์เท่านั้น แต่**พระองค์ทรงรักคนทั้งโลก !** นั่นคือทุกคน “**ไม่วุ่นใครเลย**” ล้วนรวมอยู่ในความรักอันกว้างใหญ่ไพศาลของพระเจ้าทั้งสิ้น แม้ผู้นั้นจะน่ารังเกียจ หรือโคดเดียวไรคนเหลียวแลเพียงใดก็ตาม เหมือนที่นักบุญเอากุสตินเคยพูดไว้ว่า “**พระเจ้าทรงรักเราแต่ละคนราวกับว่ามีเราเพียงคนเดียวให้ทรงรัก**”

(4)

“ผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษอยู่แล้ว” (ยน 3:18)

เราฟังจะได้ยินว่า “พระเจ้าทรงรักโลกมากจนประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์แก่มนุษย์” แล้วอีกสองบรรทัดถัดมาขอหันกลับพูดว่า “**ผู้ที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่มีความเชื่อก็ถูกตัดสินลงโทษ**” ยิ่งไปกว่านั้น พระเยซูเจ้าเองยังตรัสว่า “**เรามาในโลกนี้เพื่อพิพากษา**” (ยน 9:39) **พระเจ้าจะรักและตัดสินลงโทษมนุษย์ในเวลาเดียวกันได้อย่างไร ?** เราสามารถอธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ ดังนี้ สมมุติว่าเรารักและคลั่งไคล้ภาพยนตร์เรื่อง “**แดจังกึม**” มาก จึงพยายามเก็บเงินเพื่อพาคนที่เรารักมากที่สุดไปดูสถานที่ถ่ายทำในประเทศเกาหลีใต้ แต่เดินชมได้สักครู่เดียว คนที่เรารักก็ออกอาการเซ็ง หงุดหงิด และเบื่อหน่ายสุด ๆ จะเห็นว่า **ความรักของเรากลายเป็นการตัดสินคนที่เรารักไปแล้ว** และคนที่ตัดสินยอมไม่ใช่เราแน่ เพราะเรารักและปรารถนาดีต่อเขาอย่างสุดหัวใจ แต่เป็นคนที่เรารักนั่นแหละที่ตัดสินตัวเองว่าเป็นคนที่ไม่มีความเชื่อในหัวใจ ! **ปฏิกิริยาของคนที่เรารักนั่นเองคือการตัดสิน** ภารกิจของพระเยซูเจ้าก็เป็นเช่นเดียวกัน พระบิดาทรงส่งพระองค์มาพร้อมกับความรักและความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่จะช่วยเรามนุษย์ให้รอดพ้นและมีชีวิตนิรันดร เมื่อเราเผชิญหน้ากับพระองค์แล้วเราเชื่อ วางใจ และรักพระองค์ เราได้ตัดสินตัวเองให้อยู่ในหนทางแห่งความรอดพ้น ตรงกันข้ามเมื่อเราเผชิญหน้ากับพระองค์แล้วรู้สึกเฉย ๆ เย็นชา ซ้ำร้ายบางคนยังรู้สึกไม่พอใจที่พระองค์เข้ามายุ่งเกี่ยวกับชีวิตของตนมากเกินไป...ถ้าปฏิกิริยาของเราเป็นดังนี้ **เรานั้นแหละตัดสินลงโทษตัวเราเอง**

พระเจ้ามีแต่รัก เป็นเรามนุษย์เองนั่นแหละที่ตัดสินและพิพากษาลงโทษตัวเอง ! ผู้ที่เป็นศัตรูกับพระเยซูเจ้าจะเกลียด “**ความสว่าง**” เพราะความสว่างทำให้เขามองเห็นความเลวร้ายของตนเอง ส่วนผู้ที่เชื่อในพระองค์ จะอยู่ฝ่ายเดียวกับความจริง และไม่กลัว “**ความสว่าง**”

คำถามคือ **“เรากลัวความสว่างหรือไม่ ?”**

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2
หน่วยการเรียนรู้ การให้อภัยในบทข้ามแต่พระบิดาฯ	
ออกแบบโดย ครูจิรณา สุภกิจโกศลชัย	โรงเรียน มาแตร์เดอีวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
วันที่ 3 มีนาคม 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจความหมายของ การให้อภัยในบทข้ามแต่พระบิดาฯ

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- ในฐานะที่นักเรียนเป็นคาทอลิก นักเรียนต้องรู้จักให้อภัยเพื่อจะได้นำแบบอย่างของพระองค์ไปปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- พระเยซูผู้ให้อภัย
- แบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิต เรื่องการให้อภัย

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- เปิดคลิป Youtube เรื่อง การให้อภัยแล้วร่วมกันสนทนาอภิปราย

1.5 เวลา (Time)

- 2 คาบเรียน คาบละ 50 นาที

บทพระวรสาร ลก.23:34

บทพระวรสารสั้นๆ เพื่อการจดจำ

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า โปรดอภัยความผิดแก่เขาเถิด เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร”

2. การประเมินและวัดผล

- ตอบคำถาม
- นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น

3. การสร้างบรรยากาศ

- คู่มือการสร้างบรรยากาศ

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนสวดบท “ข้าแต่พระบิดา” พร้อมกันซ้ำๆ ทีละประโยค พิจารณา แต่ละประโยค ไตร่ตรอง อภิปรายกันเช่น “โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น” เป็นต้น

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอธิบายความสำคัญของบทข้าแต่พระบิดา ตาม YOUCAT

YOUCAT

คำถาม บทข้าแต่พระบิดาสคัญอย่างไร ในบรรดาบทภาวนาทั้งปวง?

คำตอบ บทข้าแต่พระบิดาเป็น “บทภาวนาที่สมบูรณ์แบบที่สุด”(นักบุญโทมัส อไควนัส) และเป็นการสรุปพระวรสารทั้งครบ

บทข้าแต่พระบิดามีความสำคัญมากกว่าแค่เป็นบทภาวนา เพราะเป็นหนทางนำไปสู่พระทัยของพระบิดาโดยตรง บรรดาคริสตชนในสมัยเริ่มแรกท่องบทภาวนานี้วันละสามครั้ง ซึ่งเป็นบทภาวนาดั้งเดิมของพระศาสนจักรที่มอบให้แก่คริสตชนทุกคนเมื่อรับศีลล้างบาป เราก็เช่นกันไม่ควรปล่อยให้วันหนึ่งผ่านไปโดยมิได้สวดบทข้าแต่พระบิดาด้วยวาจา เพื่อนำเข้าสู่จิตใจ และทำให้เป็นจริงในชีวิตของเรา

- ให้นักเรียนอ่านบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง “ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย” (มธ 6: 9-15) ในส่วนที่อธิบาย มธ 6:12

- อ่านในใจ ไตร่ตรองและอภิปรายว่า “การให้อภัยแบบคริสตชนเป็นอย่างไร?”

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนค้นคว้าข้อความจากพระคัมภีร์เรื่องการให้อภัย

- บันทึกลงสมุด

- นักเรียนหาข้อตั้งใจ เพื่อนำไปปฏิบัติ แล้วนำมาแบ่งปันในชั่วโมงเรียนสัปดาห์หน้า

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

5.1 Reflect

5.2 Connect

5.3 Apply

6. สื่อการเรียนการสอน

- คลิป Youtube

- บทบาทสมมติ

- หนังสือพระคัมภีร์

- บทข้าแต่พระบิดา

วิธีอธิษฐานภาวนา บทภาวนาของพระเยซูเจ้า ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย

ข่าวดี มธ 6:9-15

⁹ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานภาวนาดังนี้ “ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์ พระนามพระองค์เป็นที่สักการะ ¹⁰พระอาณาจักรจงมาถึง พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดิน เหมือนในสวรรค์ ¹¹โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้ ¹²โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น ¹³โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การประจญ แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ ¹⁴เพราะถ้าท่านให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย ¹⁵แต่ถ้าท่านไม่ให้ภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน”

ก่อนศึกษาความหมายของบทภาวนาที่พระเยซูเจ้าทรงสอน มีข้อสังเกตสำคัญซึ่งเราพึงระลึกถึงอยู่เสมอคือ

1. พระเยซูเจ้าทรงสอนบทภาวนานี้แก่ “บรรดาศิษย์” ดังที่นักบุญลูกาเล่าว่า “วันหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงอธิษฐานภาวนาอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่ง เมื่อทรงอธิษฐานจบแล้ว ศิษย์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า ‘พระเจ้าข้า โปรดสอนเราให้อธิษฐานภาวนาเหมือนกับที่โยฮันสอนศิษย์ของเขาเถิด’” พระองค์จึงตรัสสอนบท “ข้าแต่พระบิดา” แก่พวกเขา (ลก 11:1-4) หมายความว่าคนที่จะสวดบทภาวนานี้ได้ต้องเป็นศิษย์ของพระองค์ก่อน นั่นคือ **ต้องเชื่อและอุทิศตนแด่พระองค์** จึงจะเข้าใจสิ่งที่กำลังภาวนาหรือวอนขอได้อย่างแท้จริง

2. ข้อสังเกตประการที่สองคือ บทภาวนานี้แบ่งออกเป็น 2 ตอนตามลำดับ โดยตอนแรกเป็นคำวอนขอ 3 ข้อเกี่ยวกับพระเจ้าและพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ ส่วนตอนที่สองอีก 3 ข้อเกี่ยวข้องกับความต้องการของเราเอง

ในเมื่อพระองค์ทรงสอนให้เราภาวนาวอนขอตามลำดับดังกล่าว แสดงว่าสิ่งแรกสุดที่เราต้องกระทำเวลาสวดภาวนาก็คือยกย่องพระเจ้าไว้เหนืออื่นใดและวอนขอให้ **พระประสงค์ของพระองค์จงสำเร็จ** ไปด้วยต่อไปเมื่อเรายอมรับและยกย่องพระองค์อย่างเหมาะสมแล้วเท่านั้น การวอนขอสิ่งต่าง ๆ ที่ต้องการจึงจะเกิดขึ้นและเป็นไปได้ หรือสรุปง่าย ๆ ก็คือ **พระประสงค์ของพระเจ้าต้องมาก่อนความต้องการของเราแต่ละคน !**

3. ข้อสังเกตประการสุดท้ายคือ คำวอนขอตอนที่สอง นอกจากจะเกี่ยวข้องกับความต้องการของเราทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตแล้ว ยังเกี่ยวข้องกับพระเจ้าทั้งสามพระบุคคลอย่างน่าอัศจรรย์อีกด้วย

- เราวอนขออาหารประจำวันซึ่งจำเป็นสำหรับ “ชีวิต” ณ “ขณะนี้” (ปัจจุบัน) จากพระผู้สร้างของเราคือ “พระบิดา”

- เราวอนขอ “การอภัย” สำหรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้นแล้วใน “อดีต” จากพระผู้ไถ่ของเราคือ “พระบุตร”

- เราวอนขอ “ความช่วยเหลือ” เพื่อต่อสู้กับการประจญที่จะเกิดขึ้นใน “อนาคต” จากพระผู้ช่วยให้รอดของเราคือ “พระจิต”

ความต้องการของเรา	เวลา	ผู้ประทาน
สิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิต (อาหาร ฯลฯ)	ปัจจุบัน	พระบิดา
การอภัย	อดีต	พระบุตร
ความช่วยเหลือในการต่อสู้กับการประจัญ	อนาคต	พระจิต

การภาวนาจึงเป็นการนำตัวเราทั้งครบมามอบไว้ในความดูแลของพระเจ้า และในเวลาเดียวกันก็นำพระเจ้าทั้งครบมาไว้ในชีวิตของเรา !

ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย (มธ 6:9)

พระเยซูเจ้าทรงสรุปความเชื่อของคริสตชนไว้ดีที่สุดเมื่อทรงสอนเราให้เรียก **“พระเจ้า”** ว่า **“บิดา”** เพราะความเป็น **“พ่อ”** ของพระเจ้าได้ก่อให้เกิด **“ความสัมพันธ์”** ใหม่ในชีวิตของเราถึง 5 ด้านด้วยกัน กล่าวคือ

1. **กับโลกที่มองไม่เห็น** ในอดีตมนุษย์เชื่อว่าเทพเจ้ามากมายสิงสถิตอยู่ในทะเล มหาสมุทร แม่น้ำ ลำธาร ดันไม้ ป่า ภูเขา ก้อนหิน ฯลฯ เทพเจ้าเหล่านี้ไม่เป็นมิตรกับมนุษย์ ทำให้มนุษย์ต้องเจริญชีวิตด้วยความหวาดกลัวและจำเป็นต้องเซ่นไหว้บรรดาเทพเจ้าเพื่อให้รอดพ้นจากภัยพิบัติต่าง ๆ

เทพนิยายกรีกเรื่องหนึ่งเล่าว่า ในยุคที่มนุษย์ยังไม่รู้จักไฟ เทพเจ้าแห่งไฟนามว่าโพรเมเทอุส เห็นมนุษย์เจริญชีวิตด้วยความยากลำบาก ต้องกินอาหารดิบ หนาวเย็น จึงเกิดความสงสารและให้ไฟเป็นของขวัญแก่มนุษย์ แต่เซอุสซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งเทพเจ้าทรงพิโรธจัดที่โพรเมเทอุสทำผิดธรรมเนียมของเทพเจ้า เพราะนอกจากจะไม่กลั่นแกล้งมนุษย์ให้เกรงกลัวแล้ว ยังให้ของขวัญแก่มนุษย์อีก เซอุสจึงจับโพรเมเทอุสล่ามโซ่ไว้กับหินกลางทะเลเอเดรียติกซึ่งร้อนจัดเวลากลางวันและหนาวจัดเวลากลางคืน พร้อมกับปล่อยไฟให้แรงคอยจิกกินตับของโพรเมเทอุส ที่งอกขึ้นมาใหม่อีกด้วย ทุกวันนี้ ความเกรงกลัวต่อเทพเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมองไม่เห็นก็ยังคงมีอยู่ทั่วไป ดังจะเห็นได้จากการเซ่นไหว้วงสรวงเจ้าที่เจ้าทางและสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้แคล้วคลาดจากภัยอันตรายและเคราะห์กรรมต่าง ๆ นานา

แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนเราว่าพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์และเที่ยงแท้ไม่ได้มีมากมายจนเช่นไหว้เอาใจไม่ถูก แต่มีเพียงพระองค์เดียว และที่สำคัญพระองค์ทรงเป็น **“บิดา”** ผู้มีหัวใจแบบ **“พ่อ”** เราจึงไม่ต้องหวาดกลัวพระเจ้าหรืออำนาจเร้นลับที่มองไม่เห็นอีกต่อไป

2. **กับโลกที่มองเห็น** หลังจากได้ประสบกับภัยธรรมชาติมากมายดังเช่น สึนามิ เฮอริเคน ไซโคลน ไข้หวัดใหญ่ แผ่นดินไหว หรือที่เกิดจากน้ำมือของมนุษย์เองเช่น สงคราม การก่อการร้าย การปล้นฆ่า เครื่องบินตก รถชนกัน คนฆ่าตัวตาย รวมถึงความทุกข์ยากต่าง ๆ นานาแล้ว เราอาจวิตกกังวลว่าโลกใบนี้น่าอยู่และเป็นมิตรกับเราจริงหรือ ?

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราเรียกพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกใบนี้ว่า **“พ่อ”** ความกังวลสงสัยดังกล่าวจึงหมดไป เพราะย่อมไม่มีพ่อคนใดสร้างโลกที่เป็นศัตรูให้ลูกอยู่อาศัยเป็นแน่ เมื่อข้อเท็จจริงเป็นเช่นนี้ เราจะเข้าใจความหมายของความทุกข์ยากต่าง ๆ ว่าเป็นแผนการของ **“พ่อ”** ที่ต้องการสอนและเตรียมเราให้พร้อมสำหรับชีวิตใหม่ที่ดีกว่า และเมื่อเข้าใจดังนี้ เราย่อมอดทนและเผชิญหน้ากับความทุกข์ยากต่าง ๆ ได้ดีกว่าและมากกว่า นอกจากช่วยให้เข้าใจแผนการของ **“พ่อ”** ได้ดีกว่าแล้ว ความทุกข์ยากบางประการยังเป็นผลดีกับตัว

เราขณะนี้อีกด้วย เช่น “การเจ็บป่วย” ซึ่งแม้จะไม่ใช่สิ่งที่น่าปรารถนา แต่ก็เหมือน “สัญญาณเตือนภัย” ให้เราไปพบแพทย์ก่อนที่โรคร้ายจะลุกลามจนสายเกินแก้

3. **กับเพื่อนมนุษย์** เราทุกคนเป็นพี่น้องกันเพราะต่างก็มี “พ่อ” องค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้เราต้องรักกัน ให้อภัยกัน และแบ่งปันซึ่งกันและกัน ในบทข้าแต่พระบิดาไม่มีคำว่า “ฉัน” คนที่เห็นแก่ตัวมักคิดถึงแต่ “ฉัน” จึงสวดบทข้าแต่พระบิดาไม่ได้ อย่างดีก็แค่อ่านหรือท่องจำบทข้าแต่พระบิดาเท่านั้น

4. **กับตัวเอง** ในโลกนี้ไม่มีใครรู้จักตัวเราดีไปกว่าตัวเราเอง เรารู้ว่าตัวเองเป็นคนบาป อ่อนแอ เหลวไหล หลอกลวง และก่อกรรมทำเข็ญผู้อื่นไว้มากน้อยเพียงใด จนบางครั้งเรารู้สึกหมดอาลัยตายอยาก เกลียดตัวเอง ดูหมิ่นตัวเอง และคิดว่าตัวเองไร้ค่า แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนเราให้เป็น “มิตร” กับตัวเอง เพราะแม้เราจะรู้สึกหมดอาลัยตายอยากและไร้ค่าสักเพียงใดก็ตาม เรายังคงมีค่าเสมอในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงเป็น “บิดา” ที่ทรงกางพระหัตถ์คอยต้อนรับเราผู้เป็นทั้ง “บุตร” และ “ทายาทสวรรค์” อยู่เสมอ

5. **กับพระเจ้า** ความสัมพันธ์กับ “พ่อ-ลูก” กับพระเจ้าหาได้เป็นการดึงพระองค์ลงมาเสมอกับมนุษย์ แต่ประการใดไม่ แต่เป็นการทำให้เรานุษย์เข้าถึงความรัก ความยิ่งใหญ่ และพระฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้สูงสุดได้ง่ายขึ้น แล้วยังจะมี “ความสัมพันธ์” อันยิ่งใหญ่และสำคัญมากไปกว่าการมีพระเจ้าเป็น “บิดา” ของเรารึอีกเล่า ?

พระองค์สถิตในสวรรค์ (มธ 6:9)

พระเจ้าไม่ทรงเป็นเพียง “พ่อ” ของเราเท่านั้น แต่ยังทรงเป็น “พ่อผู้อยู่ในสวรรค์” อีกด้วย คำ “สวรรค์” บ่งบอก 2 นัยคือ

1. **ความศักดิ์สิทธิ์** สวรรค์เป็นสถานที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าคือผู้ศักดิ์สิทธิ์ บางคนจงใจใช้ความสัมพันธ์กับ “พ่อ” เป็นข้ออ้างที่จะดำเนินชีวิตสบาย ๆ หรือปล่อยตัวอยู่ในบาป โดยคิดว่า “เดียวกับพ่อ (พระเจ้า) ก็ยกโทษให้เองแหละ” แต่เราจะหยุดอยู่ที่คำว่า “พ่อ” เพียงอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องระลึกด้วยว่า “พ่อของเราอยู่ในสวรรค์” และทรงไว้ซึ่งความ “ศักดิ์สิทธิ์” ในพระวรสารนักบุญมาระโก พระเยซูเจ้าทรงเรียกพระเจ้าเป็น “บิดา” เพียงหกครั้ง แสดงว่าแม้จะเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ยังทรงเคารพในความศักดิ์สิทธิ์ของ “พระบิดา” ผู้สถิตในสวรรค์ เพราะฉะนั้นเราต้องดำเนินชีวิตอย่าง “ศักดิ์สิทธิ์” ดังที่ “พ่อในสวรรค์” ของเราทรงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

2. **พระอำนาจ** (power) สวรรค์ให้ความรู้สึกรู้ว่าเป็นสถานที่ของผู้ทรงฤทธิ์ พ่อแม่ทุกคนย่อมรักและปรารถนาให้ลูกของตนเป็นคนดีและประสบความสำเร็จในชีวิต แต่ใช่ความรักและความปรารถนาดีของพ่อแม่จะช่วยคลี่คลายความสำเร็จให้แก่ลูกได้ทุกคนและทุกครั้งไป หลายครั้งด้วยซ้ำไปที่มักลงเอยด้วยความผิดหวัง ทั้งนี้เป็นเพราะความรักของพ่อแม่ไม่มีฤทธิ์อำนาจใครรองรับ ตรงกันข้ามกับ “พ่อ” ของเราผู้สถิตในสวรรค์ พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยฤทธิ์อำนาจ ทุกคนที่มาพึ่งพา “ความรัก” ของพระองค์จึงไม่มีทางพบกับคำว่าผิดหวังเราจึงวางใจในพระเจ้าผู้ทรงเป็น “พ่อ” ของเราได้อย่างเต็มเปี่ยม และแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

พระนามพระองค์เป็นที่สักการะ (มธ 6:9)

คำ **สักการะ** ตรงกับคำกรีก hagiasthai (ฮาเกียเอสซาย) ซึ่งมาจากรากศัพท์เดียวกันกับ คำคุณศัพท์ hagios (ฮาเกียอส) แปลตามตัวคือ “แยก, แยกต่าง, ศักดิ์สิทธิ์” สักการะ หรือ ฮาเกียเอสซาย จึงหมายถึงการ “ทำให้สิ่งหนึ่งหรือบุคคลหนึ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยการแยกให้แตกต่างจากสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่น” วัด

เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (ฮาเกออส) เพราะถูกแยกออกมาให้แตกต่างจากสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ วันของพระเจ้าก็ศักดิ์สิทธิ์ เพราะถูกแยกออกมาจากวันอื่นเพื่อพระเจ้าโดยเฉพาะ เป็นต้น คำวอนขอนี้จึงหมายถึง “ขอให้พระนามของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติแตกต่างจากนามอื่น” นั่นคืออยู่ในตำแหน่งอันเป็นเอกลักษณ์สูงสุด สมพระเกียรติ และไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน

อนึ่งคำ **พระนาม** ในภาษาฮีบรูมีความหมายพิเศษเพราะไม่ได้หมายถึงเพียง “ชื่อ” หรือ “นาม” ที่ใช้เรียกคนใดคนหนึ่งเท่านั้น แต่หมายรวมถึง “บุคลิกลักษณะหรือธรรมชาติเฉพาะ” ที่ทำให้เป็น “บุคคลคนนั้น” หรือพูดง่าย ๆ คือหมายถึง “คนนั้นทั้งคน”

พระคัมภีร์กล่าวว่า “ผู้ที่รู้จักพระนาม ย่อมวางใจในพระองค์” (สดด 9:10) ความหมายคือ ผู้ที่รู้จักบุคลิกลักษณะและธรรมชาติของพระเจ้าว่าทรงเป็นเช่นใดแล้วเท่านั้น จึงจะกล้าวางใจในพระองค์ ไม่ใช่เพียงแค่รู้จักชื่อของพระเจ้าก็วางใจในพระองค์แล้ว “บางคนหวังพึ่งรอดศึก บางคนทรนงด้วยม้าศึก แต่เราทั้งหลายเรียกหาพระนามพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา” (สดด 20:7) ขอบ่งบอกชัดเจนว่าในยามสงคราม ชาวอิสราเอลวางใจพระเจ้าไม่ใช่เพราะจำได้ว่าพระองค์ชื่อยาห์เวห์ แต่เพราะพวกเขารู้จักธรรมชาติของพระองค์ว่าทรงฤทธิ์และทรงรักพวกเขาเพียงใด ประกาศกอิสยาห์ทำนายถึงยุคสมัยของพระเมสสิยาห์ไว้ว่า “ประชากรของเราจะรู้จักพระนามของเรา” (อิสย 52:6) นั่นคือรู้จักจริงและรู้อย่างเต็มเปี่ยมว่าพระเจ้าทรงเป็นเช่นใด เพราะพระเมสสิยาห์คงไม่เสด็จมาเพียงเพื่อบอกว่าพระเจ้าชื่ออะไรเท่านั้น

เมื่อรวมความหมายของคำว่า “พระนาม” และ “สักการะ” เข้าด้วยกัน เราอาจอธิบายความหมายของคำวอนขอประการนี้ได้ว่า “โปรดให้เราสามารถยกพระเจ้าไว้ในตำแหน่งที่เหมาะสมกับธรรมชาติของพระองค์” ด้วยการ “เคารพยำเกรงพระองค์” (Reverence)

เพื่อจะได้เชื่อว่ามี¹ความเคารพยำเกรงพระเจ้า เราต้อง

1. เชื่อว่ามี¹พระเจ้าเพราะเราไม่อาจเคารพยำเกรงผู้ที่ไม่มีตัวตนได้
2. รู้จักพระองค์ ผู้ทรงมีคุณสมบัติสำคัญ 3 ประการคือ “ศักดิ์สิทธิ์ ยุติธรรม และเปี่ยมด้วยความรัก”

หากพระองค์ทรงเป็นเหมือนเทพเจ้ากรีกที่ชอบกลั่นแกล้งมนุษย์ให้เกรงกลัว เราคงไม่เคารพรักพระองค์เป็นแน่

3. รับรู้ว่าพระองค์สถิตอยู่ทุกแห่ง และทุกเวลา
4. นบนอบเชื่อฟังและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์

พระอาณาจักรจงมาถึง

พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์ (มธ 6:10)

“**พระอาณาจักรของพระเจ้า**” เป็นศูนย์กลางของ “ข่าวดี” และเป็น “ภารกิจหลัก” ของพระเยซูเจ้า ดังที่ทรงตรัสว่า “เราต้องประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าให้แก่เมืองอื่นด้วย เพราะเราถูกส่งมาที่นี่” (ลก 4:43; 8:1 เทียบ มก 1:38)

ที่ผ่านมามากส่วนใหญ่มิได้ใส่ใจกับ “ข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้า” มากนักเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องไกลตัว เป็นเรื่องของอนาคตในโลกหน้า ชำร่วยบางคนถึงกับกลัวและไม่อยากได้เพราะคิดว่าต้อง “ตาย” ก่อนจึงจะมีสิทธิขึ้น “สวรรค์” หรือเข้าสู่ “**พระอาณาจักรของพระเจ้า**” ได้ อันที่จริงพระเยซูเจ้าทรงกล่าวถึง “**พระอาณาจักรของพระเจ้า**” ทั้งในแง่ที่เป็นอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ดังเช่น

อดีต – “ท่านทั้งหลายจะรำไห้คร่ำครวญและขบฟันด้วยความขุ่นเคืองเมื่อแลเห็นอับราฮัม อิสอัค และ ยาโคบ กับบรรดาประกาศกในพระอาณาจักรของพระเจ้า” (ลก 13:28)

ปัจจุบัน – “ไม่มีใครจะพูดว่า ‘พระอาณาจักรอยู่ที่นี้ หรืออยู่ที่นั่น’ เพราะพระอาณาจักรของพระเจ้า อยู่ในหมู่ท่านทั้งหลายแล้ว” (ลก 17:21)

อนาคต – “พระอาณาจักรจงมาถึง” (มธ 6:10)

เป็นไปได้อย่างไรที่พระอาณาจักรของพระเจ้าเกิดขึ้นแล้วในอดีต (ก่อนพระเยซูเจ้าประสูติ) ดำรงอยู่ในปัจจุบัน (สมัยพระเยซูเจ้า) และจะมาถึงในอนาคต (เมื่อสิ้นพิภพ)? กุญแจสำหรับไขปัญหานี้อยู่ที่ลีลาการเขียนในภาษาฮีบรูที่เรียกว่า Parallelism ตามลีลานี้ ชาวฮีบรูนิยมพูดสิ่งเดียวกันซ้ำ 2 ครั้ง โดยครั้งที่สองอาจเป็นเพียงการกล่าวซ้ำครั้งแรก หรืออาจเป็นการขยายความเพิ่มเติมให้คำพูดครั้งแรกก็ได้ แทบทุกข้อในหนังสือเพลงสดุดีล้วนใช้ลีลาการเขียนแบบนี้ ตัวอย่างเช่น

ครั้งแรก “ผู้ชอบธรรมย่อมเป็นสุข” (สดค 1:1)

ครั้งที่สอง “เขาไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว” (สดค 1:1)

เราจึงได้ความหมายของผู้ชอบธรรมว่าเป็น ผู้ที่ไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว

หากเรานำลีลาเดียวกันมาใช้กับคำวอนขอทั้งสองประการ ดังนี้

ครั้งแรก “พระอาณาจักรจงมาถึง” (มธ 6:10)

ครั้งที่สอง “พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์” (มธ 6:10)

เราอาจให้คำนิยามของพระอาณาจักรของพระเจ้าได้ว่าเป็น “สังคมบนโลกนี้ที่พระประสงค์ของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติอย่างสมบูรณ์เหมือนในสวรรค์” เพราะ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า ท่านจึงเป็นสมาชิกของพระอาณาจักรตั้งแต่ก่อนพระเยซูเจ้าเสด็จมาบังเกิด

ทุกวันนี้ ผู้ใดปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้านั้นก็เป็นสมาชิกของพระอาณาจักรแล้วตั้งแต่เวลานี้ และบนโลกใบนี้ แต่เนื่องจากโลกนี้ยังอยู่ห่างไกลจากการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ เราจึงต้องวอนขอให้พระอาณาจักรมาถึงในอนาคตด้วย

การปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้านอกจากเป็น “สวรรค์” แล้ว ยังเป็น “หนทาง” สู่วรรคดียังที่ ทรงตรัสว่า “คนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า’ นั้นมิใช่ทุกคนจะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์นั้นแหละจะเข้าสู่สวรรค์ได้” (มธ 7:21) นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงเน้นความสำคัญของการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าเหนือการปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติว่า “ธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนของบรรดาประกาศกมีผลบังคับจนถึงสมัยของยอห์น หลังจากนั้นมีการประกาศว่าดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนกำลังพยายามเข้าสู่พระอาณาจักรนี้” (ลก 16:16)

สาเหตุที่ทำให้การปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นทั้ง “สวรรค์” และ “หนทาง” สู่วรรคดียังสามารถอธิบายได้ดังนี้

ตั้งแต่ปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ “ตามฉายา” (image) ของพระองค์ และให้มี “ความคล้ายคลึง” (likeness) กับพระองค์ (ปฐมก 1:26) ธรรมชาติของพระเจ้าผู้ทรงเป็นจิตล้วนคือทรงมี “สติปัญญา” และ “อำนาจอใจ” (free will) มนุษย์ผู้เป็นฉายาของพระองค์จึงมีทั้งสติปัญญาและอำนาจอใจเหมือนพระองค์ นอกจากนี้ สติปัญญาและอำนาจอใจเหมือนพระองค์แล้ว มนุษย์ยังถูกสร้างมาให้มี “ความคล้ายคลึง” กับพระเจ้า นั่นคือ รู้จักใช้สติปัญญาเพื่อ “คิดเหมือนพระเจ้า” และใช้อำนาจอใจเพื่อ “รักและปรารถนาเหมือนพระเจ้า”

เมื่อเรา “**ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า**” ก็เท่ากับเรากำลังคิดและปรารถนาเหมือนพระองค์ ซึ่งจะนำเราไปสู่การดำเนิน “**ชีวิตเหมือนพระเจ้า**” การมีชีวิตเหมือนพระเจ้าคือ “**สุดยอดปรารถนา**” ของทุกคน เพราะไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่ เทียงแท้ และสมบูรณ์ยิ่งไปกว่าพระ “**ผู้เป็นเจ้า**” อีกแล้ว การได้สิ่งอันเป็นสุดยอดปรารถนาคือ “**ความสุขสูงสุด**” ที่ทำให้จิตใจของเรา “**อิ่ม, พอ**” และ “**ได้พักผ่อนในพระเจ้า**” การปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าจึงเป็น “**สวรรค์**” หรือ “**พระอาณาจักรของพระเจ้า**” ด้วยประการฉะนี้ !!

นอกจากพระเจ้าจะทรงสร้างเรามาให้มีชีวิตเหมือนพระองค์ตั้งแต่สร้างโลกแล้ว นักบุญยอห์นยังกล่าวถึงชีวิตในโลกหน้าว่า “**ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว แต่เราจะเป็นอย่างไรในอนาคตนั้นยังไม่ปรากฏชัดแจ้ง เราตระหนักดีว่า เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราจะเป็เหมือนพระองค์ เพราะเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็น**” (1 ยอ 3:2) สรุปว่า ชีวิตในโลกหน้าก็คือ “**ชีวิตเหมือนพระเจ้า**” อีกเช่นกัน เพราะฉะนั้น ทุกวันนี้หากเราดำเนิน “**ชีวิตเหมือนพระเจ้า**” ด้วยการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ ก็เท่ากับเราได้เป็นสมาชิกของพระอาณาจักรสวรรค์แล้วตั้งแต่ในโลกนี้ อีกทั้งยังเป็นหลักประกันว่าเราจะได้เป็นสมาชิกถาวรในวันนั้นในโลกหน้าอีกด้วย

พระอาณาจักรของพระเจ้าจึงมิใช่เรื่องขององค์ระดับโลกอย่างเช่นสหประชาชาติ แต่เป็นเรื่องส่วนตัวของเราแต่ละคนที่จะ “**มอบสติปัญญาของเรา มอบอำนาจใจของเรา และมอบชีวิตของเรา**” เพื่อจะได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยการ “**คิดเหมือนพระองค์ ปรารถนาเหมือนพระองค์ และดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์**”

นอกจากมอบน้ำใจของเราเพื่อดำเนินชีวิตเหมือนพระเจ้าด้วยการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์แล้ว เรายังต้องคำนึงถึง “**ท่าทีในการปฏิบัติตามพระประสงค์**” อีกด้วย

1. ต้องไม่ใช่แบบจ้านต่อฤทธิ์อำนาจของพระองค์ หรือเพราะหมดทางเลือกอื่น
2. ต้องไม่ใช่แบบจำยอมโดยที่ลึกลับ ๆ แล้วไม่พอใจการตัดสินใจของพระเจ้า
3. แต่ **ต้องเป็นไปด้วยความรักและความวางใจอย่างเต็มเปี่ยม** เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยปรีชาญาณและความรักยิ่งใหญ่ ดังที่นักบุญเปาโลกล่าวไว้ว่า “**พระองค์มิได้ทรงหวงแหนพระบุตรของพระองค์ แต่ทรงมอบพระบุตรเพื่อเราทุกคน แล้วพระองค์จะไม่ประทานทุกสิ่งให้เราพร้อมกับองค์พระบุตรหรือ**” (รม 8:31-32)

โปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายในวันนี้ (มธ 6:11)

ต้นฉบับใช้คำ “**ปัง**” (artos – อาร์ตอส) แทน “**อาหาร**” ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้ต่าง ๆ กัน เช่น

1. หมายถึง “**ปัง**” ในอาหารคำครั้งสุดท้ายซึ่งเรารู้พื้นทุกครั้งที่เวลาถวายบูชามิสซา คำภาวนานี้จึงเป็นการวอนขอให้ได้รับ “**ศีลมหาสนิท**” ทุกวัน
2. หมายถึงอาหารฝ่ายวิญญาณซึ่งได้แก่ “**พระวาจาของพระเจ้า**” ดังที่ทรงตรัสว่า “**มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า**” (มธ 4:4) คำภาวนานี้จึงเป็นการวอนขอให้ปัง และได้เข้าใจพระวาจาของพระเจ้า อีกทั้งขอให้มิผู้อุทิศตนประกาศพระวาจาของพระองค์อยู่เสมอ

3. หมายถึง “พระเยซูเจ้า” เอง เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นปังแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย” (ยน 6:34)

4. หมายถึง “งานเลี้ยงในอาณาจักรสวรรค์” หรือ messianic banquet คำภวานานี้จึงเป็นการวอนขอพระเจ้าโปรดประทานที่นั่งในงานเลี้ยงบนสวรรค์

สาเหตุที่ผู้คนสมัยก่อนเน้นการอธิบายความหมายของคำ “ปัง” เป็นเพราะพวกเขาไม่เข้าใจความหมายของคำกรีก epiousios (เอปียูซิออส) ซึ่งพบการใช้เพียงครั้งเดียว จนออริจิน (Origen) ซึ่งเป็นบิดาจารย์ของพระศาสนจักรสรุปว่ามัทธิวประดิษฐ์คำนี้ขึ้นมาเอง จบจนศตวรรษที่ 20 นี้เองที่เราพบคำ “เอปียูซิออส” ในกระดาษปาไพรัส (papyrus) ของศตวรรษที่ 5 ซึ่งหญิงผู้หนึ่งเขียนต่อจากรายชื่อของข้าหลายรายการ จึงพอจะคาดเดาความหมายได้ว่า “พอสำหรับวันนี้” หรือ “สิ่งจำเป็นสำหรับวันนี้”

ความหมายของคำภวานาประการนี้จึงอธิบายได้ง่าย ๆ ว่า **โปรดประทานทุกสิ่งที่เป็นสำหรับชีวิตวันนี้** ในเมื่อพระเยซูเจ้าทรงสอนให้เราวอนขอทุกสิ่งที่เป็นสำหรับชีวิตเช่นนี้ ผลที่ตามมาคือ

1. ในเมื่อพระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ร่างกายของเรา **ความรอดจึงเป็นเรื่องของบุคคลทั้งครบ** ไม่ใช่เรื่องของวิญญาณเพียงด้านเดียว

2. **ให้เราวอนขอเฉพาะสิ่งที่จำเป็นสำหรับวันนี้เท่านั้น** อย่าวิตกกังวลถึงอนาคตที่ยังมาไม่ถึง จงดูเรื่องมานานานที่เปลี่ยนเป็นตัวอย่าง (อพย 16:1-21)

3. เราต้องวอนขอทุกสิ่งเพราะ **“ทุกสิ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า”** บางคนอาจแย้งว่าพืชผลในไร่นาเป็นผลพวงจากน้ำพักน้ำแรงของตนเอง ไม่ใช่ของพระเจ้า จริงอยู่เราเป็นผู้เพาะปลูก แต่ผู้ที่ทำให้มันเจริญเติบโตคือพระเจ้า ดังที่นักบุญเปาโลกล่าวไว้ว่า **“ข้าพเจ้าเป็นผู้ปลูก อดอลโลเป็นผู้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้บันดาลให้เติบโตขึ้น”** (1 คร 3:6)

4. **เราต้องร่วมมือกับพระเจ้า** เพราะหากเราวอนขออาหาร แล้วนั่งอมมือรอให้อาหารลอยลงมาจากสวรรค์ เราอดตายแน่ เพราะฉะนั้นพึงระลึกอยู่เสมอว่า **“คำภวานาที่ปราศจากกิจการเป็นคำภวานาที่ไร้ผล”** (Prayer without deeds is dead) เหตุว่า **“ปราศจากพระเจ้าเราทำอะไรไม่ได้มันใด ปราศจากความพยายามและความร่วมมือของเรา พระองค์ก็ช่วยอะไรเราไม่ได้มันนั้น”**

5. เราต้อง **“แบ่งปัน”** ซึ่งกันและกัน เพราะพระองค์ทรงสอนให้เราภวานาว่า **“give us” ไม่ใช่ “give me”** การแบ่งปันซึ่งกันและกันจึงเป็นการช่วยพระเจ้าแจกจ่ายสิ่งที่จำเป็นแก่ผู้วอนขอ

คำภวานานี้จึงไม่ใช่การวอนขอสิ่งที่เราต้องการเพียงด้านเดียว แต่ยังเป็น**การวอนขอให้เราสามารถแบ่งปันสิ่งที่มิแก่ผู้จัดสนหรือด้วย โอกาสกว่าอีกด้วย**

โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า (มธ 6:12)

เพื่อจะวอนขอการอภัยได้ ก่อนอื่นใดหมดเราต้องสำนึกว่าตัวเราเป็นคนบาป และเราจะสำนึกว่าเป็นคนบาปได้ก็ต่อเมื่อรู้ว่า **“บาปคืออะไร”** แล้วเท่านั้น

พระธรรมใหม่ใช้ศัพท์กรีก 5 คำเพื่อหมายถึงบาป คือ

1. **anomia** (อาโนมีอา) แปลว่า **ไม่มีกฎ** “บาป” จึงหมายถึงการรู้ว่าอะไรถูกและอะไรผิด แต่ยังเลือกทำผิดราวกับว่าไม่มีกฎเกณฑ์ใด ๆ ทั้งสิ้น

2. **parabasis** (พาราบาซิส) แปลว่า **ก้าวข้าม** “บาป” หมายถึงการก้าวข้ามเส้นแบ่งระหว่างถูกและผิด ชื่อสัตย์และหลอกลวง จริงและเท็จ ใจกว้างและเห็นแก่ตัว ฯลฯ

3. **paraptōma** (พาร์พโตมา) แปลว่า **ลื่นข้าม** “บาป” หมายถึงการลื่นข้ามเส้นแบ่งเหมือน “ก้าวข้าม” ในข้อ 2 โดยมีสาเหตุมาจากการไม่ระมัดระวังตัว ปล่อยให้แรงกระตุ้นหรือค้นหาเข้าครอบงำจนไม่สามารถควบคุมตัวเองได้และ “ลื่นข้าม” ในที่สุด

4. **opheilēma** (โอเฟยเลมา) แปลว่า **หนี** “บาป” หมายถึงการไม่สามารถทำ “หน้าที่” ซ้ำระหนึ่คืนได้ตามกำหนด หรือไม่สามารถทำ “หน้าที่” ที่ต้องทำทั้งต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์

5. **hamartia** (ฮามาร์ทีอา) แปลว่า **พลาดเป้า** “บาป” เป็นการพลาดเป้าจากสิ่งที่เรา “ควรเป็น” (should) หรือ “สามารถเป็นได้” (could)

สิ่งที่ทุกคนควรเป็นและต้องเป็นให้ได้คือ “ฉายาของพระเจ้า” (Image of God) ไม่ว่าเราจะเป็นพระสงฆ์ นักบวช พ่อแม่ ลูกหลาน ครู นักเรียน ข้าราชการ พนักงาน หรืออยู่ในฐานะใดก็ตาม เราต้องพยายาม “คิด” และ “ทำ” เหมือนพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

“บาป” จึงไม่ใช่การ “ทำผิดบัญญัติ” เพียงอย่างเดียว แต่หมายรวมถึงการ “ไม่ทำหน้าที่ที่ควรทำหรือสามารถทำได้” อีกด้วย

เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น (มธ 6:12)

ความหมายตามตัวอักษรคือ “โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าตามสัดส่วนที่ข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น” เมื่อสวดบทข้าแต่พระบิดา หากเราไม่ยอมให้อภัยผู้อื่น ก็เท่ากับเรากำลังวอนขอพระเจ้าว่า “โปรดอย่าให้อภัยแก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าไม่ให้อภัยแก่ผู้อื่น”

การให้อภัยแก่ผู้อื่นเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากจนพระเยซูเจ้าต้องตรัสเสริมตอนท้ายบทภาวนาว่า “ถ้าท่านให้อภัยผู้กระทำผิด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:14-15)

เพื่อจะให้อภัยแบบคริสตชนได้ เราต้องพยายาม

1. **เข้าใจ** ทุกคนทำอะไรย่อมมีเหตุผลของเขาเสมอ เช่น เขาอาจโมโหเพราะกำลังวิตกกังวลหรือเจ็บป่วย เขาไม่ชอบหน้าเราเพราะไม่เข้าใจหรือเข้าใจเราผิด เขามีนิสัยก้าวร้าวเพราะเป็นกรรมพันธุ์หรือเพราะสภาพแวดล้อมหล่อหลอมเขามาเช่นนั้น เป็นต้น หากเราเข้าใจเหตุผล เราย่อมให้อภัยได้ง่ายขึ้น

2. **ลืม** ถ้าเราไม่สามารถลืมความผิดที่ผู้อื่นกระทำต่อเราได้ เราจะไม่มีทางให้อภัยผู้ใดได้เลย วิธีแก้ไขคือให้เราเพ่งมองที่ไม้กางเขนและวอนขอให้ “น้ำ” ที่ไหลออกมาจากสีข้างของพระองค์ช่วยชำระล้างความทรงจำอันเลวร้ายเหล่านั้นออกไปให้หมด

3. **รัก** แบบ **Agapē** (อากาเป) คือปรารถนาให้ผู้อื่นได้รับสิ่งที่ดีที่สุดโดยไม่มีเงื่อนไข ไม่ว่าผู้นั้นจะปฏิบัติต่อเราเลวร้ายเพียงใดก็ตาม ความรักแบบ “อากาเป” เป็นความรักแบบพระเยซูเจ้าซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อพระองค์เสด็จมาประทับอยู่ในจิตใจของเรา แต่พระองค์จะเสด็จเข้ามาประทับในจิตใจของเราได้ก็ต่อเมื่อเราเปิดประตูหัวใจและเชิญพระองค์เข้ามาเท่านั้น

โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ

แต่โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ (มธ 6:13)

คำ peirazein ในภาษากรีกมีความหมายว่า “ทดลอง, ทดสอบ” มากกว่าจะแปลว่า “ผจญ, ประจญ, หรือ ล่อลวง” ซึ่งต่อไปในทางชักชวนผู้อื่นให้กระทำผิด เหตุผลคือ หากเราแปลคำ peirazein ในหนังสือปฐมกาลบทที่ 22 ข้อ 1 เป็น “ผจญ” เราจะได้ความว่า “พระเจ้าทรงผจญ อับราฮัมให้ถวายอิสอัคบุตรชายเป็นเครื่องเผาบูชา” ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่พระเจ้าจะล่อลวงอับราฮัมให้ทำผิด

เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงควรเปลี่ยนความคิดจากสิ่งที่เราเคยเรียกว่า “การผจญ” แล้วมักลงเอยด้วยความพ่ายแพ้หรือ “บาป” เสียใหม่ ความคิดใหม่คือ พระเจ้าทรง “**ประทานการทดสอบ**” แก่ผู้ที่ทรงเลือกสรร เพื่อทำให้เราเข้มแข็งมากขึ้น มีโอกาสชนะมากขึ้น และเป็นคนที่เหมาะสมกับงานที่จะทรงมอบหมายให้มากขึ้น คู่เคียงกับการส่งมนุษย์ขึ้นไปโคจรในอวกาศ นักบินอวกาศจำต้องได้รับการทดสอบจนกว่าจะแน่ใจว่าพร้อมและเหมาะสมสำหรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ที่มีใช้หรือ? การทดสอบจึงมีใช้สิ่งที่น่ากลัวหรือน่าอับอายซึ่งจะต้องปกปิดกันอีกต่อไป แต่เป็นสิ่งที่เราจะต้องเอาชนะและผ่านการทดสอบให้จงได้

ซาตานคือใคร?

ความหมายของคำ “ซาตาน” (Satan) ซึ่งเป็นภาษาฮีบรู มีวิวัฒนาการควบคู่ไปกับประวัติศาสตร์ของชาวยิว ดังจะพบเห็นได้จากการใช้คำนี้ในพระธรรมเก่า

1. แรกเริ่มหมายถึง “ฝ่ายตรงข้าม” หรือ “ปรปักษ์” เช่น หัวหน้าชาวฟิลิสเตียห้ามดาวิดออกรบด้วยเพราะเกรงว่า “เขาอาจจะหันกลับมาเป็นศัตรู (ภาษาฮีบรูใช้คำ Satan) กับเราขณะทำการรบอยู่” (1 ซมอ 29:4) หรือเมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม อาบิซัยต้องการให้ประหารชีวิตซิมอีซึ่งเคยสาปแช่งและขว้างหินใส่ดาวิด แต่ดาวิดตรัสกับอาบิซัยว่า “ทำไมท่านจึงมาขัด (Satan) ความประสงค์ของเราในวันนี้เล่า? วันนี้จะไม่มีชาวอิสราเอลคนใดถูกประหารชีวิตเลย” (2 ซมอ 19:22)

2. ต่อมาความหมายพัฒนาไปสู่เชิงลบมากขึ้น และย้ายจากมนุษย์ไปสู่เทวดาในสวรรค์ ซาตานคือบุตรของพระเจ้า (โยบ 1:6) ซึ่งทำหน้าที่เหมือนอัยการในโลกนี้ นั่นคือ “กล่าวหา” มนุษย์ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า (โยบ 1:9-11; 2:4-5; ศคย 3:1) ระยะเวลาที่ชาวฮีบรูรับอิทธิพลของคำกรีก Diabolos (ดีอาโบลอส – พุดให้ร้าย, สบประมาท) ซึ่งตรงกับ Devil ในภาษาอังกฤษเข้ามา ซาตานจึงมีใช้เพียง “ผู้กล่าวหา” แต่หมายถึง “ผู้กล่าวให้ร้าย” มนุษย์ต่อหน้าพระเจ้า กระนั้นก็ตาม ซาตานยังไม่เป็นปรปักษ์กับพระเจ้า เพียงแต่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับมนุษย์

3. ระหว่างถูกกวาดต้อนไปบาบิโลน ชาวฮีบรูรับอิทธิพลความคิดของชาวเปอร์เซียเรื่องการตัดสินใจเลือกระหว่าง “อำนาจแห่งความสว่าง” และ “อำนาจแห่งความมืด” ซาตานจึงถูกผลักดันให้เป็น “อำนาจแห่งความมืด” และยืนอยู่ข้างตรงข้ามกับพระเจ้าและมนุษย์อย่างสุดโต่ง

ในพระธรรมใหม่ “ซาตาน” หรือ “ปีศาจ” คือผู้อยู่เบื้องหลังความเจ็บไข้และความทุกข์ทรมานต่างๆ “หญิงผู้นี้ (ปีศาจสิง เจ็บป่วย หลังคอม ชีตตัวตรงไม่ได้) เป็นบุตรหญิงของอับราฮัม ซึ่งซาตานล่อลวงไว้เป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว ไม่สมควรที่จะถูกแก้จากพันธนาการนี้ในวันสัปดาห์โตด้วยหรือ” (ลก 13:16)

นอกจากนี้ ซาดานคือผู้ที่ล่อลวงยูดาสาให้ทรยศพระเยซูเจ้า (ลก 22:3; ยน 13:2) ซาดานคือผู้ที่เราต้อง “ต่อสู้มันด้วยใจมันคงในความเชื่อ” (1 ปต 5:9) และคือผู้ที่จะต้องถูกทำลายในวันนั้น “แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกที่อยู่เบื้องซ้ายว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่ง จงไปให้พ้น ลงไปในไฟนรกที่ได้เตรียมไว้ให้ปีศาจ และพรรคพวกของมัน’” (มธ 25:41)

เมื่อเห็นต้นกำเนิดและวิวัฒนาการของ “ซาดาน” ดังนี้แล้ว ตัวตนของซาดานจึงไม่น่ากลัวเท่ากับวิธีการโจมตีของมัน เพราะมันมักใช้ “ความคิดและความปรารถนาของเราเอง” เป็นพันธมิตรและเป็นอาวุธของมัน จนอาจกล่าวได้ว่า “ศัตรู” ที่น่ากลัวที่สุดและต้องเฝ้าระวังมากที่สุดก็คือ “ตัวตนของเรา” นั่นเอง !!!

การผจญมาจากไหน ?

1. จากภายนอก

1.1 เกิดจากเพื่อน สังคมที่ทำงาน สภาพแวดล้อมรอบบ้าน ฯลฯ

1.2 เกิดจากผู้ที่รักเรา เช่นเรามีกระแสเรียกที่จะทำงานช่วยเหลือผู้ป่วยเป็นโรคติดต่อยาแรง แต่ถูกพ่อแม่ห้ามปรามด้วยความรักและห่วงใย

1.3 เกิดจากการตามกระแส ชอบลองดี แข่งกันเล่น มักเกิดกับพวกวัยรุ่น

2. จากภายใน

2.1 เกิดจากความคิด ความปรารถนา และจุดอ่อนของเราแต่ละคน เราจึงต้องพยายามค้นหาให้พบจุดอ่อนของเราแล้วเฝ้าระวังไว้ให้ดี

2.2 เกิดจากพรสวรรค์และจุดแข็ง ซึ่งทำให้เรามั่นใจตัวเองมากเกินไป และตั้งตัวอยู่ในความประมาท

การผจญเกิดขึ้นเมื่อใด ?

พระวรสาร 3 ฉบับเน้นเหมือนกันว่าการทดลองของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นทันทีหลังรับพิธีล้างจากยอห์น โดยเฉพาะมาระโกระบุไว้ชัดเจนว่า “ทันทีที่นั่น พระจิตเจ้าทรงคลาให้พระองค์เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” (มก 1:12) เป็นความจริงว่าเมื่อชีวิตของเราขึ้นสู่จุดสูงสุดหรือผ่านเหตุการณ์สำคัญที่สุดแล้ว จะเกิดปฏิกิริยาตอบโต้ และส่วนใหญ่มักเป็นภัยมากกว่าเป็นคุณ เหมือนดอกไม้ไฟที่ขึ้นสู่จุดสูงสุดและสว่างไสวที่สุดแล้วก็จะดับมิดและร่วงตกลงมา พระเยซูเจ้าก็เช่นกัน พระองค์พึงจะได้รับเกียรติสูงสุด โดยพระจิตเจ้าซึ่งเสด็จมาในรูปของนกพิราบทรงรับรองพระองค์ว่า “เป็นบุตรสุดที่รัก” ของพระบิดา และทันทีที่เป็นพระจิตเจ้าอีกเช่นกันที่ทรงนำพระองค์สู่ถิ่นทุรกันดารและการทดลอง เราจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษเมื่อประสบความสำเร็จ หรือขึ้นสู่จุดสูงสุดในชีวิต !!

และอย่าคิดว่าพระเยซูเจ้าทรงถูกทดลองในถิ่นทุรกันดารครั้งเดียวแล้วจบเลย ลูกาเล่าว่า “เมื่อปีศาจทดลองพระองค์ทุกวิถีทางแล้ว จึงแยกจากพระองค์ไป รอจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม” (ลก 4:13) ที่เมืองซีซารียาแห่งฟิลิป หลังจากพระองค์ตรัสทำนายถึงพระทรมานแล้ว เป็นเปโตรศิษย์เอกนั่นเองที่คัดค้านวิถีทางของไม้กางเขน และชักชวนพระองค์ให้เลือกหนทางที่สบายกว่าและมีเกียรติมากกว่า จนพระองค์ทรงคว่ำ “เจ้าซาดาน ถอยไปข้างหลัง” (มธ 16:21-23) เมื่อใกล้วาระสุดท้าย พระองค์กล่าวกับพวกศิษย์ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นผู้ที่ยืนหยัดอยู่กับเราในการทดลองที่เราได้รับ” (ลก 22:28) และที่หนักสุดคือบนภูเขามะกอก เมื่อ

พระองค์ทรงภาวนาว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์มีพระประสงค์ โปรดทรงนำถ้อยนี้ไปจากข้าพเจ้าเถิด” (ลก 22:39-46) แสดงว่าพระองค์ทรงถูกทดลองตลอดชีวิต !!! เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงต้อง “เฝ้าระวังตลอดชีวิต” ไม่ใช่หลงผิดตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญตบะหรือทำการใด ๆ เพื่อให้บรรลุถึงขั้นที่เรียกว่าจิตว่าง “ปลอดภัยจากการทดลอง” เพราะพระเยซูเจ้าเองก็ไม่เคยและไม่ทรงพยายามด้วยที่จะบรรลุถึงขั้นนี้

วิธีต่อสู้กับการผจญ

1. เคารพตนเอง ลองถามตัวเองว่า “คนอย่างฉันน่าจะหรือจะทำการแบบนี้”
2. คิดถึงศักดิ์ศรีของบรรพบุรุษ ของวัด สถาบัน ประเทศชาติ ฯลฯ
3. คิดถึงคนที่เรารักและคนที่รักเรา “ถ้าติดคุก แล้วใครจะเลี้ยงดูลูกเมียล่ะ ?”
4. คิดว่าเรากำลังอยู่ต่อหน้าพระเยซูเจ้าเสมอ “ถ้าพระองค์อยู่ต่อหน้าเรา เราจะกล้าทำสิ่งนี้หรือ ?”

การป้องกันเชิงรุก

ให้ถือหลักว่า “การหนี” หรือ “การตั้งรับ” มีแต่ทรงกับทรุด เพราะฉะนั้นเราต้อง

1. คิดดี
2. พูดดี
3. ทำดี

หากเรากำลัง “คิดดี”, “พูดดี” และ “ทำดี” อยู่ ย่อมเป็นไปได้เลยที่จะมีสิ่งใดมาชักนำเราให้ “คิดชั่ว” หรือ “ทำชั่ว” ได้

นี่คือวิธี “ป้องกัน” การผจญที่ดีที่สุด

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ คริสตศาสนา	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง คุณธรรมพื้นฐานหลัก 4 ประการ	
ออกแบบโดย เซอร์แอสเทลฯ โต่งสนั่น	โรงเรียน เซนต์โยเซฟแม่พระมาด จ. ตาก
วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017	

1. การให้ภาพรวม:

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- นักเรียนเข้าใจความหมายและความสำคัญของคุณธรรมพื้นฐานหลัก 4 ประการ คือ 1. ความรอบคอบ 2. ความยุติธรรม 3. ความกล้าหาญ และ 4. ความมั่งคั่งหรือความพอเพียง
- นักเรียนปรับใช้คุณธรรมที่ได้เรียนรู้และผู้มีคุณธรรมเป็นบุคคลต้นแบบในการดำเนินชีวิตประจำวันสมตามวัยของตนจนกลายเป็นลักษณะนิสัยหรือคุณลักษณะประจำตัว

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- คุณธรรมพื้นฐานและบุคคลต้นแบบเป็นการเสริมสร้างและพัฒนาความเป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายสติปัญญา และจิตใจ ในการประกอบความดี

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- ความหมายและความสำคัญของ “คุณธรรม”
- ความหมายและความสำคัญของคุณธรรมพื้นฐานหลัก 4 ประการคือ
 1. ความรอบคอบ
 2. ความยุติธรรม
 3. ความกล้าหาญ
 4. ความมั่งคั่งหรือความพอเพียง

1.4 เวลา (Time)

- 5 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินและวัดผล

- จากการร่วมมือกันวิเคราะห์และร่วมตอบคำถาม
- สังเกตความสนใจ ตั้งใจในการอ่าน ตอบคำถามการร่วมแสดงความคิดเห็น

3. การนำเสนอ

3.1 คาบที่ 1-4

3.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ในแต่ละคาบให้นักเรียนดูวิดีโอ บุคคลตัวอย่างมีและศึกษาพระคัมภีร์เกี่ยวกับคุณธรรมแต่ละด้าน

1. ความรอบคอบ: พระปิยะมหาราช กับพระคัมภีร์ในบท ฟป.4:8-9, มธ.25:1-13, ลก.12:39-40, ลก.16:1-8

2. ความยุติธรรม: เปาปุ่นจิ้น กับพระคัมภีร์ในบท ลก.18:1-8, มธ.20:1-6

3. ความกล้าหาญ: พระศรีสุริโยทัย กับพระคัมภีร์ในบท มก.6:49, 14:60-65, ขว. 1:6-9, ทมธ.1:7, ฮบ. 11:30, ยก.2:25

4. ความมัธยัสถ์: พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 กับพระคัมภีร์ในบท ฟป.11-13, สดด.34:19, 35:13, อสย.53:7

- แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 5 คน และเขียนสรุปคุณธรรมที่ปรากฏ พฤติกรรมที่แสดงถึงคุณธรรมนั้น และผลที่เกิดขึ้นแก่สังคมจากคุณธรรมนั้นที่สะท้อนจากบุคคลตัวอย่างและพระคัมภีร์ในบทที่ศึกษา

3.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนรู้และแบบอย่างที่ได้รับ

- ให้นักเรียนอ่านเพิ่มเติมเรื่องเกี่ยวกับคุณธรรมและคำอธิบายพระคัมภีร์ ตามที่กำหนดไว้ในแต่ละคาบ

- ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านตามที่กำหนดไว้ในแต่ละคาบ จากนั้น ครูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องคุณธรรมนั้นๆ

อธิษฐานภาวนา

สวดภาวนาขอพลังกำลังใจจากพระเจ้าในการประกอบความดี

3.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนอภิปรายว่า ในฐานะของนักเรียน นักเรียนควรปฏิบัติตัวหรือมีพฤติกรรมในชีวิตประจำวันอย่างไรที่สะท้อนถึงคุณธรรมตามแบบอย่างที่เป็นนั้น

- ให้นักเรียนเขียนข้อตั้งใจที่จะปฏิบัติประจำสัปดาห์และให้มารายงานในคาบถัดไป

เฉพาะคาบที่ 4

- แบ่งกลุ่มนักเรียน เพื่อแต่งและแสดงละคร เรื่อง “คุณธรรมพื้นฐาน 4 ประการในชีวิตของฉัน” กลุ่มละ 5 นาที เพื่อแสดงในคาบถัดไป

3.2 คาบที่ 5

3.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- แต่ละกลุ่มแสดงละครที่ได้เตรียมตัวมาและชั้นเรียนร่วมกัน สรุบบทเรียนรู้จากละครแต่ละเรื่อง
- ให้นักเรียนเขียนบันทึก 8-10 บรรทัด เรื่อง “คุณธรรมประจำใจของฉัน” และอ่านแบ่งปันในชั้น

4. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

4.1 คาบที่ 1-4

4.1.1 หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคุณธรรมนี้ ผ่านทางบุคคลต่างๆและจากพระคัมภีร์ที่ได้ศึกษา นักเรียนรู้สึกต่างจากเมื่อก่อนอย่างไร?

4.1.2 จากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างไร เพื่อเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ขึ้น?

4.2 คาบที่ 5

- นักเรียนเลือกใครเป็นแบบการดำเนินชีวิต (Role Model) เพราะเหตุใด?

5. สื่อการเรียนการสอน

- เครื่องเล่นและแผ่นซีดี
- หนังสือเรียนวิชาคริสตศาสนา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

6. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์
 1. อุปมาเรื่องหญิงสาวสิบคน (มธ: 1-13)
 2. การให้ทาน การเตรียมพร้อมเมื่อนายกลับมา (ลก 12: 32-48)
 3. ความฉลาดของผู้จัดการ การใช้จ่ายอย่างถูกต้อง (ลก 16: 1-13)
 4. ผู้พิพากษาที่ไร้มโนธรรมกับหญิงม่ายผู้รบเร้า (ลก 18: 1-8)

สาระการเรียนรู้ คริสตศาสนา	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง พระเยซูผู้เป็นธรรม	
ออกแบบโดย เซอร์แอสแตลฯ โด่งสนั่น	โรงเรียน เซนต์โยเซฟแม่ระมาด จ. ตาก
วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2560	

1. การให้ภาพรวม:

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อให้นักเรียนรู้และเข้าใจถึงความเป็นธรรมของพระเยซูที่มองมนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระองค์
- เพื่อให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความเป็นธรรมตามแบบอย่างของพระเยซูเข้าสู่บุคคลที่อยู่รอบข้าง

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนมีความชื่นชมและยึดพระเยซูเจ้าเป็นแบบอย่างการดำเนินชีวิตในเรื่องความเป็นธรรมในการปฏิบัติตนต่อผู้อื่น

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- คุณความดีของพระเยซูเจ้าในด้านความเป็นธรรม

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- เปิดคลิป Youtube เรื่องความเป็นธรรม (เปาป๋นจิ้น) สั้นๆ แล้วร่วมกันสนทนาและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

1.5 เวลา (Time)

- 2 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินและวัดผล

- สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม การตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น

3. การสร้างบรรยากาศ

- คู่อารมณ์สร้างความน่าสนใจ

4. การนำเสนอ

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนอ่านพระวรสาร มธ.20: 1-16 เรื่อง คนงานในสวนองุ่น และอาสาสมัครแสดงบทบาทสมมติเรื่อง นิทานเปรียบเทียบคนงานในสวนองุ่น (มธ.20: 1-16)

- ครูให้นักเรียนวิพากษ์วิจารณ์ว่า “เจ้าของอู่งุ่นเป็นธรรมหรือไม่ เพราะเหตุใด?” และร่วมกันสรุปข้อเรียนรู้

อธิษฐานภาวนา

ขอพระกำลังจากพระเจ้าที่นักเรียนจะเป็นผู้นำความเป็นธรรมสู่สังคม

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูแจกบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ เรื่อง คนงานในสวนอู่งุ่น (มธ. 20: 1-16) ให้นักเรียนอ่านและช่วยกันสรุปบทเรียนรู้ และกำหนดข้อตั้งใจเพื่อนำไปปฏิบัติเพื่อนำมารายงานในคาบถัดไป

คาบที่ 2

- ครูอธิบายความหมายของอุปมาเรื่องนี้และอธิบายเพิ่มเติม เรื่อง ความเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระเจ้า “มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระเจ้า トラบเท่าที่ทุกคนมีพระเจ้าผู้สร้างองค์เดียวกัน ทุกคนถูกสร้างมาตามภาพลักษณ์ของพระเจ้าเดียวกันพร้อมกับจิตวิญญาณ” (YOUCAT ข้อ 329 - 331) ครูแจกให้นักเรียนอ่านและศึกษาเพิ่มเติม

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนร่วมกันร้องเพลง “ผู้นำสันติ” เมื่อร้องเพลงเสร็จแล้วให้ทุกคนเงียบและอธิษฐานสักครู่ และให้วิเคราะห์เนื้อหาของเพลง อภิปรายและสรุปว่า ผู้นำสันติต้องมีลักษณะอย่างไร และจะต้องทำอย่างไร?
- นักเรียนหาข้อตั้งใจและเลือกกิจกรรมที่แสดงถึงความเป็นธรรมต่อผู้อื่นใน 1 สัปดาห์ และกลับมารายงานในคาบถัดไป

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

1. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับความเป็นธรรมตามแบบพระเยซู?
2. หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับความเป็นธรรมตามแบบอย่างของพระเยซูเจ้า นักเรียนรู้สึกต่อพระองค์ต่างจากเมื่อก่อน หรือไม่ อย่างไร?

6. สื่อการเรียนการสอน

- คลิปยูทูป
- หนังสือเรียนวิชา คริสตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
- เพลงผู้นำสันติ

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงบันทึกบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง คนงานในสวนอู่งุ่น (มธ 20: 1-16)

สาระการเรียนรู้ คำสอนคริสตศาสตร์	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง นักบุญเปาโลและงานแพร่ธรรมของท่าน	
ออกแบบโดย ครูวรารักษ์ บุญทองมาก	โรงเรียน พระมารดาไมจานุเคราะห์ กรุงเทพมหานคร

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- (1) นักเรียนจะได้รู้และเข้าใจถึงชีวประวัติและแบบอย่างการดำเนินชีวิตของนักบุญเปาโล
- (2) นักเรียนจะสามารถนำแบบอย่างของนักบุญเปาโลในการดำเนินชีวิตที่ดี

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนรู้สึกสำคัญในความผิดพลาดของตนเองและกลับใจ ประกาศข่าวดีเป็นศิษย์ธรรมทูตที่ยึดคุณค่าพระวรสารด้านความรักในการดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของนักบุญเปาโลเกี่ยวกับการกลับใจและการประกาศข่าวดี

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- (1) ชีวประวัติและแบบอย่างการดำเนินชีวิตของนักบุญเปาโล
- (2) คุณค่าพระวรสารเรื่อง ความรัก

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละเท่าๆ กัน เล่นเกมปิดตา กลุ่มหนึ่งปิดตา อีกกลุ่มหนึ่งเป็นผู้นำทางเพื่อไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง โดยคุณครูจะนำสิ่งที่เป็เครื่องกีดขวาง และเป็นอุปสรรคในการเดินทาง

คำถามนำ

- ผู้ที่ถูกปิดตาารู้สึกอย่างไร สามารถไปถึงจุดหมายได้หรือไม่ อย่างไร
- ผู้ที่เป็นคนนำทางรู้สึกอย่างไรในการเป็นผู้นำทางคนอื่น
- นักเรียนได้เรียนรู้อะไรจากเกมนี้ และคิดว่ามีความสัมพันธ์กับชีวิตของตนเองอย่างไร?

1.5 เวลา (Time)

- 3 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินและวัดผล

- การตอบคำถาม
- การแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
- การสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม

3. การสร้างบรรยากาศ

- คู่มือสร้างบรรยากาศ

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนรำพึงภาวนาตามบทเพลง “การกลับใจของชายคนหนึ่ง” หลังจากนั้นให้ทุกคนเงียบ ไตร่ตรอง เนื้อหาของบทเพลงที่ได้ฟัง และวิเคราะห์ว่า

- * การกลับใจนั้นเป็นเรื่องที่ยากสำหรับชีวิตของตนเองหรือไม่ อย่างไร ?
- * นักเรียนเคยมีประสบการณ์การกลับใจในชีวิตของตนอย่างไร ทำไมต้องกลับใจในครั้งนั้น

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ ละ 5-6 คน ให้แต่ละกลุ่มอ่านและศึกษาพระคัมภีร์จากหนังสือกิจการ อัครสาวก บทที่ 22 ข้อ 3 -16

บทอ่านจากหนังสือกิจการอัครสาวก (กจ 22:3-16)

เวลานั้น เปาโลจึงกล่าวกับประชาชนว่า “ข้าพเจ้าเป็นชาวยิว เกิดที่เมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซีย แต่เติบโตในเมืองนี้ กามาลีเอลเป็นอาจารย์สอนข้าพเจ้าให้ปฏิบัติตามธรรมเนียมของบรรพบุรุษอย่างเคร่งครัด ข้าพเจ้ารับใช้พระเจ้าด้วยความกระตือรือร้นอยู่เสมอเช่นเดียวกับที่ท่านทั้งหลายปฏิบัติอยู่ในวันนี้ ผู้ที่ดำเนินตามวิถีทางนี้เคยถูกข้าพเจ้าเบียดเบียนถึงตาย ข้าพเจ้าจับกุมทั้งชายและหญิงจองจำไว้ในคุก ดังที่มีหาสมณะและสภาผู้อาวุโสทุกคนเป็นพยานยืนยันได้ เพราะเขามอบจดหมายให้ข้าพเจ้านำไปให้แก่บรรดาพี่น้องชาวยิวที่เมืองดามัสกัส ข้าพเจ้าจึงออกเดินทางเพื่อไปจับกุมบรรดาคริสตชนซึ่งอยู่ที่นั่น นำกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อลงโทษ

เวลาประมาณเที่ยงวัน ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ทันใดนั้นมีแสงสว่างจ้าจากท้องฟ้าล้อมรอบตัวข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าล้มลงที่พื้นดินและได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เฮาโล เฮาโล เจ้าเบียดเบียนเราทำไม’

ข้าพเจ้าจึงถามว่า ‘พระเจ้าข้า พระองค์คือใคร?’

พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูชานาซาเรธ ซึ่งเจ้ากำลังเบียดเบียนอยู่’ คนที่อยู่กับข้าพเจ้าเห็นแสงสว่าง แต่ไม่ได้ยินเสียงคนที่พูดกับข้าพเจ้า

แล้วข้าพเจ้าถามอีกว่า ‘พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร?’

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้น เข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกทุกสิ่งที่คุณที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เจ้าทำ’ แสงนั้นสว่างจ้าจนข้าพเจ้ามองไม่เห็นสิ่งใดผู้ร่วมเดินทางกับข้าพเจ้าจึงจูงมือข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส

ชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ เป็นที่เคารพนับถือของชาวยิวทุกคนซึ่งอยู่ที่นั่น เขามาพบข้าพเจ้า ยืนใกล้ๆ พูดยกับข้าพเจ้าว่า ‘เซาโล น้องเอ๋ย จงกลับมามองเห็นเถิด’ และในเวลานั้นเองข้าพเจ้าก็มองเห็นเขา

อานาเนียบอกข้าพเจ้าว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทรงเลือกสรรท่านให้รู้พระประสงค์ของพระองค์ ให้เห็นพระคริสตเจ้าผู้ทรงชอบธรรมและได้ยื่นพระสุรเสียงจากพระโอบอ้อมของพระองค์ เพราะท่านจะเป็นพยานของพระองค์ยืนยันสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยืนยันแก่นุชน้อยทุกคน บัดนี้ท่านรออะไรอยู่อีก จงลุกขึ้น รับศีลล้างบาปและเรียกขานพระนามพระองค์ชำระล้างบาปของท่านเถิด’

- ครูตั้งคำถามให้นักเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มตอบว่า:

1. “หากนักเรียนเป็นนักบุญเปาโล ที่หายจากอาการตาบอดในขณะนั้น นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรต่อไป?
2. “ทำไม นักบุญเปาโลจึงกลับใจ และเปลี่ยนแปลงชีวิตมาทำงานแพร่ธรรมของพระศาสนจักร?”

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้กลุ่มนำเสนอและสรุปร่วมกันในชั้นเรียน

อธิษฐานภาวนา

ครูให้นักเรียนสงบนิ่งและอธิษฐานในใจด้วยบทภาวนา “บทแสดงความทุกข์”

“ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เสียใจที่ได้ทำบาป เพราะบาปเรียกเรื่องการลงโทษ และ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บาปทำเคืองพระทัยพระองค์ ผู้ทรงความดีและทรงสมควรได้รับความรักจากมนุษย์ทั้งมวล เดชะพระหรรษทานช่วยข้าพเจ้าตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ทำบาปอีกเลย จะหลีกเลี่ยงโอกาสบาป และจะพยายามใช้โทษบาป โปรดทรงพระกรุณาอภัยบาปแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด อาแมน”

- ให้นักเรียนรำพึงและบันทึกส่วนตัวว่า “ในขณะนี้ ฉันอยากกลับใจในเรื่องใดมากที่สุด เพราะเหตุใด?”

4.2 คาบที่ 2

- ครูทบทวนภาพรวมของแต่ละกลุ่มนำเสนอในคาบก่อน

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนดูคลิปเรื่อง “ชีวิตประวัติของนักบุญเปาโล” และตอบคำถาม ดังนี้

* เมื่อนักเรียนได้ดูชีวประวัติของนักบุญเปาโลแล้ว มีความคิดเห็นอย่างไร?

* นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร เพื่อแสดงถึงการแพร่ธรรมตามแบบอย่างของนักบุญเปาโล?

* นักเรียนแต่ละกลุ่ม เขียนสรุปสิ่งที่แสดงถึงวิธีการแพร่ธรรมหรือการประกาศข่าวดีของตนเอง ว่ามีวิธีการใดบ้าง?

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้ความรู้เกี่ยวกับการกลับใจของนักบุญเปาโลและการเดินทางงานแพร่ธรรมของท่าน โดยเล่าเรื่องราวของท่านนักบุญเปาโลและอธิบายถึงอุปสรรคต่างๆในการเดินทางงานแพร่ธรรมของท่าน

“เปาโล เดิมชื่อว่า เซาโล เกิดในปี ค.ศ. 10 ที่เมืองทาร์ซัสซึ่งตั้งอยู่ทางเหนือประเทศปาเลสไตน์ บิดาเป็นช่างเย็บหนังสัตว์ มีสัญชาติโรมัน แต่เล็กแต่น้อยเปาโลได้รับการศึกษาอบรมแบบฟาริสีที่กรุงเยรูซาเล็ม จึงมีความรอบรู้ในพระคัมภีร์เป็นอย่างดี และมีอุปนิสัยใจคอเคร่งครัดตอกฎบัญญัติแบบฟาริสี เปาโลคงไม่เคยเห็นหรือรู้จักพระเยซูคริสต์มาก่อน เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์แล้วจึงเริ่มเบียดเบียนพวกศิษย์ของพระองค์อย่างหนัก จนกระทั่งถูกสายฟ้าฟาดตกจากหลังม้ากลายเป็นคนตาบอด จึงกลับใจกลายเป็นอัครสาวกผู้ใจร้อนรันทน ท่านได้รับการเยียวยาให้หายตาบอด และเริ่มเทศนาเรื่องพระเยซูคริสต์ที่อารเบียและที่เมืองดามัสกัส พวกศัตรูของคริสตชนพากันผิหว้างและโกรธแค้นในตัวเปาโลจึงปิดประตูเมืองหมายจะจับตัวมาลงโทษให้ได้ แต่คนค้าสินพวกคริสตชนแอบนำเปาโลใส่ถุงใหญ่ซ่อนออกนอกกำแพงเมือง เปาโลจึงหนีรอดไปได้ เปาโลจึงไปพบและแสดงตัวแก่บรรดาอัครสาวกที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งทุกคนก็ต้อนรับท่านด้วยความยินดี ต่อมาท่านก็กลับไปซีเรียและซีลีเซีย และพำนักอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 14 ปี จากนั้นเปาโลก็เริ่มเดินทางครั้งประวัติศาสตร์ออกเทศนาสั่งสอนพร้อมกับเพื่อนร่วมทางเป็นเวลายาวนานถึง 3 ครั้ง ท่านได้ปลูกฝังความเชื่อและกลุ่มคริสตชนไว้มากมาย และได้เฝ้าติดตามอภิบาลโดยเขียนจดหมายไปแนะนำ สั่งสอนตักเตือน จดหมายเหล่านั้น ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ภาคพระธรรมใหม่ เต็มไปด้วยคำสั่งสอนที่ลึกซึ้ง มีคุณค่าฝ่ายจิตใจเป็นอันมาก ช่วงสุดท้ายเปาโลถูกจับที่กรุงเยรูซาเล็ม ถูกส่งตัวไปที่กรุงโรม และถูกประหารชีวิตในราวปี ค.ศ. 62

จากเส้นทางที่เปาโลใช้ในการเดินทางประกาศข่าวดีเรื่องพระเยซูคริสต์นี้ (แสดงแผนที่การเดินทางของเปาโล) เราคงต้องทึ่งเพราะการเดินทางสมัยนั้นแสนจะยากเย็น ต้องใช้เรือและเท้าเป็นพาหนะ สำหรับเรื่อนั้นก็คือเรือใบเรือพาย นอกจากจะช้าแล้วยังเสี่ยงต่ออันตรายอันเกิดจากคลื่นลมพายุ ปรากฏว่าเปาโลต้องเผชิญกับการลอยคอในทะเลเพราะเรือแตกมาแล้วถึง 3 ครั้ง (2คร 11:25) นอกจากนั้นยังต้องเผชิญภัยทางบกจากโจรผู้ร้ายจากศัตรูที่เอาหินทุ่มจากพี่น้องทรยศ จากการทำงานอย่างตรากตรำลำบาก ฯลฯ “อะไรที่ทำให้เปาโลอดทนได้ถึงขนาดนั้น ก็เพราะใจร้อนรันทนของท่านนั่นเอง”

เพราะเปาโล บุรุษผู้มีใจร้อนรันทนคนเดียวแท้ๆ พระนามของพระเยซูคริสต์ได้แผ่กระจายไปทั่วสารทิศ จนปรากฏเป็นปีกแผ่นมันคงมาจนทุกวันนี้ หากว่าชายทุกคน หรือชายหลายๆ คนจะเอาเยี่ยงอย่างของเปาโลบ้าง โดยเติมไฟความร้อนรันทนลงในใจอีกสักนิด แล้วออกประกาศอย่างจริงจังอีกสักหน่อย ป่านนี้จะเกิดอะไรขึ้น? ไม่จำเป็นถึงกับต้องออกเดินทางไปประกาศยังเมืองไกล เอาแค่รอบๆ บ้านของเรา รอบๆ วัดของเรา ซึ่งยังมีผู้คนอีกเป็นจำนวนมากที่ยังไม่เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เลย เขาอยู่ใกล้ชิดกับเรา เป็นเพื่อนบ้านของเรามาช้านานแล้ว และบางที่กำลังคอยใครสักคนจากพวกเราไปบอกข่าวดีนี้ให้เขาทราบ แต่เขาก็ได้แต่คอย

- ให้แต่ละกลุ่มเขียนคำตอบลงในกระดาษต่อคำถามว่า “การเดินทางงานแพร่ธรรมของนักบุญเปาโล มีความยากลำบากหรือมีอุปสรรคอย่างไรบ้าง? และหากนักเรียนเป็นนักบุญเปาโล นักเรียนจะเผชิญและฝ่าฟันความยากลำบากและอุปสรรคเหล่านี้ได้อย่างไร?”

- ให้ทุกกลุ่มนำเสนอและร่วมกันอภิปรายในชั้น

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนสำรวจชีวิตของตนเอง หลังจากการกลับใจของเปาโล ท่านเปลี่ยนคุณค่าของท่าน โดยให้ความสำคัญกับพระพรของความเชื่อและการเรียกซึ่งท่านได้รับจากพระคริสตเจ้า “นักเรียนคิดว่าคุณค่าที่เปาโลให้ความสำคัญนี้มีอยู่ในตัวของนักเรียนหรือไม่? และมีความหมายอย่างไรในชีวิตของนักเรียน?”

- ให้นักเรียนบันทึกคำตอบและแบ่งปันกันในกลุ่มตามความสนใจด้วยความเคารพซึ่งกันและกัน

- ให้นักเรียนเขียนจดหมายถึงเพื่อนต่างศาสนา ที่บ่งบอกถึงการแพร่ธรรมหรือการประกาศข่าวดี ในฐานะที่นักเรียนเป็นศิษย์ธรรมทูตที่ออกไปประกาศข่าวดี คนละ 1 ฉบับ นำไปส่งให้กับเพื่อนคนนั้น และกลับมาแบ่งปันประสบการณ์กับเพื่อนๆ ในคาบต่อไป

4.3 คาบที่ 3

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูทบทวนภาพรวมของหน่วยเรียนรู้อีกครั้ง และให้นักเรียนอาสาสมัครเล่าถึงประสบการณ์ ของการไปประกาศข่าวดีแก่เพื่อนต่างศาสนา ในสัปดาห์ที่ผ่านมา พร้อมครูให้ความชื่นชมและให้กำลังใจในการดำเนินชีวิตของการเป็นศิษย์ธรรมทูตอย่างแท้จริง

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้นักเรียนฟังบทเพลง “แก่นรัก” จากวิดีโอ และให้แต่ละกลุ่มช่วยกันหาพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการแสดงความรักจากบทเพลงแก่นรักที่นักบุญเปาโล ได้ให้ความหมายของความรักไว้ใน (1 คร 13:4-13)

- ขออาสาสมัครอ่านพระคัมภีร์จากบทจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่ 1 บทที่ 13 ข้อ 4-13 อีกครั้งหนึ่งอย่างช้าๆ และชัดเจน เพื่อให้เพื่อนๆ ได้รำพึงภาวนาตาม

พระวรสาร

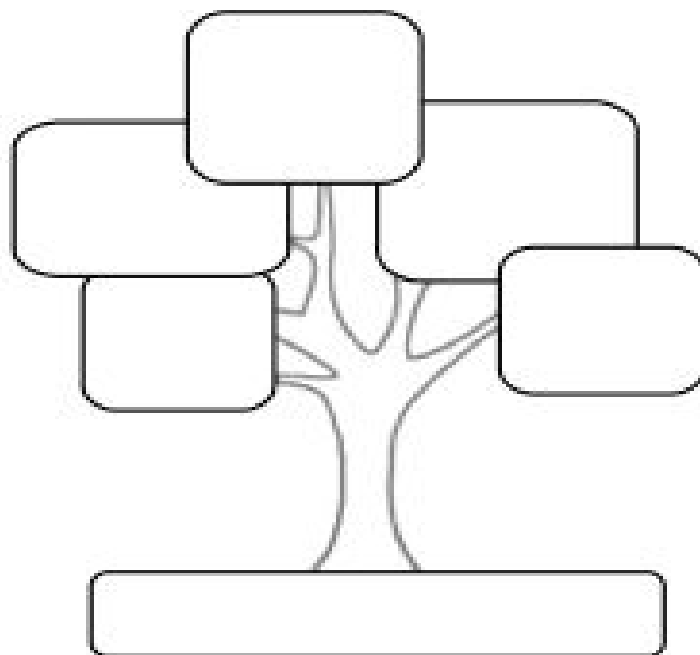
พระวาจาของพระเจ้าจากของนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่ 1 บทที่ 13 ข้อ 4-13
ความรักยอมอดทน มีใจเอื้อเฟื้อ ไม่อิจฉา ไม่โอ้อวดตนเอง ไม่จองหอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว
ความรักไม่จุนเจิว ไม่จดจำความผิดที่ได้รับ ไม่ยินดีในความชั่ว แต่ร่วมยินดีในความถูกต้อง ความรัก
ให้อภัยทุกอย่าง เชื่อทุกอย่าง หวังทุกอย่าง อดทนทุกอย่าง ความรักไม่มีสิ้นสุด แม้การประกาศพระวาจา
จะถูกขกเล็ก แม้การพูดภาษาที่ไม่มีใครเข้าใจจะยุติ แม้ความรู้จะหมดสิ้น เพราะเรารู้อย่างไม่สมบูรณ์
และประกาศพระวาจาอย่างไม่สมบูรณ์ แต่เมื่อสิ่งที่สมบูรณ์มาถึง ความไม่สมบูรณ์จะสูญสิ้นไป เมื่อ
ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าก็พูดจาเหมือนเด็กๆ คิดเหมือนเด็กๆ ใช้เหตุผลเหมือนเด็ก ๆ แต่เมื่อข้าพเจ้า
เป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกประพฤติเหมือนเด็ก ในเวลานี้ เราเห็นพระเจ้าเพียงรางๆ เหมือนเห็นในกระจก
เงา แต่เมื่อถึงเวลานั้น เราจะเห็นพระองค์เหมือนพระองค์ทรงอยู่ต่อหน้าเรา เวลานี้ ข้าพเจ้ารู้อย่างไม่
สมบูรณ์ แต่เมื่อถึงเวลานั้น ข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนที่พระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า
ขณะนี้ยังมีความเชื่อ ความหวังและความรักอยู่ทั้งสามประการ แต่ที่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งใดทั้งหมด
คือ ความรัก

- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปราย และสรุปความหมายของการแสดงออกถึงความรักต่อบุคคลอื่นว่ามี
วิธีการใดบ้างที่นักเรียนสามารถนำไปปฏิบัติในการดำเนินชีวิตประจำวัน

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้ข้อคิดกับนักเรียนถึงการเป็นศิษย์ธรรมทูต การเป็นแบบอย่างด้วยชีวิต ในฐานะที่ตนเป็นเยาวชน
และเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า

- ให้นักเรียนเขียนสิ่งที่คิดว่าจำเป็นที่จะนำไปใช้ในการทำงานเป็นผู้แพร่ธรรมของนักเรียน ลงใน Mind
Mapping (นักเรียนอาจจะวาดรูปแทนการเขียนได้) และให้อธิบายว่าทำไมจึงต้องการนำสิ่งเหล่านี้ไปในการ
ทำงานเป็นผู้แพร่ธรรมของนักเรียน

อธิษฐาน

ร่วมกันภาวนาตามบทเพลง “สอนด้วยชีวิต” ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปข้อคิดจากบทเพลงและนำไปปฏิบัติด้วยการเป็นแบบอย่างด้วยชีวิตของตนเอง

- นักเรียนเขียนบทภาวนาเพื่องานแพร่ธรรมของพระศาสนจักร และใช้บทภาวนานี้สวดก่อนนอนอย่างน้อยเป็นเวลา 1 สัปดาห์

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

1. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการกลับใจเป็นคนดี และการประกาศข่าวดีแก่บุคคลอื่น?
2. นักเรียนคิดว่าการกลับใจและการประกาศข่าวดีนี้ เกี่ยวโยงกับคุณค่าพระวรสารเรื่องความรักอย่างไร?
3. จากสิ่งที่ได้เรียนรู้และจากประสบการณ์การกลับใจและการประกาศข่าวดีของนักเรียนจะเกิดผล และสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองอย่างไร?

6. สื่อการเรียนการสอน

- เกมปิดตา
- คลิปวีดิทัศน์เรื่อง “ชีวประวัตินักบุญเปาโล”
- คลิปวีดิทัศน์เพลง “การกลับใจของชายคนหนึ่ง”
- คลิปวีดิทัศน์เพลง “แก่นรัก”
- คลิปวีดิทัศน์เพลง “สอนด้วยชีวิต”
- พระคัมภีร์

7. การเตรียมตัวของครู

- ค้นคว้าหาข้อมูลและสื่อประกอบการเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องราวของนักบุญเปาโล

สาระการเรียนรู้ วิชาคำสอน	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง การดำเนินชีวิตคริสตชนในสมัยปัจจุบัน	
จัดการเรียนรู้โดย ครูจิตติมา บุญคำ	โรงเรียน มาแตร์เดอีวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- นักเรียนตระหนักในบทบาทหน้าที่ และการปฏิบัติตนเป็นคริสตชนที่ดีได้ในชีวิตนักเรียน
- นักเรียนเข้าใจ และตระหนักในความสำคัญว่า ความเชื่อและพระเจ้าเป็นส่วนสำคัญในชีวิต และสามารถนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายของตนเองได้ ทั้งชีวิตฝ่ายโลกและทางชีวิตฝ่ายจิต

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนสามารถดำเนินชีวิตตามเป้าหมายทางโลกได้อย่างประสบความสำเร็จ ควบคู่ไปกับการปฏิบัติตนตามความเชื่อ และความศรัทธาต่อพระเป็นเจ้า

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

(1) เราเรียนคำสอนเพื่ออะไร?

(มัทธิว 4:4 - พระเยซูตรัสตอบว่า “มีคำเขียนไว้ว่า ‘มนุษย์ไม่อาจดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวแต่ดำรงชีวิตด้วยทุกถ้อยคำจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’)

(2) เป้าหมายในชีวิตนักเรียนและเป้าหมายชีวิตคริสตชนคืออะไร สองสิ่งนี้สามารถดำเนินไปในทางเดียวกันได้หรือไม่

(มัทธิว 13:24 พระเยซูทรงยกคำอุปมาอีกว่า “อาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนคนหว่านเมล็ดพันธุ์ดีในนาของตน” และ กาลาเทีย 5:22 - ส่วนผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดทน ความปรานี ความดี ความสัจย์ซื่อ)

(3) ทิศทางของคริสตชนวัยรุ่นที่มีความสุขกับชีวิต - เราใช้ชีวิตวัยรุ่นคริสตชนโดยยึดหลักความเชื่อและการปฏิบัติตนตามความเชื่อได้ พร้อมกับการใช้เวลาในการมุ่งมั่นกับการเรียนไปในเวลาเดียวกันได้ ได้โดยไม่ต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

(อิสยาห์ 43:4 เพราะเจ้าล้ำค่าและมีเกียรติในสายตาของเรา และเพราะเรารักเจ้า เราจึงยอมเอาผู้คนแลกกับเจ้า เอาประชากรแลกกับชีวิตของเจ้า และ สดุดี 95:7 - เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา เราเป็นประชากรที่พระองค์ทรงเลี้ยงดูในทุ่งหญ้าของพระองค์ เป็นฝูงแกะที่พระองค์ทรงอุ้มชูด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ วันนี้หากท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์)

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- เกมล่าสมบัติ (นักเรียนผูกขาดคิดกัน หรือจับมือกันไปหาสมบัติ บางกลุ่มได้คำใบ้เป็นแนวทางในการไปหาสมบัติ บางกลุ่มไม่ได้คำใบ้) (คาบที่ 1 See 1)
- วิดีโอ Einstein on God (คาบที่ 1 Judge 1)
- วิดีโอคลิปหัวข้อ A random act of kindness (คาบที่ 1 Act 1)

- วิดีโอคลิปบางส่วนของภาพยนตร์ เรื่อง The Martian (คาบที่ 2 See 2)
- เกมบอกทิศทาง (คาบที่ 4 See 4)
- วิดีโอ The meaning of life (อธิบายโดยใช้ข้อความจากพระคัมภีร์) (คาบที่ 4 Judge 4)
(ข้อมูลเกมหรือวิดีโอ อยู่ในเอกสารแนบท้ายแผนการสอน)

1.5 เวลา

- 6 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินผลและการวัดผล

- การมีส่วนร่วมกับกิจกรรม
- การตั้งคำถาม การตอบคำถาม
- การทำชิ้นงาน (Life Collage)

3. การสร้างบรรยากาศ

- ภาวนา พระวรสาร เพลง เขียนบทภาวนาสั้น (ตามหัวข้อที่ครูให้ หรือตามความต้องการของนักเรียน) และ บทสวด

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

อธิษฐานภาวนารำพึงกับพระวรสาร

(มัทธิว 4:4 - พระเยซูตรัสตอบว่า “มีคำเขียนไว้ว่า ‘มนุษย์ไม่อาจดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวแต่ดำรงชีวิตด้วยทุกถ้อยคำจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’)

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนแบ่งกลุ่มเล่นเกมล่าสมบัติ (โดยบางกลุ่มจะได้ใบนำทางที่ถูกต้องชัดเจน บางกลุ่มได้ใบนำทางเพียงครึ่งเดียว บางกลุ่มได้ใบนำทางที่บอกทิศทางผิด ๆ และบางกลุ่มไม่ได้ใบนำทางเลย กลุ่มใดล่าสมบัติได้ก่อน ถือเป็นผู้ชนะ)
- นักเรียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัว และแบ่งปันในกลุ่มเกี่ยวกับเกมล่าสมบัติที่เล่นว่า ทีมที่ชนะมีความสามารถที่สุดสมกับเป็นผู้ชนะใช่หรือไม่?
- ปัจจัยในการแพ้ หรือชนะขึ้นอยู่กับสิ่งใด?
- การแพ้ชนะ เกิดขึ้นด้วยความยุติธรรมหรือไม่? เพราะเหตุใด?

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนเขียนบันทึกประสบการณ์ว่า ถ้าเปรียบเทียบเกมที่เล่นนี้กับการดำเนินชีวิตคริสตชน สมบัติที่ล้ำเปรียบเหมือนกับสิ่งใดในชีวิต ใบบันทึกเปรียบเทียบเหมือนกับสิ่งใด การที่ได้รับหรือไม่ได้รับใบบันทึกเปรียบได้กับอะไร และเกมนี้เปรียบเทียบกับดำเนินชีวิตคริสตชนได้อย่างไร?

- นักเรียนควิดิโคลิกปหัวข้อ Einstein on God และพูดแสดงความคิดเห็นว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของ Albert Einstein เกี่ยวกับการมีอยู่จริงของพระเจ้าเป็นเจ้า เพราะอะไร?

- นักเรียนอ่านเอกสาร (J 1 = YOUCAT บทที่ 1 ข้อ 3-6 มนุษย์เปิดรับพระเจ้า และ YOUCAT บทที่ 2 ข้อ 7-10 พระเจ้าทรงอยู่ใกล้เรามนุษย์)

- ครูช่วยให้ความกระจ่างของเนื้อหาที่อ่าน โดยการอธิบายและถามตอบ โดยเชื่อมโยงความหมายเกมนี้เล่นกับการบรรลุจุดประสงค์หรือแสวงหาเป้าหมายของชีวิต

- นักเรียนตอบคำถาม

(1) เพราะเหตุใด เราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับความรักของพระเจ้า?

(2) มนุษย์ได้รับสิ่งใดจากความรักของพระเจ้า (อ้างอิง กาลาเทีย 5:22 ยอห์น 15:9 สดุดี 118:1)

(3) การตระหนักในความรักของพระเจ้า จะช่วยเหลือหรือชี้นำเราในการดำรงชีวิตอย่างไร?

(4) “เพราะเหตุใดเราจึงเรียนคำสอน?”

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนร้องเพลง “ความรักของพระเจ้า”

- ชิดเส้นใต้ ข้อความที่ประทับใจและบอกเหตุผล

- นักเรียนแต่ละคนเขียนตอบคำถามเหล่านี้ส่วนตัว

(1) สิ่งใดที่เป็นการปฏิบัติตนอย่างดีที่ได้เคยทำต่อผู้อื่น คิดว่าผู้รับมีความรู้สึกอย่างไร และเมื่อทำสิ่งนั้นนักเรียนรู้สึกอย่างไร?

(2) นักเรียนควิดิโ A random act of kindness และบอกความรู้สึกของการเป็นผู้ให้และผู้รับ

(3) ให้เขียนข้อตั้งใจดีที่จะปฏิบัติได้จริง 2 ข้อ ต่อบุคคล หรือกลุ่มบุคคลใกล้ตัว แต่นักเรียนไม่เคยมีปฏิสัมพันธ์มาก่อน บันทึกสิ่งที่ทำและผลที่ได้รับ เพื่อเปิดโอกาสให้ตัวเองได้ทำกิจการดี ๆ แบบง่าย ๆ ที่ไม่เคยทำมาก่อน เพื่อ เป็นการตอบสนองต่อความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา และจะได้สามารถสัมผัสความรักที่พระเจ้ามีต่อเรา

5. คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- ฉันรู้สึกอย่างไร เมื่อได้ปฏิบัติหรือทำสิ่งดี ๆ ให้กับคนที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน?

- นักเรียนคิดว่า พระเจ้าจะชมฉันว่าอย่างไร เมื่อเห็นการกระทำของฉัน?

ภาวนาจบ นักเรียนภาวนาขอบคุณพระเจ้า ต่อสิ่งดี ๆ ที่ได้รับในคาบนี้

4.2 คาบที่ 2 และคาบที่ 3

อธิษฐานภาวนารำพึง

(กาลาเทีย 5:22) และร้องเพลงความรักของพระเป็นเจ้า

- ครูให้นักเรียนทบทวนกิจกรรมที่ทำ และสิ่งที่เรียนในคาบที่ผ่านมา
- รายงานหรือแบ่งปันกิจการดีที่ได้กระทำ (ตามความสมัครใจ และครูสรุปย้ำประเด็นว่า เราารู้สึกดีต่อการทำให้ผู้อื่นมีความสุข หรือการให้อะไร พระเป็นเจ้าก็อยากทำให้เรามีความสุขเช่นนั้นเหมือนกัน)
- ครูย้ำข้อสรุปของนักเรียนในเนื้อหา “เราเรียนคำสอนเพื่ออะไร”

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนดู trailer หนึ่งเรื่อง The Martian ครูอธิบายเนื้อเรื่องเพิ่มเติม บอกนักเรียนว่า จะให้ดูช่วงสุดท้ายของเรื่องและถามคำถามนำ

(1) จากปัญหาต่าง ๆ ที่เขาต้องเผชิญ นักเรียนคิดว่าเขาจะสามารถขึ้นยานอวกาศ เพื่อกลับโลกได้หรือไม่ และ

(2) ถ้าเขากลับโลกไม่ได้ความพยายามในการกลับโลกนี้ คุ่มค่ากับการเสี่ยงหรือการเสียชีวิตหรือไม่?

- นักเรียนดูวิดีโอคลิปช่วงสุดท้ายของเรื่อง บอกความรู้สึก ตอบคำถาม 2 ข้อนี้ และตอบเพิ่มอีก 1 คำถาม

(1) นักเรียนคิดว่าเป้าหมายของชีวิตของนักบินอวกาศคนนี้เป็นอะไร เขาเสี่ยงเช่นนั้นเพราะอะไร? และเพื่ออะไร?

- แบ่งปันคำตอบในกลุ่มใหญ่

- ครูช่วยนำนักเรียนสรุปประเด็นสำคัญของเรื่องและข้อคิด

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนตอบคำถามเป็นส่วนตัว

- เป้าหมายของชีวิตการเรียนของนักเรียนคืออะไร และขณะนี้นักเรียนทำอะไรบ้าง เพื่อให้ไปถึงเป้าหมายนี้?

- มีใคร และอะไรที่จะมีส่วนช่วยให้เป้าหมายนี้สำเร็จลุล่วงไปได้?

- นักเรียนอ่านเอกสาร YOUCAT เล่ม 1 ข้อ 58 ที่กล่าวว่ามนุษย์ถูกสร้างขึ้นตาม พระฉายาลักษณ์ของพระเจ้า หมายความว่าอย่างไร? ข้อ 59 พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์มาทำไม?

- ครูช่วยให้ความกระจ่างของเนื้อหาที่อ่าน โดยการอธิบาย และถามตอบโดยเชื่อมโยงความหมายของเนื้อหาที่อ่านกับคำถาม และคำตอบของนักเรียน

- นักเรียนตอบคำถามเหล่านี้เป็นส่วนตัว

(1) นักเรียนคิดว่า พระเป็นเจ้าอยากให้นักเรียนมีความสุขหรือไม่? เพราะอะไร?

(2) ความสุขที่พระเจ้าต้องการให้มนุษย์ได้รับ หรือเป้าหมายของชีวิตมนุษย์ที่พระเจ้าวางไว้ จะขัดแย้งกับ เป้าหมายในชีวิตของนักเรียนหรือไม่? อย่างไร? และเพราะอะไร?

(3) นักเรียนคิดว่า พระเป็นเจ้าจะทรงอยากช่วยให้นักเรียนไปสู่เป้าหมายชีวิตที่ต้องการหรือไม่? เพราะอะไร? (ฮ้างอิง 2 เทสะ โลกิกา 1:11)

(4) คิดว่า ขณะนี้พระเป็นเจ้าทรงช่วยเราอยู่หรือไม่? อย่างไร? หรือผ่านทางใคร? และถ้าไม่มีบุคคลเหล่านี้ ชีวิตเราจะเป็นอย่างไ?

(5) เพราะเหตุใด เราจึงต้องรักษาสัมพันธ์ภาพที่แน่นแฟ้นกับพระเป็นเจ้าอยู่เสมอ?

- ครูให้นักเรียนในการสรุปประเด็นของเนื้อหาส่วนนี้

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนเขียนตารางเวลาของชีวิตใน 1 สัปดาห์ ตั้งแต่ตื่นนอนจนถึงเข้านอนและบอกวิธีที่จะสามารถติดต่อกับพระเจ้าได้ในแต่ละช่วง ให้สอดคล้องและไม่เป็นอุปสรรคกับกิจกรรมประจำแต่ละช่วงเวลาของตนเอง

5. คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- ให้นักเรียนแต่ละคนวาดภาพเป็นสัญลักษณ์เปรียบเทียบว่า การที่มีพระเป็นเจ้า ดูแลปกป้องอยู่เสมอ นั้นเปรียบได้กับของสิ่งใด เพราะอะไรจึงเปรียบเทียบเช่นนั้น

ภาวนาจบรำพึง มัทธิว 13:24

4.2 คาบที่ 4, 5 และ 6

ภาวนารำพึงสดุดี 95.7 และร้องเพลง พระเจ้าทรงเลี้ยงดู

- ครูทบทวนกิจกรรมที่ทำ และสิ่งที่เรียนในคาบที่ผ่านมา (เป้าหมายของชีวิตคริสตชนซึ่งสอดคล้องกับชีวิตวัยรุ่นของ นักเรียน) และให้นักเรียนบอก 1 อย่างที่คิดว่า เป็นพระพรพิเศษที่ได้รับจากพระและเล่าประสบการณ์ที่ได้รับในสัปดาห์ที่ผ่านมา

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนเล่นเกมบอกทิศทาง (ผู้ที่ถูกปิดตาต้องเดินไปหยิบของ โดยอาศัยฟังเสียงบอกจากเพื่อน ๆ ทั้งกลุ่มตนเองและกลุ่มอื่น ผู้บอกทิศทางอาจแกล้งหลอกผู้ปิดตาของกลุ่มอื่นก็ได้)

- นักเรียนตอบคำถาม (เพื่อสรุปวัตถุประสงค์ของเกม)

(1) ผู้ถูกปิดตาบอกความรู้สึกในการที่ต้องเดินไปหยิบของทั้ง ๆ ที่มองไม่เห็น และต้องฟังคำสั่งอย่างเดียว

(2) เสียงที่บอกทิศทางทั้งบอกทางที่ถูกและผิด เปรียบได้กับสิ่งใด หรือใครในชีวิตประจำวันของนักเรียน?

(3) จะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของเรา ถ้าเราเลือกฟังเสียงที่ไม่ถูกต้อง หรือไม่ได้ยินเสียงที่ถูกต้อง

- นักเรียนช่วยกันสรุป เพื่อทบทวนประเด็นของเนื้อหาและข้อคิด?

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นักเรียนอ่านเรื่อง “บุคคลตัวอย่างที่มีความสุขในการใช้ชีวิตด้วยความเชื่อ” (อ้างอิง <http://www.kamsondeede.com/main/ccp/188-ccp-461>)
- นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องี่อ่าน
 - (1) บุคคลที่กล่าวถึงในเรื่องนี้ มีคนใดไม่เคยประสบความทุกข์หรือปัญหาในชีวิตบ้าง?
 - (2) เหตุใดบุคคลเหล่านี้ จึงยังสามารถยึดมั่นกับความเชื่อ ความศรัทธาต่อพระ ทั้งๆ ที่ประสบปัญหาและอุปสรรคมากมายในชีวิต?
 - (3) ให้นักเรียนเลือกเปรียบเทียบชีวิตของตนเอง กับ 1 บุคคลจากในเรื่อง ทั้งเรื่องอุปสรรค และความช่วยเหลือที่ได้รับในชีวิต ว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร?

คาบที่ 5

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนดูคลิป animation หัวข้อ The meaning of life (อธิบายโดยใช้ข้อความจากพระคัมภีร์) ครูช่วยอธิบายเนื้อหาในคลิป ในกรณีที่นักเรียนอาจยังไม่เข้าใจ
- ครูให้นักเรียนอ่านบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง ความสุขที่แท้จริง (มธ. 51-12) และอภิปรายเพื่อทำความเข้าใจร่วมกัน และให้นักเรียนเลือกข้อความเชื่อ ที่ตรงกับที่กล่าวถึงในคลิปวิดีโอ มาอย่างน้อย 2 ข้อความ และอธิบายว่าข้อความเชื่อนั้น ช่วยให้นักเรียนดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขที่แท้จริงระหว่างความจำเป็นทางโลก และความศรัทธาต่อพระได้อย่างไร?
- นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยสรุปประเด็นสำคัญ เพื่อทบทวนเนื้อหา และบันทึกข้อตั้งใจในการดำเนินชีวิตตลอดสัปดาห์

คาบที่ 6

4.4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนทบทวนข้อสรุปของเรื่อง ความหมายของชีวิต
- นักเรียนสร้างผลงานชื่อ My Life Collage เพื่อแสดงถึงความหมายของชีวิตและการสร้างความสมดุลของชีวิต (โดยการใช้กระดาษสีมาต่อกันให้เป็นขนาดที่จะวาดลายเส้น โครงสร้างร่างกายของนักเรียนได้ โดยโยงเส้นไปที่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย และอธิบายประกอบว่า การที่อวัยวะจะทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากกลไกทางชีวภาพแล้ว ยังต้องอาศัยพระธรรมคำสอนในข้อใดหล่อดีชีวิตฝ่ายจิตเพื่อให้เกิดความสมดุลย์ เช่น สมอง – มีหน้าที่คิดและสั่งการให้ร่างกายทำกิจกรรมต่าง ๆ ทุกสิ่งจะดำเนินไปได้ ก็ด้วยอาศัยการสั่งการ จากสมอง – ตรงกับ **ฮีบรู 4:12** เพราะว่าพระคำรัสของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงอำนาจ คมยิ่งกว่า ดาบสองคมใดๆ แทะทะลุแม้กระทั่งจิตและวิญญาณ ข้อต่อและไขกระดูก วินิจฉัยความคิด และท่าทีในใจ – อธิบาย....กิจการใดๆ จะเริ่ม ดำเนินต่อไปได้ด้วยดีเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับ การอาศัยพระวาจาของพระเจ้าเป็นหลักนำชีวิต เพราะพระองค์ทรงรู้จักเรา และทรงทราบ ว่า สิ่งใดดีที่สุดสำหรับเรา)

- งานนี้อาจให้เวลาทำไปเรื่อยๆ โดยแบ่งเวลาให้ในแต่ละช่วงท้ายคาบคำสอน เพื่อให้ไม่เป็นการเพิ่มภาระงานแก่นักเรียนจากงานวิชาการ หรืออาจให้เวลาทำโดยเฉพาะอีก 1 – 2 คาบ

5. คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

คำถาม (เลือกใช้ตามความเหมาะสมในแต่ละคาบ)

- มีสิ่งใดบ้างที่แสดงว่า ฉันได้แบ่งเวลาให้กับกิจกรรมของชีวิตวัยรุ่น และเวลาให้พระเจ้าได้อย่างเหมาะสมแล้ว
- มีสิ่งใดบ้างที่ฉันยังสามารถปรับปรุง หรือปรับเปลี่ยน เพื่อช่วยให้ฉันเป็นวัยรุ่นคริสตชน ที่มีความสุขในชีวิตครบทั้งด้านชีวิตในสังคมและการพัฒนาชีวิตฝ่ายจิต
- จุดประสงค์ของชีวิตของนักเรียนคืออะไร?

6. สื่อการสอน

เกมล่าสมบัติ

วิธีการ - นักเรียนกลุ่มละ 4 – 5 คน ผูกขาติดกัน หรือจับมือกันไป เวลาออกเดินต้องไม่ให้มือ หรือตัวหลุดจากกัน เพื่อไปช่วยกันหาสมบัติ โดยมีใบนำทาง บอกทิศทางที่สมบัติซ่อนอยู่เป็นทอดๆ สมบัตินี้อาจเป็นขนมเล็กๆ น้อยๆ หรือข้อความที่เป็นแผ่นพระวาจาที่กรุณาไปซ่อนไว้รอบๆ บริเวณนั้น ใบนำทางที่แต่ละกลุ่มได้รับจะไม่เหมือนกัน เช่น บางกลุ่มได้ใบนำทางที่ชัดเจน ถูกต้อง บางกลุ่มได้ใบนำทางเพียงครึ่งเดียวของระยะทาง บางกลุ่มได้ใบนำทางที่ผิดทั้งหมด

จุดประสงค์และข้อคิด - เราทุกคนต้องได้รับ หรือมีข้อมูลที่ชัดเจนถูกต้องในการเดินทาง เพื่อจะได้ไปสู่จุดมุ่งหมายได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้องและแม่นยำ แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่า ข้อมูลหรือเกณฑ์นำทางของเรานั้น ถูกต้องและเป็นที่น่าเชื่อถือเพียงใด

วิดีโอ Einstein on God - (<https://www.youtube.com/watch?v=kEK6WtHxNfw&t=146s>) เป็นตัวอย่างของอัจฉริยบุคคลทางโลกวิทยาศาสตร์ ผู้มีความเชื่อในพระเป็นเจ้า

A random act of kindness - (<https://www.youtube.com/watch?v=AFTBBKIX760>) เด็กสาววัยรุ่นที่ตัดสินใจฉลองวันเกิดครบรอบปีที่ 20 ด้วยการทำสิ่งดีๆ ให้กับคนอื่น

ภาพยนตร์เรื่อง The Martian - (มีตีวิดีโอแล้ว) ความพยายามของนักบินอวกาศซึ่งถูกทอดทิ้งให้ใช้ชีวิตตามลำพังบนดาวอังคาร ต้องต่อสู้อุปสรรคและแก้ปัญหาตามลำพัง แม้การกลับสู่โลกก็เกิดอุปสรรคมากมาย

เกมบอกทิศทาง

วิธีการ - นักเรียนจับกลุ่ม ๆ ละ 4 – 5 คน ส่งตัวแทนกลุ่มละ 1 คน เพื่อเป็นผู้แข่งขันว่า ใครจะไปถึง เป้าหมายได้ก่อน ตัวแทนแต่ละกลุ่มจะถูกผูกตา และการจะไปถึงเป้าหมายต้องอาศัยการตะโกนบอกทิศทางจากเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งตัวแทนต้องแยกให้ออกว่า เสียงของกลุ่มตนเองคือเสียงใด สมาชิกของแต่ละกลุ่มจะมีทั้งคนที่ตะโกนบอกทิศทางตัวแทนของกลุ่มตนเอง และตะโกนบอกทิศทางลงกับตัวแทนกลุ่มอื่น

วัตถุประสงค์และข้อคิด - เราทุกคนได้รับการชี้นำทุกทิศทางจากทุกคน หรือทุกสื่อ เราจะเลือกฟัง หรือปฏิบัติตามเสียงใด และต้องทำอะไร จึงจะเลือกฟัง หรือเลือกปฏิบัติเสียงที่นำไปในทางที่ถูกต้อง

วิดีโอ The meaning of life 1 (<https://www.youtube.com/watch?v=dpjhpVgTCIM>) คนหลากหลายเชื้อชาติและศาสนาอธิบายความหมายของชีวิตตามความคิด ความเข้าใจและความเชื่อของตนเอง

The meaning of life 2 (<https://www.youtube.com/watch?v=eWtU95yBIx8>) อธิบายความหมายของชีวิตด้วยข้อความจากพระคัมภีร์ (ครูอธิบายเปรียบเทียบให้ชัดเจนถึงคำตอบที่ถูกต้องและลึกซึ้งตามข้อความเชื่อคาทอลิก)

เรื่อง “บุคคลตัวอย่างที่มีความสุขในการใช้ชีวิตด้วยความเชื่อ”

(อ้างอิง <http://www.kamsondeedee.com/main/ccp/188-ccp-461>) ยกตัวอย่างชีวิตของอัญชลี จงคติกิจ (คริสเตียน) นักบุญแม่ซีเทเรซา และพระเยซู การดำเนินชีวิตผ่านอุปสรรค ปัญหาต่างๆ และใช้ชีวิตแห่งการรักและรับใช้ ด้วยความเชื่อและความรักต่อพระเป็นเจ้า)

ตัวอย่างงาน Collage (งานตัดปะกระดาษ)

เรื่อง “บุคคลตัวอย่างที่มีความสุขในการใช้ชีวิตด้วยความเชื่อ”

1. เป็นธรรมชาติของคนเราที่ชอบเอาอย่างคนที่เรารัก หรือใกล้ชิด เช่น เด็กๆ จะชอบเอาอย่างผู้ใหญ่ เริ่มตั้งแต่พ่อแม่ พี่น้อง พอโตขึ้นก็เอาอย่างเพื่อนๆ จนบางทีถูกเพื่อนชักจูงไปในทางไม่ดีก็มี เรามักจะเคยได้ยินคำบ่นว่าจนคุ้นหูว่า “เด็กคนนี้เสียคนเพราะเพื่อน” แต่ไม่ค่อยจะได้ยินว่า “เด็กคนนี้ได้ดีเพราะเพื่อน” อาจจะเป็นเพราะเพื่อดีไม่ค่อยจะมี หรืออาจจะเป็นเพราะเพื่อนดีๆ มักจะไม่กล้าแสดงตัวออกมาชักนำคนอื่นๆ เหมือนเพื่อนไม่ดีก็ไม่ได้

2. พระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุคคลผู้ประเสริฐ เปี่ยมด้วยคุณงามความดี มีเสน่ห์ทั้งในวาจาและกิจการ นักบุญเปโตรกล่าวว่า “เราจะไปหาใคร พระเจ้าข้า เพราะพระองค์ทรงมีพระวาจาที่ให้อำนาจชีวิต” (ยน 6:66) และประชาชนชาวอิสราเอลก็กล่าวยืนยันว่า “พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีๆ ทั้งนั้น” (มก 7:37) พระองค์กล้าท้าทายว่า “มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่จะชี้ให้เห็นว่าเราทำผิด?” (ยน 8:46) พวกศัตรูอิจฉาความดีของพระองค์แต่ก็ไม่สามารถหาความผิดกับพระองค์ได้ “จึงไปหาพยานเท็จมาปรักปรำพระองค์.....แต่พยานเท็จเหล่านั้นก็หาหลักฐานไม่ได้” (มธ 26:59-60)

3. เพราะคุณธรรมความดีอันประเสริฐของพระเยซูคริสต์นี่เอง จึงมีผู้เลื่อมใสสมัครเป็นศิษย์ติดตามพระองค์ ยึดพระองค์เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต เป็นที่พึงพอใจในยามที่มีความทุกข์ร้อนหรือมีปัญหา รุมเร้าจิตใจ และแม้กระทั่งในยามที่มีความทุกข์ทางกายด้วย บรรดาผู้คนเหล่านั้นได้แก่นักบุญทั้งหลายที่พระศาสนจักรเชิดชูชวนให้เราระลึกถึงเป็นพิเศษในวันที่ 1 พฤศจิกายน ของทุกปี นักบุญคือใคร? ทำไมจึงเป็นนักบุญ? นักบุญก็คือปुरुชนธรรมดาสามัญเหมือนเราท่านนี่แหละ มีความอ่อนแอบกพร่อง มีนิสัยไม่ดีติดตัว บางคนเป็นคนบาปหนาเสียด้วยซ้ำไปแม่เมื่อเขาได้สัมผัสความประเสริฐขององค์พระเยซูคริสต์ เขาก็เกิดความเลื่อมใส สลละทิ้งทุกอย่าง แล้วติดตามพระองค์ไป เปรียบได้กับบุคคลที่เราเลื่อมใสจนเกิดการติดอกติดใจ ใฝ่พะวงหลงใหล คิดถึงเขาอยู่ทุกลมหายใจ อยากอยู่ใกล้เขาอยากเป็นอย่างเขา เขาไปไหนก็อยากไปด้วย ฯลฯ ความรู้สึกเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับบรรดานักบุญ เขาติดอกติดใจในความดี ความประเสริฐของพระองค์ อยากอยู่ใกล้ชิดพระองค์ ใฝ่พะวงคิดถึงพระองค์อยู่เสมอ อยากเป็นเหมือนพระองค์ อุทิศตนเพื่อพระองค์ ฯลฯ เขาจึงกลับใจ เปลี่ยนชีวิตไปกลายเป็นนักบุญให้เราเคารพนับถือและยึดเป็นแบบอย่าง

4. มีเพียงนักบุญท่านนั้น แต่ยังมีบุคคลที่ศักดิ์สิทธิ์ ดำเนินชีวิตตามรอยพระบาทของพระเยซูคริสต์อีกเป็นจำนวนมากทั้งที่สิ้นชีวิตไปแล้ว เช่น คุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตา ซึ่งได้รับขนานนามว่า “นักบุญของคนจน” เพราะท่านได้ประพฤติตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ในการเผื่อแผ่เมตตาไปสู่คนยากคนจนคนเจ็บคนป่วย คนที่ถูกสังกรรมรังเกียจหรือทอดทิ้ง ตลอดอายุ 87 ปี เพื่อประชาชนชาวอินเดีย และในจำนวนนี้ 49 ปี เพื่อคนยากคนจนโดยเฉพาะ ลองคิดถึงคนแก่คนแก่ของวัดเราที่อุทิศตนรับใช้พระศาสนจักรในฐานะครูคำสอนบ้าง คนจัดวัดบ้าง พลมารีบ้าง ที่บัดนี้ได้อำลาจากโลกไปรับรางวัลในสวรรค์แล้ว อะไรทำให้เขาเป็นเช่นนั้น ทั้งๆ ที่เขาอาจจะประสบความสำเร็จรุ่งโรจน์ในการงานอาชีพอย่างอื่น? ก็เพราะความเลื่อมใสในองค์พระเยซูคริสต์นั่นเอง

คนที่เลื่อมใสในองค์พระเยซูคริสต์จนอุทิศตนเพื่อพระองค์ ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็มีมาก ทั้งที่เป็นคาทอลิก ทั้งที่เป็นโปรเตสแตนต์ (คริสเตียน) เรามีพระสงฆ์ นักบวชหลายองค์ที่เคยผ่านการเบียดเบียนศาสนามาแล้วอย่างโชกโชน ทำไมท่านจึงไม่ยอมทิ้งความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ ก็เพราะท่านมีความเลื่อมใสผูกพันกับพระองค์อย่างลึกซึ้งถึงขั้นพูดเหมือนอัครสาวกว่า “เราจะไปหาใคร พระเจ้าข้า เพราะพระองค์แต่ผู้เดียว มีพระวาจาที่ให้อำนาจชีวิต”

(ยน 6:68) เรายังมีมรรวาสอีกมากมายที่กำลังอุทิศตนเพื่อพระเยซูคริสต์ ปฏิบัติงานแพร่ธรรมอย่างขะมักเขม้นอยู่ในขณะนี้ เขาจะเข้าไปทำไมถ้าหากมิใช่เพราะแรงศรัทธาเลื่อมใสในองค์พระเยซูคริสต์ผลักดันเขาไป?

เราคงรู้จักเพื่อนคริสเตียนที่ชื่อว่า อัญชลี จงคดีกิจ ไปได้ จากนักร้อง ดาราที่มีชีวิตอยู่ในความฟุ้งเฟ้อเหลวแหลกคั่งที่ตัวเธอสารภาพเอง บัดนี้เธอกลายมาเป็นสาวกผู้ประกาศองค์พระเยซูคริสต์อย่างเต็มภาคภูมิ ทำไม? เพราะเธอได้พบพระเยซูคริสต์ได้สัมผัสความประเสริฐของพระองค์ เกิดความเลื่อมใส กลับใจ หันมายึดพระองค์เป็นสรณะ และประกาศอย่างกล้าหาญว่า เธอได้พบคำตอบชีวิตของเธอแล้ว พระองค์แต่ผู้เดียวทำให้ชีวิตเธอเปลี่ยนไป เธอจึงอุทิศชีวิตนี้เพื่อแพร่พระเกียรติคุณของพระองค์ตลอดไป

5. ที่เรายังมิได้เชื่อ ศรัทธา และเลื่อมใสในองค์พระเยซูคริสต์ คงเป็นเพราะว่าเรายังมิได้สัมผัสความดีความประเสริฐของพระองค์อย่างจริงจัง เรามีชีวิตคริสตชนแต่เพียงผิวเผิน เรากับพระเยซูคริสต์จึงไม่ค่อยจะสนิทชิดเชื่อกันนัก เราจะทำอย่างไรดีจึงจะเกิดความเลื่อมใสขึ้นมาได้?

นักบุญเยโรม นักปราชญ์ กล่าวว่า “ใครไม่รู้จักพระคัมภีร์ ก็ไม่รู้จักพระเยซูคริสต์” สิ่งแรกที่เราพึงกระทำก็คือ จงรีบหยิบพระคัมภีร์ โดยเฉพาะพระวรสารขึ้นมาอ่าน อ่านวันละเล็กละน้อยทุกวัน อ่านแล้วตรึงตรองรำพึง นำมาประยุกต์กับชีวิตประจำวัน ถ้าเราทำด้วยความพากเพียรสม่ำเสมอจะเกิดความซาบซึ้งเพราะพระจิตจะทรงคลอใจให้เราได้สัมผัสความประเสริฐของพระเยซูคริสต์อย่างค้ำค้ำอย่างที่สองก็คือ จงคำนึงถึงพระเยซูคริสต์ประทับอยู่กับเราในทุกช่วงขณะของชีวิต ทรงทำงานกับเรา พักผ่อนกับเรา เล่นกับเรา ภาวนากับเรา เป็นสุขกับเรา เป็นทุกข์กับเรา หัวเราะกับเรา ร้องไห้กับเรา ฯลฯ แล้วเราจะพบความสุขความบรรเทาใจที่มีพระผู้ประเสริฐอยู่เคียงข้างเราเสมอ สมตามพระวาจาในสัญญาพันธสัญญา (โล กั) ประจำปี 1997 ที่ว่า “พระเยซู วานนี้ วันนี้ และตลอดกาล” คือ พระองค์ประทับอยู่กับเราตลอดไป

<http://www.kamsondeede.com/main/ccp/188-ccp-461>

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษาและรำพึงบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง ความสุขแท้จริง (มธ 5:1-12ก)

ความสุขแท้จริง

ข่าวดี มธ 5:1-12ก

¹พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นประชาชนมากมาย จึงเสด็จขึ้นบนภูเขา เมื่อประทับแล้ว บรรดาศิษย์เข้ามาล้อมล้อมพระองค์ ²พระองค์ทรงเริ่มตรัสสอนว่า

³“ผู้มีใจยากจน ย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา

⁴ผู้เป็นทุกข์โศกเศร้า ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับการปลอบโยน

⁵ผู้มีใจอ่อนโยน ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก

⁶ผู้หิวกระหายความชอบธรรม ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะอิ่ม

⁷ผู้มีใจเมตตา ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระเมตตา

⁸ผู้มีใจบริสุทธิ์ ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า

⁹ผู้สร้างสันติ ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้อธิษฐานว่าเป็นบุตรของพระเจ้า

¹⁰ผู้ถูกเบียดเบียนข่มเหงเพราะความชอบธรรม ย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา ¹¹ท่านทั้งหลายย่อมเป็นสุข เมื่อถูกดูหมิ่น ข่มเหงและใส่ร้ายต่างๆ นานาเพราะเรา ¹²จงชื่นชมยินดีเถิด เพราะบำเหน็จรางวัลของท่านในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่ยิ่งนัก”

ก่อนศึกษาความหมายของความสุขแต่ละประการ มีข้อสังเกตสำคัญดังต่อไปนี้

1. ตามสำนวนแปลภาษาไทย ความสุขแต่ละประการเป็นประโยชน์เพราะมีทั้งประธานและกริยาครบถ้วน เช่น “ผู้มีใจยากจน ย่อมเป็นสุข” แต่ต้นฉบับภาษากรีกกลับไม่ปรากฏคำกริยาใด ๆ เลย เมื่อย้อนกลับไปศึกษาพระธรรมเก่า เราพบว่าภาษาฮีบรูและอารามิกก็มีสำนวนซึ่งไม่ปรากฏคำกริยาด้วยเหมือนกัน แต่เป็นคำอุทาน ไม่ใช่ประโยค แสดงว่าความสุขทั้งแปดประการตามต้นฉบับไม่ใช่ประโยค ซึ่งเป็นได้ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต แต่เป็นคำอุทาน ซึ่งเกิดขึ้นในปัจจุบันเท่านั้น เพราะคงไม่มีผู้ใดอุทานเพื่ออดีตหรืออนาคต เช่น “โธ่ ช่างสุขจริงหนอ ปีหน้าจะถูกหวย !” จึงเท่ากับว่าความสุขทั้งแปดประการเกิดขึ้น “ขณะนี้” โดยไม่จำเป็นต้องรอจนถึงโลกหน้า จริงอยู่ ความสุขอย่างสมบูรณ์จะเกิดขึ้นเมื่อได้พบพระเจ้าในโลกหน้า แต่เราสามารถลิ้มรสความสุขแท้จริงได้แล้วตั้งแต่เวลานี้ และบนโลกใบนี้ !!

2. makarios (มาคารีออส) ซึ่งแปลว่า “สุข” เป็นคำที่ชาวกรีกใช้เฉพาะกับพระเจ้าเท่านั้น ความสุขที่พระเยซูเจ้าตรัสถึงจึงเป็น “ความสุขแบบพระเจ้า” กล่าวคือเป็นความสุขที่สมบูรณ์ในตัวเอง ไม่ขึ้นกับโชค โอกาส หรือการเปลี่ยนแปลงใดๆ อีกทั้งไม่มีผู้ใดสามารถทำลายหรือแย่งชิงไปได้ ต่างจากความสุข (happiness) ที่โลกหยิบยื่นให้ เพราะคำ happiness มาจากรากศัพท์ “hap-” ซึ่งหมายถึง “โชค, โอกาส” ความสุขตามประสาโลกจึงอาจเพิ่มขึ้น ลดลง หรือหมดไปได้หากโชค สุขภาพ อากาศ แผ่น หรือปัจจัยอื่นๆ เปลี่ยนแปลง ความสุขที่พระเยซูเจ้าประทานให้จึงเป็น “ความสุขแท้จริง” ซึ่งจะช่วยให้ “ใจของท่านยินดี” และ “ไม่มีใครนำความยินดีไปจากท่านได้” (ยน 16:22)

1. ผู้มีใจยากจนย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา

ภาษากรีกใช้ศัพท์ซึ่งมีความหมายว่า “จน” สองคำคือ

1. Penēs (เปเนส) หมายถึง “จน” ในใจความของการขาดสิ่งของฟุ่มเฟือย แต่ยังช่วยเหลือตัวเองได้และสามารถดำรงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเองได้

2. Ptōchos (ปโตคอส) มาจากรากศัพท์ ptossein (ปตอสเซน) ซึ่งแปลว่า หมอบ หรือ คลาน “ปโตคอส” จึงหมายถึง “จน” แบบสิ้นเนื้อประดาตัวชนิดไม่มีทางยื่นหยัดดำรงชีพอยู่ได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง จำต้องหมอบหรือคลานไปพึ่งความช่วยเหลือจากผู้อื่น

คำที่ใช้ ณ ที่นี้คือ “ปโตคอส” ซึ่งหมายถึงความยากจนชนิดยืนอยู่บนลำแข้งของตนเองไม่ได้เลย

ส่วนในภาษาอารามอิก คำ 'ani (อานี) และ ebiōn (เอบีโอน) ซึ่งต่างก็แปลว่า “จน, ชัดสน” นั้น มีวิวัฒนาการทางความหมาย 4 ขั้นตอนด้วยกัน คือ

1. เริ่มแรกหมายถึง “จน”
2. เพราะ “จน” ความหมายจึงพัฒนาไปเป็น “ไม่มีอิทธิพล ไม่มีอำนาจ ไม่มีชื่อเสียง ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ”
3. เพราะไม่มีอิทธิพล จึงถูกผู้อื่นดูหมิ่น และกดขี่ข่มเหงต่างๆ นานา
4. เพราะถูกกดขี่ข่มเหงจนไม่มีที่พึ่งพิงในโลกนี้อีกแล้ว เขาจึง “มอบความหวังใจทั้งหมดไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ดังตัวอย่างจากเพลงสดุดีที่ว่า “พระองค์ทรงช่วยคนอ่อนแอและชัดสนให้พ้นจากผู้ที่กลฉวยทรัพย์สินของเขา” (สดด 35:10) จะเห็นว่าคน “ชัดสน” ไม่ได้หมายถึงคนจนเพราะเขาคงไม่มีทรัพย์สินให้ผู้อื่นฉกฉวย แต่หมายถึง “ผู้ที่วางใจในพระเจ้า” (ดู สดด 9:18; 34:6; 68:10; 72:4; 107:41; 132:15)

เมื่อรวมความหมายในภาษากรีกและอารามอิกเข้าด้วยกัน เราอาจแปลความหมายก่อนแรกได้ดังนี้ “โ้วช่างสุขจริงหนอ ผู้ที่ตระหนักว่าไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ จึงมอบความหวังใจทั้งหมดไว้ในพระเจ้า” สำหรับผู้ที่วางใจในพระเจ้า เขาจะพบว่าพระองค์เท่านั้นทรงเป็นองค์ความช่วยเหลือ ความหวัง และพลละกำลัง อีกทั้งทรงบันดาลความสุขและความมั่นคงอย่างแท้จริงให้แก่ชีวิตของตนได้ สิ่งอื่นๆ ล้วนแล้วแต่เป็นอนิจจังและก่อให้เกิดทุกข์ อนึ่ง พึงสังเกตว่าความยากจนนี้เป็นเรื่องของ “จิตใจ” (ผู้มีใจยากจนย่อมเป็นสุข) เพราะไม่มีทางเลยที่พระเจ้าจะทรงปรารถนาให้บรรดาบุตรของพระองค์อาศัยอยู่ในสลัม กินมืออดมือ หรือต้องทนเจ็บป่วยเรื้อรัง ซึ่งความยากจนทางกายเหล่านี้คือสิ่งที่เราคริสตชนจะต้องช่วยกันกำจัดให้หมดสิ้นไป

ตอนที่สอง พระองค์ตรัสถึงการได้ “อาณาจักรสวรรค์” มาเป็นกรรมสิทธิ์ ชาวฮิวนิยมลีลาการเขียนอย่างหนึ่งเรียกว่า Parallelism ตามลีลานี้ พวกเขาพูดหรือเขียนสิ่งเดียวกันซ้ำ 2 ครั้ง โดยครั้งที่สองอาจเป็นเพียงการซ้ำครั้งแรกหรืออาจเป็นการขยายความเพิ่มเติมก็ได้ แทบทุกข้อในหนังสือเพลงสดุดีล้วนใช้ลีลาการเขียนแบบนี้ ตัวอย่างเช่น

ครั้งแรก “ผู้ชอบธรรมย่อมเป็นสุข” (สดด 1:1)

ครั้งที่สอง “เขาไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว” (สดด 1:1)

เราจึงได้ความหมายของผู้ชอบธรรมว่าเป็นผู้ที่ไม่เดินตามคำแนะนำของคนชั่ว

หากเรานำลีลาดังกล่าวมาใช้กับคำสอนที่พระเยซูเจ้าทรงสอนในบท “ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย” ดังนี้

ครั้งแรก “พระเจ้าอาณาจักรจงมาถึง” (มธ 6:10)

ครั้งที่สอง “พระประสงค์จงสำเร็จในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์” (มธ 6:10)

เราอาจให้คำนิยามของอาณาจักรสวรรค์ได้ว่าเป็น “สังคมบนโลกนี้ที่พระประสงค์ของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติอย่างสมบูรณ์เหมือนในสวรรค์” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์เท่านั้นจึงจะมีสิทธิเป็นพลเมืองของอาณาจักรสวรรค์ ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “คนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า’ นั้นมิใช่ทุกคนจะได้เข้าสู่อาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์นั้นแหละจะเข้าสู่สวรรค์ได้” (มธ 7:21) แล้วผู้ใดกันเล่าจะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า หากเขาไม่วางใจพระองค์ และผู้ที่จะมอบความวางใจทั้งหมดไว้ในพระองค์ได้ก็คือผู้ที่มีจิตใจยากจนดังได้กล่าวมาแล้วนั่นเอง เพราะฉะนั้น ความหมายโดยรวมของความสุจริตใจนี้จึงได้แก่ “โอ้ ช่างสุขจริงหนอ ผู้ที่ตระหนักว่าไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ จึงมอบความวางใจทั้งหมดไว้ในพระเจ้า เหตุว่าเขาจะได้เป็นสมาชิกของอาณาจักรสวรรค์ เพราะสามารถปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์”

2. ผู้เป็นทุกข์โศกเศร้าย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับการปลอบโยน

“ความทุกข์โศกเศร้า” ซึ่งแปลจากคำกรีก penthō (เพนเท โอ) นั้นบ่งบอกถึงความทุกข์โศกเศร้าอย่างสุดขีดซึ่งซึ่งออกมาจากก้นบึ้งแห่งหัวใจจนไม่อาจกลืนน้ำตาไว้ได้ มักใช้กับการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักยิ่ง ดังเช่นความทุกข์โศกเศร้าของยาโคบเมื่อทราบว่าโยเซฟบุตรสุดที่รักเสียชีวิต (ปฐมก 37:34 และดู ปฐมก 50:3; 1 มค 12:52; 13:26; 2 คร 12:21)

เราอาจเข้าใจความทุกข์อันเกิดจากความทุกข์โศกเศร้าแบบสุดๆ ได้ 3 แนวทางด้วยกัน กล่าวคือ

1. เข้าใจตามตัวอักษรว่า “ผู้เป็นทุกข์โศกเศร้ามีบุญเพราะได้รับการปลอบโยน” เหตุผลคือ เวลาปกติสุขเรามักมองชีวิตเพียงผิวเผินและไม่ค่อยสนใจยคิดกับผู้อื่นมากนัก ต่อเมื่อความสูญเสียใหญ่หลวงถาโถมเข้ามาในชีวิต เราจึงเริ่มมองเห็นความรักและการปลอบโยนจากพระเจ้ารวมถึงความช่วยเหลือและน้ำใจดีของเพื่อนมนุษย์ชนิดที่ไม่เคยคาดหวังมาก่อน ดังเช่นความช่วยเหลือที่หลังไหลมาสู่ผู้ประสบภัยจากคลื่นยักษ์สึนามิซึ่งถล่มภาคใต้ของไทยและอีกหลายๆ ประเทศเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2004 ที่ผ่านมา

- เด็กชายชาวออร์เวีย 10 ขวบสองคน ร่วมมือร่วมแรงกันนำของเล่นและขนมเค้กออกมาขายที่จัตุรัสกลางกรุงออสโลท่ามกลางหิมะเป็นเวลากว่า 4 ชั่วโมง เพื่อนำเงินจำนวน 2,750 คราวน์สวีหรือประมาณ 17,687 บาทไปมอบให้กาชาดสากลและองค์กรการกุศลอื่นๆ (ข่าวรอยเตอร์)

- เด็กไทยอายุ 5 ขวบขอให้คุณแม่พาไปทำเนียบรัฐบาล เด็กน้อยเอากระปุกออมสินไปนั่งแคะกับเจ้าหน้าที่ทำเนียบ (จากอินเทอร์เน็ต)

- เด็กหญิงอายุ 10 ขวบไปกับคุณแม่เพื่อบริจาคโลหิตที่สภากาชาดไทย แต่เจ้าหน้าที่ไม่รับบริจาคเพราะอายุไม่ถึงเกณฑ์ เธอถามพยาบาลว่า “แล้วอย่างหนู จะช่วยอะไร ได้บ้างคะ ?” (จากอินเทอร์เน็ต)

- คุณชายคนหนึ่งหามะละกอบ้านหลังเขา มานั่งอยู่ข้างศาลาการเปรียญวัดเขาหลัก คุณชายนั่งสับมะละกอล้างไว้ตรงหน้าตั้งแต่เช้าจนบ่าย ฝ่ามือเขาย่นเหมือนเราเอามือแช่น้ำไว้สัก 5 ชั่วโมง มือสับไปๆ ส่วนแวตตายาก็เชิญชวนทุกคนที่ผ่านไปผ่านมาให้หยิบกิน มีทั้งฝรั่งทั้งไทยนั่งกินหยิบกินมะละกอกันพ้ออิม แล้วก็เดินหลบไปให้คนอื่นเข้ามากินต่อ (จากอินเทอร์เน็ต)

พระพรชทานและความช่วยเหลือเหล่านี้ช่วย “เปิดหัวใจ” ของผู้ตกทุกข์ได้สัมผัสกับ “คุณค่า” ซึ่งไม่อาจซื้อหามาได้ อีกทั้งเป็นพลังและกำลังใจช่วยพวกเขาในการแบกกางเขนจนได้ชัยชนะและพบกับความมั่นคงแท้จริงในที่สุด

2. ความหมายนัยที่สองคือ “เป็นบุญของผู้เป็นทุกข์ โศกเศร้า เพราะเห็นความทุกข์ยากและความต้องการของผู้อื่น” เพราะนี่คือการดำเนินชีวิตตามรอยพระบาทของพระเยซูเจ้าผู้ทรงสงสารและเยียวหาช่วยเหลือความทุกข์ยากของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนเจ็บป่วย (มธ 14:14) ผู้หิวโหย (มธ 14:13-21) คนตาบอด (มธ 20:29-34) คนโรคเรื้อน (มก 1:40-45) คนขาดผู้ดูแล (มธ 9:35-37) หรือแม้แต่ผู้สูญเสียญาติมิตร (ลก 7:11-17) มัทธีวเล่าแบบอย่างของพระองค์ไว้ในบทที่ 14 ว่า หลังจากยอห์นผู้ทำพิธีล้างถูกกษัตริย์เฮโรดสั่งตัดศีรษะ “บรรดาศิษย์ของยอห์น ได้มารับศพไปฝัง แล้วแจ้งข่าวให้พระเยซูเจ้าทรงทราบ” (มธ 14:12) ซึ่งนอกจากจะทำให้พระองค์เสียพระทัยกับการจากไปของยอห์นผู้เป็นญาติแล้ว ยังทำให้พระองค์อดหวั่นพระทัยในชะตากรรมทำนองเดียวกันที่กำลังรอคอยพระองค์อยู่เบื้องหน้าไม่ได้

ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงเสด็จลงเรือข้ามทะเลสาบกาลิลีไปอีกฟากหนึ่ง โดยหวังจะอยู่ตามลำพังเพื่อพักกายพักใจ และวอนขอความช่วยเหลือจากพระบิดาเจ้า แต่เมื่อขึ้นจากเรือกลับทรงพบเห็นประชาชนมากมายเฝ้ารอความช่วยเหลือจากพระองค์ แทนที่จะรู้สึกรำคาญที่ความเป็นส่วนตัวถูกรบกวน พระองค์กลับ “สงสารและทรงรักษาผู้เจ็บป่วยให้หายจากโรค” (มธ 14:14)

“สงสาร” ตรงกับคำกรีก “*สพรากค์นีซอมา*” (*splagchnizomai*) อันมีรากศัพท์เดียวกันกับคำนาม “*สพรากค์นา*” (*splagchna*) ซึ่งแปลว่า “*ตับไตไส้พุง*”

“*สพรากค์นีซอมา*” จึงหมายถึงความรู้สึกเมตตาสงสารที่ถูกขับเคลื่อนออกมาจากส่วนลึกที่สุด นั่นคือตับไตไส้พุงซึ่งอยู่ลึกกว่าหัวใจของเรามนุษย์เสียอีก เท่ากับว่านอกจากจะไม่ทรงโกรธเคืองหรือรำคาญใจเมื่อถูกผู้อื่นรบกวนแล้ว พระองค์ยังทรงสงสาร ทรงโศกเศร้า และทรงเป็นทุกข์ในความทุกข์ยากทั้งหลายทั้งปวงของเรามนุษย์อย่างสุดซึ่งอีกด้วย เพราะฉะนั้น ผู้ที่เป็นทุกข์ โศกเศร้า เพราะเห็นความทุกข์ยาก ความ โศกเศร้า และความ ต้องการของผู้อื่น จะไม่เป็นสุข ใดอย่างไร ในเมื่อเขากำลังดำเนินชีวิตตามรอยพระบาทของพระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

3. สิ่งแรกที่พระเยซูเจ้าทรงเทศน์สอนเมื่อเริ่มต้นภารกิจคือ “จงเป็นทุกข์กลับใจ” ดังนั้นความหมายประการสุดท้ายคือ “เป็นบุญของผู้เศร้าโศกเสียใจอย่างสุดซึ่งที่เห็นว่าบาปของตนได้ทำร้ายพระเยซูเจ้า อีกทั้งทำให้ตนเองต้องพลัดพรากจากพระองค์ จึงเป็นทุกข์กลับใจ และได้รับการอภัยจากพระองค์” นักบุญเปาโลจึงกล่าวว่า “บัดนี้ ข้าพเจ้ามีความยินดี ไม่ใช่เพราะท่านได้มีความทุกข์ แต่เพราะความทุกข์นั้นทำให้ท่านกลับใจ ความทุกข์ใจของท่านเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า ความทุกข์ใจตามพระประสงค์ของพระเจ้าทำให้กลับใจ ทำให้รอดพ้น จึงไม่มีผู้ใดเสียใจ ส่วนความทุกข์ใจของโลกนำไปสู่ความตาย ความทุกข์ใจตามพระประสงค์ของพระเจ้านำให้เกิดผลดีหลายประการแก่ท่าน เช่น ความเอื้ออาทร การป้องกันตน ความกระตือรือร้น ...” (2 คร 7:9-11)

นอกจากจะเป็นสุขเพราะได้รับการปลอบโยน ได้ดำเนินชีวิตตามรอยพระบาท และได้รับการอภัยบาปแล้ว จิตใจที่เป็นทุกข์โศกเศร้ายังเป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงพอพระทัยอีกด้วย ดังเพลงสดุดีที่ว่า “ข้าแต่พระเจ้า เครื่องบูชาของข้าพเจ้าคือดวงจิตที่เป็นทุกข์ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงรังเกียจใจที่เป็นทุกข์และถ่อมตน” (สดด 51:17)

เราอาจสรุปความหมายของความทุกข์ประการที่สองได้ว่า “โศก ซ้ำงสุขจริงหนอ ผู้ที่หัวใจแตกสลาย เพราะเห็นความทุกข์ยากของโลก และสำนึกในบาปของตน เหตุว่าเขาจะพบความยินดีในพระเจ้า”

3. ผู้มีใจอ่อนโยนย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก

คำ “อ่อนโยน” ตรงกับ praus (พราออส) ในภาษากรีกซึ่งมีการใช้ดังนี้

1. อริสโตเติลถือว่าคุณธรรมย่อมเดินสายกลาง จึงให้คำจำกัดความของ “พราออส” ว่าอยู่กึ่งกลางระหว่าง “โกรธสุด” (orgilotēs – ออร์กิโลเตส) กับ “ไม่โกรธเลย” (aorgēsia – อาออร์เกเซีย) ความหมายประการแรกจึงได้แก่ “เป็นบุญของผู้ที่รู้จักโกรธในเวลาที่เหมาะสม โกรธ และไม่โกรธเลยในเวลาที่ไม่สมควรโกรธ” หลักปฏิบัติก็คือ เราจะโกรธแบบเห็นแก่ตัวเพราะตัวเองถูกทำร้ายหรือสูญเสียผลประโยชน์ไม่ได้ และในเวลาเดียวกันเราจะนิ่งเฉยไม่รู้ร้อนรู้หนาวเมื่อเห็นผู้อื่นถูกทำร้ายหรือไม่ได้รับความยุติธรรมก็ไม่ได้อีกเช่นกัน เพราะกรณีแรกเราโกรธในเวลาที่ไม่สมควรโกรธ ส่วนกรณีหลังเราไม่โกรธในเวลาที่เหมาะสม โกรธ

2. คำ “พราออส” ยังใช้กับสัตว์เลี้ยงที่ได้รับการฝึกฝนอย่างดีจนสามารถควบคุมหรือสั่งได้ ความหมายประการที่สองจึงหมายถึง “เป็นบุญของผู้ที่สามารถควบคุมสัญชาตญาณ แรงกระตุ้น และกิเลสตัณหาทั้งปวงของตนเองได้” แต่จะมีใครกันเล่าที่สามารถควบคุมตัวเองได้อย่างสมบูรณ์ เพราะยิ่งพยายามควบคุมตัวเองมากเท่าใด เราก็ยิ่งตกอยู่ภายใต้อิทธิพลและถูกควบคุมโดยความพยายามหรือความมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งนั้นมากขึ้นเท่านั้น วิธีแก้ไขจึงเหลือเพียงหนทางเดียวนั้นคือ อัญเชิญพระเจ้าเข้ามาในชีวิตของเรา คุณเดียวกับนักบุญเปาโลซึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์เจ้าแล้ว ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ มิใช่ตัวข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่พระคริสต์เจ้าทรงดำรงชีวิตอยู่ในตัวข้าพเจ้า ชีวิตที่ข้าพเจ้ากำลังดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตในความเชื่อถึงพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรักข้าพเจ้าและทรงมอบพระองค์เพื่อข้าพเจ้า” (กท 2:20) การมีพระเจ้าดำรงชีวิตอยู่ในตัวย่อมส่งผลให้เราคิดเหมือนพระองค์ ปรารถนาเหมือนพระองค์ และมีชีวิตเหมือนพระองค์ ซึ่งนอกจากจะเป็นสุขยอดแห่งความปรารถนาที่เราเลือกด้วย “อำเภอใจอิสระ” ของเราเองโดยไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลอื่นใดแล้ว ยังเป็นการควบคุมและตรึง “อึดตา” ของเราไว้กับกางเขนได้อย่างสมบูรณ์แบบอีกด้วย

3. “พราออส” ยังใช้เป็นคำตรงข้ามกับศัพท์กรีกที่แปลว่า “หยิ่งโส” (hupsēlokardia – ฮุพเซลอคาร์ดีอา) ความหมายประการสุดท้ายจึงได้แก่ “เป็นบุญของผู้ที่มีความสุภาพถ่อมตน” เหตุว่าเขาจะตระหนักถึงความ “ไม่รู้” แล้วเกิดความต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ซึ่งต่างจากคนหยิ่งโสที่มักทะนงตนว่ารู้ทุกสิ่งแล้วจึงไม่ยอมเรียนรู้หรือรับสิ่งใหม่ๆ เข้ามาในชีวิต แล้วกลายเป็นคนโง่ล่าหลังไปในที่สุด นอกจากนี้ผู้ที่มีความสุภาพถ่อมตนยังจะมีศาสนาอยู่ในหัวใจอย่างแท้จริง เพราะเขาตระหนักถึงความอ่อนแอของตนและ “ต้องการพระเจ้า” ด้วยจริงใจและสิ้นสุดจิตใจ

การควบคุมตัวเองให้รู้จักโกรธหรือไม่โกรธและให้มีความสุขถ่อมตนเช่นนี้เองที่ทำให้เราเป็นผู้ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง เพราะหากควบคุมตัวเองได้เราย่อมควบคุมผู้อื่นได้ด้วย ตรงกันข้ามหากตัวเองยังควบคุมไม่ได้ เราจะไปควบคุมผู้อื่นได้อย่างไรกัน คุณอย่างกษัตริย์อเล็กซานเดอร์ (356-323 ก.ค.ศ.) ที่ควบคุมสติไม่ได้และพุ่งหอกใส่เพื่อนรักจนเสียชีวิต พระองค์ทรงเป็นมหाराชก็จริงแต่ไม่อาจครองใจประชาชนไว้ได้ และอาณาจักรของพระองค์ก็ไม่ยืนยาวเลย

ความหมายของความสุภาพประการนี้คือ “โอ้ ช่างสุขจริงหนอ ผู้ที่รู้จักโกรธในเวลาที่เหมาะสม โกรธ และไม่โกรธในเวลาที่ไม่สมควรโกรธ ผู้ที่สามารถควบคุมสัญชาตญาณ แรงกระตุ้น และตัณหาของตัวเองเพราะว่าพระเจ้าทรงดำเนินชีวิตอยู่ในตัวเขา ตลอดจนผู้ที่มีความสุภาพที่ตระหนักถึงความไม่รู้และความอ่อนแอของตนเอง เหตุว่าเขาผู้นั้นจะเป็นกษัตริย์ท่ามกลางมวลมนุษย์”

4. ผู้หิวกระหายความชอบธรรมย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะอิ่ม

ความหมายของคำใดคำหนึ่งจะลึกซึ้งหรือหนักแน่นเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทั้งของผู้พูดและผู้ฟังด้วย เรายังไม่เคยมีประสบการณ์เลยว่า คนหิวอาหารหรือกระหายน้ำถึงขั้นอดตายมีอาการอย่างไร? ทรมาณมากน้อยเพียงใด? แต่สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงประสบพบเห็นเป็นประจำคือคนใกล้อดตาย เพราะลำพังค่าแรงแต่ละวันของคนงานสมัยนั้นก็แทบไม่พอประทังชีวิตอยู่แล้ว หากวันใดป่วยหรือไม่มีงานทำ วันนั้นสมาชิกในครอบครัวย่อมหมั่นหม่อมต่อการอดตายเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้ในอุปมาเรื่องคนงานในสวนองุ่น จึงมีผู้รอคอยคนจ้างงานแม้เป็นเวลาเย็นมากแล้วก็ตาม (มธ 20:1-16)

นอกจากนั้น เมื่อพบพายุทราจรระหว่างเดินทาง สิ่งที่ชาวอิสราเอลทำได้ดีคือเอาเสื้อคลุมมาคลุมตัวเองไว้ หันหลังให้พายุ แล้วรอนกว่าพายุจะสงบ ขณะที่พายุก็จะพัดทราจรเข้าจุมูกและคอนจนแสบและหายใจแทบไม่ออก จะกินน้ำก็ไม่ได้เพราะทรายเต็มปากไปหมด ตอนนั้นแหละที่พวกเขาตระหนักดีว่าการอดน้ำตายเป็นอย่างไร ความหิวและกระหายที่พระเยซูเจ้าตรัสถึงจึงมิใช่แค่ความ “อยากกิน” หรือ “อยากดื่ม” แต่เป็นความหิวชนิดที่หากไม่มีอาหารตถึงท้องเป็นต้องอดตายแน่ และเป็นความกระหายชนิดที่หากไม่ได้ดื่มน้ำสักแก้วเป็นต้องอดน้ำตายแน่ ความหมายของความสุขประการนี้จึงขึ้นอยู่กับ “**ความเข้มข้น**” ของความหิวและกระหาย ดังนั้น เราควรถามตัวเองว่า “เราต้องการความชอบธรรมมากเพียงใด มากเท่าคนที่กำลังหิวตายต้องการอาหาร หรือมากเท่าคนที่กำลังอดน้ำตายต้องการน้ำหรือไม่?”

แม้พระองค์จะทรงเรียกร้องให้เราใฝ่หาความดีและความชอบธรรมอย่างเข้มข้นจนหลายคนเกรงว่าจะทำไม่ได้ แต่อย่าเพิ่งท้อใจเพราะพระองค์ตรัสว่า “เป็นบุญของผู้ที่หิวกระหาย” ไม่ใช่ “เป็นบุญของผู้ที่อิ่มหนำแล้ว” ความหมายก็คือ “ผู้ที่ใฝ่หาความชอบธรรมอย่างเข้มข้น โดยยังไม่บรรลุถึงความชอบธรรม ก็เป็นบุญแล้ว” ดังนั้น แม้เราจะทำผิดพลาดซ้ำซากจนบางครั้งรู้สึกท้อแท้ แต่หากยังใฝ่หาความดีอยู่ก็เป็นบุญของเราแล้ว คุณเดียวกับกษัตริย์ดาวิดที่แม้จะสังหารข้าศึกเป็นจำนวนมากในการรบ แต่พระองค์ไม่เคยหยุดใฝ่หาความชอบธรรม ด้วยการสร้างพระวิหารถวายพระเจ้าเลย ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้ามาก

อีกสิ่งหนึ่งที่น่าสังเกตคือ คำกริยาจำพวก “หิว” และ “กระหาย” ในภาษากรีกมักตามด้วย genitive case ซึ่งบ่งบอกความเป็นเจ้าของ เวลาแปลเป็นไทยมักมีคำว่า “ของ” นำหน้า ในทางภาษาศาสตร์เรียกว่า partitive genitive ซึ่งหมายถึงการเป็นเจ้าของเพียงบางส่วน เมื่อชาวกรีกต้องการพูดว่า “ฉันกระหายน้ำ” เขาจะพูดว่า “ฉันกระหายบางส่วนของน้ำ” เพราะเขาอยากได้น้ำส่วนเดียว ไม่ใช่ทั้งคุ่มหรือทั้งบ่อ

แต่ในกรณีนี้ “ความชอบธรรม” (*dikaïosunēn* – คีชัยออกซุเนน) ไม่ได้อยู่ในรูป genitive case แต่อยู่ในรูป accusative case ซึ่งเทียบได้กับ “กรรมตรง” (direct object) ในภาษาไทย หมายความว่า ความสุขประการนี้นอกจากจะเรียกร้องให้เราใฝ่หาความชอบธรรมอย่างเข้มข้นที่สุดแล้ว ยังเรียกร้องให้เราใฝ่หาความชอบธรรมทั้งครบอีกด้วย ตัวอย่างของผู้ใฝ่หาความชอบธรรมหรือทำดีแต่เพียงบางส่วนเช่น บรรดาผู้ที่มิถุนธรรมสูงส่ง ชื่อสัตย์ น่ายกย่อง แต่ไม่มีผู้ใดอยากเข้าหาเพราะนิสัยใจคอเย็นเฉย ขาดมนุษยสัมพันธ์ ไม่รู้จักเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เป็นต้น หรือคนใจเหี้ยมโหด ชอบเล่นการพนัน แต่ใจกว้างพร้อมจะหยิบเหรียญบาทสุดท้ายในกระเป๋าของตนออกมาทำบุญแก่ผู้ยากไร้ ก็เป็นผู้ชอบธรรมเพียงบางส่วนเช่นกัน

เราอาจสรุปความหมายของความสุขประการนี้ได้ว่า “โอ้ ช่างสุขจริงหนอ ผู้ที่ใฝ่หาความชอบธรรมทั้งครบคุณเดียวกับคนใกล้อดตายอยากได้อาหาร หรือคนกระหายน้ำใกล้อดตายอยากได้น้ำ เหตุว่าเขาจะอิ่มหนำจริงๆ”

5. ผู้มีใจเมตตาเยื่อใยเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระเมตตา

“ผู้ที่เมตตาผู้อื่นย่อมได้รับความเมตตาจากพระเจ้า” เป็นความคิดที่พบได้ทั่วไปในพระธรรมใหม่ เช่น “ผู้ใดที่ไม่แสดงความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ จะถูกพิพากษาโดยปราศจากความเมตตากรุณา” (ยค 2:13) หรือในบทสวด “ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย” พระเยซูเจ้าทรงสอนว่า “โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้า เหมือนข้าพเจ้าให้อภัยแก่ผู้อื่น เพราะถ้าท่านให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่าน เช่นเดียวกัน” (มธ 6:12, 14-15)

คำ “เมตตา” ตรงกับภาษาฮีบรู *chesedh* (เชเส็ด) ซึ่งหมายถึง “ความสามารถที่จะเข้าไปอยู่ในผู้อื่น แล้วมองด้วยสายตาของผู้อื่น คิดด้วยความคิดของผู้อื่น และรู้สึกด้วยความรู้สึกของผู้อื่น” จากคำนิยามนี้ ผู้ที่มีความเมตตาสูงสุดก็คือพระเจ้านั่นเอง เพราะพระองค์ทรงส่งพระบุตรแต่เพียงพระองค์เดียวลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อพระบุตรจะได้มองแบบมนุษย์ คิดแบบมนุษย์ และรู้สึกแบบมนุษย์ พระบุตรจึงทรงรู้จักและเข้าใจชีวิตมนุษย์อย่างถ่องแท้ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงสามารถช่วยเหลือเราได้ในทุกกรณีและทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเลวร้ายเพียงใดก็ตาม อาศัยความเมตตาแบบพระเจ้านี้เอง เราจึงเจริญชีวิตร่วมกันได้อย่างสงบสุข เพราะแต่ละคนต่างเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน และคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นก่อนตนเอง

นอกจากนี้ ความเมตตายังช่วยให้เรา

1. ไม่เมตตาผู้อื่นอย่างผิดๆ ตัวอย่างเช่นครั้งที่พระเยซูเจ้าทรงแหวะบ้านของมารธาและมารีย์ก่อนเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการตรึงกางเขน (ลก 10:38-42) จริงอยู่ทั้งสองต่างรักและต้องการต้อนรับพระองค์อย่างดีที่สุด แต่มีเพียงมารีย์ที่ต้อนรับพระองค์ด้วยความเมตตา และเข้าถึงความต้องการที่แท้จริงของพระองค์นั่นคือ ความสงบและการพักผ่อน

2. อดทนและให้อภัยผู้อื่นได้ง่ายขึ้น มีหลักการอยู่ข้อหนึ่งคือ “ไม่ว่าผู้ใดจะคิดหรือทำอะไรก็ตาม เขาย่อมมีเหตุผลของเขาเสมอ” หากเราเข้าถึงเหตุผลของเขาได้ เช่น เขากำลังวิตกกังวล เจ็บป่วย ออกหัก มีคนอื่นใส่ไฟ เป็นลูกคนเดียวที่พ่อแม่ตามใจมาตลอด ฯลฯ ก็จะช่วยให้เราอดทนและให้อภัยเขาได้ง่ายขึ้น

ความหมายของความสุจริตใจนี้คือ “โหว่ ช่วงสุขจริงหนอ ผู้ที่สามารถเข้าไปอยู่ในผู้อื่นจนกระทั่งสามารถมองด้วยดวงตาของพวกเขา คิดด้วยความคิดของพวกเขา และรู้สึกด้วยความรู้สึกของพวกเขา เหตุว่าผู้อื่นก็จะปฏิบัติต่อเขาเช่นเดียวกัน และเขายังได้รับรู้ดีกว่ากำลังทำเหมือนที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า”

6. ผู้มีใจบริสุทธิ์เยื่อใยเป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า

คำ “บริสุทธิ์” ตรงกับภาษากรีก *katharos* (คาธารอส) ซึ่งมีความหมายดังนี้

1. สะอาด เช่น เสื้อผ้าสะอาด จานสะอาด
2. แยกแยะ เช่น ฝัดข้าว (กระป๋องข้าวหรือสิ่งอื่น ๆ เพื่อให้แกลบ รำ หรือผงแยกออกไป) หรือใช้เพื่อหมายถึงการคัดแยกอาหารคือออกจากอาหารเหลว

3. *ไม่เจือปน* เช่น เหล้าองุ่นที่ไม่มีน้ำเจือปน โลหะแท้ที่ไม่มีสิ่งอื่นเจือปน เป็นต้น ความหมายเบื้องต้นของความสุขประการนี้จึงได้แก่ “ผู้มีแรงจูงใจอันสะอาดบริสุทธิ์ปราศจากสิ่งอื่นเจือปน ย่อมเป็นสุข เหตุว่าเขาจะเห็นพระเจ้า”

เพื่อจะมีแรงจูงใจอันสะอาดบริสุทธิ์ปราศจากสิ่งอื่นเจือปน เราจำเป็นต้องสำรวจมโนธรรมของตนเองอย่างละเอียดถี่ถ้วน เช่น

- เรารับใช้พระเจ้าอย่างไม่เห็นแก่ตัวหรือเพราะอยากเด่นอยากดังกว่าคนอื่น ?
- เราไปวัดเพราะอยากพบพระเจ้าหรือเพราะถูกบังคับโดยบทบัญญัติ ?
- เราทำบุญให้ทานเพราะเห็นแก่พระเจ้าหรือเพราะเห็นแก่ชื่อเสียงของตนเอง ?
- เราสวดภาวนาและอ่านพระคัมภีร์เพราะต้องการสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าหรือเพราะเหตุผลอื่น ?

นอกจากความหมายเบื้องต้นแล้ว ยังมีหลักการอีกข้อหนึ่งคือ “คนเรามองเห็นเฉพาะสิ่งที่ตนสามารถเห็นได้เท่านั้น” อย่างเช่นในคืนที่ท้องฟ้าเต็มไปด้วยดวงดาว สิ่งที่คุณส่วนใหญ่มองเห็นได้คือแสงระยิบระยับของดวงดาว ต่างจากนักดาราศาสตร์ซึ่งนอกจากจะมองเห็นแสงระยิบระยับแล้ว พวกเขายังรู้จักชื่อดาว แบ่งดาวเป็นกลุ่มต่างๆ หรือแม้แต่มองเห็นดาวดวงอื่นซึ่งอยู่ไกลออกไปได้ ทั้งนี้เป็นเพราะพวกเขามีความสามารถที่จะเห็นดวงดาวได้มากกว่าเรานั่นเอง จากหลักการเดียวกัน ผู้ที่จะมองเห็นพระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์ความบริสุทธิ์ได้ จึงต้องเป็นผู้ที่มีจิตใจสะอาดบริสุทธิ์เท่านั้น

ความหมายของความสุขประการนี้คือ “*โอ้ ช่างสุขจริงหนอ ผู้ที่มีแรงจูงใจอันบริสุทธิ์ผู้ค้มองปราศจากสิ่งเจือปน เหตุว่าสักวันหนึ่งเขาจะเห็นพระเจ้า*”

7. ผู้สร้างสันติย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า

เพื่อจะเข้าใจความหมายของความสุขประการนี้ มี 3 ประเด็นที่ควรคำนึงถึงคือ

1. คำ “*สันติ*” หรือ shalōm (ชาโลม) ในภาษาฮีบรู ไม่ได้หมายถึงเพียง “ขอให้พ้นทุกข์” เท่านั้น แต่หมายรวมถึง “ขอให้บรรลุถึงความดีและความสมบูรณ์สูงสุด” ด้วย การไม่มีโรคภัยเบียดเบียนถือว่า “พ้นทุกข์” ไปเปล่าหนึ่งซึ่งก็นับว่าดีมากแล้ว แต่ยังไม่อาจรับประกันว่าเราจะบรรลุถึงความดีและความสมบูรณ์สูงสุดได้ จำเป็นที่จิตใจ ร่างกาย สติปัญญา โอกาส สภาพแวดล้อม และสิ่งอื่นๆ ต้องได้รับการพัฒนาควบคู่กันไปอย่างดีที่สุดด้วย สำหรับพระเยซูเจ้า “*ไม*” อย่างเดียวจึงยังไม่พอ จำเป็นต้อง “*ดีที่สุด*” ด้วย

2. พระองค์ทรงเรียกร้องให้เรา “*สร้างสันติ*” ไม่ใช่แค่ “*รักสันติ*” หลายคนชอบอ้างว่าตนรักสันติ ต้องการสมานฉันท์ จึงไม่เผชิญหน้ากับปัญหาใดๆ เลย อย่างนี้จะเรียกว่าเป็นผู้สร้างสันติไม่ได้ เพราะปัญหาถูกชุกไว้ได้พรมโดยยังไม่ได้รับการแก้ไข มีแต่รอวันและเวลาที่จะระเบิดออกมาเท่านั้น ผู้สร้างสันติที่แท้จริงจักต้องพร้อมเผชิญหน้ากับปัญหา จัดการกับปัญหา และเอาชนะปัญหาให้ได้ แม้ตัวเองจะต้องคืนรนและเจ็บปวดสักเพียงใดก็ตาม

3. ภาษาฮีบรูไม่ค่อยมีคำคุณศัพท์ จึงต้องเลี่ยงไปใช้คำว่า “*บุตรของ*” หรือ “*บุตรแห่ง*” (son of...) แล้วตามด้วยคำนามแทน สำหรับชาวฮีบรู “*บุตรแห่งความสว่าง*” จึงหมายถึง “*คนดี*” และ “*บุตรของพระเจ้า*” หมายถึง “*เหมือนพระเจ้า*” เป็นต้น

พระเจ้าคือผู้สร้างสันติ ดังที่นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ขอพระเจ้าผู้ประทานสันติ สถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย เทอญ” (รม 15:33) และ “จงดำเนินชีวิตอย่างสันติ แล้วพระเจ้าแห่งความรักและสันติจะสถิตอยู่กับท่าน” (2 คร 13:11) ผู้สร้างสันติจึงทำเหมือนพระเจ้า และดังนั้นจึงได้ชื่อว่าเป็น “บุตรของพระเจ้า”

ในทางปฏิบัติ ผู้สร้างสันติหมายถึง

1. ทุกคนที่มีส่วนทำให้โลกนี้ดีขึ้น น่ายิ่งขึ้น เพื่อผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้จะสามารถบรรลุถึงความดีและความสมบูรณ์สูงสุดได้
2. ทุกคนที่มีสันติในจิตใจ ไม่มีความขัดแย้งหรือการต่อสู้กันระหว่างความดีและความชั่วในจิตใจอีกต่อไป
3. ทุกคนที่สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ไม่ใช่เข้าที่ไหนดวงแตกที่นั่น หรือชอบสร้างความขัดแย้งและทะเลาะเบาะแว้งกับคนอื่นอยู่รำไป

ความหมายของความสุจริตนี้คือ “โอ้ ช่างสุขจริงหนอ ผู้ที่สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง เหตุว่าเขากำลังทำแบบพระเจ้า”

8. ผู้ถูกเบียดเบียนข่มเหงเพราะความชอบธรรมย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา

ท่านทั้งหลายย่อมเป็นสุขเมื่อถูกข่มเหงและใส่ร้ายต่างๆ นานาเพราะเรา
จงชื่นชมยินดีเถิด เพราะบำเหน็จรางวัลของท่านในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่นัก
เขาได้เบียดเบียนบรรดาประกาศกที่อยู่ก่อนท่านดังนี้ด้วยเช่นกัน

ความสุขประการสุดท้ายนี้บ่งบอกถึงความจริงใจของพระเยซูเจ้าอย่างแท้จริง พระองค์ทรงบอกผู้ที่ปรารถนาจะติดตามพระองค์ตรงไปตรงมาว่า พระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อทำให้ชีวิตของพวกเขาสะดวกสบายขึ้น แต่เพื่อทำให้ชีวิตของพวกเขา “ยิ่งใหญ่และได้รับความรุ่งโรจน์” คุณเดียวกับพระองค์

คริสตชนยุคเริ่มแรกจำนวนมากได้ยื่นหยัดอยู่เคียงข้างพระองค์อย่างน่าชื่นชม แม้จะต้องสูญเสียหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิตก็ตาม

1. พวกเขาสูญเสียอาชีพและการงาน เช่น ช่างไม้ที่ได้รับการว่าจ้างให้สร้างวัดของคนต่างศาสนา หรือช่างตัดเสื้อที่ถูกขอร้องให้ตัดเย็บอาภรณ์ศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระต่างศาสนา พวกเขาไม่ลังเลใจเลยที่จะเลิกจ้างพระเยซูเจ้ามากกว่าความอยู่รอดของธุรกิจ

2. พวกเขาสูญเสียฐานะทางสังคม ในสมัยโบราณงานเลี้ยงมักจัดในวิหารของเทพเจ้า เริ่มด้วยการดื่มถวายเกียรติแด่เทพเจ้าแล้วกินเนื้อที่เหลือจากการเผาถวายแด่เทพเจ้า พวกเขาจึงต้องปฏิเสธงานเลี้ยงอันทำให้ฐานะในสังคมต้องสูญเสียไปเพื่อจะเป็นคริสตชนที่สัตย์ซื่อ

3. พวกเขาสูญเสียครอบครัว สมาชิกในครอบครัวบางคนกลับใจเป็นคริสตชน บางคนไม่ยอมกลับใจ ครอบครัวต้องแตกแยก แต่พวกเขาก็พร้อมที่จะรักพระเยซูเจ้ามากกว่าภรรยาและบุตรซึ่งอยู่ใกล้ชิดเขามากที่สุดและเขาเองก็รักมากที่สุดด้วย

นอกจากนี้ ยังมีคริสตชนจำนวนมากต้องทนทุกข์และพลีชีพเพื่อเป็นพยานยืนยันถึงพระเยซูเจ้า บางคนถูกโยนให้สิงโตกิน บางคนถูกเผาไฟทั้งเป็น บางคนถูกห่อด้วยผ้าเส้นที่ชุบน้ำมันแล้วจุดเป็นคบไฟในสวนของจักรพรรดิเนโร บางคนถูกเย็บติดกับหนังสัตว์สดๆ แล้วปล่อยให้สุนัขล่าเนื้อไล่ล่าจนตาย บางคนถูกกิมบีบ ถูก

รมควัน ถูกควักลูกตา ถูกตัดแขนขาอย่างต่อเนื่องต่อหน้าต่อตา ถูกเผามือเผาแขนพร้อมกับรดน้ำเย็นเพื่อยืดเวลาทรมาน ถูกเตะถ่วงเคียดคราดตัว ฯลฯ อีกมากมาย

สาเหตุของการถูกเบียดเบียนอาจแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นใหญ่ๆ คือ

1 การใส่ร้าย

1.1 จากคำที่ว่า “นี่คือกายของเรา นี่คือโลหิตของเรา” พวกเขาถูกใส่ร้ายว่าฆ่าและกินเนื้อเด็ก

1.2 พวกเขาคริสตชนเน้นความรัก และมี kiss of peace (พิธีแสดงความสัมพันธ์ต่อกัน) จึงถูกใส่ร้ายว่าประพฤติผิดศีลธรรม มั่วเซ็กซ์

1.3 พวกเขาถูกใส่ร้ายว่าเป็นนักวางเพลิง เพราะชอบพูดถึงไฟล้างโลกอยู่บ่อยๆ เช่น “วันนั้นท้องฟ้าจะอันตรธานสูญสิ้นไปด้วยเสียงกึกก้อง โลกธาตุนั้นจะถูกไฟแตกแยกจากกัน แผ่นดินและสรรพสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินจะมอดไหม้สูญสิ้นไป” (2 ปต 3:10) หรือ “ในวันนั้นท้องฟ้าจะถูกไฟเผาผลาญ และโลกธาตุนั้นจะถูกไฟเผาละลายไป” (2 ปต 3:12)

1.4 พวกเขาถูกกล่าวหาว่าทำให้ครอบครัวแตกแยก

2. การเมือง

2.1 เนื่องจากอาณาจักรโรมันมีขนาดใหญ่ ประกอบด้วยชนหลายชาติหลายศาสนา เพื่อให้เป็นหนึ่งเดียวกัน พลเมืองทุกคนจึงถูกบังคับให้ถวายกำยานแด่ “เทพเจ้าซีซาร์” อย่างน้อยปีละครั้ง หลังจากได้หนังสือรับรองว่าถวายกำยานแด่ซีซาร์แล้วจึงจะนมัสการพระเจ้าที่ตนนับถือได้ ในสายตาของชาวโรมัน คริสตชนประกอบอาชญากรรมใหญ่หลวงเพราะไม่ยอมถวายกำยานแด่ซีซาร์ แต่กลับนมัสการพระเจ้าเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงพระองค์เดียว

2.2 ด้วยจำนวนทาสทั่วอาณาจักรโรมันซึ่งมีมากถึง 60 ล้านคน หากพวกเขากระด้างกระเดื่องหรือก่อการจลาจล อาณาจักรย่อมสิ้นคลอนอย่างแน่นอน แม้พระศาสนจักรจะมีได้พยายามปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระหรือประณามการมีทาส แต่การสอนว่าไม่ว่า “ทาส” หรือ “ไท” ต่างก็เป็นบุตรของพระเจ้าเท่าเทียมกัน หรือการยอมให้ทาสมีตำแหน่งสูงในพระศาสนจักรอย่างเช่นพระสันตะปาปาคัลลิสตุสและปีอุส ชั่วร้ายไปกว่านั้นพระสันตะปาปาคัลลิสตุสยังทรงอนุญาตให้สตรีผู้สูงศักดิ์แต่งงานกับทาสที่ได้รับอิสรภาพแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ขัดกับกฎหมายโรมัน ฯลฯ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้ผู้มีอำนาจของชาวโรมันมองพร ศาสนจักรและคริสตชนเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของอาณาจักรอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

3. ผลประโยชน์

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคริสตศาสนามีผลกระทบใหญ่หลวงต่อผลประโยชน์ของคนต่างศาสนา นักบุญลูกาเล่าไว้ในหนังสือกิจการอัครสาวกว่า ที่เมืองเอเฟซัส “เกิดการจลาจลอย่างรุนแรงเพราะคำสอนใหม่ ช่างเงินคนหนึ่งชื่อ เดเมตรีอัส เป็นผู้จัดหางานที่ทำรายได้ดีให้แก่บรรดาช่าง โดยสร้างรูปจำลองพระวิหารของเทพีอาร์เทมิส เขาเรียกประชุมบรรดาช่าง รวมทั้งผู้มีอาชีพที่เกี่ยวข้องกัน พูดว่า เพื่อนร่วมอาชีพทั้งหลาย ท่านรู้แล้วหรือไม่ว่าความสะกดสาบในความเป็นอยู่ของเราขึ้นอยู่กับอาชีพนี้ ท่านเห็นและได้ยินแล้วว่าเปาโลผู้นี้ทำให้ประชาชนจำนวนมากมีความเชื่อมั่นเปลี่ยนศาสนา ไม่เพียงแต่ที่เมืองเอเฟซัสเท่านั้น แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชียด้วย โดยสอนว่ารูปที่มีมนุษย์สร้างนั้นย่อมไม่ใช่พระเจ้า อาชีพช่างเงินของเรากำลังอยู่ในอันตราย จะเสื่อมความนิยม ยิ่งกว่านั้นพระวิหารของเทพีอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่จะต้องหมดความสำคัญ และเทพีซึ่งทั่วแคว้นเอเชียและทั่วโลกเคารพกราบไหว้นั้นจะสูญเสียมความยิ่งใหญ่ไปด้วย” (กจ 19:23-27)

ทุกวันนี้ แม้โอกาสที่จะ “พลีชีพ” เพื่อยืนยันความเชื่อในพระเยซูเจ้าคงไม่เกิดขึ้นบ่อยนัก แต่เราสามารถ “เจริญชีพ” เพื่อเป็นพยานยืนยันถึงพระองค์ได้ตลอดเวลา เช่น รักและรับใช้เพื่อนมนุษย์ ให้อภัยเพื่อนมนุษย์ ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่การงานของตน ดังนี้ เป็นต้น

สิ่งที่ต้องจำใส่ใจคือ ถึงจะ “พลีชีพ” เพื่อพระองค์ไม่ได้ แต่เราสามารถ “พลีตน” และ “เจริญชีพ” เพื่อพระองค์ได้ทุกวัน จนตลอดชีวิต !

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ คำสอน	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ความเชื่อเป็นพระพร	
ออกแบบโดย ครูภารดี เทศขารี	โรงเรียน พระมารดาณิชานุเคราะห์ กรุงเทพมหานคร

1. การให้ภาพรวม (Big picture)

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

(1) เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถึงพระพรของพระเจ้าที่ทรงประทานให้เราโดยผ่านทางความเชื่อที่นักเรียนได้รับ

(2) เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าความเชื่อนั้นเป็นพระพรที่ต้องได้รับการพัฒนาผ่านการภาวนาขอและการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับพระเจ้า

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- ความเชื่อคริสตชนเป็นพระพรที่พระเจ้าประทานให้ ความเชื่อจะเจริญเติบโตได้ต้องผ่านการบำรุงเลี้ยง คุณนั้นคือการภาวนาขอความเชื่อด้วยความร่วมมือของเรากับพระเจ้าและความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของเรากับพระองค์

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- นักเรียนมีความเชื่ออันเป็นพระพรของพระเจ้าและต้องพัฒนาความเชื่อนั้นเสมอ
- คุณค่าพระวรสาร “ความเชื่อศรัทธา” (1)

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- เปิดคลิปภาพความเชื่อโบราณให้นักเรียนดู เช่น ห้ามตัดเล็บกลางคืนเพราะวิญญาณบรรพบุรุษจะอยู่ไม่มีความสุข ห้ามตากผ้าข้ามคืน กระสือจะเข็ดปาก เป็นต้น

- สนทนาพูดคุยเกี่ยวกับความเชื่อในสมัยโบราณว่าคนโบราณเชื่อเช่นนี้เพราะอะไร เพราะทำไมปู่ย่าตายายจึงบอกห้ามตัดเล็บกลางคืน จริงหรือเปล่าที่จะทำให้วิญญาณบรรพบุรุษอยู่ไม่สุข (ความเชื่อโบราณส่วนใหญ่เป็น “อุบาย” หรือ “โบราณอุบาย” เพื่อเตือนให้มีสติไม่ทำในสิ่งที่จะเกิดอันตรายกับตัวเองได้)

1.5 เวลา (Time)

- 2 คาบ ๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินผลและการวัดผล

- นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถาม
- การถ่ายทอดประสบการณ์ความเชื่อ
- การทำบันทึกประสบการณ์ความเชื่อ

3. การสร้างบรรยากาศ

- เปิด You tube เพลง “เมื่อลูกได้เชื่อ” รำพึงถึงเนื้อหาในบทเพลง

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

อธิษฐานภาวนา

สวดบทอัญเชิญพระจิต” เพื่อวอนขอพระจิตในการนำทางการเรียนในบทเรียนนี้อย่างดี (2 นาที)

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูเกริ่นนำถึงคลิปโฆษณาที่จะให้นักเรียนได้ดูและให้สังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นในโฆษณานี้
- ชมคลิปโฆษณา “จี้จกทักห้ามออกจากบ้าน”
- ครูและนักเรียนร่วมทบทวนถึงเนื้อเรื่องจากโฆษณานี้ว่าสื่อความหมายความเชื่ออย่างไร?

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูตั้งคำถาม: “ถ้าตอนเช้าก่อนนักเรียนออกจากบ้านแล้วมีจี้จกร้องทัก นักเรียนจะอย่างไร? และนักเรียนคิดว่า ความเชื่อสำหรับนักเรียนคืออะไร?”
- ให้นักเรียนเปิดพระคัมภีร์ (ลูกา 17:5-10) เรื่อง ความเชื่อ อ่านซ้ำๆ ในใจ
“...หากท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด และพุดกับดินหมอนดินนี้ว่า 'จงถอนรากแล้วไปขึ้นในทะเลเถิด' ดินหมอนดินนั้นก็เชื่อฟังท่าน....”
- ครูแจกใบความรู้ คำอธิบายพระวาจา(ลูกา 17:5-10) “พลังของความเชื่อ” ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ ให้นักเรียนอ่านและทำความเข้าใจถึงพระวาจาในตอนี้เพิ่มเติมจากคำอธิบายในใบความรู้ที่ครูแจกให้
- นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึง “ความสำคัญของความเชื่อคริสตชน” จากคำอธิบายพระวาจา “พลังความเชื่อ” ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ ในประเด็นที่ว่า “สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ย่อมเป็นไปได้เสมอหากเราเชื่อว่าเป็นไปได้”

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- แบ่งกลุ่มนักเรียนและให้บันทึกประสบการณ์ความเชื่อกับพระเจ้าและความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับพระองค์ในเหตุการณ์ต่างๆของชีวิตที่ผ่านมา และ แบ่งปันให้เพื่อนในกลุ่มได้รับฟัง
- ให้นักเรียนเขียนข้อตั้งใจในการเพิ่มพูนความเชื่อของคนเพื่อนำไปปฏิบัติและนำมาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในคาบถัดไป

อธิษฐานภาวนา

สวดภาวนาร่วมกันเพื่อขอบพระคุณพระจิตเจ้าที่ได้ทรงนำทางการเรียนรู้ในคาบนี้อย่างดี (2 นาที)

4.2 คาบที่ 2

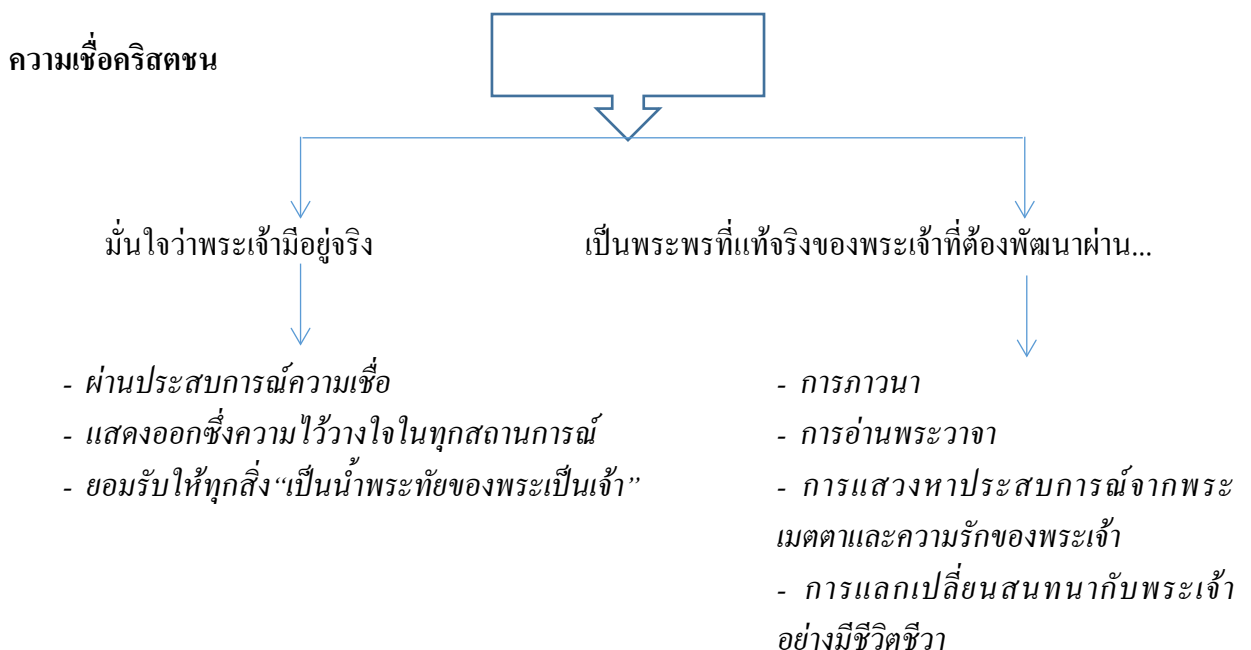
4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนข้อตั้งใจและประสบการณ์ที่ได้รับ
- ให้นักเรียนชมคลิป ความเชื่อ (การ์ตูน animation) เรื่องราวของชายผู้มีความเชื่อในพระเจ้าแม้จะตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย
- ให้นักเรียนสนทนาพูดคุยและแบ่งปัน “นักเรียนได้สัมผัสความรู้สึกอะไรบ้างจากคลิปที่ชมไปนี้ และหากนักเรียนเป็นชายคนนั้นนักเรียนจะกระทำเช่นนั้นหรือไม่ นักเรียนคิดว่านักเรียนมีความเชื่อมากพอที่จะกระทำสิ่งใดได้บ้าง”

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 5 - 6 คน
- ครูแจกใบความรู้เรื่อง “ความเชื่อ” จากหนังสือหลักธรรมคำสอนคาทอลิก ของคุณพ่อวุฒิเลิศ แห่งล้อม และใบความรู้เรื่อง “ความเชื่อคืออะไร?” จากหนังสือ คำสอนคาทอลิกสำหรับเยาวชน YOUCAT ภาคที่ 1 บทที่ 3 ข้อที่ 21
- อภิปรายร่วมกันในกลุ่มถึงความหมายของความเชื่อคริสตชนสำหรับตัวนักเรียน และยกตัวอย่างความเชื่อของบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์ที่เป็นแบบอย่างความเชื่อแบบคริสตชน
- ออกแบบแผนภาพความเชื่อคริสตชนโดยสามารถอ้างอิงเนื้อหาได้จากใบความรู้ “ความเชื่อ” จากหนังสือหลักธรรมคำสอนคาทอลิก ของคุณพ่อวุฒิเลิศ แห่งล้อม และใบความรู้เรื่อง “ความเชื่อคืออะไร?” จากหนังสือ คำสอนคาทอลิกสำหรับเยาวชน YOUCAT ภาคที่ 1 บทที่ 3 ข้อที่ 21

ตัวอย่างแผนภาพ “ความเชื่อคริสตชน”

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ภาวนาส่วนตัว ทบทวนชีวิตที่ผ่านมา และแบ่งปันประสบการณ์ความเชื่อที่นักเรียนเคยได้รับเพิ่มเติมจากคาบที่แล้ว

- ให้นักเรียนกลับไปภาวนาประจำวันเพื่อวอนขอพระพรแห่งความเชื่อ และทำบันทึกวิธีการภาวนา ความรู้สึกจากการภาวนาวอนขอความเชื่อ หรือประสบการณ์ความเชื่อที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม แล้วนำประสบการณ์ที่ได้รับมาแลกเปลี่ยนในคาบถัดไป

5. การไตร่ตรอง

5.1 สะท้อน (Reflect)

- นักเรียนสามารถพัฒนาความเชื่อได้อย่างไรบ้าง
- ความเชื่อคริสตชนมีผลอย่างไรต่อการดำเนินชีวิตของนักเรียน

5.2 เชื่อมโยง (Connect)

- นักเรียนรู้จักสังเกตและพัฒนาความเชื่อของตนกับพระเจ้าผ่านประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิต

5.3 ปรับใช้ (Apply)

- ด้วยความเชื่อนักเรียนสามารถก้าวข้ามผ่านอุปสรรคและปัญหาต่างๆ ในชีวิต และเป็นแบบอย่างของคริสตชนที่ดีต่อคนรอบข้าง

6. สื่อการเรียนการสอน

- คลิปเพลงจาก youtube “เมื่อลูกได้เชื่อ” <https://www.youtube.com/watch?v=T1jREr72LsU>
- คลิปโฆษณา youtube ไทยประกันชีวิต “จึกจก” <https://www.youtube.com/watch?v=oZA1Ghj-8CE>
- คลิปการ์ตูน animations youtube เรื่อง “ความเชื่อ” https://www.youtube.com/watch?v=F_BCSooZ3qE
- ใบความรู้ คำอธิบายพระวาจา (ลูกา 17:5-10) “พลังของความเชื่อ” ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์
- ใบความรู้เรื่อง “ความเชื่อ” จากหนังสือหลักธรรมคำสอนคาทอลิก ของคุณพ่อวุฒิเลิศ แห่งล้อม
- ใบความรู้เรื่อง “ความเชื่อคืออะไร” จากหนังสือ คำสอนคาทอลิกสำหรับเยาวชน YOUCAT ภาคที่ 1 บทที่ 3 ข้อที่ 21

7. การเตรียมตัวของครู

- 7.1 ศึกษาคำอธิบายพระวาจา (ลูกา 17:5-10) “พลังของความเชื่อ” ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์
- 7.2 ทบทวนความรู้เรื่อง “ความเชื่อ” จากหนังสือหลักธรรมคำสอนคาทอลิก ของคุณพ่อวุฒิเลิศ แห่งล้อม
- 7.3 ทบทวนความรู้เรื่อง “ความเชื่อคืออะไร” จากหนังสือ คำสอนคาทอลิกสำหรับเยาวชน YOUCAT ภาคที่ 1 บทที่ 3 ข้อที่ 21
- 7.4 เนื้อหาศึกษาเพิ่มเติม

ใบความรู้ที่ 1 ความเชื่อ

ความเชื่อ คือ การยอมรับว่า ผู้นั้น สิ่งนั้น เหตุการณ์นั้น เรื่องนั้น มีอยู่จริง เป็นจริง และไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ด้วยเหตุด้วยผล หรือตามหลักวิทยาศาสตร์ เมื่อเป็นเช่นนี้ อะไรก็ตามที่เราสามารถพิสูจน์ได้ด้วยเหตุผลหรือด้วยวิทยาศาสตร์ ก็ไม่ต้องอาศัยความเชื่อ เพราะมันเป็นความจริงที่พิสูจน์ได้แล้ว เช่น เราทราบว่าบนดวงจันทร์ไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่เลย ดังนั้น ความเชื่อที่บอกว่ามีกระต่ายบนดวงจันทร์จึงไม่ถูกต้อง เพราะพิสูจน์แล้วด้วยการส่งมนุษย์อวกาศไปสำรวจดวงจันทร์ และพบว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตจริงๆ

ความเชื่อ เป็นพระพรที่พระประทานให้มนุษย์ ให้มนุษย์ยอมรับในพระเป็นเจ้า และพระวาจาของพระองค์ที่ทรงมอบแก่นมนุษย์ อันได้แก่พระคัมภีร์นั่นเอง

เมื่อเป็นพระพรที่พระประทานให้ จึงขึ้นอยู่กับพระองค์ที่จะทรงมอบหรือประทานให้ผู้ใด ให้ใคร หรือจะไม่ให้ใครก็ได้ เพราะเป็นสิทธิ์ของพระองค์ล้วนๆ ดังนั้น หลายครั้งเราจึงพบว่า หลายคนเรียนรู้พระธรรมคำสอนคาทอลิกได้ทะลุปรุโปร่ง สามารถตอบคำถามได้ทุกคำถาม แต่เขาไม่ได้เป็นคาทอลิก เพราะเขาไม่ได้รับความเชื่อ คำสอนที่เขาได้รับจึงเป็นเพียงแค่ ความรู้ เท่านั้น มันหาเป็นชีวิต หรือ ความรัก ไม่ได้ ตรงกันข้าม เราเห็นอีกบางคนอ่านหนังสือไม่ออก คำสอนไม่ค่อยจะรู้เรื่อง ถามอะไรก็ตอบไม่ค่อยได้ แต่กลับศรัทธา เป็นคาทอลิกที่ดี เป็นแบบอย่างที่ยอดเยี่ยม เพราะเขามีความเชื่อ ซึ่งเป็นพระพรที่ได้รับมาจากพระเป็นเจ้า ถ้าจะถามว่าทำไมเป็นอย่างนี้ ก็ต้องตอบว่า “เป็นน้ำพระทัยของพระเป็นเจ้า” เพราะพระองค์ทรงมีแผนการสำหรับทุกคน

ความเชื่อเป็นชีวิต เราเคยได้ยินคำพูดนี้อยู่บ่อยๆ ซึ่งแน่นอนว่ามีความหมายตรงกับ ความเชื่อ ในมิติของศาสนาคริสต์ กล่าวคือ เมื่อเป็นชีวิต ย่อมหมายถึง การ “เกิด แก่ เจ็บ ตาย” ดังสิ่งมีชีวิตทั้งหลายด้วย ผิดกันตรงที่ความเชื่อนั้นเป็นนามธรรม ไม่มีรูปร่างหรือร่างกายที่สามารถจับต้องได้ พูดง่าย ๆ ก็คือ ไม่ใช่รูปธรรมที่เป็นวัตถุ

ความเชื่อของเราเกิดจากพระเป็นเจ้าประทานให้ และผู้รับจะต้องดูแลบำรุงเลี้ยงให้เจริญเติบโตเข้มแข็งขึ้น ด้วยความร่วมมือกับพระเป็นเจ้า ด้วยการแสวงหาประสบการณ์ จากพระเมตตา จากความรักของพระองค์ นั่นคือการปฏิบัติตนตามจิตตารมณ์ของพระองค์

ในเวลาเดียวกัน ถ้าหากเราไม่ระมัดระวัง ถ้าเราปล่อยตัวละเลยหน้าที่ต่างๆ ของการเป็นบุตรที่ดีของพระเป็นเจ้า และการเป็นพี่น้องที่ดีต่อกันและกัน ความเชื่อของเราก็จะเจ็บป่วย หรืออาจถึงขั้นตายได้เหมือนกัน ดังนั้น ความเชื่อจึงเป็นชีวิตที่เราจะต้องดูแลอย่างดี

(ที่มา : หนังสือหลักธรรมคำสอนคาทอลิก คุณพ่อวุฒิเลิศ แห่งล้อม)

ใบความรู้ที่ 2 ข่าวดี ลูกา 17:5-10

(5) บรรดาอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราเถิด’ (6) องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า ‘ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด และพุดกับต้นหม่อนต้นนี้ว่า “จงถอนรากแล้วไปขึ้นอยู่ในทะเลเถิด” ต้นหม่อนต้นนั้นก็จะเชื่อฟังท่าน

(7) ‘ท่านผู้ใดที่มีคนรับใช้ออกไปไถนา หรือไปเลี้ยงแกะ เมื่อคนรับใช้กลับจากทุ่งนา ผู้นั้นจะพุดกับคนรับใช้หรือว่า “เร็วเข้ามานั่งโต๊ะเถิด” (8) แต่จะพุดมิใช่หรือว่า “จงเตรียมอาหารมาให้ฉันเถิด จงคาดสะเอว คอยรับใช้ฉันขณะที่ฉันกินและดื่ม หลังจากนั้นเจ้าจึงกินและดื่ม” (9) นายย่อมไม่ชอบใจผู้รับใช้ที่ปฏิบัติตามคำสั่งมิใช่หรือ (10) ท่านทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ทำตามคำสั่งทุกประการแล้ว จงพุดว่า “ฉันเป็นผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์ เพราะฉันทำตามหน้าที่ที่ต้องทำเท่านั้น”

พระวรสารตอนนี้บอกความจริงแก่เรา 2 ประการ

ประการแรกเกี่ยวกับ “พลังของความเชื่อ”

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด และพุดกับต้นหม่อนต้นนี้ว่า ‘จงถอนรากแล้วไปขึ้นอยู่ในทะเลเถิด’ ต้นหม่อนต้นนั้นก็จะเชื่อฟังท่าน” (ลก 17: 6)

เมล็ดมัสตาร์ดมีขนาดเล็กที่สุดในบรรดาพันธุ์ไม้ที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ ส่วนต้นหม่อนเป็นไม้ชนิดหนึ่งใช้ใบสำหรับเลี้ยงตัวไหม ผลสุกกินได้

หากนำเมล็ดมัสตาร์ดกับต้นหม่อนมาเปรียบเทียบขนาดกัน คงเหมือนเอาเรือบดไปจอดเทียบเรือบรรทุกเครื่องบิน

อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเลือกใช้พันธุ์ไม้สองชนิดที่ไม่น่าจะเทียบเคียงกันได้ เพื่อขบขัน “พลังของความเชื่อ” ให้เห็นเด่นชัด

ถ้าพลังความเชื่อเพียงน้อยนิดเท่าเมล็ดมัสตาร์ด ก็สามารถเคลื่อนต้นหม่อนที่ใหญ่โตกว่ามากให้ไปขึ้นอยู่ในทะเลได้ อนึ่ง การเคลื่อนต้นหม่อนให้ไปขึ้นในทะเล เป็นตำนานโวหารของชาวยิวและชาวตะวันออกอื่น ๆ ที่นิยมพุดและเขียนให้เห็นจริงเห็นจังมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คนไทยก็นิยมพุดทำนองนี้เหมือนกันเช่น รักคุณเท่าฟ้า หน้าบานเป็นกระดัง คอแห้งเป็นผง หน้าเหนียวยิบฟันไม่เข้า เป็นต้น

ในกรณีนี้ เราจึงไม่จำเป็นต้องเข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสตามตัวอักษร แล้วด่วนสรุปว่า เมื่อเชื่อและรับศีลล้างบาปแล้ว เราสามารถสั่งต้นหม่อนให้ไปขึ้นในทะเลได้

เพราะประเด็นสำคัญที่พระองค์ต้องการสอนเราคือ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ย่อมเป็นไปได้เสมอหากเรา “เชื่อ” ว่าเป็นไปได้

แม้ความเชื่อ นั้นจะน้อยนิดเท่าเมล็ดมัสตาร์ดก็ตาม !

หากเรา “เชื่อ” ว่ามนุษย์ไม่มีทางบินได้ ไม่มีทางไปดวงจันทร์ได้ ไม่มีทางผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจหรือไตได้ แน่แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้ย่อมไม่มีทางเป็นไปได้ และจะไม่มีวันเกิดขึ้น !

แต่ถ้าเรา “เชื่อ” ว่าเราสามารถอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของเราให้เป็นคนดีได้ เราสามารถทำให้สังคมของเราปลอดจากยาเสพติด การฉ้อราษฎร์บังหลวง การละเมิดทางเพศ หรือเชื่อว่าเราสามารถทำให้สังคมของเราเป็นพระอาณาจักรของพระเจ้าได้ และตัวเราเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมได้

แน่นอนว่าสิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นไปได้ และจะเกิดขึ้นจริงสักวันหนึ่ง !

ที่ตัดสินไปกว่านี้ก็คือ เราคริสตชนไม่เพียงเชื่อมั่นในตัวเองเท่านั้น แต่ยัง “เชื่อมั่น” ในองค์พระเยซูเจ้า อีกด้วย เราจึงไม่ถูกปล่อยไว้ให้เผชิญหน้ากับสิ่งที่ทำทายเป็นต่าง ๆ ตามลำพัง... แต่เรามีพระองค์ผู้ทรงสรรพานุภาพ อยู่เคียงข้างและพร้อมช่วยเหลือเราเสมอ นี่คือพลังอันยิ่งใหญ่อย่างยิ่งของความเชื่อ !

(อธิบายพระวรสารนักบุญลูกา ▶ ลก 17.5-10 พลังของความเชื่อ โดย คุณพ่อ ชัยยะ กิจสวัสดิ์)

ใบความรู้ที่ 3 ข้อ 21. ความเชื่อคืออะไร

ความเชื่อเป็นความรู้และความไว้วางใจ มีลักษณะเฉพาะ 7 ประการคือ

1. ความเชื่อเป็นพระพรแท้จริงของพระเจ้า ซึ่งเราได้รับ เมื่อเราอ่อนขออย่างร้อนรน
2. ความเชื่อเป็นอนุภาพเหนือธรรมชาติที่จำเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเราต้องการบรรลุถึงการช่วยให้รอดพ้น
3. ความเชื่อเรียกร้องน้ำใจอิสระ และความเข้าใจที่ชัดเจนของบุคคล เมื่อเขายอมรับการเชื่อเชิญของพระเจ้า
4. ความเชื่อเป็นความมั่นใจแน่นอนเพราะพระเยซูเจ้าทรงรับประกัน
5. ความเชื่อยังไม่สมบูรณ์หากไม่นำไปปฏิบัติด้วยความรัก
6. ความเชื่อเติบโตขึ้นเมื่อเรารับฟังและเอาใจใส่ต่อพระวาจาของพระเจ้ามากขึ้น และเข้าสู่การแลกเปลี่ยนสนทนากับพระองค์อย่างมีชีวิตชีวาในการอธิษฐานภาวนา
7. ความเชื่อทำให้เราได้ลิ้มรสความปิติยินดีล่วงหน้าในสวรรค์ ตั้งแต่บัดนี้

ความรู้เสริม

- ความเชื่อหมายถึงการมอบชีวิตไว้กับความไม่มีขอบเขตของพระเจ้า(คาร์ล ราห์เนอร์ นักเทววิทยาชาวเยอรมัน)

- ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิ่งที่มองไม่เห็น (ฮีบรู 11:1)

(จากคำสอนคาทอลิกสำหรับเยาวชน YOUCAT ภาคที่ 1 บทที่ 3 ข้อที่ 21)

สาระการเรียนรู้ คริสต์ศาสนา	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ต้นกำเนิดคริสตศาสนา : จากอับราฮัมถึงโมเสส	
ออกแบบโดย ครูบุษรา ชลหาญ	โรงเรียน เซนต์โยเซฟวงนา จ. สมุทรปราการ

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

(1) นักเรียนทราบและเข้าใจประวัติความเป็นมาของชนชาติอิสราเอล การเป็นผู้นำชนชาติอิสราเอลและการรับมอบพระบัญญัติ 10 ประการ ที่พระเจ้าประทานให้มนุษย์ทุกคนผ่านทางโมเสสได้

(2) นักเรียนตระหนักถึงคุณค่าความสำคัญของการปฏิบัติต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ตาม “พระบัญญัติ 10 ประการ” พร้อมทั้งรู้จักนำมาประพฤติปฏิบัติตามความเหมาะสม

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- พระบัญญัติ 10 ประการ: บัญญัติพื้นฐานของศาสนาคริสต์ เป็นบัญญัติแห่งความรักที่พระเจ้าประทานให้มนุษย์ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต นักเรียนจึงต้องรู้ประวัติความเป็นมาและเข้าใจในพระบัญญัติ เพื่อจะสามารถนำไปใช้ในชีวิตร เพื่อคุณค่าความดีของนักเรียนเอง และเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสุขสันติ และเพื่อนำวิญญานรอดไปสวรรค์ได้

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

(1) ความเป็นมาของชนชาติอิสราเอล การเรียกอับราฮัม (ปฐมก. 12: 1-9) การกำเนิดโมเสส: โมเสสผู้เลือกสรรของพระเจ้า (อพย. 2: 1-10)

(2) ความเข้มแข็งและกล้าหาญของโมเสส ในการนำชนชาติอิสราเอลเดินทางออกจากประเทศอียิปต์: โมเสสข้ามทะเลแดง (อพย. 12: 37-42, อพย. 14: 1-31) พระพรความรักและพระฤทธานุภาพของพระเจ้า : โมเสสอาหารจากสวรรค์ (อพย. 15: 22-27, อพย. 16: 1-36, อพย. 17: 1-16)

(3) การแสดงพระองค์ การมอบพระบัญญัติ 10 ประการ การขาดความเชื่อความไว้วางใจและการตั้งตัวของชนชาติอิสราเอล : โมเสสบนภูเขาซีนายและเทวรูปวัวทองคำ (อพย. 23: 12-18 อพย. 32: 1-24)

(4) การนำหลักพระบัญญัติ 10 ประการที่ได้รับจากพระเจ้า สู่การปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- ให้นักเรียนดูภาพเรื่องราวเกี่ยวกับอับราฮัมและโมเสสหลาย ๆ ภาพ สอบถามความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับบุคคลและเรื่องราวจากภาพที่เห็น และถามนักเรียนว่าอยากรู้เรื่องราวรายละเอียดเพิ่มเติมอีกไหม?

1.5 เวลา (Time)

- 8 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินผลและการวัดผล

- นักเรียนแสดงความคิดเห็น
- สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม การตอบคำถาม
- การทำแบบฝึกหัด ใบงานที่ 1-3

3. การสร้างบรรยากาศ

- ฉายภาพนิ่ง หรือติดแผ่นภาพเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเรียนบนกระดานหน้าห้องเรียน
- ฉาย VCD เรื่องโมเสส (สั้น ๆ เฉพาะตอนที่เรียน)

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูเกริ่นนำโดยขอให้นักเรียนสังเกตว่า ในเรื่องมีใครบ้าง? เรื่องราวเป็นอย่างไร? และมีการสนทนาโต้ตอบกันอย่างไร?

- ครูฉายภาพของอับราฮัมและให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องตอนที่ 1 ความเป็นมาของศาสนา การเรียกอับราฮัม กำเนิดโมเสส

- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงตัวละคร เรื่องราว และการตอบสนอง

1. อับราฮัมมีลักษณะนิสัยอย่างไร ? ถ้านักเรียนเป็นอับราฮัม นักเรียนจะตัดสินใจอย่างไร ?
2. นักเรียนคิดว่าโมเสส รอดชีวิตเพราะเหตุใด ?

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มประมาณ 5-6 คน ร่วมกันแสดงความคิดเห็น นักเรียนจะเลียนแบบคุณธรรมของอับราฮัมและโมเสส มาปฏิบัติในชีวิตได้อย่างไร ?

- ให้แต่ละกลุ่มนำเสนอและสรุปร่วมกันในชั้นเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปคุณธรรมจากแบบอย่างของอับราฮัมและโมเสสนั้น เรื่อง ความนบนอบและเชื่อฟังพระเจ้า

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนแต่ละคนทำใบงานที่ 2 “ความดีของฉันและสิ่งที่ฉันตั้งใจปฏิบัติ” และข้ให้นักเรียนนำสิ่งที่ตั้งใจนี้ ไปปฏิบัติตลอดสัปดาห์ และภาวนาก่อนนอนขอผละกำลังจากพระเจ้าในการทำความดีทุกคืน เพื่อมาแบ่งปันประสบการณ์ในคาบต่อไป

5.1 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- ฉันมีความรู้สึกต่ออับราฮัมอย่างไร?

4.2 คาบที่ 2

ครูทบทวนภาพรวมของหน่วยการเรียนรู้อีกครั้งและให้อาสาสมัครแบ่งปันผลการปฏิบัติตามข้อตั้งใจที่นักเรียนเขียนไว้ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา ครูแสดงความชื่นชมและหนุนแรงใจให้แก่นักเรียน ทั้งที่แบ่งปันและไม่ได้แบ่งปัน

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูฉาย VCD เรื่องราวของโมเสสตอนออกจากอียิปต์ ตอนข้ามทะเลแดงและตอนอาหารจากสวรรค์
- “ครูตั้งคำถาม นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับเนื้อหาที่ดู? นักเรียนแบ่งปันความรู้สึกและบทเรียนรู้

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอ่านและศึกษาเนื้อหาจากหนังสือเรียน ตอนที่ 2/ หาข้อมูลเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต
- ครูและนักเรียนช่วยกันแสดงความคิดเห็นเรื่องความช่วยเหลือจากพระเจ้าที่ชาวอิสราเอลได้รับตลอดการเดินทาง การรักษาพระสัญญา และหากเราเดือดร้อน ต้องการความช่วยเหลือ เราสามารถขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าได้ไหม? แลกเปลี่ยนประสบการณ์การได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า

อธิษฐานภาวนา

ให้ทุกคนสงบจิตใจ และร่วมกันร้องเพลง “พระสัญญา” เมื่อจบแล้ว ให้นักเรียนสงบนิ่งและรำพึงถึงข้อความในบทเพลง

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนทำใบงานที่ 1 การอภิปรายเรื่อง “โมเสส”
- ครูชวนเชิญนักเรียนว่า “หากนักเรียนต้องการความช่วยเหลือ นักเรียนสามารถพูดคุยขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าได้เสมอ ด้วยความเชื่อและวางใจในพระเจ้า”

5.2 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Reflect - นักเรียนคิดว่า ความเชื่อและวางใจในพระเจ้า มีคุณค่าหรือความหมายอย่างไรในชีวิตนักเรียน?

4.3 คาบที่ 3

ครูทบทวนภาพรวมของหน่วยการเรียนรู้อีกครั้งและสอบถาม ให้นักเรียนแบ่งปันประสบการณ์ของนักเรียนตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา ที่นักเรียนคิดว่า นักเรียนได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูเปิด VCD ตอนโมเสสขึ้นภูเขาซีนายและเทวรูปวัวทองคำ
- ให้นักเรียนอ่านเนื้อหาตอนที่ 3

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงการช่วยเหลือไม่ทอดทิ้ง การให้อภัย (พระทัยดีของพระเจ้า) ความเป็นผู้นำของโมเสส ความดีที่อื่น ขาดความเชื่อความไว้วางใจของชาวอิสราเอล
- ครูตั้งคำถามว่า “หากในสังคมของเรา (ห้องเรียนของเราหรือในครอบครัวของเรา) มีคนที่ดีอื่น ไม่เชื่อฟังผู้นำ (ครู หัวหน้าห้อง พ่อแม่) สังคมของเราจะเป็นอย่างไร? และตรงกันข้าม หากทุกคนเชื่อฟังผู้นำ ไม่ดีอื่น สังคมจะเป็นอย่างไร? ให้แต่ละกลุ่มระดมความคิดเห็น บันทึก และรายงานผลของแต่ละกลุ่มหน้าห้อง

อธิษฐาน

ให้นักเรียนสงบนิ่ง สำนวมนใจ เปิดหนังสือเรียนหน้า 13 และอ่าน “บทอธิษฐานภาวนาขอพระคุณและขอพระพร” พร้อมกัน

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนทำใบงานที่ 3 “คำถามชิงรางวัลเรื่องโมเสส” (ครูเตรียมรางวัลเล็กๆ น้อยๆ ตามสมควรมาด้วย)

5.3 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Reflect - หากบุคคลในสังคมมีความเคารพและเชื่อฟังผู้นำ นักเรียนคิดว่า สังคมจะดีขึ้นหรือไม่อย่างไร?

4.4 คาบที่ 4

ครูคิดแผน “พระบัญญัติ 10 ประการ” บนกระดานหน้าห้อง

4.4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียน อ่านพระบัญญัติแต่ละข้อ พร้อมๆ กัน
- ครูถามนักเรียน ถึงความสำคัญของ พระบัญญัติ 10 ประการและตอบตามความเข้าใจของตนเอง
- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายสั้น ๆ ในพระบัญญัติแต่ละข้อ

4.4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอ่านศึกษา YOUCAT ข้อ 348 - 351
- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาจับฉลากข้อพระบัญญัติ (ให้ทำงานกลุ่มละ 2-3 ข้อ) ให้นักเรียนในกลุ่มร่วมกันหาแนวทางในการนำพระบัญญัติลงมาสู่การปฏิบัติในชีวิตประจำวัน แต่ละกลุ่มบันทึกผลและรายงานหน้าห้อง

348. พระอาจารย์ ข้าพเจ้าต้องทำความดีอะไร เพื่อจะมีชีวิตนิรันดร (มธ. 19:16)

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าท่านอยากเข้าสู่ชีวิตนิรันดร ก็จงปฏิบัติตามบทบัญญัติเถิด ” (มธ 19:17) และทรงเสริมว่า “แล้วจงติดตามเรามาเถิด” (มธ 19:21) (2052-2054, 2075 - 2076)

คริสตศาสนานี้เป็นมากกว่าการมีชีวิตที่ถูกต้องและการปฏิบัติตามพระบัญญัติ การเป็นคริสตชน คือความสัมพันธ์ที่มีชีวิตกับพระเยซูเจ้า คริสตชนเป็นหนึ่งเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างลึกซึ้งและเป็นส่วนตัวและออกเดินทางไปด้วยพระองค์ บนหนทางที่นำไปสู่ชีวิตแท้จริง

349. พระบัญญัติ 10 ประการมีอะไรบ้าง

“เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน”

1. จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าพระองค์เดียวของท่าน
2. อย่าออกพระนามพระเจ้าโดยไม่สมเหตุ
3. อย่าลืมฉลองวันพระเจ้าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์
4. จงนับถือบิดามารดา
5. อย่าฆ่าคน
6. อย่าผิดประเวณี
7. อย่าลักขโมย
8. อย่าพูดเท็จ ใส่ร้ายผู้อื่น
9. อย่าปลงใจผิดประเวณี
10. อย่ามักได้ทรัพย์สินของผู้อื่น

350. พระบัญญัติสิบประการ ถูกรวบรวมมาโดยบังเอิญ ใช่หรือไม่

ไม่ใช่ พระบัญญัติสิบประการประกอบขึ้นเป็นเอกภาพ พระบัญญัติประการหนึ่งเชื่อมโยงถึงพระบัญญัติอีกประการหนึ่ง ท่านไม่สามารถแยกพระบัญญัติแต่ละประการออกจากกันตามใจชอบ ผู้ที่ละเมิดพระบัญญัติประการหนึ่ง ก็เท่ากับละเมิดพระบัญญัติทั้งหมด (2069 -2079)

ลักษณะเด่นของพระบัญญัติสิบประการคือ ชีวิตมนุษย์ทั้งครบรวมอยู่ในพระบัญญัตินี้ จริง ๆ แล้ว เรามนุษย์สัมพันธ์ทั้งกับพระเจ้า (พระบัญญัติประการที่ 1-3) และกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน (พระบัญญัติประการที่ 4-10) เราเป็นทั้งมนุษยศาสตร์ และมนุษยสังคม

351. พระบัญญัติสิบประการเป็นสิ่งล้าสมัยหรือไม่

ไม่ พระบัญญัติสิบประการไม่ได้เป็นผลของยุคสมัยหนึ่งโดยเฉพาะ พระบัญญัติสิบประการบ่งบอกถึงหน้าที่พื้นฐานสำคัญของมนุษย์ที่ต้องมีต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้องใช้ได้เสมอในทุกหนแห่ง (2070 – 2072)

พระบัญญัติสิบประการเป็นพระบัญญัติแห่งเหตุผล และเป็นการเผยแสดงของพระเจ้าที่ต้องปฏิบัติ พระบัญญัติสิบประการถือเป็นข้อบังคับที่ต้องปฏิบัติ จนกระทั่งว่าไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้นที่จะไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัตินี้

4.4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนอภิปรายว่า “พระบัญญัติ 10 ประการเป็นสิ่งล้าสมัยหรือไม่” โดยแบ่งข้างๆ หนึ่งเน้นว่าล้าสมัย อีกข้างหนึ่งเน้นว่าทันสมัย

5.4 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Apply - จากความรู้ที่นักเรียนได้รับ นักเรียนสามารถนำหลักพระบัญญัติ 10 ประการไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างไร?

4.5 คาบที่ 5 – มนุษย์สัมพันธ์กับพระเจ้า

4.5.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม แล้วให้จับฉลากข้อบัญญัติข้อที่ 1, 2 และ 3 และ YOUCAT ข้อที่ 1 จนหมดการพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ พระเจ้าองค์เดียวของท่าน YOUCAT ข้อ 352-358 ข้อที่ 2 อย่าออกตามพระเจ้าโดยไม่สมเหตุ YOUCAT ข้อ 359-361 ข้อที่ 3 อย่าลืมหดองวันพระเจ้าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ YOUCAT ข้อ 362-366
- ในกลุ่มรับผิดชอบศึกษาและนำเสนอในชั้นเรียนว่าบทบัญญัติแต่ละข้อ
 - (1) มีความหมายอย่างไร?
 - (2) นำมาปรับใช้ใน ชีวิตประจำวันของนักเรียนได้อย่างไร?
 - (3) นำมาปรับใช้กับสังคมปัจจุบันได้อย่างไร?

4.5.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- แต่ละกลุ่มนำเสนอ ครูอธิบายและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการปรับใช้ในสังคมปัจจุบัน และใน ชีวิตประจำวันอย่างไร?

4.5.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนเขียนบันทึก 5-8 บรรทัดว่า “ฉันตั้งใจจะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างไร?” และอ่าน แลกเปลี่ยนกันในกลุ่ม

5.5 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- ทำไมฉันจึงควรมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า?

4.6 คาบที่ 6 – 8 มนุษย์สัมพันธ์กับมนุษย์

4.6.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม แล้วจับฉลากให้ศึกษาข้อบัญญัติ ดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1: ข้อ 4 และ 5 YOUCAT ข้อ 367-399

กลุ่มที่ 2: ข้อ 6 และ 9 YOUCAT ข้อ 400-425 และ 462-464

กลุ่มที่ 3: ข้อ 7, 8 และ 10 YOUCAT ข้อ 426-461 และ 465-468

- ให้แต่ละกลุ่มศึกษาในข้อบัญญัติที่จับฉลากได้ และนำเสนอในชั้นในคาบถัดไปว่าบทบัญญัติ

(1) มีความหมายว่าอย่างไร?

(2) การกระทำใดเป็นบาปขัดต่อบทบัญญัติ?

(3) นักเรียนควรจะประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร เพื่อหลีกเลี่ยงบาปนั้นในชีวิตประจำวันของนักเรียน?

คาบที่ 7

4.7.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- แต่ละกลุ่มนำเสนอ ครูอธิบายและให้คำแนะนำเพิ่มเติม โดยเฉพาะการหลีกเลี่ยงบาปจากการกระทำผิดต่อบทบัญญัตินั้นในวัยของนักเรียน

4.7.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนเขียนเรียงความความยาวไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ โดยเลือกจากหัวข้อดังต่อไปนี้

(1) บัญญัติ 10 ประการกับสังคมโลกปัจจุบัน

(2) Safe Sex is No Sex

(3) สัมพันธ์กับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ด้วยบัญญัติ 10 ประการ

- ให้นักเรียนเขียนเรียงความเท่าที่มีเวลาเหลือ

คาบที่ 8

4.8.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนเขียนเรียงความต่อ

- นักเรียนนำเสนอเรียงความในกลุ่มและในกลุ่มเลือกเรื่องที่ประทับใจที่สุด 1 เรื่อง มานำเสนอในชั้น

5.6 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- จากบทเรียนนี้ นักเรียนควรปฏิบัติตัวอย่างไรเพื่อให้ตัวเองห่างไกลจากความบาปในสังคมปัจจุบัน?

6. สื่อการเรียนรู้ การสอน

- VCD เรื่องราวของโมเสส
- ภาพเรื่องราวต่างๆของอับราฮัมและโมเสส
- หนังสือสาระการเรียนรู้คริสต์ศาสนา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
- YOUCAT ข้อ 348-468

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง พระแม่มารีย์	
ออกแบบโดย ชิสเตอร์นิติยา ชงโคพนาเวศ	โรงเรียน สตรีมารดาพิทักษ์ จ. จันทบุรี
วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อให้นักเรียนรู้จักและมีความเชื่อ ศรัทธาในพระแม่มารีย์
- เพื่อให้นักเรียนสามารถนำแบบอย่างการดำเนินชีวิตและคุณงานความดีของพระแม่มารีย์ ในด้านความสุภาพ ถ่อมตน ความรักเมตตา และความเสียสละ มาใช้ในการดำเนินชีวิตได้
- เพื่อให้นักเรียน เข้าใจใน บท “วันทามารีย์” ได้อย่างลึกซึ้ง และสามารถที่จะสวดภาวนาวอนขอพระพร และความช่วยเหลือจากพระแม่มารีย์ได้

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- นักเรียนรู้จักพระแม่มารีย์ องค์กรอุปถัมภ์ของโรงเรียน และสามารถสวดภาวนาวอนขอความช่วยเหลือจากพระแม่มารีย์ และยึดพระแม่มารีย์เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตประจำวัน ในด้านความสุภาพถ่อมตน ความรักเมตตา และความเสียสละ

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

1. ประวัติพอสังเขปของพระแม่มารีย์
2. แบบอย่างคุณธรรมความดีของพระแม่มารีย์ในด้าน ความสุภาพถ่อมตน ความรักเมตตา และความเสียสละ
3. บทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ (Magnificat)

1.4 การสร้างความน่าสนใจ (Interest)

- ครูซักถามนักเรียนว่า “นักเรียนมีใครที่เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต?” เปิดแฟ้มรูปภาพพระแม่มารีย์ในรูปแบบต่างๆให้นักเรียนดูสนทนาและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับรูปภาพที่ดูและเลือกรูปภาพที่ประทับใจ

1.5. เวลา (Time)

- 4 คาบๆ ละ 50 นาที

2. การประเมินผลและการวัดผล

- นักเรียนแสดงความคิดเห็น
- การตอบคำถาม
- สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม

3. การสร้างบรรยากาศ

- เปิด คลิป ประวัติ พระแม่มารีย์
- ภาวนาด้วยบท “วันทามารีย์”

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

คาบที่ 1-3

- ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 5-6 คน
- ครูตั้งประเด็นศึกษาให้นักเรียน “ถ้าพูดถึงผู้ที่ เป็นแบบอย่างให้กับนักเรียนในด้าน ความสุภาพถ่อมตน ความรักเมตตา และเสียสละนักเรียนคิดถึงใคร? และเพราะอะไร?”

- ครูให้นักเรียนดูคลิปประวัติ พระแม่มารีย์ หรืออ่านพระวรสารอีกครั้งในแต่ละคาบ

คาบที่ 1 ตอน “ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า” ลก.1:26-38 (แบบอย่างด้านเชื่อฟังและสุภาพ ถ่อมตน)

คาบที่ 2 ตอน “งานสมรสที่หมู่บ้านคานา” ยน. 2:1-11 (แบบอย่างด้าน ความรักเมตตา)

คาบที่ 3 ตอน “พระนางมารีย์เคียงเย็บมนางเอลิซาเบธ” ลก.1:39-45 (แบบอย่างด้านความเสียสละ)

- จากคลิปที่ได้ดู “นักเรียนรู้จักพระแม่มารีย์ อย่างไรบ้าง และแสดงให้เห็นถึงคุณธรรมความดีของพระแม่มารีย์ในด้านใด? เพราะเหตุใด?” อภิปรายสรุปในกลุ่มและนำเสนอในชั้น

4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวิตในวัยเด็ก และแบบอย่างของพระแม่มารีย์ จากเอกสารที่ครูเตรียมให้
- ครูแจกพระวรสารและบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ ให้นักเรียนอ่านศึกษาและสรุป
- ครูให้นักเรียนในกลุ่มแสดงความคิดเห็นถึงแบบอย่างของพระแม่มารีย์ในด้านต่างๆที่นักเรียนได้จากคลิปจากการอ่านพระวรสาร และการแบ่งปันของเพื่อนๆ

อธิษฐาน

- ให้นักเรียนแสดงความศรัทธาและการภาวนาขอความช่วยเหลือจากพระแม่มารีย์ จากบท “วันทามารีย์” หรือสวดสายประคำ 10 เม็ด

4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาแบ่งปัน ให้กับเพื่อนๆ ถึงสิ่งที่นักเรียนได้รับจากการศึกษาประวัติ และคุณความดีของพระแม่มารีย์ในแต่ละตอน
- ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนบทกวีนาขอบคูน ขอโทษ และขอพระพรจากพระแม่มารีย์ตามความปรารถนา ของนักเรียน เพื่อนำไปสวดก่อนนอนตลอดสัปดาห์
- ให้นักเรียนแต่ละคนคิดไตร่ตรองและเขียนข้อตั้งใจที่จะนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตจากแบบอย่างของ พระแม่มารีย์ ตลอดช่วงเวลาตลอดสัปดาห์ที่เรียนรู้จัก “พระแม่มารีย์” และชักจูงให้สวดสายประคำอย่างน้อย 10 เม็ดทุกครั้งที่มีโอกาส เช่น ก่อนและหลังตื่นนอน/ ระหว่างเดินทางไปกลับโรงเรียน และนำประสบการณ์ที่ได้รับมาแบ่งปันให้กับเพื่อนๆ ในคาบต่อไป

คาบที่ 4

4.4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอ่านพระวรสาร ลก 1:39-56
- ครูอธิบายความหมายของบทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ (Magnificat) ตามแนวทางบทเทศน์ ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์

4.4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูแจกและให้นักเรียนอ่าน YOUCAT ข้อ 147-149
- ข้อ 147 ทำไมพระนางมารีย์จึงมีบทบาทสำคัญในสมพันธันักบุญ?
- ข้อ 148 พระนางมารีย์ช่วยเราได้จริงหรือ?
- ข้อ 149 เราถวายบูชาแด่พระนางมารีย์ได้จริงหรือ?
- ครูและนักเรียนอภิปรายร่วมกันจากเอกสารที่อ่าน
- ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนบทกวีนาสรรเสริญ ขอบคูน ขอโทษ หรือขอพรจากพระแม่มารีย์ สำหรับการที่นักเรียนได้ศึกษาและรับแบบอย่างจากแม่พระตลอด 3 สัปดาห์ที่ผ่านมา
- ครูนำนักเรียนไปที่ถ้ำแม่พระของโรงเรียน

อธิษฐานภาวนา

- นักเรียนสวดสายประคำ 10 เม็ดพร้อมกัน และแต่ละคนอ่านออกเสียงบทกวีนาของตนและรำพึง ส่วนตัว

- ครูจูงใจให้นักเรียนภาวนาก่อนนอนทุกคืนด้วยการภาวนาจากใจ ตามแนวทางของบทกวีนาที่นักเรียนเขียนขึ้นตลอดสัปดาห์ และสวดสายประคำทุกครั้งที่มีโอกาสและนำประสบการณ์ที่ได้รับมาแบ่งปันใน คาบถัดไป

5. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

1. นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการศึกษาประวัติ และแบบอย่างความดีของพระแม่มารีย์ และจะนำไปใช้ในชีวิตอย่างไร?
2. เมื่อสวดบทภาวนาของพระแม่ “บทวันทามารีย์” ก่อนเรียนและหลังเรียนนักเรียนรู้สึกแตกต่างกันอย่างไร?
3. จากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้จากแบบอย่างพระแม่มารีย์ นักเรียนมีความสนใจในแบบอย่างด้านใด และจะนำแบบอย่างจากพระแม่มารีย์มาใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างไร เพื่อให้หลังจบคาบเรียนน่าอยู่ขึ้น?

6. สื่อการเรียนการสอน

- เครื่องเล่น DVD
- บทเทศน์ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์
- เอกสารประกอบการเรียน
- รูปภาพ

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษาและรำพึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง
 1. “ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า” (ลก. 1:26-38)
 2. “งานสมรสที่หมู่บ้านคานา” (ยน. 2:1-11)
 3. “พระนางมารีย์เคঁดยื่นนางเอลีซาเบธ” (ลก. 1:39-45)
 4. “สมโภชพระนางมารีย์รับเกียรติยกขึ้นสวรรค์” (ลก. 1: 39-56)

1. ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติของพระเยซูเจ้า

ข่าวดี ลก 1:26-38

²⁶เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้วพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อเมืองนาซาเร็ธ ²⁷มาพบหญิงพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งหมั้นอยู่กับชายชื่อโยเซฟ ในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด หญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อมารีย์ ²⁸ทูตสวรรค์เข้าไปในบ้านกล่าวกับพระนางว่า จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน” ²⁹เมื่อทรงได้ยินถ้อยคำนี้ พระนางมารีย์ทรงวุ่นวายพระทัยมากทรงถามพระองค์เองว่า คำทักทายนี้หมายความว่าอะไร ³⁰แต่ทูตสวรรค์กล่าวแก่พระนางว่า “มารีย์ อย่ากลัวเลย ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน ³¹ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ท่านจะตั้งชื่อเขาว่าเยซู ³²เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์ พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษให้แก่เขา ³³เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไปและพระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย” ³⁴พระนางมารีย์จึงทรงถามทูตสวรรค์ว่า “เหตุการณ์นี้จะไปได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” ³⁵ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอนุภาพของพระเจ้าผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า ³⁶คูซิ เอลีซาเบธ ญาติของท่าน ทั้ง ๆ ที่ชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์บุตรชาย ใคร ๆ คิดว่านางเป็นหมั้น แต่นางก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าจะทรงกระทำไม่ได้” ³⁸พระนางมารีย์จึงตรัสว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากพระนางไป

เมื่อเอลีซาเบธซึ่งเป็นมารดาของยอห์นผู้ทำพิธีล้างตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี เพื่อแจ้งข่าวแก่หญิงพรหมจารีผู้เป็นคู่หมั้นของโยเซฟ ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดหญิงพรหมจารีผู้นั้นชื่อ **มารีย์** คำแรกที่ทูตสวรรค์กาเบรียลกล่าวทักทายพระแม่มารีย์คือ “**จงยินดีเถิด ท่านผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน พระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน**” (ลก 1:28) คำ “**โปรดปราน**” ตรงกับภาษากรีก charitō (การดีต่อ) ซึ่งพบอีกเพียงครั้งเดียวในบทจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเอเฟซัส (อฟ 1:6) ความหมายคือ “**ให้เปล่า ๆ**” และต่อมาใช้เพื่อหมายถึง “**พระหรรษทาน**”

เมื่อพระแม่มารีย์เปี่ยมด้วยพระหรรษทานเช่นนี้ ทำไมพระนางจึงวุ่นวายพระทัยยิ่งนักเมื่อได้ยินคำทักทายของทูตสวรรค์ ? (ลก 1:29) เหตุผลแรกอาจเป็นเพราะความสุภาพถ่อมตนของพระนางเอง “**ทำไมต้องเป็นข้าพเจ้า ? ข้าพเจ้าแสนจะต่ำต้อย ทำไมพระองค์จึงโปรดปรานข้าพเจ้า !**” เหตุผลอีกประการหนึ่งคงเป็นเพราะพระนางตระหนักดีว่าชะตากรรมของผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรรนั้นเป็นอย่างไร ? ชาวยิวคือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร แต่ตลอดสามพันปีที่ผ่านมา พวกเขาต้องทนทุกข์ยิ่งกว่าชนชาติอื่นใด และเกือบถูกพวกนาซีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง นี่คือนิสัยที่ทำให้พระแม่แล้วและวุ่นวายพระทัย จนทูตสวรรค์ต้องปลอบใจว่า “**มารีย์ อย่ากลัวเลย**” พร้อมกับกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า “**ท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าโปรดปราน**” (ลก 1:30)

พร้อมกันนี้ ทูตสวรรค์กาเบรียลได้แจ้งข่าวสำคัญแก่พระแม่มารีย์ 2 ประเด็นด้วยกัน ประเด็นแรกเกี่ยวข้องกับพระแม่เอง กล่าวคือ

1. **พระแม่จะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง** และเป็นเพราะข่าวนี้เองที่ทำให้พระนางถามว่า “เหตุการณ์นี้จะเป็นอย่างไรรู้ได้อย่างไรเพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นพรหมจารี” จะเห็นว่าพระนางไม่ได้สงสัยในคำพูดของทูตสวรรค์ แต่สงสัยตัวเองว่าจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรได้อย่างไรในเมื่อยังเป็นพรหมจารีอยู่ ผิดกับเศคาริยาห์ที่ทูตถามทูตสวรรค์กาเบรียลว่า “ข้าพเจ้าจะแน่ใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพเจ้าชราแล้ว และภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้วด้วย” จนทูตสวรรค์ต้องตำหนิว่า “ข้าพเจ้าคือกาเบรียลซึ่งเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาพูดกับท่านและนำข่าวดีนี้มาแจ้งให้ท่านทราบ แต่ท่านไม่เชื่อคำของข้าพเจ้า ซึ่งจะเป็นจริงเมื่อถึงเวลากำหนด ดังนั้น ท่านจะเป็นไบ้จนถึงวันที่เหตุการณ์นี้จะจริง” (ลก 1:18-20)

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือลูกาเป็นแพทย์ และพยายาม “ค้นคว้าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่ต้นอย่างละเอียด” (ลก 1:3) ท่านควรจะบันทึกกระบวนการให้กำเนิดบุตรในเชิงวิทยาศาสตร์ดังที่แพทย์ทั่วไปพึงกระทำ แต่กลับกลายเป็นว่าท่านบันทึกคำสนทนาระหว่างทูตสวรรค์กาเบรียลและพระแม่มารีย์เกี่ยวกับการให้กำเนิดบุตรที่ไม่เหมือนใครในโลกนี้ไว้อย่างละเอียด นั่นคือ “พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและพระอานูภาพของพระเจ้าผู้สูงสุดจะแผ่เงาปกคลุมท่าน เพราะฉะนั้น บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า” (ลก 1:35) นั่นคือ ท่านค้นคว้าและยืนยันในฐานะแพทย์ว่า **พระกุมารทรงบังเกิดด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า**

2. **พระแม่จะตั้งชื่อบุตรที่เกิดมาว่า “เยซู”** ซึ่งตรงกับภาษาฮีบรู *Joshua* (โยชูวา) อันหมายถึง “พระเยโฮวาห์คือผู้ช่วยให้รอด”

ประเด็นที่สอง เกี่ยวกับ “บุตร” ของพระแม่ คือ

1. **เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่** (ลก 1:32)

2. **เขาจะได้ชื่อว่าบุตรของผู้สูงสุด** ตามความคิดของชาวยิว “บุตร” คือ “สำเนา” (copy) ของบิดาและมีคุณสมบัติทุกประการที่บิดามี ในกรณีนี้บิดาคือ “ผู้สูงสุด” หรือ *hupsistos* (ฮุฟซิสตอส) ในภาษากรีก ซึ่งหมายถึง “พระยาห์เวห์” เพราะฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมาจึงมีคุณสมบัติทุกประการที่พระยาห์เวห์ทรงมี

3. **เขาจะได้รับพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของเขา** ซึ่งเท่ากับว่าพระองค์คือผู้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด

4. **เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไป** นั่นคือพระองค์จะเป็นกษัตริย์ปกครองชาวอิสราเอลชั่วนิรันดร

5. **พระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย** ซึ่งเป็นการทำให้คำพยากรณ์ของประกาศกนาธานที่กล่าวแก่กษัตริย์ดาวิดสำเร็จลุล่วงไป นั่นคือ “ราชวงศ์และอาณาจักรของท่านจะมั่นคงอยู่ต่อหน้าเราตลอดไป อำนาจปกครองของท่านจะตั้งมั่นอยู่ตลอดไป” (2 ซมอ 7:16)

แม้ทูตสวรรค์กาเบรียลจะไม่ได้กล่าวออกมาตรง ๆ แต่จากเนื้อหาของข่าวที่แจ้งแก่พระแม่มารีย์ดังกล่าวมาแล้ว เราไม่มีทางเลือกสรูปเป็นอื่นได้เลยนอกจาก **“พระกุมารที่กำลังจะประสูติมานี้คือพระเมสสิยาห์ และทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด !”**

พระเจ้าทรงแจ้งแผนการและวัตถุประสงค์ของพระองค์ในการไถ่กู้มนุษยชาติให้พระแม่มารีย์ทราบแล้ว ชาติเพียงสิ่งเดียวคือ “ความยินยอม” จากพระแม่ ทั้ง ๆ ที่ทรงกลัวและวุ่นวายพระทัย แต่พระแม่ก็ทรงตัดสินใจ พระทัยเด็ดขาด ตอบทูตของพระเจ้าว่า “ขอให้เป็นที่ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก 1:38)

พระกุมารกำลังจะประสูติแล้ว... เราจะตอบรับความโปรดปรานและพระพรหรรษาเช่นเดียวกับพระแม่มารีย์ แล้วทูลเชิญพระองค์เข้ามาในหัวใจของเรา... หรือเราจะใจดำทิ้งพระองค์ให้หนาวเหน็บอยู่ในถ้ำเลี้ยงสัตว์ ก็เลือกเอา !

%%%%%%%%%

2. งานสมรสที่หมู่บ้านคานา

ข่าวดี ยน 2:1-11

สามวันต่อมา มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี พระมารดาของพระเยซูเจ้าทรงอยู่ในงานนั้น ² พระเยซูเจ้าทรงได้รับเชิญพร้อมกับบรรดาศิษย์มาในงานนั้นด้วย ³ เมื่อเหล้าองุ่นหมด พระมารดาของพระเยซูเจ้า จึงมาทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว” ⁴ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ท่านต้องการสิ่งใด เวลาของเรายังมาไม่ถึง” ⁵ พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงกล่าวแก่บรรดาคนรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” ⁶ ที่นั่น มีโอ่งหินตั้งอยู่หกใบ เพื่อใช้ชำระตามธรรมเนียมของชาวยิว แต่ละใบจุน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อยลิตร ⁷ พระเยซูเจ้า ตรัสกับบรรดาคนรับใช้ว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็ม” เขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบ ⁸ แล้วพระองค์ทรงสั่งเขาอีกว่า “จงตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด” เขาก็ตักไปให้ ⁹ ผู้จัดงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว ไม่รู้ว่าเหล้านี้ มาจากไหน แต่คนรับใช้ที่ตักน้ำรู้ดี ผู้จัดงานเลี้ยงจึงเรียกเจ้าบ่าวมา ¹⁰ พูกว่า “ใคร ๆ เขานำเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้ ก่อน เมื่อบรรดาแขกดื่มมากแล้ว จึงนำเหล้าองุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้” ¹¹ พระเยซูเจ้าทรงกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ที่หมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี พระองค์ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ และบรรดาศิษย์เชื่อในพระองค์

หมู่บ้านคานาอยู่ไม่ไกลจากเมืองนาซาเร็ธ นักบุญเยโรมกล่าวว่าจากเมืองนาซาเร็ธเราสามารถมองเห็นหมู่บ้านคานาได้ด้วยตาเปล่า มีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาและพระนางมารีย์ทรงอยู่ในงานนั้นในฐานะผู้มีบทบาทสำคัญ เพราะเป็นพระนางเองที่ร้อนใจเมื่อเหล้าองุ่นหมด และเป็นพระนางอีกนั่นแหละที่มีอำนาจสั่งคนรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” (ยน 2:5) ในหนังสืออภิศรรมาบางเล่ม ดังเช่นพระวรสารของชาวอียิปต์โบราณ มีรายละเอียดระบุว่าพระนางมารีย์เป็นพี่สาวของมารดาเจ้าบ่าว และในบางบทนำของหนังสือพระธรรมใหม่ยุคเริ่มแรกถึงกับระบุว่าเจ้าบ่าวคือยอห์นอัครสาวกเอง และมารดาของเจ้าบ่าวคือนางซาโลมผู้เป็นน้องสาวของพระนางมารีย์ ไม่ว่าข้อเท็จจริงจะเป็นเช่นใดก็ตาม สิ่งที่เรารับรู้ได้อย่างแน่นอนคือ ผู้เขียนพระวรสารตอนนี้รู้รายละเอียดราวกับว่าอยู่ในเหตุการณ์จริง เพราะแม้แต่คำพูดของพระนางมารีย์และผู้จัดงานเลี้ยงก็ได้รับการบันทึกไว้

ไม่มีการเอ่ยถึงโยเซฟ เป็นไปได้ว่าท่านเสียชีวิตนานแล้ว อันเป็นสาเหตุทำให้พระเยซูเจ้าไม่อาจทอดทิ้งพระมารดาและญาติพี่น้องไว้ตามลำพังได้ พระองค์จำต้องทนรออีก 18 ปีหลังจากทรงค้นพบว่าพระองค์คือพระบุตรของพระเจ้าที่ “ต้องอยู่ในบ้านของพระบิดา” (ลก 2:49) คราวที่เสด็จไปร่วมฉลองปีศาจครั้งแรกในกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพระชนมายุได้ 12 พรรษา

กฎหมายยิวกำหนดให้ทำพิธีแต่งงานในวันพุธ อันอาจเป็นสาเหตุทำให้วันพุธ หรือ Wednesday ในภาษาอังกฤษ มีคำว่า “Wed” ซึ่งแปลว่า “แต่งงาน” รวมอยู่ด้วย การแต่งงานในปาเลสไตน์ถือเป็นงานยิ่งใหญ่สุดของหมู่บ้าน พิธีแต่งงานมักกระทำตอนหัวค่ำ หลังพิธีจะมีขบวนแห่คู่บ่าวสาวไปสู่เรือนหอโดยมีผู้ถือประรำเหนือศีรษะ และผู้ร่วมขบวนแห่ทุกคนจะถือตะเกียงหรือคบไฟสว่างไสวไปตามเส้นทางที่ยาวที่สุดเท่าที่จะยาวได้ เพื่อให้ชาวบ้านจำนวนมากที่สุดได้มีโอกาสอวยพรคู่บ่าวสาว เมื่อถึงเรือนหอ คู่บ่าวสาวจะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงกษัตริย์และราชินี ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การเรียกขาน หรือแม้แต่คำพูดทุกคำของคู่บ่าวสาวก็ได้รับการปฏิบัติตามราวกับเป็นพระบรมราชโองการ พวกเขาจะเปิดบ้านเลี้ยงฉลองเช่นนี้ประมาณ 7 วัน สำหรับชาวยิวที่ยากจนและต้องตรากตรำทำงานหนัก นี่คือนิสัยแห่งการเฉลิมฉลองที่น่ายินดีที่สุดในชีวิต และในโอกาสแห่งความยินดีเช่นนี้เองที่พระเยซูเจ้าเสด็จมาร่วมงานด้วย

ขอให้นึกถึงว่าพระองค์ไปร่วมงาน “พร้อมกับบรรดาศิษย์” (ยน 2:2) ซึ่งขณะนั้นมี 5 คนคือ อัครศิษย์ของยอห์นผู้ทำพิธีล้างสองคน เปโตร ฟิลิป และนาธานาเอล (ยน 1:35-51) อาจเป็นเพราะแขกไม่ได้รับเชิญให้ท่านนี้กระมังที่ทำให้งานเลี้ยง “ล่ม” เพราะ เหล้าอ่องุ่นหมด

เหล้าอ่องุ่นถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะขาดเสียมิได้ในงานเลี้ยงของชาวยิว พวกเราบิถึงกับสอนว่า “ปราศจากเหล้าอ่องุ่น ก็ปราศจากความยินดี” ลำพังการต้อนรับแขกทั่วไปก็เป็นหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ชนิดที่แขกมาเวลาตีตื้นเที่ยงคืน เจ้าบ้านยังต้องแบกหน้าไปรบเร้าเพื่อนบ้าน “เพื่อนเอ๋ย ให้ฉันขอยืมขนมปังสักสามก้อนเถิด เพราะเพื่อนของฉันเพิ่งเดินทางมาถึงบ้านของฉัน ฉันไม่มีอะไรจะให้เขากิน” (ลก 11:5-6) ยิ่งเป็นงานเลี้ยงฉลองโอกาสแต่งงานอย่างนี้ด้วยแล้ว หากเจ้าภาพไม่สามารถจัดหา “เหล้าอ่องุ่น” ไว้ต้อนรับแขก คงไม่ต้องบรรยายว่า จะน่าอับยศอดสูสักเพียงใด ท่ามกลางสถานการณ์อันเลวร้ายสุด ๆ นี้เอง “พระมารดาของพระเยซูเจ้าจึงมาทูลพระองค์ว่า ‘เขาไม่มีเหล้าอ่องุ่นแล้ว’” (ยน 2:3)

คำตอบของพระเยซูเจ้าคงทำให้ผู้ฟังหลายคนสะอึก หากแปลต้นฉบับตามตัวอักษร เราจะได้คำตอบว่า “หญิงเอ๋ย อะไรแก่นั่นและแก่ท่าน” คำ “หญิงเอ๋ย” ตรงกับภาษากรีก gunai (กุนาย) เป็นคำเดียวกับที่พระเยซูเจ้าตรัสจากไม้กางเขนว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือนักของคุณ” (ยน 19:26) Homer กวีผู้ยิ่งใหญ่ใช้คำ gunai ในบทประพันธ์กับผู้เป็น “ภรรยาสุดที่รัก” และจักรพรรดิออคัสตัสแห่งอาณาจักรโรมันอันยิ่งใหญ่ทรงเรียกคลีโอพัตรา ราชินีผู้เลอโฉมและเลื่องชื่อแห่งอียิปต์ โดยใช้คำ gunai เหมือนกัน เพราะฉะนั้น “หญิงเอ๋ย” จึงไม่ใช่คำพูดที่ดูหมิ่นเหยียดหยาม แต่เป็นคำที่ใช้พูดกับผู้ที่รักและเคารพสูงสุด

ส่วนคำตอบ “อะไรแก่นั่นและแก่ท่าน” ซึ่งมีพระคัมภีร์บางฉบับแปลท่านเองว่า “ฉันจะทำอะไรกับท่านดี” หรือ “ธุระอะไรของเราเล่า” นั้น แม้ “คำพูด” จะเป็นเช่นนี้จริง แต่ “น้ำเสียง” เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หากพูดด้วย “น้ำเสียงโกรธ” ความหมายที่ได้คือการ “ตำหนิ” และ “ปฏิเสธ” แต่หากพูดด้วย “น้ำเสียงอ่อนโยน” ความหมายคือ “อย่ากังวลเลยแม่ ปล่อยให้ฉันธุระของคุณเถิด ลูกจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยตามวิธีของคุณ”... และนี่คือสิ่งที่พระมารดารับรู้และวางพระทัยในพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม จนกล้ากล่าวแก่บรรดาคนรับใช้ว่า “เขาบอกให้ท่านทำอะไร ก็จงทำเถิด” (ยน 2:5)

“ที่นั่นมีโอ่งหินตั้งอยู่ทุกใบ เพื่อใช้ชำระตามธรรมเนียมของชาวยิว แต่ละใบจนน้ำได้ประมาณหนึ่งร้อย ลิตร” (ยอห์น 2:6) พิธีชำระตามธรรมเนียมของชาวยิวคือ การล้างเท้าของผู้เดินทางก่อนเข้าบ้าน และการล้างมือทั้ง ก่อนและระหว่างรับประทานอาหาร ยอห์นอธิบายว่าบรรดาคณรับใช้ “ตักน้ำใส่จนเต็มถึงขอบ” (ยอห์น 2:7) เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีที่ว่างเหลือสำหรับใส่สารหรือส่วนผสมอื่นเจือปนเพื่อเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น ต่อจากนั้น พระเยซูเจ้าตรัสสั่งว่า “จงตักไปให้ผู้จัดงานเลี้ยงเถิด” (ยอห์น 2:8) ผู้จัดงานเลี้ยงเทียบได้กับหัวหน้าคณรับใช้ในปัจจุบัน มีหน้าที่รับผิดชอบจัดที่นั่งให้แขก รวมถึง การบริการอาหารและเครื่องดื่มซึ่งได้แก่เหล้าองุ่นตลอดงาน เมื่อ “ผู้จัดงานเลี้ยง ได้ชิมน้ำที่เปลี่ยนเป็นเหล้าองุ่นแล้ว” (ยอห์น 2:9) เขาพูดว่า “ใคร ๆ เขานำเหล้าองุ่นอย่างดีมาไว้ ก่อน เมื่อบรรดาแขกดื่มมากแล้ว จึงนำเหล้าองุ่นอย่างรองมาให้ แต่ท่านเก็บเหล้าอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้” (ยอห์น 2:10) แสดงว่าพระองค์ไม่เพียงเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นธรรมดา ๆ เท่านั้น แต่ทรงทำให้เป็นเหล้าองุ่นชั้นเลิศอีกด้วย งานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาในบทเรียนแก่เราหลายประการ ขอเริ่มต้นที่พระมารดาของท่าน

1. พระมารดาหันไปหาพระเยซูเจ้าทันทีที่เกิดปัญหา สามสิบปีที่เมืองนาซาเรธยอมมานานพอที่จะทำให้พระมารดารู้จักและคุ้นเคยกับบุตรของพระนางเป็นอย่างดี จนกลายเป็นสัจพจน์ที่ชัดเจนที่จะหันไปหาพระองค์ทันทีที่เกิดปัญหา เช่นเดียวกัน หากเรารู้จักและคุ้นเคยกับพระเยซูเจ้าเป็นอย่างดี สัจพจน์ย่อมกระตุ้นให้เราหันไปพึ่งพาพระองค์ทุกครั้งที่เราประสบความยากลำบากในชีวิต

2. พระมารดาทรงวางพระทัยในพระเยซูเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม แม้พระนางจะไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังจะ ทำสิ่งใด และหากฟังเห็น ๆ ดูเหมือนพระองค์จะปฏิเสธคำขอของพระนางด้วยซ้ำไป กระนั้นก็ตามพระนางยัง เชื่อมั่นว่าพระองค์จะทำสิ่งที่ดีที่สุด จึงกล้าตั้งบรรดาคณรับใช้ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ สูดยอดคือ **พระนางเชื่อและวางใจ แม้ไม่เข้าใจ** เราทุกคนล้วนต้องประสบกับช่วงเวลาที่มืดมนที่สุดในชีวิต ช่วงเวลาที่มองไม่เห็นทางออก อีกทั้ง ไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไรและทำไม... **ผู้ที่ยังเชื่อและวางใจพระเยซูเจ้าใน หัวเวลาเช่นนี้ ย่อมเป็นสุข เหตุว่าเขากำลังเจริญรอยตามพระนางมารีย์พระมารดาของพระเจ้า**

นอกจากพระมารดาแล้ว เรายังได้บทเรียนจากพระเยซูเจ้าอีกด้วย ประเด็นแรกเกี่ยวกับเรื่อง “เวลา” อัจฉริยะครั้งแรกของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นระหว่าง “งานแต่งงาน” ซึ่งเป็นงานที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรื่นเริงยินดี และความสุข **พระองค์ทรงพอพระทัยร่วมแบ่งปันความยินดีและความสุข** ต่างจากพวกเคร่งศาสนาบางคน ที่ชอบพกพาความเคร่งขรึมและโศกเศร้าติดตัวไปทุกแห่ง พวกเขาคิดว่าเสียงหัวเราะเป็นบาป ศาสนาสำหรับพวกเขาหมายถึงการแต่งชุดดำเสมือนไว้ทุกข์ให้แก่บาปของตน และต้องพูดเสียงเบาราวกับตำราวมตน อีกทั้ง ต้อง แยกตัวจากสังคมให้ดูเหมือนสละโลก ฯลฯ ตามมาตรฐานของชาวโลก ดูเหมือนพวกเขาเป็นคนศรัทธา... แต่ เราจับแมลงวันด้วยน้ำผึ้ง ได้มากกว่าด้วยน้ำส้มฉุนใด เรายอมพาคน ไปสวรรค์ด้วยหน้าตาที่อึมเิบอึมแยม มากกว่าด้วยหน้าตาที่เคร่งขรึมเศร้าหมองฉุนนั้น **ที่สำคัญ พระเยซูเจ้าไม่ทรงถือว่าความสุขเป็นอาชญากรรม แล้วเราซึ่งเป็นศิษย์ติดตามพระองค์ จะไม่ปฏิบัติเช่นเดียวกันหรือ ?**

ประเด็นที่สองเกี่ยวข้องกับ “สถานที่” อัจฉริยะครั้งแรกของพระเยซูเจ้าเกิดขึ้นใน “บ้าน” ท่ามกลาง หมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง หาได้เกิดขึ้นในสถานที่ใหญ่โตโอ้อ่าท่ามกลางฝูงชนมากมายแต่ประการใดไม่ “บ้าน” คือสถานที่ทรงคุณค่าและน่าอยู่ที่สุดในโลก แต่ทำไมเราถึงยอมปล่อยให้ ความหยาบคาย ความไม่สุภาพ การ ไม่ให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความเห็นแก่ตัว ความรุนแรง และอีกจิปาถะเกิดขึ้นใน “บ้านของเรา”... “บ้าน” ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของคนที่เรารักและใกล้ชิดมากที่สุด ส่วนคนแปลกหน้านอกบ้านกลับได้พบเห็นและได้รับแต่สิ่ง ที่ดีที่สุดจากเรา ในเมื่อพระเยซูเจ้ายังทรงมอบสิ่งที่ดีที่สุดคือ “ทรงแสดงพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์” ใน “บ้าน” เช่นนี้ แล้วเราไม่คิดจะทำสิ่งดี ๆ ใน “บ้านของเรา” บ้างดอกหรือ ? (เทียบ ยอห์น 2:11)

ประเด็นที่สามเกี่ยวกับ “เหตุผล” เราทราบแล้วว่าการต้อนรับแขกของชาวตะวันออกถือเป็นหน้าที่ ศักดิ์สิทธิ์ และการปล่อยให้งานสมรส “ล้ม” เพราะไม่มีเหล้าองุ่นต้อนรับแขกนั้นน่าอับอายสุดสัปดาห์เพียงใด เพราะทรงเข้าถึงจิตใจ ทรงเห็นอกเห็นใจ และทรงเมตตาผู้เดือดร้อนขัดสน พระเยซูเจ้าทรงช่วยเหลือคู่บ่าวสาว ขวชนบทให้รอดพ้นจากความอับอายสุดสัปดาห์ที่สุด แต่น่าเสียดายที่เรากลับเดินสวนทางกับพระองค์... เราแทบทุกคนมักยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นตกทุกข์ได้ยาก และมักสนุกปากกับการวิพากษ์วิจารณ์ความผิดพลาดของผู้อื่น อย่างนี้ ต้องถามว่า “เรายังเป็นศิษย์ของพระองค์อยู่อีกหรือ?”

ประเด็นสุดท้ายเกี่ยวข้องกับ “อำเภอใจ” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เวลาของเรายังมาไม่ถึง” (ยน 2:4) ทั้งชีวิตของพระองค์มีแต่เรื่องของ “เวลา” ไม่ว่าจะเป็น... “เวลา” แห่งการแสดงตนเป็นพระเมสสิยาห์ (ยน 7:6, 8) “เวลา” แห่งการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน (ยน 12:23; 17:1; มธ 26:18, 45; มก 14:41) จะเห็นว่าทุก “เวลา” ของพระองค์ล้วนเป็นการตระหนักว่า การกิจของพระองค์คือการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา ไม่ใช่การทำตาม “อำเภอใจ” ของพระองค์เอง **ทั้งชีวิตของพระองค์คือการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา** ในเมื่อพระเยซูเจ้าซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้ายังปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา เราซึ่งเป็นสิ่งสร้างยิ่งสมควร และจำเป็นต้องปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้ามากกว่าเป็นร้อยเท่าพันทวี นั่นคือเราต้อง **“คิดเหมือนพระเจ้า ปรารถนาเหมือนพระเจ้า และทำเหมือนพระเจ้า”** ให้สมกับที่พระองค์ทรงสร้างเรามาตามพระฉายาของพระองค์

นอกจากบทเรียนที่ได้จากพระเยซูเจ้าและพระมารดาแล้ว เรายังได้รับบทเรียนจากยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระวรสารอีกด้วย ยอห์นเขียนพระวรสารหลังจากพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์แล้ว 70 ปี ตลอดระยะเวลา 70 ปี ยอห์นมีโอกาสไตร่ตรองและพัฒนาความเชื่อของตนจนสามารถแฝงความหมายที่ลึกซึ้งเกินกว่าคนทั่วไปจะเข้าใจได้ในตัวอักษรที่เล่าเรื่องธรรมดา ๆ ประเด็นของยอห์นคือ... ชาวยิวถือว่า จำนวน 7 หมายถึง ความสมบูรณ์ ความครบครัน ในเมื่อมี “โอ่ง” เพียง 6 ใบ จึงหมายถึง ความไม่สมบูรณ์ สำหรับยอห์น สิ่งที่ไม่ครบสมบูรณ์ก็คือ บรรดาถูกระเบียบต่าง ๆ ที่ชาวยิวยึดถือเป็นหนทางนำมนุษย์กลับไปหาพระเจ้าได้ หลังจากเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นชั้นเลิศ พระเยซูเจ้าทรงแทนที่ถูกระเบียบที่บกพร่องและไม่ครบสมบูรณ์ด้วย **“พระหรรษทาน”** ที่ดีเลิศและสมบูรณ์ครบครัน นอกจากคุณภาพชั้นเลิศแล้ว ปริมาณเหล้าองุ่นยังมีเต็มโอ่งหินถึง 6 ใบ ๆ ละประมาณ 100 ลิตร หากบรรจุใส่ขวดเบียร์ขนาดใหญ่จะได้ประมาณ 800 ขวด ซึ่งมากเกินไปสำหรับงานมงคลสมรสไม่ว่าจะยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม หมายความว่ามิใช่พระหรรษทานมากเกินไป จนไม่มีทางที่จะมีผู้ใด **“ขาดแคลนพระหรรษทาน”** ของพระเยซูเจ้าได้

พระองค์สามารถเปลี่ยนความบกพร่องของเราให้เป็นความดีครบครันได้ อย่างไม่จำกัด เว้นแต่เราจะไม่ยินยอมให้พระองค์เปลี่ยนแปลงเท่านั้น

%%%%%%%%%

3. พระนางมารีย์เสด็จเยี่ยมนางเอลีซาเบธ

ข่าวดี ลก 1:39-45

³⁹หลังจากนั้นไม่นาน พระนางมารีย์ทรงรีบออกเดินทางไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย ⁴⁰พระนางเสด็จเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และทรงทักทายนางเอลีซาเบธ ⁴¹เมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของ

พระนางมารีย์ บุตรในครรภ์ก็คืน นางเอลีซาเบธได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม ⁴² ร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย” ⁴³ ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า ⁴⁴ เมื่อนั้น ได้ยินคำทักทายของเธอ ลูกในครรภ์ของฉันทก็คืนด้วยความยินดี ⁴⁵ เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง”

เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมาแจ้งข่าวแก่พระนางมารีย์ว่า พระนางจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ซึ่งพระเจ้าผู้สูงสุดจะเรียกว่า บุตรของพระองค์ (ลก 1:31) แต่เนื่องจากพระนางยังเป็นพรหมจารีอยู่ จึงถามทูตสวรรค์ว่าเหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไร ? ทูตสวรรค์ตอบยืนยันโดยอ้างถึงนางเอลีซาเบธว่า ทั้ง ๆ ที่เป็นหมั้นและอายุมากแล้ว นางยังตั้งครรภ์ได้ตั้งหกเดือนแล้ว (ลก 1:36) เมื่อทราบว่านางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ พระนางมารีย์ซึ่งเป็นชาวเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี จึงเร่งรีบเดินทางลงใต้ มาเยี่ยมนางเอลีซาเบธซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งแถบภูเขาในแคว้นยูเดีย (อาจเป็นเมืองเฮโบรน – เทียบ ยชว 21:11)

เมื่อเข้าไปในบ้าน ทันทีที่นางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของพระนาง นางก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระจิตเจ้า ร้องเสียงดังว่า “ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า” ทั้ง ๆ ที่ไม่มีข้อความใดในพระคัมภีร์ที่ระบุว่านางเอลีซาเบธรู้เรื่องการตั้งครรภ์ของพระนางมาก่อน แต่ไหนนางจึงเรียกหญิงพรหมจารีผู้นี้ว่า “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ? นี่ย่อมเป็นการเผยแสดงของพระจิตเจ้าล้วนๆ แม้แต่ “ลูกในครรภ์” ของนางเอลีซาเบธเองก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระจิตเจ้าและได้รับการเผยแสดงให้ทราบเช่นกันว่า “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เสด็จมาเยี่ยม จึงโลดเต้นยินดีเมื่อได้ยินคำทักทายของพระนาง (ลก 1:41) สมดังคำทำนายของทูตสวรรค์กาเบรียลซึ่งพูดกับเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาว่า “เขา (ยอห์น) จะรับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยมตั้งแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลก 1:15) เท่ากับว่า พระจิตเจ้าทรงยืนยันผ่านทางปากของนางเอลีซาเบธ และผ่านทางความคิดของยอห์นซึ่งยังอยู่ในครรภ์ว่า พระนางมารีย์ทรงเป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นมารดาซึ่งตั้งครรภ์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า และบุตรที่เกิดมานั้น “จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์ พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษให้แก่เขา เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไป และพระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย” (ลก 1:32-33) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระจิตเจ้าทรงยืนยันผ่านทางนางเอลีซาเบธและทารกในครรภ์ของนางว่าบุตรของพระแม่มารีย์หรือ “พระกุมาร” ก็คือ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” นั่นเอง

นอกจากยอมรับพระนางมารีย์เป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แล้ว นางเอลีซาเบธยังร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย” (ลก 1:42) ใช่! พระแม่มารีย์ได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ เพราะพระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรร แต่ก็เป็นพระแม่ผู้ได้รับพระพรและมีบุญยิ่งกว่าหญิงใด ๆ นี้เองที่ยืนตรอมใจอย่างสุดซึ่งอยู่เชิงไม้กางเขน ฝ้าดูบุตรสุดที่รักสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมานแสนสาหัส เท่ากับว่า พระเจ้าทรงเรียกและเลือกพระแม่มารีย์ มิใช่เพื่อให้ได้รับความสะดวกสบาย แต่เพื่อให้พระแม่ได้รับพระสิริรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่ และหนทางสู่พระสิริรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่คือหนทางที่พระเยซูเจ้าได้ทรงเลือกแล้ว นั่นคือหนทางของ “กางเขน”

หากปราศจากกางเขน พระเยซูเจ้าจะได้รับเกียรติมงคลและพระสิริรุ่งโรจน์ได้อย่างไร ? เช่นเดียวกัน หากปราศจากกางเขน พระแม่มารีย์จะได้รับพระพรและมีบุญได้อย่างไร ? เพราะปราศจากกางเขน ก็ปราศจากมงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์ (No Cross, No Crown) นี่คือนหนทางที่เรทุกคนต้องเลือกเดินหากคิดจะมี “ชีวิตใหม่” โอกาสฉลองพระคริสตสมภพปีนี้

ที่สุด นางเอลิซาเบธกล่าวว่า “เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง” (ลก 1:45) คำกล่าวนี้เป็นเสมือน “กำลังใจ” จากหญิงชราคนหนึ่งซึ่งมีประสบการณ์ตั้งครรภ์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เช่นเดียวกับพระแม่ นางให้กำลังใจพระแม่มารีย์ว่าจะ **“เป็นสุข”** หากเชื่อว่าพระวาจาของพระเจ้าจะเป็นจริง พระแม่ไม่เพียงเชื่อว่าพระวาจาของพระเจ้าจะเป็นจริงเท่านั้น แต่พระแม่ยังอุทิศตัวเองทั้งหมดเพื่อปฏิบัติตาม พระวาจานั้นอีกด้วย ดังที่ทรงตรัสกับทูตสวรรค์ว่า **“ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้า ตามวาจาของท่านเถิด”** (ลก 1:38)

อันที่จริงไม่ใช่เฉพาะพระแม่เท่านั้นที่เป็นสุข แต่ทุกคนที่เชื่อในพระวาจาของพระเจื่อก็เป็นสุขและมีชีวิตนิรันดร เพราะพระเยซูเจ้าตรัสว่า **“ผู้ที่เชื่อในเรา ก็มีชีวิตนิรันดร”** (ยน 6:47) เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงต้องตอบตัวเองให้ได้ว่าเราเชื่อคำของทูตสวรรค์ที่กล่าวกับพระแม่มารีย์ว่า **“บุตรที่เกิดมาจะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และจะรับนามว่าบุตรของพระเจ้า”** (ลก 1:35) หรือไม่? และหากเชื่อว่า **“พระกุมาร”** ที่เรากำลังเตรียมรับเสด็จอยู่นี้คือ **“บุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด”** แล้ว **เราพร้อมจะอุทิศตนเพื่อพระองค์ดังที่พระแม่มารีย์ทรงอุทิศตนเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าหรือไม่?** (ลก 1:38)

ถ้าคำตอบคือ **“ครับ”** หรือ **“ค่ะ”** คริสต์มาสปีนี้ก็ช่าง **“แสนสุข”** จริง ๆ

%%%%%%%%%

4. สมโภชพระนางมารีย์รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ

ข่าวดี ลก 1:39-56

³⁹หลังจากนั้นไม่นาน พระนางมารีย์ทรงรีบออกเดินทางไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแคว้นยูเดีย ⁴⁰พระนางเสด็จเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และทรงทักทายนางเอลิซาเบธ ⁴¹เมื่อนางเอลิซาเบธได้ยินคำทักทายของพระนางมารีย์ บุตรในครรภ์ก็ดิ้น นางเอลิซาเบธได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม ⁴²ร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย ⁴³ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า ⁴⁴เมื่อฉันได้ยินคำทักทายของเธอ ลูกในครรภ์ของฉันก็ดิ้นด้วยความยินดี ⁴⁵เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง”

⁴⁶พระนางมารีย์ ตรัสว่า วิญญาณข้าพเจ้าประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ⁴⁷จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้า พระผู้กอบกู้ข้าพเจ้า ⁴⁸เพราะพระองค์ทอดพระเนตรผู้รับใช้ต่ำต้อยของพระองค์ ตั้งแต่นี้ไป ชนทุกสมัยจะกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นสุข ⁴⁹พระผู้ทรงสรรพานภาพทรงกระทำกิจการยิ่งใหญ่สำหรับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ศักดิ์สิทธิ์ ⁵⁰พระกรุณาต่อผู้ยำเกรงพระองค์แผ่ไปตลอดทุกยุคทุกสมัย ⁵¹พระองค์ทรงยกพระกรแสดงพระอานุภาพ ทรงจับไฉ้ผู้มีใจมักใหญ่ใฝ่สูงให้กระจัดกระจายไป ⁵²ทรงคว่ำผู้ทรงอำนาจจากบัลลังก์ และทรงยกย่องผู้ต่ำต้อยให้สูงขึ้น ⁵³พระองค์ประทานสิ่งดีทั้งหลายแก่ผู้ด้อยาก ทรงส่งเสริมผู้ให้กลับไปมือเปล่า ⁵⁴พระองค์ทรงช่วยเหลืออิสราเอล ผู้รับใช้พระองค์ โดยทรงระลึกถึงพระกรุณา ⁵⁵ดังที่ทรงสัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของเรา แก่อับราฮัมและบุตรหลานตลอดไป

⁵⁶พระนางมารีย์ประทับอยู่กับนางเอลิซาเบธประมาณสามเดือนจึงเสด็จกลับ

เมื่อนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือน พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมาแจ้งข่าวแก่พระนางมารีย์ว่า จะทรงตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายชื่อว่าเยซู (ลก 1:31) แต่เพราะทรงเป็นหญิงพรหมจารี พระนางจึงถามทูตสวรรค์ว่าเหตุการณ์นี้จะเป็นไปได้อย่างไรกัน? (ลก 1:34) ทูตสวรรค์อธิบายว่าพระแม่จะตั้งครรภ์ด้วยพระอานูภาพของพระจิตเจ้า และบุตรที่เกิดมาจะเป็นบุตรของพระเจ้า พร้อมกันนั้นได้ยืนยันว่านางเอลีซาเบธ ทั้ง ๆ ที่ชราและเป็นหมัน ยังตั้งครรภ์ได้ตั้งหกเดือนแล้ว (ลก 1:35-36) เมื่อทราบข่าวนางเอลีซาเบธตั้งครรภ์ พระแม่มารีย์จึงรีบออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี มาเยี่ยมนางเอลีซาเบธซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองเฮโบรอนในแคว้นยูเดียทางใต้ (เฮโบรอนเป็นเมืองของสมณะ ตั้งอยู่บนที่ราบสูงของแคว้นยูเดีย ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มไปทางใต้ ประมาณ 40 กิโลเมตร – เทียบ ยชว 21:11,13) เมื่อพระแม่เข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์และกล่าวทักทายนางเอลีซาเบธ นางเอลีซาเบธ ซึ่งได้รับพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม ร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด ๆ และลูกของเธอก็ได้รับพระพรด้วย ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า” (ลก 1:42)

สิ่งที่น่าสังเกตคือ ไม่มีข้อความใดเลยในพระคัมภีร์ที่บ่งบอกว่านางเอลีซาเบธรู้เรื่องการตั้งครรภ์ของพระแม่ แล้วนางรู้ได้อย่างไรว่า พระแม่กำลังจะเป็นพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าหากพระจิตเจ้าไม่ทรงคลไองนาง? เท่ากับว่า **นี่เป็นงานของพระจิตเจ้าล้วน ๆ** นอกจากนี้ ทารกในครรภ์ของนางเอลีซาเบธก็ได้รับพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม และได้รับการคลไองให้ทราบว่าพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาเยี่ยมด้วยเช่นกัน จึง “**คืน**” ด้วยความยินดีเมื่อได้ยินคำทักทายของพระแม่ (ลก 1:41) สมดังคำทำนายของทูตสวรรค์ที่พูดกับเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาว่า “เขาจะรับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยมตั้งแตอยู่ในครรภ์ของมารดา” (ลก 1:15) เท่ากับว่า **พระจิตเจ้าทรงยืนยันผ่านทางคำทักทายของนางเอลีซาเบธและการคืนของทารกในครรภ์ว่า พระนางมารีย์ผู้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณซึ่งเราร่วมใจกันสมโภชในวันนี้ ทรงเป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า”** เป็นพระมารดาผู้ทรงตั้งครรภ์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระจิตเจ้า และบุตรที่บังเกิดมานั้น “**จะยิ่งใหญ่และได้ชื่อว่าพระบุตรแห่งพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์แก่พระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองพงศ์พันธ์แห่งยาโคบตลอดไป อาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุดเลย**” (ลก 1:32-33)

ทำไมพระนางมารีย์จึงได้รับเลือกให้เป็น “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และได้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ? เหตุผลประการแรกคือ **พระแม่ทรงดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า** ทั้ง ๆ ที่ทรงห่วงใยพระทัยมากกับสิ่งที่ทูตสวรรค์แจ้งแก่พระนาง กระนั้นก็ตาม พระแม่ยังตรัสตอบว่า “**ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด**” (ลก 1:38) เพราะทรงพร้อมน้อมรับพระประสงค์ของพระเจ้าเช่นนี้เอง นางเอลีซาเบธผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระจิตเจ้า จึงร้องเสียงดังว่า “**เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใด**” (ลก 1:42)

ใช่! พระแม่ได้รับพระพรและมีบุญยิ่งกว่าหญิงใด ๆ เพราะพระแม่ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรร และที่สำคัญ พระแม่ก็ทรงตอบรับการเลือกสรรของพระองค์ด้วย! แต่ความจริงก็คือ พระเจ้าทรงโปรดปรานและเลือกสรรผู้หนึ่งผู้ใด มิใช่เพื่อให้ผู้นั้นเสวยสุขแบบเห็นแก่ตัว แต่เพื่อให้ผู้นั้นทุ่มเทความคิดจิตใจ และพละกำลังทั้งหมดเพื่อกระทำการกิจที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงไป

นั่นคือ **พระองค์ทรงเลือกสรรพระแม่เพื่อจะได้มอบหมายภารกิจให้พระแม่ และทำให้พระแม่ได้รับพระสิริรุ่งโรจน์** และหนทางสู่พระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์มีอยู่เพียงหนทางเดียว นั่นคือ **“หนทางของกางเขน”** ด้วยเหตุนี้ เราจึงเห็นพระแม่ผู้ได้รับเลือกสรรให้เป็นพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงประทับยืนด้วยความตรอมตรมสุดซึ่ง ณ เซึ่งไม้กางเขน ฝ้าคูพระบุตรของพระนางทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสจนกระทั่งสิ้นพระชนม์

ไปต่อหน้าต่อตา ความตรอมตรมแสนสาหัสคู่ดั่ง “ดาบแทงทะลุจิตใจ” ตามคำทำนายของสิเมโอน (ลก 2:35) นี้เอง ที่ทำให้พระแม่ได้ร่วมหนทางแห่งกางเขน และเป็นผู้ได้รับพระพรและมีบุญยิ่งกว่าหญิงใดๆ หากปราศจากกางเขน พระแม่ย่อมปราศจากเกียรติและการเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณซึ่งเราร่วมใจกันสมโภชวันนี้ เราจึงสรุปด้วยวลีที่ว่า No Cross, No Crown !

เพราะฉะนั้น เมื่อพระแม่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาทะของท่านเถิด” ย่อมแสดงว่าพระแม่ทรงพร้อมดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า แม้จะต้องเผชิญหน้ากับกางเขนอันแสนตรอมตรมสักปานใดก็ตามท่ามกลางความทุกข์ตรอมตรมและความยากลำบากต่าง ๆ นานาในชีวิต พระแม่ได้รับความบรรเทาใจว่าทั้งหมดนี้คือพระประสงค์ของพระเจ้า และทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ในแผนการของพระองค์ตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว **นี่คือชีวิตของพระแม่!** หากเป็น “ลูกแม่” จริง เราต้องพร้อมกล่าวเช่นเดียวกับพระแม่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาทะของท่านเถิด” และอย่าเพียงแต่พูดเท่านั้น ต้องลงมือทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงไปดังที่ “พระแม่” ของเราได้ทรงกระทำ อันเป็นสาเหตุให้พระแม่ได้รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ในวันนี้ด้วย

เหตุผลประการที่สองคือ **พระแม่ทรงเชื่อและวางใจพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม** นางเอลิซาเบธกล่าวกับพระแม่ว่า “เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาทะที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นจริง” (ลก 1:45) **ใช่! ทุกคนที่เชื่อและวางใจในพระวาทะของพระเจ้าย่อมเป็นสุข**

ใน “บทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์” (Magnificat) พระแม่ทรงแสดงความเชื่อและความวางใจในพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม **เป็นความเชื่อและความวางใจที่พลิกโฉมหน้าของโลกอย่างสิ้นเชิง** เพราะพระแม่ทรงเชื่อว่า “พระเจ้าจะทรงฟื้นฟูและปฏิรูปชีวิตมนุษย์” ทุกด้าน

1. **ด้านศีลธรรม** พระแม่เชื่อว่าพระเจ้าจะ “ทรงขับไล่ผู้มีใจมักใหญ่ใฝ่สูงให้กระจัดกระจายไป” (ลก 1:51) เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมา ความหยิ่งจองหองและความมักใหญ่ใฝ่สูงจะต้องมลายหายไป เพราะเราจะมิวหิ่งจองหองต่อไปได้อย่างไร ในเมื่อพระองค์ทรงเลือกเกิดในถ้ำเลี้ยงสัตว์ และทรงเลือกตายบนไม้กางเขน เมื่อความหยิ่งจองหองถูกทำลายหมดสิ้นไป เราจะเริ่มตระหนักว่าตนเองเป็นคนบาป อ่อนแอ และต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าอย่างยิ่ง

ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งในอังกฤษ เด็กชายและหญิงคู่หนึ่งนั่งเรียนติดกันจนรักใคร่ชอบพอกัน ต่อมาเด็กหนุ่มเข้าไปทำงานในเมืองและหลงผิดกลายเป็นนักลี้ลับกระเป่า วันหนึ่งเขาสามารถถลกกระเป่าเงินของหญิงชราผู้หนึ่งได้ด้วยทักษะและสติปัญญาอันเฉียบแหลมของเขา ขณะที่ยืนยิ้มด้วยความภาคภูมิใจอยู่นั่นเอง พลันเด็กหญิงที่เคยนั่งเรียนติดกันก็เดินมา เธอยังคงหวานชื่นและสดใสบริสุทธิ์เหมือนเดิม เมื่อสบตากันเขาตระหนักทันทีว่าตนเองช่างชั่วช้าจริง ๆ ด้วยความละอายใจ เขาพึงศีรษะกับเสาไฟอันเย็นเฉียบ พิมพ์ว่า “ข้าแต่พระเจ้า ลูกอยากตาย” ต่อหน้าคนรักผู้บริสุทธิ์ เขามองเห็นตัวเอง! เช่นเดียวกัน เมื่ออยู่เบื้องพระพักตร์ของพระเยซูเจ้า และพระแม่ผู้ทรงสุภาพล้อมตน ความหยิ่งจองหองจะมลายหายไป และเราจะมองเห็นตัวตนที่แท้จริง นี่คือการเริ่มต้นของการปฏิรูปศีลธรรม

2. **ด้านสังคม** พระแม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรง “คว่ำผู้ทรงอำนาจจากบัลลังก์ และทรงยกย่องผู้ต่ำต้อยให้สูงขึ้น” (ลก 1:52) นับจากนี้จะไม่มีการแยกแยะสังคมของคนชั้นสูงออกจากสังคมของคนชั้นต่ำอีกต่อไป เพราะพระเยซูเจ้าทรงบังเกิดและสิ้นพระชนม์ “เพื่อมนุษย์ทุกคน” ไม่ว่าจะยากดมีจนสักเพียงใดก็ตาม **ทุกคนล้วนได้รับการกอบกู้ และเป็นบุตรของพระเจ้า “เหมือนกัน” และ “เท่าเทียมกัน”**

ในยุคกลาง มีปัญญาชนเร่ร่อนคนหนึ่งนามว่ามูเรตัส (Muretus) เขาอยากจนมากจนครั้งหนึ่งถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลในฐานะคนจรจัด คณะแพทย์สนทนากันเป็นภาษาละติน โดยคิดว่าเขาคงไม่เข้าใจ แพทย์คนหนึ่งเสนอให้ใช้คนเร่ร่อนไร้ค่าอย่างเขาเป็นหนูทดลองยา เขาแหงนหน้ามองแล้วตอบเป็นภาษาละตินว่า “อย่าเรียกใครว่าไร้ค่าอีก เพราะพระคริสตเจ้าทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน” พระองค์ทรงทำให้มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกัน

3. **ด้านเศรษฐกิจ** พระแม่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรง “ประทานสิ่งดีทั้งหลายแก่ผู้อดอยาก ทรงส่งเศรษฐีให้กลับไปมือเปล่า” (ลก 1:53) สังคมที่ปราศจากพระเยซูเจ้ามักเป็นสังคมที่มีแต่ “เอา” ชนิดมือใครยาวสาวได้สาวเอา เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จมา พระองค์มีแต่ “ให้” และทรงให้แม้กระทั่งชีวิตและโลหิตหยดสุดท้ายของพระองค์เอง! เพราะฉะนั้น สังคมคริสตชนจึงต้องเป็นสังคมที่ไม่มีใครกล้า “มีมากเกินไป” ในขณะที่คนอื่น “มีน้อยเกินไป” จนแทบจะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ **ยิ่งได้รับมากเท่าใด ยิ่งต้องให้มากเท่านั้น** ดังที่พระแม่ผู้ทรงได้รับพระพรมากกว่าหญิงใด ๆ ได้ทรงมอบ “น้ำใจ” ทั้งหมดของพระนางแด่พระเจ้า วาทะที่ว่า “**ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด**” จักต้องดังก้องอยู่ในจิตใจของ “ลูกแม่” ทุกคน **ทั้งวันนี้ที่เราสมโภชพระแม่รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ และตลอดไป**

%%%%%%%%%

แผนการสอน วิชาคำสอน	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ศิลเจมคนไข้	
ออกแบบโดย ครูสุพัทธ์ กิจเจริญ	โรงเรียน เซนต์โยเซฟบางนา จ. สมุทรปราการ
วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2560	

1. การให้ภาพรวม :

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- (1) นักเรียนเข้าใจความหมายและผลของศิลปะคนไข้ที่มีต่อชีวิตมนุษย์
- (2) นักเรียนพึงระลึกและเตรียมพร้อมเสมอในการดำเนินชีวิต

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- ศิลปะคนไข้เป็นการมอบพระพรหรรษาเฉพาะ ศิลทำให้ผู้ป่วยได้ร่วมทุกข์กับพระมหาทรมานของพระเยซูเจ้า ทำให้จิตใจของผู้รับศิลปะคนไข้มีความสงบ สันติและมีกำลังต่อสู้กับความท้อแท้ อันเนื่องจากการเจ็บไข้และวัยชรา ศิลปะคนไข้ทำให้ผู้รับมีจิตใจดีขึ้น เป็นการแสดงให้เห็นว่าพระเจ้ารักและเอาใจใส่เขา เป็นการเตรียมตัวสู่ความรอดอย่างดี

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- ศิลปะคนไข้ การเตรียมตัวเดินทางไปพบกับพระเจ้า

1.4 เวลา (Time)

2 คาบ

2. การสร้างบรรยากาศ

2.1 คาบที่ 1

- นำนักเรียนร้องเพลง

“จงลิ้มชิมและดูว่าพระเจ้านั้นประเสริฐ คนที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์ก็เป็นสุข”

ภาวนาพร้อมกัน โดยให้นักเรียนอาสาंनाภาวนา

2.2 คาบที่ 2

- ครูนำภาวนาเพื่อขอพระพรจากพระเป็นเจ้า สำหรับการเรียนในวันนี้ และร้องเพลง “องค์พระเจ้า เป็นความสว่างและเป็นความรอดของข้าพเจ้า” แล้วร่าฟังส่วนตัวสักครู่

3. การนำเสนอบทเรียน

3.1 คาบที่ 1

3.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูถามนักเรียนว่า

1. “ใครเคยมีประสบการณ์ การเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนที่ไปเยี่ยมคนชรา คนทุพพลภาพที่โรงเรียนจัดขึ้น”

2. “นักเรียนได้ทำอะไรบ้าง ในการไปร่วมกิจกรรม และรู้สึกอย่างไรต่อคนชราและคนทุพพลภาพ”

- ให้นักเรียนแบ่งปันประสบการณ์การดูแลคนป่วย การเยี่ยมเยียนคนป่วย อาจจะเป็นที่บ้านของนักเรียนเอง หรือที่โรงพยาบาลก็ได้

1. “นักเรียนพูดอะไรบ้างกับพวกเขาเหล่านั้น และนักเรียนพูดอย่างไรบ้าง”

2. “เพราะเหตุใด คนชรา คนเจ็บป่วยหนักหรือคนที่อยู่ในวาระสุดท้ายของชีวิต จึงควรได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ”

- ครูและนักเรียนร่วมกันแบ่งปันและสรุปบทเรียน ข้อคิด จากการดูแลคนเจ็บป่วย และการเยี่ยมเยียนคนป่วย คนชราและคนทุพพลภาพ

3.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูแจกให้นักเรียนศึกษาเอกสารประกอบการสอนจากหนังสือคำสอนคาทอลิกสำหรับเยาวชน (YOUCAT) ภาค 2 เรื่อง ศิลเจมผู้ป่วย ข้อ 240-247 ให้นักเรียนทุกคน

- ครูถามว่า จากเอกสาร “ประกอบการสอนเรื่องศิลปะผู้ป่วยนี้ นักเรียนคิดว่า คุณค่าและความจำเป็นของศิลปะคนไข้ คืออะไร?”

- ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปคุณค่าและความจำเป็นของศิลปะผู้ป่วยตามหลักคำสอนของพระศาสนจักร

3.1.3 ลงมือปฏิบัติ (Act)

อธิษฐานภาวนา

ให้นักเรียนภาวนาให้กับผู้ใหญ่ที่ตนรักหรือครูอาวุโสด้วยการพูดออกเสียง

- ครูผู้สอน ให้นักเรียนเขียนตอบคำถามว่า “ถ้านักเรียนมีโอกาสปฏิบัติต่อผู้ป่วยหนัก หรือผู้กำลังจะตาย นักเรียนจะนำพาเขาสัมผัสพระเจ้าได้อย่างไร?”

- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายคำตอบและข้อสรุป

3.2 คาบที่ 2

3.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูถามนักเรียน

1. “นักเรียนคิดว่า คนชรา คนเจ็บป่วยหนักหรือคนที่อยู่ในวาระสุดท้ายของชีวิต ประารถนาสิ่งใดมากที่สุด เพราะเหตุใด?”

2. “ถ้านักเรียนรู้ว่า นักเรียนจะมีชีวิตอยู่ได้อีก 7 วัน นักเรียนจะทำอะไรใน 7 วันนี้ เพื่อให้ 7 วันนี้มีคุณค่าและความหมายกับชีวิตของนักเรียนมากที่สุด เพราะเหตุใด?”

- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายและหาข้อสรุป

3.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนในห้องทุกคนช่วยกันอ่านพระวรสารจากนักบุญมัทธิว เรื่อง หญิงสาวสิบคน (มธ.25:1-13) คนละท่อน และให้แบ่งปันข้อคิดสั้นๆ เกี่ยวกับการดำเนินชีวิต จากถ้อยคำที่ว่า “เพราะฉะนั้นจงตื่นเฝ้าระวังไว้เถิด เพราะท่านไม่รู้วันและเวลา”

- ครูสรุปบทเรียนจากพระวรสาร โดยเน้นใน 2 ประเด็น (ดูบทเทศน์คุณพ่อชัยยะ) คือ

1. มีบางสิ่งที่เราไม่สามารถหามาได้ในนาทีสุดท้าย
2. มีบางสิ่งที่เราไม่สามารถขอยืมได้

3.2.3 ลงมือปฏิบัติ (Act)

อธิษฐานภาวนา

ให้นักเรียนภาวนาให้กับผู้ใหญ่ที่ตนรักหรือครูอาวุโส และให้พูดอธิษฐานส่วนตัวเป็นเวลา 3 นาที

- ครูให้นักเรียนเขียนคำตอบ 8-10 บรรทัด ต่อคำถามว่า “นักเรียนควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร เพื่อให้พร้อมตลอดเวลาสำหรับวาระสุดท้ายของชีวิตที่อาจจะมาถึง โดยไม่รู้ตัว?” แล้วให้นักเรียนอาสาอ่านแบ่งปันคำตอบ

อธิษฐาน

ครูให้นักเรียนอาสาอ่านสวดภาวนา เพื่อโมทนาคุณพระเจ้า และขอพระพรสำหรับการดำเนินชีวิตในศีล และพระพรของพระองค์ เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับความรอด

4. การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 คำถามไตร่ตรอง

- ศิลปินคนไหนมีผลต่อชีวิตมนุษย์อย่างไร?
- คำสอนของพระศาสนจักรที่สอนให้เราดูแลเอาใจใส่ผู้ป่วย คนชรา ผู้สูงอายุ บุคคลรอบข้าง และผู้อยู่ในวาระสุดท้ายของชีวิตอย่างไร?

4.2 คาบที่ 2

4.1.2 คำถามไตร่ตรอง

- ถ้านักเรียนต้องดูแลคนที่ไม่ใช่คริสตชนคาทอลิกที่ป่วยหนัก หรืออยู่ในวาระสุดท้ายของชีวิต นักเรียนควรปฏิบัติต่อเขาอย่างไร?
- จากพระวรสารนักบุญมัทธิว เรื่อง หญิงสาวสิบคน (มธ.25:1-13) นักเรียนควรจะเอาใจใส่ใครและชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของตนเองในวันนี้อย่างไรบ้าง?

5. สื่อการเรียนการสอน

- หนังสือคำสอนคาทอลิกสำหรับเยาวชน (YOUCAT) ภาค 2 เรื่องศิลปินผู้ป่วย ข้อ 240-247

6. การเตรียมตัวของครู

- บทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ พระวรสารนักบุญมัทธิว เรื่อง หญิงสาวสิบคน (มธ.25:1-13)

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง ศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการเยยวยา (ศีลอุกภัยบาป)	
ออกแบบโดย ครูจักริน ปุทธิรัมย์	โรงเรียน ลาชาลโชติรวินนครสวรรค์ จ. นครสวรรค์
วันที่ 1 มีนาคม 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อให้นักเรียนรู้และเข้าใจความหมายและผลของการให้อภัย
- เพื่อให้นักเรียนสามารถอธิบายความหมายและคุณค่าของศีลอุกภัยบาปได้

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- การคืนดีกับพระเป็นเจ้าทำให้เราได้รับพระพรชยทานคืนมาด้วยการขอภัยบาป ขอมรับความผิดและตั้งใจจะแก้ไขตนเองอย่างแท้จริง

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- พระพรชยทานของการคืนดีต่อพระเจ้า
- การขอมรับความผิด การสำนึกในความผิดและการขอภัยต่อพระเจ้าและผู้อื่น

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- ให้คำถามกับนักเรียน “นักเรียนคิดว่า มีมนุษย์คนใดในโลกที่ไม่เคยทำความผิด” หรือ “ถ้าเราทำผิดหรือทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องเราจะรู้สึกอย่างไร? ให้นักเรียนร่วมกันตอบและอภิปราย

1.5 เวลา (Time)

- 4 คาบเรียน

2. การประเมินและวัดผล

- สังเกตพฤติกรรมจากการแบ่งปันและการขอมรับผิด

3. การสร้างบรรยากาศ

- คู่อการสร้างควมสนใจ

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูให้นักเรียนอภิปรายกันในกลุ่มย่อยว่า

“ถ้าเพื่อนร่วมห้องของนักเรียนคนหนึ่ง ชอบหาเรื่องและใส่ร้ายเพื่อนๆ ในห้อง รวมทั้งนักเรียนด้วย ครั้งหนึ่งเขาใส่ร้ายนักเรียนจนนักเรียนถูกลงโทษ โดยนักเรียนไม่มีความผิด วันหนึ่ง นักเรียนเห็นเพื่อนคนนั้นล่อการบ้านอยู่ เขาขอรู้ของนักเรียนว่า “อย่าไปฟ้องครูนะ” นักเรียนจะอย่างไร?”

- ให้ตัวแทนกลุ่มนำเสนอความเห็นของกลุ่มในชั้น

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- นำเสนอบทเพลง “The prodigal son” (ลูกล้างผลาญ)

Father I have sinned,help me find my way.Remember not my sins,just let me hear you say:

I forgive you, I love you You are mine, take my hand. Go in peace, sin no more, Beloved one.....

- ครูแปลความหมายและอธิบายเกี่ยวกับบทเพลง จากนั้น เชื้อชวนนักเรียนให้สงบเงียบสวดภาวนาร่วมกันเพื่อวอนขอการให้อภัยจากคนที่เราเคยทำผิดและจากพระเป็นเจ้า

- ครูอ่านบทพระวรสาร *นักบุญลูกา บทที่ 15: 1-3, 11-32* “พ่อครับ ลูกทำบาปผิดต่อสวรรค์และต่อพ่อ ลูกไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก โปรดนับว่าลูกเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพ่อเถิด”

- ให้นักเรียนอ่านหนังสือหลักธรรมคำสอนคาทอลิก (คุณพ่ออุลติเลิส แห่ง ล้อม)

<http://www.kamsonbkk.com/>

อธิษฐานภาวนา

- ให้นักเรียนใช้เวลารำพึง ไตร่ตรองเรื่องราวจากพระวรสาร และสวดภาวนาร่วมกันด้วยคำพูดของตัวเอง

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนกลับไปคุยกันในกลุ่มว่า หลังจากนักเรียนได้ศึกษาพระวรสารนี้แล้ว นักเรียนจะเปลี่ยนท่าทีต่อเพื่อนนักเรียนคนนั้นหรือไม่? อย่างไร? และนำเสนอในชั้นเรียนแล้วร่วมกันหาข้อสรุป

5.1 การไตร่ตรองก่อนจบคาบ

นักเรียนคิดว่า ผลของการยอมรับผิดและการให้อภัยคนอื่นส่งผลต่อตัวนักเรียนเองอย่างไร?

4.2 คาบที่ 2

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนอ่านบทพระวรสาร *นักบุญมัทธิว บทที่ 18: 21 - 35* “เปโตรเข้ามาทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้าข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดสิบครั้งหรือไม่” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าต้องยกโทษให้เจ็ดสิบครั้ง แต่ต้องยกโทษให้เจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้ง”

- ให้นักเรียนอภิปรายในกลุ่มย่อยว่า “ทำไมนักเรียนจึงต้องให้อภัยคนอื่น เจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้งอย่างที่พระเยซูสอน?” และในกลุ่มนำเสนอข้อสรุปของกลุ่ม

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนศึกษา แจก และอ่านบทเทศน์คุณพ่อซัยยะ กิจสวัสดิ์ พระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 18: 21-35 และร่วมกันสรุป

- ให้นักเรียนร่วมกันสรุปว่า “ทำไมเราควรพร้อมให้อภัยผู้อื่นอย่างไม่มีข้อจำกัด?”

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนกำหนดข้อตั้งใจที่จะไปขอโทษต่อบุคคลที่เคยทำผิดต่อเขา หรือให้อภัยต่อบุคคลที่ทำผิดต่อนักเรียน และกลับมาแบ่งปัน เล่าประสบการณ์ให้เพื่อนในห้องเรียนฟังในคาบถัดไป

5.2 การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

- การให้อภัย ทำให้ชีวิตเราเป็นอย่างไร?

4.3 คาบที่ 3

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนเขียนเล่าความรู้สึกก่อนและหลัง จากประสบการณ์การให้อภัยต่อบุคคลจากที่ได้กำหนดข้อตั้งใจในคาบถัดไป โดยนักเรียนอ่านแบ่งปันกันในกลุ่มย่อยเท่าที่สบายใจและครูเน้นว่า นักเรียนต้องเคารพให้เกียรติกันและกัน ด้วยการเก็บเรื่องที่ฟังเป็นความลับ

- ครูถาม “นักเรียนรู้สึกอย่างไร หากนักเรียนทำผิดต่อผู้ที่รักนักเรียนมากที่สุด?”

อธิษฐานบทภาวนา

ครูอ่านพระวรสารนักบุญลูกา บทที่ 15: 21 “พ่อครับ ลูกทำบาปผิดต่อสวรรค์และต่อพ่อลูกไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก โปรดนับว่าลูกเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของคุณพ่อเถิด” และรำพึงส่วนตัว

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอ่านและศึกษา YOUCAT บทที่ 2 ศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการเยียวรักษา ศีลอภัยบาปและการคืนดี ข้อ 224-239 เพื่อตอบคำถาม

(1) ทำไมเราต้องขอโทษเมื่อทำบาปผิดต่อพระเจ้า?

(2) ศีลอภัยบาปมีความหมายต่อชีวิตเราอย่างไร?

- ให้สรุปกันในกลุ่มย่อยและนำเสนอในชั้น ครูสรุปรวมอีกครั้ง

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนกำหนดข้อตั้งใจที่จะไปสารภาพบาปในวันอาทิตย์ หรือวันอื่นของสัปดาห์ ด้วยความเข้าใจในความหมายของศีลแก้บาปที่ได้เรียนรู้ในวันนี้

5.3 การไตร่ตรองก่อนสิ้นคาบ

- คำถาม - ทำไมนักเรียนต้องคืนดีกับพระเจ้า?

4.4 คาบที่ 4

4.4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนเขียนบอกความรู้สึกที่ได้แก้บาปกับพระสงฆ์ตามที่กำหนดข้อตั้งใจในคาบก่อนว่าแตกต่างจากการสารภาพในครั้งก่อนๆ หรือไม่? อย่างไร? และให้อ่านเท่าที่สบายใจในกลุ่มย่อย ครูย้าให้นักเรียนฟังการแบ่งปันของกันและกันด้วยการให้เกียรติและเคารพ โดยต้องเก็บเรื่องที่ฟังเป็นความลับ

4.4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้นักเรียนศึกษาพระวรสาร ลก 15: 4-7 เรื่อง แกะที่พลัดพราว และ ลก 15: 8-10 เรื่อง เงินเหรียญที่หายไป ประกอบบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์
- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปว่า “ทำไมพระเจ้าทรงยินดี เมื่อพบคนบาปที่สูญหาย เหมือนคนเลี้ยงแกะยินดีเมื่อแบกแกะที่สูญหายกลับบ้าน?”

อธิษฐานภาวนา

สวดบทแสดงความทุกข์และรำพึงในใจส่วนตัว

4.4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนเขียนเหตุผล 3 ข้อว่า “ทำไมนักเรียนต้องแก้บาปอย่างสม่ำเสมอ” แล้วให้อ่านแลกเปลี่ยนกันในกลุ่มย่อยและสรุปเหตุผลของกลุ่ม 3 ข้อ เพื่อนำเสนอในชั้น
- ให้นักเรียนกำหนดข้อตั้งใจที่จะแก้บาปอย่างสม่ำเสมอ

5.4 การไตร่ตรองก่อนจบคาบ

- คำถาม – ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป นักเรียนจะแก้บาปบ่อยแค่ไหน? เพราะเหตุใด?

6. สื่อการเรียนการสอน

- เนื้อเพลงและบทเพลง “The prodigal son” (www.youtube.com/watch?v=SCMRglp7xUs)
- พระคัมภีร์
- กระดาษ A4

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษาและรำพึงบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง

(1) การให้อภัยความผิด มธ 18: 21-35

(2) แกะที่ปลัดพราก และเงินเหรียญที่หายไป ลก 15: 4-10

การให้อภัยความผิด

ข่าวดี มธ 18:21-35

²¹เปโตรเข้ามาทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือไม่” ²²พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าต้องยกโทษให้เจ็ดครั้ง แต่ต้องยกโทษให้เจ็ดสิบเจ็ดครั้ง”

²³อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับกษัตริย์พระองค์หนึ่ง ทรงประสงค์จะตรวจบัญชีหนี้สินของผู้รับใช้ ²⁴ขณะที่ทรงเริ่มตรวจบัญชีนั้น มีผู้นำชายผู้หนึ่งเข้ามา ชายผู้นี้เป็นหนี้อยู่เป็นพันล้านบาท ²⁵เขาไม่มีสิ่งใดจะชำระหนี้ได้ กษัตริย์จึงตรัสสั่งให้ขายทั้งตัวเขา บุตรภรรยาและทรัพย์สินทั้งหมดเพื่อใช้หนี้ ²⁶ผู้รับใช้กราบพระบาททูลอ้อนวอนว่า ‘ขอทรงพระกรุณาผิดหนี้ไว้ก่อนเถิด แล้วข้าพเจ้าจะชำระหนี้ให้ทั้งหมด’ ²⁷กษัตริย์ทรงสงสารจึงทรงปล่อยเขาไปและทรงยกหนี้ให้ ²⁸ขณะที่ผู้รับใช้ออกไป ก็พบเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกันซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่ไม่กี่พันบาท เขาเข้าไปคุกคามบีบไว้แน่น พูดยังว่า ‘เจ้าเป็นหนี้ข้าอยู่เท่าไร จงจ่ายให้หมด’ ²⁹“เพื่อนคนนั้นคุกเข่าลงอ้อนวอนว่า ‘กรุณาผิดหนี้ไว้ก่อนเถิด แล้วข้าพเจ้าจะชำระหนี้ให้’” ³⁰แต่เขาไม่ยอมฟัง นำลูกหนี้ไปขังไว้จนกว่าจะชำระหนี้ให้หมด ³¹เพื่อนผู้รับใช้อื่น ๆ เห็นดังนั้นต่างสลดใจมาก จึงนำความทั้งหมดไปทูลกษัตริย์ ³²พระองค์จึงทรงเรียกชายผู้นั้นมา ตรัสว่า ‘เจ้าคนสารเลว ข้ายกหนี้สินของเจ้าทั้งหมดเพราะเจ้าขอร้อง ³³เจ้าต้องเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนกับที่ข้าได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ’ ³⁴กษัตริย์กริ้วมาก ตรัสสั่งให้นำผู้รับใช้นั้นไปทรมาน จนกว่าจะชำระหนี้หมดสิ้น ³⁵พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์จะทรงกระทำต่อท่านทำนองเดียวกัน ถ้าท่านแต่ละคนไม่ยอมยกโทษให้พี่น้องจากใจจริง”

วันนี้เราเป็นหนี้บุญคุณเปโตรสำหรับความปากไวของท่าน หลายครั้งหลายหนที่ความผลิผลามของท่านนำไปสู่คำสอนอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้า ท่านถามพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง” พร้อมกับตอบคำถามเองโดยเสนอว่า “ถึงเจ็ดครั้งหรือไม่” อันที่จริงข้อเสนอ “เจ็ดครั้ง” ของเปโตรไม่ใช่ไม่มีที่มา พวกريبีสอนว่าเราต้องยกโทษให้พี่น้องสามครั้ง อย่างเช่น ريبีโยเซบุดรของฮานีนา และريبีโยเซบุดรของเยฮูดาส สอนเหมือนกันว่า “ผู้ที่ร้องขอการอภัยจากพี่น้อง สามารถทำได้ไม่เกินสามครั้ง”

เหตุผลของพวกريبีได้มาจากคำกล่าวโทษของประกาศกอาโมสที่ว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ‘เพราะกรุงดามัสกัสได้ล่วงละเมิดสามครั้ง และสี่ครั้งเราจะตัดสินลงโทษและจะไม่กลับคำ เพราะเขาทั้งหลายได้ใช้เลื้อนเหล็กนวดชาวกิเลอาด เราจะส่งไฟมาเผาบ้านของฮาซาเอล ไฟนั้นจะกินวังป้อมของเบนฮาดัด’” (อมส 1:3-4) นอกจากนี้เมืองกาซา เมืองไทรส เมืองเอโดม คนอัมโมน ชาวโมอับ ชาวยูดาห์ และชาวอิสราเอล (อมส 1:6,9,11,13; 2:1,4,6) ก็ล้วนแล้วแต่ถูกกล่าวโทษในการทำนองเดียวกัน ในเมื่อพระเจ้ายังทรงยกโทษให้แก่การล่วงละเมิดเพียงสามครั้ง หากเกิดการล่วงละเมิดครั้งที่สี่ขึ้นมาพระองค์จะทรงลงโทษชนิดไม่กลับคำ มนุษย์จะใจดีกว่าพระเจ้าได้อย่างไรกัน การให้อภัยจึงถูกจำกัดอยู่เพียงสามครั้ง

ตัวเลขที่เปโตรเสนอนั้นเป็นสองเท่าของพวกรับบี แถมยังเพื่อเหลือเพื่อขาดไว้อีกหนึ่งครั้ง รวมเป็นเจ็ดครั้งด้วยกัน เปโตรคิดว่าข้อเสนอนี้เหนือชั้นกว่าคำสอนของรับบีมากและหวังว่าจะได้รับคำชมเชยจากพระเยซูเจ้า แต่พระองค์กลับตอบว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าต้องยกโทษให้เจ็ดครั้ง แต่ต้องยกโทษให้เจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้ง” ซึ่งหมายความว่ากรรโทษกรรมนั้นไม่อาจนับครั้งได้ และต้องไม่มีข้อจำกัดใด ๆ ทั้งสิ้น

พร้อมกันนี้ พระองค์ทรงเล่านิทานเปรียบเทียบเกี่ยวกับผู้รับใช้ที่ได้รับการยกหนี้จำนวนมหาศาล แต่กลับไร้เมตตาต่อเพื่อนผู้รับใช้ซึ่งคิดหนี้เพียงเล็กน้อย นิทานเปรียบเทียบเรื่องนี้ต่อกำคำสอนของพระองค์ที่ว่า

1. **เราจำเป็นต้องให้อภัยเพื่อจะได้รับการอภัย** ความคิดนี้มีอยู่ทั่วไปในพระธรรมใหม่ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้มีใจเมตตาต่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระเมตตา” (มธ 5:7) และหลังจากสอนบทสวดข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายจบแล้ว พระองค์ทรงกำชับว่า “ถ้าท่านให้อภัยผู้ทำผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:14-15) นักบุญยากอบสอนว่า “ผู้ใดที่ไม่แสดงความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ จะถูกพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา กรุณาเช่นเดียวกัน ผู้ที่แสดงความเมตตา กรุณาจะไม่เกรงกลัวการพิพากษา” (ยค 2:13)

2. **สิ่งที่เราให้อภัยแก่เพื่อนมนุษย์เทียบกันไม่ได้เลยกับสิ่งที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่เรา** ในนิทานเปรียบเทียบ ผู้รับใช้เป็นหนี้สิน 10,000 ตะลันต์ (talanton – ตาลานตอน) ในขณะที่งบประมาณรายรับของแคว้นกาลิลีทั้งแคว้นตกปีละ 300 ตะลันต์เท่านั้น เท่ากับว่าจำนวนหนี้ของผู้รับใช้คนนั้นมีมากกว่าที่กษัตริย์ของแคว้นหนึ่งจะจ่ายคืนได้เสียอีก ! ส่วนหนึ่งของเพื่อนผู้รับใช้มีเพียง 100 เหรียญ (denarion – เดนาริออน) น้อยกว่าหนี้ที่กษัตริย์ยกให้เกือบห้าแสนเท่า ฟังดูเหมือนเวอร์ แต่หนี้ที่พระเจ้าทรงยกให้แก่นั้นมันมากกว่า 10,000 ตะลันต์มากนัก เพราะ**บาปของเราทำให้พระบุตรแต่เพียงพระองค์เดียวของพระเจ้าต้องสิ้นพระชนม์**

ชีวิตของพระบุตรจะมีมนุษย์หน้าไหนชดใช้ไหว ? ก็ในเมื่อพระองค์ยังให้อภัยเราได้ เราจะให้อภัยเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเองไม่ได้เสียหรือ ? **ถ้าไม่ได้ก็ไม่ต้องหวังความเมตตาจากพระเจ้า**

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง พระบัญญัติเป็นชีวิต	
ออกแบบโดย ครูบุศรินทร์ วัฒนะภูติ	โรงเรียน ลาซาลโชติรวินครสวรรค์ จ. นครสวรรค์
วันที่ 25 มีนาคม 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

1. นักเรียนสามารถเข้าใจที่มาของธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติได้
2. นักเรียนสามารถแสดงออกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันในหมู่คริสตชนและเพื่อนพี่น้องต่างศาสนา
3. นักเรียนสามารถนำธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติไปใช้ได้จริงในการดำเนินชีวิตประจำวัน

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- ธรรมเนียมปฏิบัติและพระบัญญัติ เป็นเครื่องมือที่นำคริสตชนไปหาพระเจ้า อีกทั้งยังทำให้เราอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

1. พระธรรมนูญ
 - 1.1 ฤทธิ์กุศลเหนือธรรมชาติ
 - 1.2 ฤทธิ์กุศลตามธรรมชาติ
2. บัญญัติ 10 ประการ แบ่งออกเป็น 2 ภาค คือ
 - 2.1 พระบัญญัติประการที่ 1-3 เป็นพระบัญญัติที่กล่าวถึงหน้าที่ของมนุษย์ที่จะต้องปฏิบัติต่อพระเจ้า
 - 2.2 พระบัญญัติประการที่ 4-10 เป็นพระบัญญัติที่กล่าวถึงหน้าที่ของมนุษย์ที่จะต้องปฏิบัติต่อกันและกัน

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- คู่มือไอ ดอน โมเสสขึ้นไปรับพระบัญญัติบนภูเขาซีนาย

1.5 เวลา (Time)

- 8 คาบเรียน

2. การประเมินและวัดผล

- สังเกตพฤติกรรมในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม
- ตรวจสอบการเขียนข้อตั้งใจที่จะพัฒนาตนเอง
- ตรวจสอบการเขียนเรียงความ เรื่อง กฎทองเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างในชีวิต?

3. การสร้างบรรยากาศ

- คู่มือวิดีโอการเกิดเหตุการณ์ต่างๆ ของโลก (เป็นวิดีโอที่ตัดต่อมาเพื่อแผนการสอนนี้เพื่อชี้ให้เห็นถึงปัญหาของการอยู่ร่วมกันที่ขาดกฎเกณฑ์และหลักธรรมในการดำเนินชีวิต)

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

อธิษฐานภาวนา

บทข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย และรำพึงออกเสียง

- ครูให้นักเรียนดู วิดีโอ ข่าวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเป็นที่น่าสนใจของสังคมในเวลานั้น เช่น ข่าวการทะเลาะวิวาท การเกิดการต่อสู้ในประเทศต่างๆ การฆ่า การลักขโมย ฯลฯ

บทพระวรสาร มธ 7: 12

บทพระวรสารสั้นๆ เพื่อการจดจำ

“จงปฏิบัติต่อผู้อื่น อย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน” นั่นคือธรรมเนียมปฏิบัติและคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ

- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่มอภิปราย และนำเสนอข้อสรุป

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูอธิบาย YOUCAT ข้อ 348 และอภิปรายความเข้าใจร่วมกัน

YOUCAT ข้อ 348

คำถาม พระอาจารย์ ข้าพเจ้าต้องทำความดีคืออะไร เพื่อจะมีชีวิตนิรันดร

คำตอบ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าท่านอยากเข้าสู่ชีวิตนิรันดร ก็จงปฏิบัติตามบทบัญญัติเถิด” มธ 19:17 และทรงเสริมว่า “แล้วจงคิดตามเรามาเถิด” มธ 19: 21 คริสตศาสนาเป็นมากกว่าการมีชีวิตที่ถูกต้องและการปฏิบัติตามพระบัญญัติ การเป็นคริสตชน คือ ความสัมพันธ์ที่มีชีวิตกับพระเยซูเจ้า คริสตชนเป็นหนึ่งเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างลึกซึ้งและเป็นส่วนตัว และออกเดินทางไปด้วยพร้อมกับพระองค์บนหนทางที่นำไปสู่ชีวิตอย่างแท้จริง

- ครูอธิบายพระธรรมปฏิบัติ เป็นคำสอนอันเกี่ยวกับสิ่งที่คาทอลิกจะต้องเรียนรู้ กฎบทบัญญัติและประเพณีปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ข้อปฏิบัติต่างๆ ในชีวิตนั้นมาจากพระเจ้า ฤทธิกุศลความโน้มเอียงไปในทางที่ดี ซึ่งจำแนกออกเป็น 2 ประการ คือ

1. ฤทธิ์กุศลเหนือธรรมชาติ เป็นพระพรที่พระเจ้าทรงมอบให้กับเราโดยตรง ประกอบด้วย ความเชื่อ ความวางใจ และความรัก
2. ฤทธิ์กุศลตามธรรมชาติ หรือฤทธิ์กุศลอันเกี่ยวกับความประพฤติ จำแนกออกเป็น 4 เรื่องที่สำคัญ คือ
 1. ความฉลาด 2. ความยุติธรรม 3. ความเข้มแข็ง และ 4. ความมั่งคั่ง
 - ศึกษาพระวาจานี้ร่วมกัน มธ บทที่: 19: 16-21 ครูอธิบายความหมายจากพระวาจาที่ศึกษาร่วมกัน

บทพระวรสาร มธ บทที่: 19: 16-21
 บทพระวรสารสั้นๆ เพื่อการจดจำ

คูเอ็ด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใด จึงจะได้ชีวิตนิรันดร์” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านถามเราถึงสิ่งที่ดีทำไม ผู้ที่ดีมีแต่ผู้เดียวแต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิตก็ให้เลือกรักษาพระบัญญัติไว้”

- ครูให้นักเรียนอ่านพระวรสารส่วนตัวอีก 1 รอบ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของตนเองว่าเป็นเช่นไร?

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนเขียนข้อตั้งใจในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (2 ข้อ) พร้อมอธิบายเหตุผล ให้ปฏิบัติเป็นเวลา 1 สัปดาห์และบันทึกประสบการณ์และมารายงานในคาบถัดไป
- กวานาปิดด้วยบทเพลง พระเจ้าเป็นความรัก

4.2 คาบที่ 2

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูให้นักเรียนเล่าแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ได้ปฏิบัติตามข้อตั้งใจในสัปดาห์ที่ผ่านมาและช่วยกันสรุปบทเรียนที่ได้รับร่วมกัน

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูแจกใบความรู้เรื่อง กฎทอง (มธ. 7:12) บทเทศน์อธิบายความหมายพระคัมภีร์ คพ.ชัยยะ ให้ศึกษาและทำความเข้าใจร่วมกัน

อธิษฐานภาวนาจากพระวาจา (มธ. 7:12)

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- อภิปรายหาข้อสรุปเรื่อง กฎทอง ร่วมกันกับเพื่อนในกลุ่ม
- ให้นักเรียนเขียนข้อตั้งใจที่จะพัฒนาตนเองจากบทเรียนที่ได้รับ เพื่อนำไปปฏิบัติตลอดสัปดาห์ถัดไป 3 ข้อ (ที่ทำได้จริง) และทำบันทึกประสบการณ์เพื่อมาแบ่งปันในคาบถัดไป

5.1 การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

คำถาม

- นักเรียนควรปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไร เพื่อสมกับที่เป็นบุตรของพระเจ้า?

5.2 การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

คาบที่ 3

- ครูคิดแผน “พระบัญญัติ 10 ประการ” บนกระดานหน้าห้อง

5.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียน อ่านพระบัญญัติแต่ละข้อ พร้อมๆ กัน
- ครูถามนักเรียน ถึงความสำคัญของ พระบัญญัติ 10 ประการและตอบตามความเข้าใจของตนเอง
- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายสั้น ๆ ในพระบัญญัติแต่ละข้อ

5.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอ่านศึกษา YOUCAT ข้อ 348 - 351
- ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาจับฉลากข้อพระบัญญัติ (ให้ทำงานกลุ่มละ 2-3 ข้อ) ให้นักเรียนในกลุ่มร่วมกันหาแนวทางในการนำพระบัญญัติลงมาสู่การปฏิบัติในชีวิตประจำวัน แต่ละกลุ่มบันทึกผลและรายงานหน้าห้อง

348. พระอาจารย์ ข้าพเจ้าต้องทำความดีอะไร เพื่อจะมีชีวิตนิรันดร (มธ. 19:16)

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ถ้าท่านอยากเข้าสู่ชีวิตนิรันดร ก็จงปฏิบัติตามบทบัญญัติเถิด ” (มธ 19:17) และทรงเสริมว่า “แล้วจงติดตามเรามาเถิด” (มธ 19:21) (2052-2054, 2075 - 2076)

คริสตศาสนานับว่าการมีชีวิตที่ถูกดองและการปฏิบัติตามพระบัญญัติ การเป็นคริสตชน คือความสัมพันธ์ที่มีชีวิตกับพระเยซูเจ้า คริสตชนเป็นหนึ่งเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างลึกซึ้งและเป็นส่วนตัวและออกเดินทางไปด้วยพระองค์ บนหนทางที่นำไปสู่ชีวิตแท้จริง

349. พระบัญญัติ 10 ประการมีอะไรบ้าง

“เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน”

1. จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าพระองค์เดียวของท่าน
2. อย่าออกพระนามพระเจ้าโดยไม่สมเหตุ
3. อย่าลืมฉลองวันพระเจ้าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์
4. จงนับถือบิดามารดา
5. อย่าฆ่าคน
6. อย่าผิดประเวณี

7. อย่าล้าขโมย
8. อย่าพูดเท็จ ใส่ร้ายผู้อื่น
9. อย่าปลงใจผิดประเวณี
10. อย่าฆ่าสัตว์ทรมานผู้อื่น

350. พระบัญญัติสิบประการ ถูกรวบรวมมาโดยบังเอิญ ใช่หรือไม่

ไม่ใช่ พระบัญญัติสิบประการประกอบขึ้นเป็นเอกภาพ พระบัญญัติประการหนึ่งเชื่อมโยงถึงพระบัญญัติอีกประการหนึ่ง ท่านไม่สามารถแยกพระบัญญัติแต่ละประการออกจากกันตามใจชอบ ผู้ที่ละเมิดพระบัญญัติประการหนึ่ง ก็เท่ากับละเมิดพระบัญญัติทั้งหมด (2069 -2079)

ลักษณะเด่นของพระบัญญัติสิบประการคือ ชีวิตมนุษย์ทั้งครบรวมอยู่ในพระบัญญัตินี้ จริง ๆ แล้วเรา มนุษย์สัมพันธ์ทั้งกับพระเจ้า (พระบัญญัติประการที่ 1-3) และกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน (พระบัญญัติประการที่ 4-10) เราเป็นทั้งมนุษย์ศาสนา และมนุษย์สังคม

351. พระบัญญัติสิบประการเป็นสิ่งล้ำสมัยหรือไม่

ไม่ พระบัญญัติสิบประการไม่ได้เป็นผลของยุคสมัยหนึ่งโดยเฉพาะ พระบัญญัติสิบประการบ่งบอกถึงหน้าที่พื้นฐานสำคัญของมนุษย์ที่ต้องมีต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้องใช้ได้เสมอในทุกหนแห่ง (2070 – 2072)

พระบัญญัติสิบประการเป็นพระบัญญัติแห่งเหตุผล และเป็นการเผยแสดงของพระเจ้าที่ต้องปฏิบัติ พระบัญญัติสิบประการถือเป็นข้อบังคับที่ต้องปฏิบัติ จนกระทั่งว่าไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้นที่จะไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัตินี้

5.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนอภิปรายว่า “พระบัญญัติ 10 ประการเป็นสิ่งล้ำสมัยหรือไม่” โดยแบ่งข้างๆ หนึ่งเน้นว่าล้ำสมัย อีกข้างหนึ่งเน้นว่าทันสมัย

5.1 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

Apply - จากความรู้ที่นักเรียนได้รับ นักเรียนสามารถนำหลักพระบัญญัติ 10 ประการไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้อย่างไร?

คาบที่ 4 - มนุษย์สัมพันธ์กับพระเจ้า

5.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม แล้วให้จับฉลากข้อบัญญัติข้อที่ 1, 2 และ 3 และ YOUCAT ข้อที่ 1 จงนมัสการพระเจ้าเป็นเจ้า พระเจ้าองค์เดียวของท่าน YOUCAT ข้อ 352-358
- ข้อที่ 2 อย่าออกตามพระเจ้าโดยไม่สมเหตุ YOUCAT ข้อ 359-361
- ข้อที่ 3 อย่าลี้มผลองวันพระเจ้าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ YOUCAT ข้อ 362-366
- ในกลุ่มรับผิดชอบศึกษาและนำเสนอในชั้นเรียนว่าบทบัญญัติแต่ละข้อ

- (1) มีความหมายอย่างไร?
- (2) นำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียนได้อย่างไร?
- (3) นำมาปรับใช้กับสังคมปัจจุบันได้อย่างไร?

5.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- แต่ละกลุ่มนำเสนอ อธิบายและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการปรับใช้ในสังคมปัจจุบัน และในชีวิตประจำวันอย่างไร?

5.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนเขียนบันทึก 5-8 บรรทัดว่า “ฉันตั้งใจจะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างไร?” และอ่านแลกเปลี่ยนกันในกลุ่ม

5.2 คำถามเพื่อการไตร่ตรอง

- ทำไมฉันจึงควรมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า?

คาบที่ 5 – 8 มนุษย์สัมพันธ์กับมนุษย์

คาบที่ 5

5.4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- แบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่ม แล้วจับฉลากให้ศึกษาข้อบัญญัติ ดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1: ข้อ 4 และ 5 YOUCAT ข้อ 367-399

กลุ่มที่ 2: ข้อ 6 และ 9 YOUCAT ข้อ 400-425 และ 462-464

กลุ่มที่ 3: ข้อ 7, 8 และ 10 YOUCAT ข้อ 426-461 และ 465-468

- ให้แต่ละกลุ่มศึกษาในข้อบัญญัติที่จับฉลากได้ และนำเสนอในชั้นในคาบถัดไปว่าบทบัญญัติ

(1) มีความหมายว่าอย่างไร?

(2) การกระทำใดเป็นบาปขัดต่อบทบัญญัติ?

(3) นักเรียนควรจะประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร เพื่อหลีกเลี่ยงบาปนั้นในชีวิตประจำวันของนักเรียน?

คาบที่ 6

5.5.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- แต่ละกลุ่มนำเสนอ อธิบายและให้คำแนะนำเพิ่มเติม โดยเฉพาะการหลีกเลี่ยงบาปจากการกระทำผิดต่อบทบัญญัตินั้นในวัยของนักเรียน

5.5.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนเขียนเรียงความความยาวไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ โดยเลือกจากหัวข้อดังต่อไปนี้
 - (1) บัญญัติ 10 ประการกับสังคมโลกปัจจุบัน
 - (2) Safe Sex is No Sex
 - (3) สัมพันธ์กับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ด้วยบัญญัติ 10 ประการ
- ให้นักเรียนเขียนเรียงความเท่าที่มีเวลาเหลือ

คาบที่ 7

5.6.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนเขียนเรียงความต่อ
- นักเรียนทำเสนอเรียงความในกลุ่มและในกลุ่มเลือกเรื่องที่ประทับใจที่สุด 1 เรื่อง มานำเสนอในชั้น

6. สื่อการเรียนการสอน

- พระคัมภีร์
- คู่มือไอ การเกิดเหตุการณ์ต่างๆ ของโลก
- คู่มือไอ ตอนโมเสสขึ้นไปรับพระบัญญัติบนภูเขาซีนาย
- ใบความรู้เรื่อง กฎทอง (มธ. 7:12) จากหนังสืออธิบายความหมายพระคัมภีร์ คพ.ชัยยะ

หมายเหตุ ทุกคาบเรียนของแผนการสอนนี้ ใช้บทเข้าแต่พระบิดา เข้าสู่บทเรียน และภาวนาปิดด้วยบทเพลง พระเจ้าเป็นความรัก ทุกคาบ

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษาและรำพึงบทเทศน์ คุณพ่อชัยยะกิจสวัสดิ์ เรื่อง กฎทอง (มธ 7: 12)

กฎปฏิบัติ

กฎทอง

ข่าวดี มธ 7:12

“ท่านอยากให้เขาทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้นเถิด นี่คือธรรมเนียมบัญญัติและคำสอนของบรรดาประกาศก”

เมื่อคุณพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษซึ่งแปลจากต้นฉบับภาษากรีก ดังเช่น

KJV : Therefore all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them: for this is the law and the prophets.

RSV : So whatever you wish that men would do to you, do so to them; for this is the law and the prophets.

หากแปลตามต้นฉบับจึงควรเป็นดังนี้ “ท่านอยากให้เขาทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้นเถิด นี่คือธรรมเนียมบัญญัติและประกาศก” (ไม่มีคำว่า “คำสอนของบรรดา”) แปลว่านี่ไม่ใช่คำสอนของบรรดาประกาศก แต่เป็นคำสอนของพระเยซูเจ้าเอง ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็น “คำสอนใหม่สุด ๆ” อีกด้วย เพราะก่อนหน้าพระองค์คนอื่นเขาสอนกันดังนี้

ฮิลเลล หนึ่งในรับบีผู้ยิ่งใหญ่ของชาวยิว สอนว่า “สิ่งใดที่น่าเกลียดสำหรับท่าน จงอย่าทำสิ่งนั้นแก่ผู้อื่น”

โตเบียสก็สอนบุตรชายเช่นกันว่า “อะไรที่ท่านเกลียด จงอย่าทำแก่ผู้ใดเลย” (ทบต 4:16)

ใน The Letter to Aristes บรรดาปัญญาชนชาวยิวตอบกษัตริย์อียิปต์ว่า “ตามที่พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้สิ่งเลวร้ายมาพบบนพระองค์ แต่ทรงปรารถนามีส่วนร่วมในสิ่งดี ๆ ขอพระองค์ทรงปฏิบัติเช่นเดียวกันกับพสกนิกรของพระองค์ทั้งที่เห็นด้วยและคัดค้านพระองค์”

รับบีเอลิเอเซอร์ (Eliezer) สอนใกล้เคียงพระเยซูเจ้าว่า “จงรักชื่อเสียงของเพื่อนบ้านเหมือนของท่านเอง”

บทสวดก็สอนว่า “ข้าแต่พระเจ้า ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ ผู้ใดจะอยู่บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ คือผู้ซึ่งไม่ใช่ลิ้นของตนในการนินทาว่าร้าย ไม่กระทำความชั่วต่อเพื่อน และไม่ค้าเพื่อนบ้านของตน” (สดค 15:3)

ฟีโล (Philo) ชาวยิวผู้ยิ่งใหญ่แห่งเมืองอเล็กซานเดรีย กล่าวว่า “ความทุกข์ยากใดที่ท่านรังเกียจ จงอย่ากระทำแก่ผู้อื่นอีก”

อิโสเครเตส (Isocrates) นักพูดชาวกรีกสอนว่า “จงอย่าปฏิบัติต่อผู้อื่นในสิ่งที่ท่าน โกรธเมื่อผู้อื่นปฏิบัติต่อท่าน”

พวกสโตอิก (Stoics) “สิ่งที่ท่านไม่ปรารถนาให้ผู้อื่นกระทำแก่ท่าน จงอย่ากระทำแก่ผู้อื่น”
ขงจื้อสอนว่า “สิ่งใดที่ท่านไม่ต้องการให้ผู้อื่นกระทำแก่ท่าน จงอย่ากระทำสิ่งนั้นแก่ผู้อื่น”
มีบทสวดของศาสนาพุทธที่ใกล้เคียงกับพระเยซูเจ้ามาก

“มนุษย์ทั้งปวงย่อมตัวสั้นต่อหน้าไม่เรียว มนุษย์ทั้งปวงย่อมกลัวตาย
จงคิดถึงหัวอกผู้อื่น อย่างมาส์ตัวด้ชีวิต หรือเป็นสาเหตุให้มาส์ตัวด้ชีวิต
มนุษย์ทั้งปวงย่อมตัวสั้นต่อหน้าไม่เรียว มนุษย์ทั้งปวงย่อมรักชีวิต
จงปฏิบัติต่อผู้อื่นแบบเดียวกับที่ท่านอยากได้รับการปฏิบัติ
อย่างมาส์ตัวด้ชีวิตหรือ เป็นสาเหตุให้มาส์ตัวด้ชีวิต”

ความแตกต่างระหว่างคำสอนก่อนหน้าพระเยซูเจ้ากับ “กฎทอง”

คำสอนก่อนหน้าพระเยซูเจ้าเป็นคำสอนเชิงนิเสธ (negative) เกือบทั้งหมด คือ “อย่าทำ” หรือ “ห้ามปฏิบัติ” มีเพียงบางคำสอนที่ “สั่งให้ทำ” แต่ก็เป็นเพียงบางเรื่องเช่น “จงรักชื่อเสียงของเพื่อนบ้านเหมือนของท่านเอง”

คำสอนเชิงนิเสธหาได้มีคุณค่าทางศาสนาแต่ประการใดไม่ เพราะเป็นเพียง “สามัญสำนึก” (common-sense) ที่ทุกคนจำเป็นต้องมีเพื่อจะได้อยู่ร่วมกันอย่างสันติ เช่น สามัญสำนึกที่จะไม่ฆ่าคนซึ่งหากขาดหายไปเราคงถูกคนอื่นฆ่าตายหมด บางคนจึงพูดประชดประชันว่า “เราเป็นหนี้บุญคุณคนที่เราพบเห็น เพราะเขาไม่ฆ่าเรา” คำสอนหรือหลักการที่ว่า “อย่าทำ” หรือ “ห้ามทำ” จึงไม่ใช่คำสอนหรือหลักการทางศาสนา แต่เป็นเพียงหลักการทางกฎหมาย ซึ่งคนที่ไม่มีศาสนาอยู่ในหัวใจ ก็ต้องปฏิบัติตาม

ความดีอันเกิดจากการ “ไม่กระทำ” จึงยังห่างไกลจากคำสอนของพระเยซูเจ้ายิ่งนัก เพราะ “กฎทอง” ของพระองค์เป็นคำสอนเชิงบวก (positive) ที่เรียกร้องให้เรา “ทำสิ่งที่เราอยากให้คนอื่นทำแก่เราก่อน” และคนที่จะเริ่ม “ทำดีก่อน” ได้จำเป็นจะต้องเป็น “มนุษย์ใหม่”, มี “ชีวิตใหม่”, มี “หลักการใหม่”, และมี “ทัศนคติใหม่” ต่อผู้อื่น ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็โดยอาศัย “ความรักของพระเจ้า” ช่วยผลักดันเท่านั้น กฎหมายอาจห้ามเราขับรถฝ่าไฟแดงหรือขับรถเร็วเกินกำหนดได้ แต่กฎหมายจะบังคับให้เราจอดรถรับคนเดินข้างถนนติดรถไปด้วยไม่ได้

ต้องเป็น “มนุษย์ใหม่” ที่รักพระเยซูเจ้าและมีพระองค์อยู่ในหัวใจเสมอเท่านั้น จึงจะฝ่า “กฎทอง” และจอดรถรับคนอื่นติดรถไปด้วยได้

นอกจากนั้น มนุษย์ใหม่ยังให้อภัยผู้อื่น เพราะเขาเองก็อยากได้รับการอภัย

- มนุษย์ใหม่ยังหาทางช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น เพราะเขาเองก็อยากได้รับการช่วยเหลือ
- มนุษย์ใหม่ยังให้เกียรติยกย่องผู้อื่น เพราะเขาเองก็อยากให้อื่นยกย่อง
- มนุษย์ใหม่ยังพยายามเข้าใจผู้อื่น เพราะเขาเองก็อยากให้อื่นเข้าใจเขา

ถ้าเราแต่ละคนเป็น “มนุษย์ใหม่”....เราจะมี “สังคมใหม่”, “การเมืองใหม่”, และ “โลกใหม่”... เพราะฉะนั้น “ท่านอยากให้เขาทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้นเถิด” จึงเป็นสรุปยอดของจริยธรรม และเป็น “กฎทอง” ของเราอย่างแท้จริง

%%%%%%%%%

สาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6
หน่วยการเรียนรู้ คำสอน เรื่อง การดำเนินชีวิตคริสตชนตามหลักความเชื่อเกี่ยวกับพระตรีเอกานุภาพ	
ออกแบบโดย นางสาวณุชรี ตันทโอภาส	โรงเรียน มาแตร์เดอีวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2017	

1. การให้ภาพรวม

1.1 วัตถุประสงค์ (Objectives)

- เพื่อชี้แนวทางในการดำเนินชีวิตประจำวันตามหลักความเชื่อของคริสตชนเกี่ยวกับพระตรีเอกานุภาพ
- เพื่อเข้าใจและสามารถอธิบายประวัติศาสตร์ ข้อความเชื่อและจารีตประเพณีของคาทอลิก

1.2 ความจำเป็น (Needs)

- บทข้าพเจ้าเชื่อเป็นการประกาศยืนยันความเชื่อตั้งแต่แรกเริ่มพระศาสนจักรจนถึงปลายทางชีวิตนิรันดร์อันเป็นเป้าหมายของคริสตชนทุกคน พวกเราต้องถูกท้าทายให้เผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องเลือกทำตามน้ำใจตนหรือตามน้ำพระทัยพระเจ้า ตามแบบพระเยซูคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของการนบอบทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาเจ้า อาศัยพระจิตเจ้า คริสตชนจึงเป็นผู้ร่วมสร้าง “สวรรค์ ณ บนแผ่นดิน”

1.3 หัวข้อและเนื้อหา (Range)

- หลักความเชื่อในบทภาวนาข้าพเจ้าเชื่อเกี่ยวกับพระตรีเอกานุภาพกับการดำเนินชีวิตคริสตชน

1.4 การสร้างความสนใจ (Interest)

- ครูถามในชั้นเรียนว่า “นักเรียนเป็นคริสต์มาจนถึง ม.6 แล้ว คริสตชนเชื่ออะไร?”

1.5 เวลา (Time)

- 9 คาบ (3 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน ๆ ละ 40 นาที)

บทพระวรสาร นักบุญยอห์น บทที่ 16: 13

“เมื่อพระจิตแห่งความจริงเสด็จมา พระองค์จะทรงนำท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด พระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่จะตรัสทุกสิ่งที่ทรงได้ฟังมา และจะทรงแจ้งให้ท่านรู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น”

2. การประเมินและวัดผล

- สังเกตพฤติกรรมและคุณภาพของบทไตร่ตรอง

3. การสร้างบรรยากาศ

- นักเรียนและครูภาวนาบทข้าพเจ้าเชื่อพร้อมกันด้วยการออกเสียงดังๆ

4. การนำเสนอบทเรียน

4.1 คาบที่ 1

4.1.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนจับมือเป็นวงกลม 1 วง แล้วสวดบทข้าพเจ้าเชื่อคนละ 1 ข้อความเชื่อ ใน 3 ข้อความเชื่อหลักสวดวนไปจนครบทุกคน โดยครูช่วยเหลือเมื่อติดขัดเรื่องการแบ่งข้อ
- นักเรียนที่สวดข้อความเชื่อข้อเดียวกันรวมกลุ่มกันไม่เกิน 3 คน นั่งเป็นวงกลม จับมือกันแล้วออกเสียงข้อความเชื่อที่ตนได้รับดัง ๆ 1 ครั้ง นักเรียนคนแรกทบทวนข้อความเชื่อแล้วภาวนาเชิงอธิบายตามความเข้าใจของตนเอง ทำซ้ำจนครบทั้งกลุ่ม
- นักเรียนแต่ละกลุ่มสรุปคำอธิบายที่เหมือนหรือคล้ายกัน แล้วอภิปรายคำอธิบายที่ต่างกัน
- นักเรียนตัวแทนกลุ่มนำเสนอคำอธิบายที่เหมือนกันและต่างกันแก่กลุ่มใหญ่ ทุกครั้งที่นำเสนอเสร็จทุกคนพูด “ขอบพระคุณพระเจ้าที่โปรดใจแสดง”

4.1.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้อ่าน YOUCAT ข้อ 25-29 เพื่อตอบคำถามว่า “ทำไมต้องยืนยันความเชื่อ?” และร่วมกันอภิปรายสรุปในกลุ่ม

4.1.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนเขียนสรุปว่า ฉันในฐานะคริสตชนทำไมต้องยืนยันความเชื่อ แล้วอ่านแบ่งปันให้เพื่อนในกลุ่ม

4.2 คาบที่ 2

4.2.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูตั้งคำถาม “ถ้าตลอดชีวิตที่ผ่านมา นักเรียนดำเนินชีวิตโดยไม่มีความเชื่อคริสตชน นักเรียนคิดว่า ชีวิตของนักเรียนจะแตกต่างจากที่เป็นอยู่หรือไม่? อย่างไร?”
- ครูให้นักเรียนเขียนคำตอบส่วนตัวและแบ่งปันคำตอบในกลุ่มย่อย และแลกเปลี่ยนความรู้สึกจากคำตอบที่ได้รับฟัง

อธิษฐานภาวนา

ครูอ่าน ยน 17: 13 แล้วให้นักเรียนอ่านตาม 3 รอบ แล้วรำพึงในใจ

4.2.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูแจกบันทึกบทเทศน์คุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง พระตรีเอกภาพ (ยน 16:12-15) ให้นักเรียนอ่านและศึกษาด้วยตนเอง
- ครูอธิบายเพิ่มเติมและร่วมกันสรุปข้อความเชื่อที่ได้รับ

4.2.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนอ่านข้อความเชื่อในบทภาวนาข้าพเจ้าเชื่อแบ่งเป็น 3 ส่วนๆ ละ 1 คาบ (อ้างอิงหนังสือคำสอนพระศาสนจักร (YOUCAT) ภาค 1 ตอนที่สอง การประกาศยืนยันความเชื่อของคริสตชน ข้อ 50-120 ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน คือ
 1. ข้าพเจ้าเชื่อในพระเจ้า พระบิดา (YOUCAT ข้อ 30-70)
 2. ข้าพเจ้าเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า พระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า (YOUCAT ข้อ 71-112)
 3. ข้าพเจ้าเชื่อในพระจิต (YOUCAT ข้อ 113-120)
- จาก YOUCAT ที่อ่าน ให้นักเรียนเขียนข้อความเชื่อที่ฟังจะเข้าใจใหม่หรือเข้าใจมากขึ้น 3 ข้อ แล้วอ่านแบ่งปันกันในกลุ่มแล้วนำเสนอในชั้น
- ครูรับฟังและให้ความรู้เพิ่มเติม (อ้างอิง คำอธิบายเรื่องข้าพเจ้าเชื่อ โดยคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ จาก <http://www.jpthai.org/content/view/350/7/>)

4.3 คาบที่ 3 - ข้าพเจ้าเชื่อในพระเจ้า พระบิดา (YOUCAT 30-55)

4.3.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนเขียนตอบคำถามว่า “จากความเชื่อและความเข้าใจของนักเรียนที่มีอยู่ พระเจ้าคือใคร? และทรงฤทธิ์อำนาจอย่างไร?”
- ให้แบ่งปันคำตอบและอภิปรายในชั้น

4.3.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้นักเรียนอ่าน YOUCAT ข้อ 30-55 และร่วมกันสรุปใหม่ว่า “พระเจ้าคือใคร? และทรงฤทธิ์อำนาจอย่างไร?” และพูด “ขอขอบพระคุณพระเจ้าที่โปรดไยแสดง” เมื่อมีความรู้ที่ประทับใจเกิดขึ้น

อธิษฐานภาวนา

- สวดบท “ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย” พร้อมๆ กัน ซ้ำๆ เสียงดังๆ

4.3.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- จาก YOUCAT ที่อ่านและเข้าใจร่วมกัน ครูถามและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นว่า นักเรียนเข้าใจบทข้าแต่พระบิดา เพิ่มขึ้นอย่างไร?

- ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและสวดบทข้าแต่พระบิดาฯ แบ่งๆ เป็นท่อนๆ และให้รำพึงท่อนนั้นร่วมกันตามความเข้าใจที่ได้รับใหม่ และให้แบ่งปันความรู้สึก

4.4 คาบที่ 4 – มนุษย์เป็นสิ่งสร้าง มนุษย์ตกในบาป (YOUCAT ข้อ 56-70)

4.4.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนเขียนคำตอบคำถามว่า “ตามความเชื่อและความเข้าใจของนักเรียน มนุษย์คือใคร? และทำไมจึงตกในบาป?”

- ให้อ่านแบ่งปันคำตอบและอภิปรายในชั้น

4.4.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้นักเรียนอ่าน YOUCAT ข้อ 56-70 และร่วมกันสรุปใหม่ว่า “มนุษย์คือใคร? และทำไมจึงตกในบาป?”

อธิษฐาน

- สวดบทข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พร้อมๆ กัน ซ้ำๆ เสียงดังๆ

4.4.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- จาก YOUCAT ที่อ่านและเข้าใจร่วมกัน นักเรียนเข้าใจบทข้าแต่พระบิดา เพิ่มขึ้นอย่างไร?
- ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและสวดบทข้าแต่พระบิดาฯ แบ่งๆ เป็นท่อนๆ และให้รำพึงท่อนนั้นร่วมกันตามความเข้าใจที่ได้รับใหม่ หลังจากเสร็จให้แบ่งปันความรู้สึก

4.5 คาบที่ 5 – ข้าพเจ้าเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า (YOUCAT 71-112)

4.5.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูให้นักเรียนตอบคำถามว่า “พระเยซูคือใคร?” แล้วอ่านแบ่งปันในชั้น

4.5.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอ่าน YOUCAT ข้อ 71-93 แล้วเขียนคำตอบใหม่ว่า “พระเยซูคือใคร?” แล้วอ่านแลกเปลี่ยนและอภิปรายข้อความเชื่อร่วมกัน

4.5.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

อธิษฐาน

- สวดบทข้าพเจ้าเชื่อ พร้อมๆ กัน ซ้ำๆ เสียงดังๆ

- จาก YOUCAT ที่อ่านและเข้าใจร่วมกัน นักเรียนเข้าใจบทข้าพเจ้าเชื่อฯ เพิ่มขึ้นอย่างไร?
- ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและสวดบทข้าพเจ้าเชื่อฯ เป็นท่อนๆ และให้รำพึงท่อนนั้นร่วมกันตามความเข้าใจที่ได้รับใหม่ หลังจากเสร็จให้นักเรียนแบ่งปันความรู้สึก

4.6 คาบที่ 6 – ข้าพเจ้าเชื่อในพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า (YOUCAT 94-112)

4.6.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ครูให้นักเรียนเขียนตอบคำถามว่า “ทำไมพระเยซูจึงยอมถูกตรึงและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน? และการกลับคืนชีพของพระองค์มีความหมายต่อชีวิตพวกเราอย่างไร” แล้วอ่านแลกเปลี่ยนและอภิปรายในกลุ่ม

4.6.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอ่าน YOUCAT ข้อ 94-112 เพื่อตอบคำถามเดียวกัน แล้วอ่านแลกเปลี่ยนและหาข้อสรุปร่วมกันจากข้อความเชื่อ

4.6.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ครูให้นักเรียนเขียนเหตุผล 3 ประการว่า “ทำไมนักเรียนควรมีพระเยซูเจ้าเป็นผู้นำชีวิตนักเรียน? แล้วอ่านแบ่งปันกัน

อธิษฐาน

- ให้นักเรียนภาวนาพูดออกเสียงขอให้พระเยซูเป็นผู้นำทางชีวิต

คาบที่ 6 – ข้าพเจ้าเชื่อในพระจิตเจ้า (YOUCAT 113-120)

4.6.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

อธิษฐาน

- สวดบทเชิญพระจิตร่วมกันซ้าๆ แล้วรำพึงในใจสักครู่
- ครูให้นักเรียนเขียนคำตอบของคำถามว่า “นักเรียนคิดว่า พระจิตคือใคร? และมีความสำคัญอย่างไรกับชีวิตของนักเรียน?” แล้วอ่านแบ่งปันคำตอบ

4.6.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ครูให้นักเรียนอ่าน YOUCAT ข้อ 113-120 แล้วเขียนคำตอบใหม่ แล้วอ่านแบ่งปันและร่วมกันหาข้อสรุปตามหลักความเชื่อ

4.6.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนเขียนบทภาวนา “เชิญพระจิตผู้ใจฉัน” ด้วยถ้อยคำของตนเอง แล้วชักจูงให้นักเรียนภาวนาทุกเช้าหลังตื่นนอนทุกวันตลอดสัปดาห์

4.7 ภาที่ 7 – ข้าพเจ้าเชื่อในพระจิตเจ้า (ต่อ)

4.7.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- นักเรียนเขียนบันทึกส่วนตัวเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองที่สามารถข้ามผ่านปัญหาในชีวิตของตนไปได้ โดยอาศัยการสวดภาวนาและพระคุณของพระจิตเจ้า

- นักเรียนจับคู่กับเพื่อน หันหน้าเข้าหากันแล้วผลัดกันอ่านที่เขียนให้ฟังเท่าที่สามารถเปิดเผยได้อย่างสบายใจ เมื่อทั้งสองคนอ่านจบแล้ว จับมือกันภาวนาขอบคุณพระจิตเจ้าด้วยถ้อยคำของตนเอง

4.7.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้นักเรียนอ่านพระคุณของพระจิต 7 ประการ พระคุณพระจิต 7 ประการ (อ้างอิง พระคุณพระจิต 7 ประการ โดยคุณพ่อไกส์ จาก <http://www.kamsonbkk.com/catholic-catechism/2012-02-15-07-28-07/797-007306>) แล้วครูอธิบายเพิ่มเติม

4.7.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- นักเรียนแต่ละคนจัดทำป้ายเขียนข้อความเชิญพระคุณของพระจิต ที่ให้กำลังใจแก่เพื่อนนักเรียนที่กำลังทำงานอย่างหนักเพื่อเตรียมตัวเข้ามหาวิทยาลัย

- นักเรียนติดป้ายของตนในมุมที่มองเห็นหรืออ่านได้ง่าย แล้วชวนเพื่อนๆ มาชมป้ายต่าง ๆ ในห้องคำสอนอย่างน้อย 5 คน ในสัปดาห์นี้ แล้วเขียนบันทึกความรู้สึกที่เพื่อนๆ ได้รับลงในสมุดบันทึกของตนเพื่ออ่านให้กำลังใจตนเองในอนาคต

อธิษฐาน

นักเรียนและครูจับมือกันเป็นวง 1 วงแล้วภาวนาบทอัญเชิญพระจิต และเสนอให้นักเรียนอาสาแบ่งปันบทภาวนาแก่ผู้เผชิญกับปัญหาและความทุกข์ ภาวนาออกเสียงดัง ๆ เมื่อภาวนาจบแต่ละคนให้กล่าว “ขอพระจิตเจ้าโปรดสดับฟังเถิด” พร้อมกันเป็นการตอบรับ

4.8 คาบที่ 8 - การไตร่ตรองก่อนจบคาบเรียน

4.8.1 การสร้างประสบการณ์ (See)

- ให้นักเรียนทบทวนประสบการณ์ของตนเองในความเชื่อของคริสตชนกับชีวิตของนักเรียนด้วยการอ่านบทไตร่ตรองของนักเรียนใน 7 คาบที่ผ่านมา และให้นักเรียนแบ่งปันกันและกัน

4.8.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- ให้ศึกษาคำอธิบาย เรื่อง ข้าพเจ้าเชื่อ ของคุณพ่อชัยยะ กิจสวัสดิ์ ครูอธิบายเพิ่มเติมพร้อมประกอบกับ YOUCAT และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับนักเรียน

4.8.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 3-4 คน ให้แต่ละกลุ่ม สรุบบทเรียนและหลักความเชื่อทั้งหมด จากบทข้าพเจ้าเชื่อคำสอนของพระศาสนจักรและกำหนดแนวทางการดำเนินชีวิตของตนในแต่ละข้อในตารางนี้เพื่อนำเสนอในคาบถัดไป

หลักความเชื่อจากบทข้าพเจ้าเชื่อ	คำสอนของพระศาสนจักร	แนวทางการดำเนินชีวิตเพื่อให้โลกดีกว่าเดิม

4.9 คาบที่ 9

4.9.2 การคิดวินิจฉัยประสบการณ์ (Judge)

- แต่ละกลุ่มนำเสนองานของตนเอง ครูและนักเรียนร่วมกันใน Feed Back หลังแต่ละกลุ่มนำเสนอ

4.9.3 การลงมือปฏิบัติ (Act)

- ให้นักเรียนเขียน 8-10 บรรทัด ตอบคำถามว่า “หลังจากนักเรียนจบจากโรงเรียนแล้ว นักเรียนจะรักษาความเชื่อได้อย่างไร?”

5. การไต่ตรองก่อนจบคาบเรียน

คำถามสำหรับทุกคาบ/ ให้เขียนบันทึกไต่ตรองแยกจากบันทึกอื่นๆ เพื่อบันทึกต่อๆ กันได้ทุกคาบ

- จากความเข้าใจต่อความเชื่อที่ได้เรียนรู้ในคาบนี้ ฉันสามารถจะมีส่วนทำให้โลกนี้ สังคมนี้ดีขึ้นกว่าเดิมได้อย่างไร?

6. สื่อการเรียนการสอน

1. พระคุณพระจิต 7 ประการ (อ้างอิง พระคุณพระจิต 7 ประการ โดยคุณพ่อไกส์

จาก <http://www.kamsonbkk.com/catholic-catechism/2012-02-15-07-28-07/797-007306>)

2. คำอธิบายเรื่อง ข้าพเจ้าเชื่อ โดยคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ จาก <http://www.jpthai.org/content/view/350/7/>)

7. การเตรียมตัวของครู

- อ่าน ศึกษา และรำพึงบทเทศน์ของคุณพ่อชัชยะ กิจสวัสดิ์ เรื่อง พระตรีเอกภาพ (ยน 16: 12-15)

พระตรีเอกภาพ

ข่าวดี ยน 16:12-15

¹²เรายังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอกท่าน แต่บัดนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ ¹³เมื่อพระจิตแห่งความจริงเสด็จมา พระองค์จะทรงนำท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด พระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่จะตรัสทุกสิ่งที่ทรงได้ฟังมา และจะทรงแจ้งให้ท่านรู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ¹⁴พระองค์จะทรงให้เราได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ เพราะพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านรู้คำสอนที่ทรงได้รับจากเรา ¹⁵ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นก็จะเป็นของเราด้วย ดังนั้น เราจึงบอกว่า พระจิตเจ้าจะทรงแจ้งให้ท่านรู้คำสอนที่ทรงรับจากเรา

พระเยซูเจ้าตรัสว่าพระองค์ทรงมีทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมี และทรงมีอีกหลายเรื่องที่จะบอกเราโดยผ่านทางพระจิตเจ้า พระองค์กำลังกล่าวถึงพระองค์เอง รวมถึงพระบิดา และพระจิตด้วย ทั้งสามพระบุคคลคือ **พระบิดา พระบุตร และพระจิต** แม้จะต่างกันแต่ก็เป็นพระเจ้าแท้และหนึ่งเดียว ซึ่งพระศาสนจักรเรียกรวมกันว่า **“พระตรีเอกภาพ”**

ในบท **“ข้าพเจ้าเชื่อ”** เราจึงยืนยันพร้อมกันว่า

1. ข้าพเจ้าเชื่อในพระเจ้าหนึ่งเดียว

2. พระบิดา คือ ผู้ทรงสรรพานุภาพ เหนือมิติฟ้าดิน ทั้งสิ่งที่เห็น ได้และเห็น ไม่ได้

3. พระบุตร ทรงบังเกิดจากพระบิดาก่อนกาลเวลา และทรงเป็นพระเจ้าแท้จากพระเจ้าแท้

4. พระจิต คือ พระเจ้าผู้ทรงบันดาลชีวิต ทรง**เนื่องมาจาก**พระบิดาและพระบุตร

น่าสังเกตว่าพระศาสนจักรกล่าวถึงการกำเนิดของพระบุตรไว้ว่า **“ทรงบังเกิดจากพระบิดา”** ส่วนพระจิต **“ทรงเนื่องมาจากพระบิดาและพระบุตร”**

นักบุญ โทมัส ออะไควนัส (1225-1274) นักปราชญ์ของพระศาสนจักรได้อธิบายความแตกต่างระหว่าง **“บังเกิดจาก”** และ **“เนื่องมาจาก”** ไว้ดังนี้ ธรรมชาติของ **“จิต”** คือมี สติปัญญา (Intellect) และน้ำใจ (Free Will) พระเจ้าทรงเป็นจิตล้วน จึงทรงมีสติปัญญาสำหรับ **“คิด”** และน้ำใจสำหรับรัก

- สิ่งที่พระเจ้าทรงคิดถึงตั้งแต่นิรันดรคือ **“ตัวพระองค์เอง”** เพราะไม่มีสิ่งอื่นใดให้ทรงคิดถึง

- ความคิด **“ก่อให้เกิด”** ตัวแทนของสิ่งที่ทรงคิด (ตัวอย่างเช่น เวลาเราคิดถึง **“วัด”** เรากำลังก่อให้เกิด **“ตัวแทน”** ของวัด หรือ **“มโนภาพ”** ของวัดขึ้นในความคิดของเรา ซึ่งอาจเป็นวัดของเราเองหรือเป็นวัดที่เราเคยไปจาริกแสวงบุญมาแล้วก็ได้)

- เนื่องจากพระเจ้าทรงปราศจากขอบเขต ความคิดของพระองค์จึงไม่มีขอบเขต นั่นคือทรงคิดครั้งเดียวก็ครบครันและครอบคลุมทุกสิ่งแล้ว ดังนั้น **“ตัวแทน”** ของสิ่งที่ **“เกิด”** จากความคิดของพระองค์จึงมีเพียงหนึ่งเดียว และไม่มีขอบเขตด้วย พระคัมภีร์เรียก **“ตัวแทน”** ที่เกิดจากความคิดนี้ว่า **“พระวจนาตถ์”** (ยน 1:1; 1 ยน 1:1), **“พระปรีชาญาณ”** (1 คร 1:30) ฯลฯ

• เพราะความคิดของพระเจ้า “**ก่อให้เกิด**” ตัวแทนความคิดที่เรียกว่า “**พระวจนาตถ์**” ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับพระวจนาตถ์จึงเป็นแบบ “**พ่อ-ลูก**” หรือ “**พระบิดา และ พระบุตร**”

จากภาษาเชิงเปรียบเทียบดังกล่าว จึงนำมาสู่การยืนยันว่า “**ข้าพเจ้าเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรหนึ่งเดียวของพระเจ้า ทรงบังเกิดจากพระบิดาก่อนกาลเวลา ทรงเป็นพระเจ้าจากพระเจ้า เป็นองค์ความสว่างจากองค์ความสว่าง เป็นพระเจ้าแท้จากพระเจ้าแท้ มิได้ถูกสร้าง แต่ทรงบังเกิดร่วมพระธรรมชาติเดียวกับพระบิดา....**”

นอกจากทรงมีสติปัญญาสำหรับคิดแล้ว พระเจ้ายังทรงมีน้ำใจสำหรับ “**รัก**” อีกด้วย

- ตั้งแต่เนิ่นนั้ พระบิดาทรงรักพระบุตรอย่างไม่มีขอบเขต
- เมื่อเราคิดถึงคนที่เรารัก มโนภาพของคนที่เรารักย่อมเกิดขึ้นในความคิดของเราดังได้กล่าวมาแล้ว แต่ความรักไม่ได้ก่อให้เกิดมโนภาพเช่นเดียวกับความคิด เพียงแต่โน้มน้าวตัวเราและคนที่เรารักให้มีความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกัน

- ฉะนั้นได้กั้ฉนั้น ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้ก่อให้เกิดมโนภาพของพระบุตรผู้ทรงเป็นที่รัก เพียงแต่โน้มน้าวให้ทั้งพระบิดาและพระบุตรมีความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกัน

- ความรักอันไม่มีขอบเขตจึงไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่ “**เนื่อง**” มาจากพระบิดาและพระบุตรทรงรักกัน
- ความรักอันเนื่องมาจากพระบิดาและพระบุตรนี้ เป็นผลงานของ “**น้ำใจ**” หรือ “**จิตใจ**” ของพระเจ้า จึงได้รับพระนามว่า “**พระจิต**”

เราจึงยืนยันว่า “**ข้าพเจ้าเชื่อในพระจิต พระเจ้าผู้ทรงบันดาลชีวิต ทรงเนื่องมาจากพระบิดาและพระบุตร ทรงรับการถวายสักการะและพระสิริรุ่งโรจน์ร่วมกับพระบิดาและพระบุตร**” นี่ก็ความเชื่อของเราคริสตชน นั่นคือ “**พระเจ้าเดียวทรงเป็นสามพระบุคคล**” หรือที่เราเรียกว่า “**พระตรีเอกภาพ**” ซึ่งเรารวมใจกันสมโภชในวันนี้

“**พระตรีเอกภาพ**” ทำให้เราตระหนักซั้ดว่า “**พระเจ้าคือผู้ทรงชีวิต**” เพราะทรงมีกิจกรรมอันเนื่องมาจาก “**สติปัญญา**” และ “**น้ำใจ**” อยู่เสมอ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่ง “**ปรีชาญาณ**” และ “**ความรัก**” นี่เป็นความเชื่อที่ทรงคุณค่าและมีความหมายต่อเราอย่างยิ่ง เพราะพระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกล และไม่เกี่ยวข้องกับเรามนุษย์ ตรงกันข้าม พระองค์ทรงรักและหิยบิ่้นความสัมพันธ์ซึ่งผูกพันทั้งสามพระบุคคลให้เป็นหนึ่งเดียวกัน แก่เรามนุษย์ทุกคนด้วย ขึ้นอยู่กับว่า วันนี้เราจะวางใจใน “**พระปรีชาญาณ**” ของพระเจ้า และตอบรับ “**ความรัก**” ของพระองค์หรือไม่เท่านั้น

อนึ่ง พระวรสารวันนี้ยังแสดงให้เห็นว่า “**ความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า**” ซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาสู่มนุษย์โดยอาศัยกระบวนการที่เรียกกันว่า “**การไขแสดง**” นั้น มีหลักการดังนี้

1. การไขแสดงเป็นกระบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไปและต้องใช้เวลา ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “**เรายังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอกท่าน แต่บัดนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้**” (ยน 16:12) เรารับไว้ไม่ได้เพราะเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ไม่สามารถรับรู้หรือเข้าใจสิ่งที่เกินความสามารถได้ ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่สอนวิชาการชั้นสูงแก่เด็กอนุบาล แต่จะค่อย ๆ เตรียมความพร้อมและเพิ่มพูนความรู้ให้แก่เด็กทีละเล็กทีละน้อย พระเจ้าทรงตระหนักถึงข้อจำกัดเหล่านี้ดี พระองค์จึงทยอย “**ไขแสดง**” ความจริงตามความพร้อมของเรามนุษย์

หลายครั้งเมื่ออ่านพระธรรมเก่า เราอาจรู้สึกสะอิดสะเอียนและรับข้อความบางตอนไม่ได้ เช่น “**เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในอำนาจของท่านแล้ว ท่านจะต้องใช้ดาบประหารผู้ชายทุกคน**” (ฉบบ

20:13) หรือ “ในเมืองของชนชาติเหล่านี้ที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน จะทรงมอบให้เป็นมรดกแก่ท่าน ท่านจะต้องไม่ไว้ชีวิตผู้ใดเลย ท่านจะต้องทำลายล้างชนชาติเหล่านี้ทั้งหมด คือชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวปริสซี ชาวฮีไวต์ และชาวเยบส ดังที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน ทรงบัญชาท่านไว้ เกรงว่าเขาจะสอนท่านให้ทำสิ่งน่ารังเกียจ ดังที่เขาทำถวายเกียรติแก่เทพเจ้าของเขา” (ฉธบ 20:16-18) แน่ใจว่านี่เป็นการไขแสดงของพระเจ้า เพียงแต่ว่าเป็นการไขแสดงเท่าที่เหมาะสมกับชาวอียิปต์ในยุคนั้น ซึ่งสามารถรับรู้เพียงว่า “ต้องปกป้องศาสนาให้บริสุทธิ์” จากกลิ่นอายของคนต่างศาสนา ด้วยการ “ทำลาย” พวกเขาให้สิ้นซากไปเท่านั้น ต่อเมื่อชาวอียิปต์มีความพร้อม พระเยซูเจ้าจึงไขแสดงว่า หนทางที่ดีกว่าในการปกป้องศาสนาให้บริสุทธิ์ก็คือ การทำให้คนต่างศาสนา “กลับใจ” มาเป็นบุตรของพระเจ้า และเนื่องจากการไขแสดงเป็นกระบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไปและต้องใช้เวลา เราจึงกล่าวได้ว่า “การไขแสดงไม่มีวันสิ้นสุด”

เราเคยคิดกันว่าการไขแสดงมีอยู่เฉพาะในพระคัมภีร์ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็เท่ากับว่าการไขแสดงได้สิ้นสุดลงแล้วตั้งแต่ปี ค.ศ. 120 อันเป็นปีที่หนังสือเล่มสุดท้ายของพระธรรมใหม่ได้รับการจารึกไว้ แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เมื่อพระจิตแห่งความจริงเสด็จมา พระองค์จะทรงนำท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด” (ยน 16:13) แปลว่า พระจิตเจ้ายังทำงานอย่างแข็งขันอยู่ท่ามกลางเรา เพื่อไขแสดงความจริงอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้าต่อไปอีกนานตราบนาน ขึ้นอยู่กับว่าเราจะมุ่งมั่นแสวงหาความจริงมากน้อยเพียงใดเท่านั้น ?

2. พระเจ้าทรงไขแสดงความจริงทุกเรื่อง ดังที่ทรงตรัสว่า “พระองค์จะทรงนำท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด” (ยน 16:13) การไขแสดงไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงเรื่องราวเกี่ยวกับเทววิทยาหรือพระคัมภีร์ และไม่ใช่ว่าเฉพาะนักเทววิทยาหรือพระสงฆ์เท่านั้นที่ได้รับการเฉลยจากพระจิตเจ้าให้เข้าถึงความจริง เพราะพระจิตเจ้าทรงไขแสดงความจริงทุกเรื่อง! นักวิทยาศาสตร์ผู้ค้นพบสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ ที่ช่วยให้ชีวิตความเป็นอยู่ของเราดีขึ้น แพทย์ผู้ค้นพบเทคนิคใหม่ๆ ในการช่วยชีวิตหรือบรรเทาความเจ็บปวดของมนุษย์ นักประพันธ์ผู้เขียนบทความหรือบทเพลงที่จรรโลงจิตใจมนุษย์ ฯลฯ ท่านเหล่านี้ล้วนได้รับการเฉลยและการไขแสดงจากพระจิตเจ้าทั้งสิ้น เพราะว่าความจริงทั้งหมดล้วนเป็นของพระเจ้า และพระจิตเจ้าทรงนำเราไปสู่ความจริงทั้งหมด

3. การไขแสดงคือการเปิดเผยความจริงที่พระเยซูเจ้าทรงสอน พระองค์ตรัสว่า “พระจิตเจ้าจะทรงแจ้งให้ท่านรู้คำสอนที่ทรงรับจากเรา” (ยน 16:15) และ “พระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่จะตรัสทุกสิ่งที่ทรงได้ฟังมา” (ยน 16:13) เนื่องจากพระเยซูเจ้าทรงมีทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมี (ยน 16:15) ซึ่งไม่มีขอบเขต จึงไม่มีมนุษย์ผู้ใดสามารถรับและเข้าใจคำสอนของพระองค์ได้ทั้งหมด แต่พระจิตเจ้าจะทรงไขแสดงว่าคำสอนของพระองค์มีความหมายต่อชีวิต ต่อครอบครัว ต่อสังคม ต่อประเทศชาติ และต่อโลกของเราอย่างไร และเพราะสิ่งที่พระจิตเจ้าทรงไขแสดงคือคำสอนของพระเยซูเจ้า ฉะนั้น “เรายิ่งเจริญชีวิตใกล้ชิดพระเยซูเจ้ามากเท่าใด เราก็ยิ่งจะได้รับการไขแสดงมากขึ้นเท่านั้น”

โอกาสสมโภชความเป็น “หนึ่งเดียว” กันของพระบิดา พระบุตร และพระจิต นำจะกระตุ้นเตือนให้เราเป็น “หนึ่งเดียว” กับพระเยซูเจ้ามากขึ้น เพื่อเราจะได้รับการไขแสดง “ความจริง” มากขึ้น “ความจริง” ซึ่งจะทำให้เราเป็นอิสระ (ยน 8:32)

%%%%%%%%%

